ČÍTAŤ A VYKLADAŤ SLOVO

Ľubomír STANČEK

Ľubomír Stanček

Čítať a vykladať slovo

Vydala
Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka
Spišská Kapitula Spišské Podhradie
2007

EVANJELIZACIA.EU
Omnia Tibi

Cenzorský posudok: ThDr. Štefan Vitko, PhD.
Spišská Kapitula 2.5.2006

IMPRIMI POTEST : Bratislava 12.5.2006
ThDr. Stanislav Zonták, PhD., CM
provinciálny superior
Č.12/2006

IMPRIMATUR: Spišská Kapitula 17.5. 2006
Č.9/2006
Mons. Prof. ThDr. František Tondra
sídelný spišský biskup

©P. Prof. ThDr. Dr. Ľubomír Stanček, PhD., CM
Jazyková úprava: Mgr. Kamila Komarová
Obal: Adrián Mikloš

ISBN 80-89170-20-X
EAN 9788089170203

Úvod

Veľký pápež Katolíckej cirkvi Ján Pavol II. povedal: „Nebojte sa! Život s Kristom je nádherné dobrodružstvo. On sám môže dať plný zmysel životu, on sám je centrom histórie. Žite podľa neho!“

Aj v tejto knihe sa veriaci človek ponorí do hĺbok Božieho slova a zažije dobrodružstvo, zamyslí sa nad svojím životom, nájde liek na dušu, možno aj odpovede na otázky, ako obstáť v dialógu s týmto svetom.

Autor usmerňuje čitateľa, ako sa viac orientovať k Bohu, ktorý je pre veriaceho dôležitým pilierom, čítať a vykladať slovo, byť s ním a vydávať mu svedectvo.

Bijacovce máj 2006 Mgr. Kamila Komarová

Pondelok 1. adventného týždňa Mt 8,5-11

Dôvera

Poukázať na to, aby sme sa v žiadnom prípade nehanbili za to, že sme kresťania[1]

Poznáte pocit dôvery? Pocit, ktorý robí každého z nás radostným. Človek sa vnútorne teší, keď počuje od druhého slová: „Verím ti!“ Preto určite každý z nás vie, čo je to nedôvera. Pocit, ktorý nás robí tak smutnými, tak nepokojnými. Samotná myšlienka, že nám niekto neverí, v nás budí nepríjemný pocit. Nikto z nás dozaista nechce, aby mu ľudia nedôverovali, všetci sa snažíme, aby sme mali dôveru.

V evanjeliu sme počuli slová dôvery, keď stotník povedal Ježišovi: ***„Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie“*** (Mt 8,8).

Stotník bol vznešený človek, hrdý Riman. Z písomností tých čias vieme, že Rimania nemali Židov v láske, ba dokonca nimi opovrhovali. Stotník zaiste vedel, s akým opovrhnutím, s akou nenávisťou a posmechom pozerali Rimania na Židov. Vedel a videl však aj to, aká strašná bola nenávisť Židov voči pohanom. On bol úradne povolaný do tejto pôvodne židovskej krajiny na hraniciach, krajiny ľudských vyvrheľov, potupy ľudského pokolenia, a predsa prichádza k Ježišovi a prosí ho o milosť.

Stotník odbúral v sebe všetky tieto predsudky, tak vlastné, ako aj spoločenské, len aby mohol prísť za Kristom a pomôcť svojmu sluhovi. A čo my? Správame sa tak ako stotník? Nasledujeme Krista, ako zdroj nášho života a jediný liek, ktorý nás môže uzdraviť? Či len naoko pre pokoj nášho svedomia, v nedeľu navštevujeme kostol, ale ináč, aby sme nevytŕčali z radu, prispôsobujeme sa dnešnému svetu a z obavy pred výsmechom, aby azda nik zo spolupracovníkov alebo kamarátov nepovedal, že sme staromódni, neohlasujeme a nenasledujeme Ježiša.

Osobne verím, že nikto z nás čo sme tu to takto nerobí a ani robiť nebude, veď my sme kresťania a už samotné toto slovo znamená, že tak ako stotník, ani my sa nehanbíme prísť za Kristom a vyjadriť mu svoju dôveru. Pripustiť to, že jedine On nám môže pomôcť, pretože bez neho naša duša nemá šancu prežiť. Len On náš Pán Ježiš Kristus, nám môže cez kňaza vo sviatosti zmierenia povedať: „Choď, tvoja viera – dôvera vo mňa ťa uzdravila. Buď šťastný a netráp sa, ty si nezaprel mňa, preto ja nezapriem teba a pomôžem ti.“

Verme v Krista, majme v neho dôveru, aby nám mohol podobne, ako stotníkovi povedať: ***„Veru hovorím vám: Takúto vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli“*** *(Mt 8,10)*.

Amen.

[1] Porov.: DULÁK, S. : Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Utorok 1. adventného týždňa Lk 10,21-24

Božia múdrosť

Poukázať no to, že v oblasti viery niet rozdielu medzi múdrym a menej učeným

Niektorí z vás sú rodičmi, iní majstrami – odborníkmi vo svojom obore. Už sa vám niekedy stalo, že vám poradilo dieťa, alebo človek, o ktorom ste predpokladali, že z danej oblasti nič nevie? Človeka to niekedy zaskočí a povie si: „Odkiaľ to len vie, veď je ešte malý, alebo v prípade učňa – bez praxe, bez vedomostí."

V evanjeliu Ježiš zaplesal v Duchu Svätom a povedal: ***„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým"*** *(Lk 10,21)*.

Ježiš ďakuje za to, čo sa práve stalo s jeho učeníkmi, ktorí sa vrátili z misijnej cesty. Títo jednoduchí ľudia bez vzdelania, ktorými duchovní predáci národa pohŕdali ako masou, títo učeníci sa stávajú Božími spolupracovníkmi, týchto dáva otec synovi, aby Ježiš cez nich uskutočnil svoje veľké poslanie.

Medzi Ježišovými súčasníkmi bolo mnoho vzdelaných mužov, znalcov Písma a Zákona, ktorý sa cítili byť odborníkmi v Božích vedách. Tí hľadeli zvysoka na náboženský nevzdelaný ľud. Boh však ukazuje, že jeho dielo záchrany ľudstva v Kristovi nestojí ani na ľudskej moci, ani na ľudskej múdrosti. Záchrana v Kristovi je prejavom Božej moci a múdrosti. Cez najnenápadnejších ľudí Boh uskutočňuje svoje zámery, aby dal spoznať svoju nezávislosť, svoju moc a svätosť. Boh si pre svoje evanjelium volí ľudí jednoduchých a bez osobitného vzdelania, to však nie preto, žeby evanjelium bolo ľahostajne voči rozumu, alebo proti rozumu. Je hlbšie ako rozum človeka, je nad rozumom, tak ako je nad rozumom láska, oddanosť, obetavosť, vernosť a mnohé iné skutočnosti.

Evanjelium prevyšuje rozum ešte viac, ako tieto skutočnosti. Žiada otvorenosť celého človeka pre Božie tajomstvo života, pre tajomstvo života v Bohu. V Ježišových slovách niet ani stopy po pohŕdaní rozumom a vzdelaním, či vedou. On poukazuje na to, že Bohu nezáleží na tom, či sme géniovia, alebo len priemerní ľudia, Bohu záleží len na tom či máme otvorené srdce pre evanjelium, či sme ochotní podriadiť úkony rozumu úkonom viery. Pretože rozum nás môže doviesť iba po určitú hranicu poznania Boha, no vierou môžeme obsiahnuť aj to, čo je rozumu nepochopiteľné.

Buďme maličkými a pokornými srdcom, aby sme sa neučili len časné skutočnosti, ktoré vyprchajú z našej pamäte, ale skutočnosti. ktoré v spojení s našou vierou nám prinesú večný život.

Amen.

Streda 1. adventného týždňa Mt 15,29-37

Chlieb

Poukázať na potrebu, Eucharistie pre našu dušu

Každý z nás určite pozná pocit hladu. Pocit, pre ktorého odstránenie človek vykonáva väčšinu svojich činností. Človek môže žiť bez strechy nad hlavou, bez akéhokoľvek finančného zabezpečenia, ale bez jedla – bez každodenného chleba môže prežiť najviac dvadsaťpäť dní, aspoň tak to uvádzajú vedci.

V evanjeliu sme počuli o chlebe. Ježišovi prišlo ľúto zástupu, a preto: ***„Vzal sedem chlebov a ryby, vzdával vďaky, lámal a dával učeníkom a učeníci zástupu“*** *(Mt 15,36)*.

Tak, ako zrno pšenice rastie v zemi, tak sa rozmnožovali chleby a ryby Božou silou, až kým sa všetci nenasýtili. Ježiš nekoná tento zázrak z nejakého tendenčného dôvodu, napríklad: aby zástupy ešte dlhšie zostali a počúvali Ho, ale preto, že je mu ľúto zástupu, ľudia v tomto zástupe totiž už tri dni nejedli. Keby im dal peniaze, nikto by nemal dosť. Príroda išla tak ďaleko, ako mohla, Boh zariadil ostatné.

Účinok tohto zázraku na zástupy bol nesmierny. Nikto nemohol poprieť, že Ježiš má Božiu moc, dokázal to rozmnožením chlebov, a preto ho ľud ihneď chcel zvoliť za kráľa. Veď si len predstavte, či by nebolo nádherne žiť v kráľovstve, kde by kráľ nasýtil každého, a to úplne zadarmo? Títo ľudia to pochopili, no škoda že len materiálne. Prišli na to, že Ježiš má Božiu moc a môže im dať chlieb. Oslavovali Ho, no Ježiš ich opúšťa, pretože viac túžili po telesnom pokrme, ako po nebeskom.

Nie sme aj my ako títo ľudia? Neprosíme mnohokrát Boha o rôzne zbytočne veci, ale o živý chlieb, ktorý nám ponúka nemáme záujem, a len z času na čas ho prijmeme, aby sme splnili to čo nám prikazuje Cirkev? Veď si len predstavte, žeby sme jedli len z času na čas, čo by to asi spôsobilo nášmu telu, ktoré zanecháme na tejto zemi a v prach sa obráti. Duša však, ktorú nikdy nestratíme a len ona nám zostane, dajme si pozor, aby sme ju nemali podvyživenú, alebo aby nebodaj nebola v takom hroznom stave, že ju dokonca odvrhne aj Boh, keď pred ním budeme stáť v deň posledného súdu.

Preto, skúsme sa hlbšie započúvať do Ježišových slov, kedykoľvek ich budeme počuť, aby sme mohli povedať: „Staň sa Ježiš mojím kráľom, no nie preto, že mi dávaš tento pozemský chlieb, ale preto, že len Ty mi môžeš dať chlieb života, aby som už nikdy nemusel pocítiť hlad.“

Amen.

Štvrtok 1. adventného týždňa Mt 7,21. 24-27

Plán

Poukázať na potrebu čítať Sv. písmo v našom živote

Každý z nás niekde býva. Každý z nás má tak, ako to vraví jeden televízny moderátor, na meno ktorého si nespomínam, svoj hrad.

V evanjeliu Ježiš rozpráva ľudom o dvoch mužoch, ktorí si stavali svoj dom. Jeden na piesku a druhý na skale *(porov. Mt 7, 24-27).*

Mohli by sme si položiť otázku: „Prečo to Ježiš spomína, veď nebol ani stavbár, ba ani architekt, ktorý by chcel poučiť ľudí o stavaní domov.“ A naozaj táto otázka je oprávnená, no v niečom sa mýli. Ježiš síce nevykonával ani jedno z týchto povolaní, no o stavaní mal ľuďom veľa čo povedať. Ježiš sa tu nechce miešať murárom do remesla, ale chce na príklade o dvoch domoch ukázať človekovi, ako si má a nemá počínať pri stavbe svojho duchovného života.

Poukazuje nám na to, že ten, kto uskutočňuje jeho slová je múdry staviteľ a stavia svoj dom nielen na skale, ale aj s poriadnymi základmi. No ten, čo počúva a nekoná, je nemúdry, pretože tak, ako dom na piesku aj samotné počúvanie slova, bez uskutočňovania prináša iba zdanlivý úžitok, ktorý vyjde práve vtedy navnivoč, keď sa má osvedčiť. Poslucháčovi však, ktorý to čo si vypočul aj uskutočňuje, stanú sa Pánove slová silou a požehnaním.

Samotné uskutočňovanie slov sa nám musí stať vnútorným poriadkom, ktorý obstojí v skúške aj v najťažších búrkach a povodniach útrap a pokušení. No na to, aby sme tieto slová mohli uskutočňovať, musíme ich dobre poznať. Žiadny človek totiž nemôže vykonať to, čo nepozná. Robotník v továrni nemôže vyrobiť televízor, pokiaľ vedec, nezostrojí jeho presný plán. Keď sa potom robotník drží tohto plánu, vytvorí fungujúci televízny prijímač. No pokiaľ vedec vytvorí plán a robotník ho nepozná, ale aj napriek tomu sa bude snažiť zo súčiastok niečo vytvoriť, zaiste vytvorí, ale nanajvýš kopu súčiastok, ktorú by sme mohli nazvať prinajlepšom moderným umením, no v žiadnom prípade televízorom. Nie je to niekedy aj s nami tak, ako s tým robotníkom. Boh nám dal skrze svojho syna návod, ako si postaviť dom na skale, no my vo svojej pýche si vravíme, že ho nepotrebujeme, že to zvládneme aj bez neho. A tak potom sa nám často stáva, že pri pohľade do minulosti vidíme iba kopu ruín, a stačí len tak málo, aby sme si postavili duchovný život podobný hradu, ktorý vydrží aj najväčšie obliehania nepriateľa satana.

Čítajme, bratia a sestry, Sväté písmo, ako najdokonalejší plán nášho života, aby sme ho dobre poznali. Veď tento plán pre nás nevytvoril nejaký vedec, alebo filozof, ale ten, kto nás pozná a vie, čo je pre náš život najlepšie – náš dobrý Boh.

Amen.

Piatok 1. adventného týždňa Mt 9,27-31

Svedectvo

Poukázať na to, že máme svojimi skutkami svedčiť o Bohu

Žijeme v dobe, kedy si mnohí z nás berú príklad zo života druhých. Jedni by sa chceli obliekať tak, ako tá či oná hviezda, iní by chceli mať také schopnosti ako ten či tamten športovec a zasa iní sa dokonca ani netaja tým, že by vlastne chceli byť tou, či onou osobnosťou verejného života osobne.

V evanjeliu Ježiš uzdravil dvoch slepcov a následne im zakazuje o tomto skutku hovoriť keď im hrozí: ***„Ale nech sa to nikto nedozvie“*** *(Mt 9, 30).*

My dnes vieme presne, prečo Ježiš zakazoval uzdraveným osobám, ktoré prežili zázrak, aby o tom nehovorili. Neprišla ešte jeho hodina. Vždycky sa však v evanjeliu pri takejto prosbe poznamenáva, že títo ľudia konajú presne opak toho, o čo ich Ježiš prosí. Do istej miery je to prirodzené, veď ten, kto prežil zázrak, alebo nejakú veľkú vec nedokáže mlčať. Cíti, že to musí povedať iným.

Veď si len predstavme, žeby k nám prišla nejaká veľmi známa osoba, a dokonca by nám aj dala nejaký veľký dar. Či by sme dokázali mlčať? Nepovedať nikomu nič ani o návšteve, ani o dare? V takýchto prípadoch človek vydrží najviac jeden deň, bez toho, aby aspoň v náznakoch nepovedal svojim najbližším, alebo susedom čo sa mu stalo, pretože svoje vnútorné pocity a radosti neprezrádzame navonok len slovami, ale celým svojím správaním, celým postojom. Keď je napríklad niekto smutný, nemusí to všetkým rozprávať. Vidia to v jeho tvári, v jeho pohyboch. Podobne, ako smútok sa prejavuje aj radosť, údiv, hnev atď.

Ten, kto vedie náboženský život, tiež je to na ňom vidno. Nemusí vykrikovať po ulici, že je kresťan. Mal by sa správať tak, aby to všetci vycítili z jeho postojov.

Svätý František z Asissi raz povedal svojim bratom, aby sa pripravili, že pôjdu po obede kázať do mesta. Prešli mlčky celým mestom a vrátili sa naspäť. Prečo sme nekázali? Pýtali sa ho bratia. Kázali sme, svojím príkladom, znela odpoveď.

Dnešný svet je preplnený slovom, no dychtivý po príkladoch. Mladí ľudia, a nielen oni, túžia mať nejaký vzor, nejaký príklad. A majú pravdu, pretože jedným príkladom sa naučia omnoho viac ako hodinami náuky. No tu sa poväčšine človeku vynorí: „Áno má pravdu, aj ja mám rád, keď mi niekto ukáže príklad, len škoda, že tých príkladov je tak málo.“ A tu sa nám vynára ďalšia otázka: Prečo je tých príkladov tak málo? Odpoveď je jednoduchá: Pretože tí, ktorí by ich mali dávať, ich nedávajú. A kto by ich mal dávať? No predsa my všetci, drahí bratia a sestry. Pretože tým, že nám Boh skrze Cirkev udelil

sviatosť krstu a birmovania – prijal nás do svojho vyvoleného ľudu a vlial nám svojho Ducha, aby sme boli ohlasovateľmi jeho kráľovstva. Tak slovom, ako aj príkladom a najmä príkladom.

Preto sa správajme tak, aby bol náš život príkladom kresťanského života pre iných, aby sme neboli ako dvaja slepci, ktorí neuposlúchli Ježiša, ale aby sme plnili jeho vôľu, a tak zvestovali Božie kráľovstvo medzi ľuďmi našimi skutkami.

Amen.

Sobota 1. adventného týždňa Mt 9,35-10,1.5a 6-8

Božie kráľovstvo

Poukázať na to, aby sme hodne očakávali Pána

V minulosti bolo zvykom, že keď na trón nastúpil nový kráľ, vyslal po krajine poslov, aby sa všetci dozvedeli, kto je ich novým pánom a komu majú vzdávať úctu.

V evanjeliu Ježiš posiela svojich učeníkov a prikazuje: „Choďte a hlásajte: ***„Priblížilo sa nebeské kráľovstvo“*** *(Mt 10, 6)*.

Vysiela ich, aby ohlásili príchod nového kráľa, ktorý prišiel z neba, aby všetkých spasil. A pretože sa začína čas spásy, treba sa obrátiť. To je Ježišovo vlastné volanie, ktoré teraz majú prevziať jeho zástupcovia apoštoli. Títo sa rozchádzajú a podobne ako Ján Krstiteľ, ohlasujú Židovskému národu, že Mesiáš, ktorého čakali, už prichádza. Ohlasovali, že Boh splnil svoj prísľub a nezabudol na to, čo prisahal Dávidovi.

Predstavme si, akú nádej museli vzbudiť učeníci, keď začali ohlasovať, že Mesiáš, o ktorom proroci prorokovali a oni Ho s túžbou očakávali, príde práve teraz, za ich dní. Koľko nádeje do budúcnosti týmto ohlasovaním u ľudí asi vzbudili. Nádej, ktorou ľudia uisťovali, seba i druhých, že už zajtra bude lepšie, že už zajtra tu konečne bude Mesiáš. Táto nádej im dávala nový rytmus do života, nový stimul.

A ako je to v našom živote drahí bratia a sestry, už päť dní tu máme Advent. Čas, kde by sme si mali pripraviť naše srdcia na príchod kráľa – Božieho Syna, Ježiša. Cirkev nám v tieto dni podobne, ako učeníci ohlasuje: „Božie kráľovstvo je tu, využime tento čas Adventu a vyrovnajme chodníky svojho srdca.“ To či ho využijeme, záleží už len na nás. Môžeme k nemu

pristúpiť s nevôľou, alebo ho môžeme naplno prežiť, a tak sa pripraviť na privítanie kráľa.

Preto otvorme si srdcia a spoločne prosme Pána, aby nám pomohol prežiť tento Advent tak, ako sa to páči Jemu.

Amen.

Pondelok 2. adventného týždňa Lk 5,17-26

Odvaha

Motivovať k pristúpeniu k sviatosti zmierenia[2]

Už sme si zvykli, že Ježiš je vždy centrom pozornosti. Kde sa objaví tam, sa udeje nejaká senzácia. Rozvíri hladinu pokojného života každým skutkom či slovom. Len tak, akoby sa nič nedialo, povie ochrnutému:

„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy... Vstaň,.. vezmi si lôžko a choď domov“ *(Lk 5,20.23.24)*.

Predstavme si, aj keď možno len s ťažkosťami, ale predsa, ako to vyzeralo v priestoroch, kde Ježiš učil. Prišlo mnoho ľudí. Jednoduchí i vzdelaní, niektorí preto, aby ho videli, iní preto, aby ho počúvali a zasa iní len kvôli tomu, aby ho študovali. Posadali si okolo a boli pripravení počúvať toho, ktorý ich učil ako taký, ktorý má moc. Keď sa potom otvorila strecha a zniesli sa pred ich očami nosidlá, boli ohúrení a pobúrení zároveň. Ježiš však videl chorého a jeho vieru i vieru tých, čo ho priniesli. Bol si vedomý, čo prežíval človek na lôžku, že prísť pred neho vlastne znamenalo verejne vyznať svoju hriešnosť. Kristus však neuzdravil len jeho dušu, ale i telo. Nebol pobúrený, ako niektorí z davu, bol naopak nadchnutý ich vierou. Priam schladil pobúrenie davu z odpustenia hriechov, keď povedal ***„Vstaň a choď“*** *(Lk 5,23)*.

Milovaní, a čo my? Veď my sa tiež o malú chvíľu staneme doslova účastníkmi niečoho podobného. Už dávno sa odvšadiaľ na nás valia reklamy. Deti už majú iste prekutrané všetky zákutia vašich príbytkov. Nás dospelých tiež niečo niekde vnútri oslovuje a pripomína usmej sa, buď milší, ešte si nestihol upratať toto, treba Ti ešte kúpiť tamto, čo dáš na štedrovečerný stôl a pod. Ale čo takto spomaliť, zastaviť sa a zamyslieť. Ten Kristus, ktorý sa o malú chvíľu narodí, chce aj nám povedať: ***„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy“*** *(Lk 5,23)*. A máme jednu obrovskú výhodu oproti ochrnutému. My mu to môžeme povedať v tichu spovede. Nik na nás nebude pozerať, nikoho nebudeme rušiť.

[2] Porov.: HOVOŘÁK, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Pri kľačadle budeme len my a On prítomný v osobe kňaza. Pripraviť si vnútro na jeho príchod určite nie je jednoduchá vec a chce to odvahu takú, ako mali muži, keď sa rozhodli spustiť ochrnutého cez strechu.

Pripravme sa na svätú spoveď. Že je ešte ďaleko od Vianoc? Nepopieram, iste ešte prídu chvíle, kedy budeme mať zlosť a množstvo iných príležitostí na hriech, ale majme odvahu, ako mali muži z evanjelia, ako mal ten chorý na lôžku. Skúsme presvedčiť seba aj našich blízkych, ktorí už roky nenašli cestu ku Kristovi, aby to skúsili teraz. Neberme ich výhovorky, že iní sa budú pozerať na nich ako na čudákov a ľudí bez chrbtovej kosti. Čo ak práve ich prostredníctvom chce Ježiš urobiť zázrak a ukázať svoju moc. Veď predsa nik z nás nevie či práve tieto Vianoce nebudú pre nás tie posledné. Taktiež vieme, že dieťa dokáže zázraky. Obmäkčí aj to najtvrdšie srdce. Keď pred dvetisíc rokmi rodina hľadala, kde hlavu skloniť našla sa pre nich len maštaľ. My tomu malému dieťaťu môžeme ponúknuť oveľa viac, svoje srdce. Nenechajme ho stáť vonku a klopať na dvere nášho srdca. Prispejme i my ku krajšiemu prežitiu týchto sviatkov.

Pane o malú chvíľu Ťa privítame medzi nami, prosíme Ťa, daj nám odvahu s akou prišiel pred Teba ochrnutý, aby sme si očistili srdcia a mohli Ťa prijať do našich sŕdc i všetci, ktorým cesta k Tebe zarástla tŕním.

Amen.

Utorok 2. adventného týždňa Mt 18,12-14

Motivovať k zamysleniu nad sebou

Aká je moja hodnota?

Včera sme počuli o odvahe mužov, ktorí spustili ochrnutého priamo pred Ježiša, keďže sa k nemu nemohli dostať pre zástup. A dnes akoby nás písmo chcelo povzbudiť k odvahe slovami:

„Keby mal niekto sto oviec a jedna z nich by zablúdila, nenechá tých deväťdesiatdeväť na vrchoch a nepôjde hľadať tú, čo zablúdila? A keď sa mu ju podarí nájsť, veru, hovorím vám: Bude mať z nej väčšiu radosť ako z tých deväťdesiatich deviatich, čo nezablúdili“ *(Lk18,12-13).*

Prečítané podobenstvo vždy dýcha radosťou a vzrušením. Aj keď sme ho počuli už toľkokrát, predsa vždy tak akosi ostaneme nemo stáť. Prečo len nechá celé stádo a ide za tou jedinou? Nuž preto, lebo toto podobenstvo nám hovorí o láske. O láske, ktorou ma miluje Boh. Táto láska je schopná obety, nedá sa odradiť ani mojimi omylmi a vždy mi vychádza v ústrety. Boh je ochotný

hľadať ma, keď sa stratím, keď sa vzdialim, ide vždy za mnou a keď ma nájde privinie si ma. Odpustí mi všetky moje pády a poklesky. Moju nerozumnosť a raduje sa z môjho návratu. Boh nechce záhubu nikoho, On chce, aby sme boli všetci spasení.

Ako často sa cítime opustení a stratení. Každý z nás už zažil tento pocit. Práve v takýchto chvíľach nás Boh hľadá najviac. Vie, aké to je byť sám a opustený.

Vie, že my ľudia dáme čokoľvek za návrat toho, čo sme stratili tak, ako slepý černošský americký spevák Charles Ray, keď v roku l964 v medickom denníku "Orationes" uverejnil ponuku, že dá 300 000 dolárov za jedno zdravé oko, ktoré by mu pri operácii vsadili miesto jedného z jeho slepých očí.

Charles Ray bol ochotný venovať toľké peniaze, len aby mal aspoň jedno zdravé oko. Boh vidí veľmi dobre, ale je ochotný v úvodzovkách obetovať oveľa viac ako len 300 000 dolárov. On nám o niekoľko dní pošle svojho Syna. Dá nám v úvodzovkách kus Seba. A pri tom nemá strach, tak ako pastier , ktorý zanechá stádo oviec, aby našiel tú jednu jedinú. Ale čo my? Sme ochotní nechať sa ním privinúť? Nebudeme od Neho utekať, keď budeme počuť Jeho hlas, ako nás volá? Neschováme sa pred Ním zbabelo ako Adam v raji? Milovaní, ešte máme čas, kým príde a zaklope. Postavme sa pred zrkadlo vlastnej duše a svedomia a dajme si pravdivú odpoveď na to, ako je to s nami.

Vhĺbme sa teraz v chvíľke ticha do svojho vnútra a dajme si pravdivú odpoveď sami pred sebou a pred Bohom.

Amen.

Streda 2. adventného týždňa Mt 11,28-30

Neunavím sa?

Na chvíľu sa zastaviť

Nepochybne ste si i vy všimli, že evanjeliá týchto dní sú naplnené optimizmom a posilňovaním našej slabosti. Nie je tomu inak ani dnes. Ježiš nás chce presvedčiť a uistiť, že On je naša nádej a sila.

„Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním“ *(Mt 11,28).*

Ten, ktorému všetko patrí, nás volá, aby sme prišli, a to i napriek všetkým tým, ktorí pohŕdajú milosťou a odmietajú ho. Nedá sa odradiť neúspechom od

svojej úlohy! Napriek všetkej nenávisti stojí tu a volá: „Poďte ku mne všetci a Ja vás posilním.“ Dve vlastnosti musia mať tí, ktorí majú prísť. Musia byť unavení od námahy a obťažení. Unavení a obťažení hľadaním Krista a jeho pokladu. Unavení a obťažení od odmietania sveta.

Keď chceme niekoho, alebo niečo získať, nasľubujeme mu samé výhody. Človek tak často podlieha, je už raz taký, následok dedičného hriechu. Ale dnešný človek akosi podlieha ešte jednému. Podlieha aktivite. Stále sa za niečím zháňame, a keď to máme zrazu sa vynorí iná vec, ktorú bezpodmienečne potrebujeme. Zabúdajú manželia na seba navzájom, rodičia na deti, a to všetko len preto, aby sa mali v budúcnosti lepšie. A keď sa už zdá, že máme všetko, objaví sa ďalší problém - dôchodok. Lenže, kde sme nechali miesto pre Boha? A prichádza ďalšia námaha, vari tá najťažšia zo všetkých, ostať pri tomto zhone človekom. Človekom verným Bohu a bezpečne dôjsť do kráľovstva nebeského.

Nepripadáme si niekedy ako profesor jednej svetovej univerzity, ktorý sa rozhodol, že vymyslí reč pre všetkých, univerzálnu. Oznámil to vedeniu univerzity a zatvoril sa vo svojom dome. Nevychádzal von, stravu mu nosila žena, ktorá sa mu starala o domácnosť. Profesor už ani poriadne nevedel, ako to vyzerá vonku. Po rokoch vyšiel von s tým, že má reč, ktorej budú rozumieť všetci. Prišiel na univerzitu do prednáškovej miestnosti, kde už netrpezlivo čakali študenti i profesori. Začal prednášať o svojom objave. Hovoril dlho, úplne stratil pojem o čase, poslucháči zaspávali, odchádzali až ostal v miestnosti sám. Na druhý deň dostal výpoveď a smutný, že nikto nerozumie jeho reči, že celá práca bola zbytočná, túlal sa po parku. Tam na lavičke k nemu pribehlo malé dievčatko a opýtalo sa ho, čo mu je. Všetko jej vyrozprával a ono mu odvetilo: „Ujo nebuď smutný, ja ťa mám rada.“ Profesor sa doširoka usmial a zvolal: „Heuréka“. Našiel totiž univerzálnu reč a odvtedy chodil po svete a každému hovoril, že ho má rád.

Nie sme to my, tento profesor? Snažíme sa nájsť riešenie na všetky problémy sveta. Iste vymyslený príbeh, poviete si, ale niekde tu je ukryté tajomstvo posily, ktorú má pre nás Kristus.

Tajomstvo lásky. Toho slova, ktoré už v histórii toľko toho zmenilo. Slova, ktoré je riešením na všetky naše bolesti a starosti. Slova, ktoré o malú chvíľu vystrie ruky k tomuto svetu a bude čakať či ho svet prijme. Či ho prijmem ja.

Amen.

Štvrtok 2. adventného týždňa Mt 11,11-15

Svetlo

Povzbudiť k využitiu času adventu

Väčší? Ako väčší? Veď v škole a všade inde nás celý život učia, že Ján Krstiteľ je najväčší z prorokov. A teraz toto. A predsa je to tak. Ježiš neoblomne tvrdí:

„Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ. Ale ten, kto je v nebeskom kráľovstve menší, je väčší ako on“ *(Mt 11,11).*

Ako to myslel Ježiš s tou veľkosťou? Pravda je, že Ján Krstiteľ je skutočne najväčší z prorokov, a to pre svoje jedinečné postavenie v Božom kráľovstve, on uzavrel starú zmluvu a otvoril Novú. Zaslúži si, aby ho spomedzi všetkých prorokov nazvali najväčším, pretože on bol prvým poslom, o ktorom hovorí Malachiáš. A predsa Ježiš vyzdvihuje nad neho aj posledného zo svojich učeníkov. Prečo? Pretože Ježišov učeník prostredníctvom darovanej skúsenosti Jeho vykupiteľskej sily získal hlbší pohľad do podstaty Ježišovho účinkovania, než bolo dožičené Jánovi. Ale ak toto platilo už o tých, ktorí vtedy poznali Ježiša, o čo viac to dnes platí o nás, ktorým dejinami bola ešte zázračnejšie zjavená Ježišova veľkosť a sláva.

Ján Krstiteľ vedomý si svojej dôležitosti nezabudol na Boha, nestúpla mu sláva do hlavy, ale stále a čoraz pevnejšie sa vinul k Nemu. Nebol len trstinou zmietanou vo vetre, bol pevným stĺpom. Ako sme na tom my? Sme naozaj hodní označenia, aké na nás použil Kristus? Sme naozaj väčší ako Ján Krstiteľ, alebo sa len na niekoho hráme? Nezabúdajme, že aj malé svetielko dokáže prežiariť aj tú najhustejšiu tmu.

Tak, ako na jednom koncerte. Pred rokmi sa konala prednáška s hudobným programom na oslavu výročia veľkého skladateľa. Keď po otváracom programe začali hrať prvú skladbu večera, vypli prúd. Jeden nástroj po druhom prestával hrať uprostred taktu. Ľudí sa zmocnila neistota, niektorých strach, niektorí vstali a šli hľadať východ, skĺzli a spadli na zem. Začala vznikať panika, ktosi hystericky vykríkol. V tom niekto zapálil zapaľovač. Malý plamienok svetla začal prehlodávať tmu a neistotu. Druhý zapaľovač mu pomohol, o chvíľu v hľadisku horelo niekoľko desiatok svetiel, takže usporiadatelia mohli ísť zapnúť pomocný agregát. O chvíľu sa rozsvietili lustre, hudobníci chytili nástroje a hudba odstránila posledné zvyšky nervozity.

Tma plodí strach a zúfalstvo. Tma je hriech. Svetlo budí istotu a dáva radosť. To je obraz milosti, v ktorej prichádza sám Kristus. Noc pokročila, deň sa priblížil. Deň Kristovho príchodu v tele, v milosti, k súdu.

To všetko značí Advent. My máme za sebou už takmer polovicu Adventu. Polovicu toho času, kedy sa máme pripraviť na príchod Toho, ktorý zmení svet. Ako sme ho doteraz využili? Len sa hráme, že sme, alebo sme skutočným svetlom, či svetielkom pre naše okolie. Zamyslime sa, aby sa nestalo, že Kristus príde do tmy. Buďme aspoň malým svetielkom pre našich blížnych ako bol zapaľovač v koncertnej sále, pretože aj malý plameň môže byť zdrojom veľkého svetla.

Amen.

Piatok 2. adventného týždňa Mt 11,16-19

Využiť čas
Motivovať

Nie je ten Kristus trocha náročný? Vedel, ku komu prišiel, vedel, že jeho predchodca bol človek až veľmi skromný a čuduje sa, že ho jeho rodáci označujú takýmito pojmami, keď sa medzi nimi snaží správať, ako jeden z nich.

„Komuže prirovnám toto pokolenie?“... „Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoria: „Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov!““ *(Mt 11,16.19).*

Sami to veľmi dobre poznáme. Kto chce psa biť, palicu si nájde. Kto sa chce pravde protiviť, vždy si nájde zámienku, aby sa pravde vyhýbal. Jána odmietli, lebo nejedol a nepil, Ježiša preto, lebo jedol a pil. Boží plán sa však uskutoční aj napriek zlej ľudskej vôli. Aj v dnešnom evanjeliu farizejský duch Ježiša dal do kliatby ako človeka bez Zákona. A tak sa vzdali aj Jeho. V týchto črtách podobenstva naznačil Ježiš skúsenosti, ktoré sa vždy vyskytujú, ktoré vždy nanovo nadobúdame pri zvestovaní nebeského kráľovstva vo svete.

Možno aj my sami sme už toľkokrát odsúdili niekoho, kto sa iba snažil priblížiť sa k nám, a tak k nám byť bližšie a lepšie nás pochopiť. Na druhej strane sme určite už aj my sami zažili situáciu, kedy sme chceli niekomu pomôcť, lepšie ho pochopiť a v tej chvíli sme urobili niečo, za čo nás všetci okolo odsúdili len preto, lebo nechápali, že sa chceme len plne vcítiť do jeho situácie. Inokedy sme chceli urobiť niečo, čo bolo podľa nás správne a dopadli sme rovnako. Tak, ako sme sa vtedy cítili my, mohol sa cítiť aj Kristus v situácii do akej ho dostali Jeho blížni. Kristus sa dokázal povzniesť nad názory svojho okolia. Ale ako je to s nami? Nezabúdame na Krista len kvôli strachu pred tým, čo by povedalo okolie? Zvlášť teraz v tejto dobe, kedy sme všetci akosi citlivejší na potreby iných, keď už dávno zo všetkých výkladov dýcha duch Vianoc. Nie

neodsudzujem to, lebo aj toto môže niekoho prinútiť zastaviť sa a zamyslieť nad tým, o čom vlastne sú Vianoce. Napriek všetkému, ale nezabúdajme, že ešte sme v čase očakávania, aby nám ten sviatočný čas neprešiel pomedzi prsty bez nášho povšimnutia práve preto, lebo sme chceli až príliš mať super Vianoce.

Nijaká strata nie je nenahraditeľnejšia, ako strata drahocenného času života. Nejestvuje nič čím by sa dal nahradiť, nijaká ľútosť a nijaké predsavzatie ho neprivolajú späť.

Jedná starodávna perzská sága rozpráva, že akýsi muž našiel raz na morskom brehu vrece kamienkov. Pre ukrátenie času hádzal tieto kamene po vtákoch, ktoré plávali vo vode, aby ich takto dráždil a pokúšal. Ostatný kamienok si bezmyšlienkovite schoval. Keď ho potom večer podržal doma proti svetlu, svietil mu do očí iskriaci diamant. Bohatstvo pohádzal do mora.

Každý náš deň je jeden diamant. Ako ten muž, tak aj my, zahadzujeme bohatstvo do mora večnosti, ktoré už nik viac nevynesie na povrch.

Milovaní, ešte máme čas. Čas zastaviť a obzrieť sa za svojou prípravou na Kristov príchod, a čo tak sa obzrieť aj za prípravou našich blížnych? Ako sú na tom oni? Možno im aj trocha pomôcť, aby aj pre nich boli Vianoce čas milosti, aby sme pri vianočnom stole nesedeli, aj napriek tomu, že nás tam bude plno, každý sám.

Amen.

Sobota 2. adventného týždňa Mt 17,10-13

Vedieť prijať Ježiša

Advent - čas skontaktovania s Ježišom

Už sme si akosi zvykli, že Ježiš nás vždy niečím ohúri práve vtedy, keď to azda najmenej čakáme. Nie je tomu inak ani dnes. Azda niet na tejto zemi človeka, ktorý by aj napriek všetkým svojim starostiam nebral na vedomie, aký čas je už predo dvermi. A do tohoto radostného očakávania zaznieva Ježišovo:

„Ba hovorím vám, že Eliáš už prišiel, no nespoznali ho a urobili s ním, čo chceli. Takisto bude od nich trpieť aj Syn človeka“ *(Mt 17,12).*

Zákonníci a s nimi celý, alebo skôr takmer celý Izrael nespoznali Toho, ktorý prišiel. Pretože oni očakávali proroka, ktorý mal odprosiť Pána, napraviť Jakubovo pokolenie, má zmieriť srdce otca so synom. Radšej o ňom vyhlásili, že je pomätený a bláznivý a urobili s ním, čo chceli. Práve a len preto, lebo sa na

Jeho volanie neobrátili, nespoznávajú v Ježišovi sudcu, ktorý im ponúka odpustenie. Ľahostajne prechádzajú popri zjavenej pravde, ba túto pravdu odmietajú.

A …, čo my? Neprechádzame tak akosi ľahostajne popri Jánovmu volaniu týchto dní? Iste nie je tak viditeľné, ako pred Kristovým príchodom. Dnes nik nestojí na rohoch našich ulíc a nehovorí nám, že už sa čas priblížil, aby sme vyrovnali cestu Pánovi. Pravda ak nerátame bratov jehovistov. Dnes je to tak trochu na nás samých, aby sme sa pripravili a urobili čo je potrebné. Lenže my dnes vieme viac, ako vedeli ľudia pred dvetisíc rokmi. My vieme, to, čo nás čaká, ak nebudeme slepí a máme na to svedkov. Neflákame tak trocha prípravu na tento deň. Iste môžeme namietať, že sa nedá stále očakávať a bdieť, že si treba aj odpočinúť a šetriť sily.

Tak, ako o tom hovorí aj sv. František Saleský vo svojej krásnej knihe "Filotea" rozpráva, že podľa rozprávania Kassiana vyčítal jeden poľovník sv. Jánovi evanjelistovi jeho zábavu so skrotenou jarabicou, na čo sa ho svätec opýtal: „Prečo ty, poľovník, nemáš stále luk napätý“? Odpovedal: „Stratil by na svojej pružnosti“. Vtedy svätec ho pokarhal: „Tak i ja by som nezniesol stále napínanie tela i duše, keby som si časom neodpočinul a nevinnou zábavou nepookrial.“

Preto tiež krásne hovorí sv. Pavol: ***„Ustavične sa radujte v Pánovi“*** *(Fil. 4,4)*! Ale rovnako vieme, ako je dôležité byť pripravený presne tak ako žiak, ktorý ide do školy, ako lekár, ktorý bdie nad životmi svojich pacientov i v službe, ktorá je často vyčerpávajúca a náročná.

Milovaní nepremeškajme čas, ktorý nám ostáva kým príde Pán a zaklope, aby nebolo neskoro. Nezabúdajme, že tieto Vianoce môžu byť naše posledné a touto skutočnosťou si nemôže nik z nás byť istý.

Pane, prosíme Ťa daj, aby sme nepremeškali ani minútu z času, ktorý nám dávaš!

Amen.

Pondelok 3. adventného týždňa Mt 21,23-27

Bdejme
Znalý prítomnej chvíle[3]

Je celkom normálne, že k ľuďom, s ktorými prichádzame častejšie do kontaktu a dosť dobre ich poznáme, prichádzame a pristupujeme k nim s určitým predpokladom, ako budú reagovať. Predvídame ich odpoveď, ich reakcie či správanie. Veľmi nás preto prekvapí, ak sa niekto zachová presne naopak, ako sme očakávali.

K Ježišovi prichádzajú veľkňazi a starší ľudu s otázkou. My ako pozorovatelia tejto udalosti by sme asi očakávali od neho odpoveď. Tá síce aj prišla, ale trochu iná, ako by sme predpokladali. Bola netradičná a prekvapivá. ***„Ani ja vám nepoviem, akou mocou toto robím“*** *(Mt 21,27)*.

Tvrdohlavosť? Priečnosť? Alebo vari pýcha? Prečo Ježiš tak „odpísal“ týchto ľudí? Veď práve on by mal byť ten, kto každému vyhovie. On je ten, ktorého poslal Otec, aby ľudí vyučoval, aby odpovedal na otázky. A zrazu z jeho strany taká neochota. Na to, aby sme lepšie pochopili túto Ježišovu reakciu, musíme sa lepšie vžiť do situácie, v ktorej sa nachádzal. Ježiš prichádza do chrámu. Nádvorie je preplnené ľuďmi, ale nielen ľuďmi. Sú tam veci, ktoré nesúvisia s vierou a nemajú čo robiť v chráme. Ježiš tam našiel predavačov, peňazomencov a dobytok. Ježiš zahorí spravodlivým hnevom a vyženie ich von. Veľkňazom, ktorí si mysleli, že oni sú jediní učitelia národa, sa zdalo, že sa im pomiešal do remesla, a preto kladú otázku: Akou mocou toto robíš? Kde si sa vyučoval, že meníš doteraz vžité praktiky a poriadky? Sami cítime, že táto otázka nebola vôbec úprimná. Oni v skutočnosti vedeli, kto je Ježiš aj odkiaľ má moc, ale chceli ho pritlačiť do úzkych, chceli ho zosmiešniť pred ľudom. Ježiš vycítil, že svojou otázkou i postojom ho urážajú, že majú slabú vieru, a preto neodpovedá.

Aj mlčanie je spôsob, ako chce k nám prehovoriť Boh. Ide na to postupne. Najprv svojím príkladom, svojím životom vzbudzuje záujem u pozorovateľov. Ak to neosloví, snaží sa svojimi slovami učiť, povzbudzovať či napomínať. Ak nie sme citliví, môže sa nám stať, že Boh sa stiahne, že sa odmlčí. A to je posledný spôsob, ako k nám hovorí Boh.

Možno máme aj my niekedy pocit, ako keby Boh na nás zabudol. Možno by sme od neho čakali viac, že nás osloví, poradí, pomôže vyriešiť problém. Kladieme Bohu otázky, ale Boh mlčí. Ťažko to vtedy znášame a pýtame sa, prečo je to tak. Nezúfajme si, ak to v sebe zbadáme, ale buďme vďační za tento spôsob Božej reči. Je to dobré, ak sme zachytili túto poslednú možnosť uvedomiť si, že chyba nie je v Bohu, ale v nás. V našom spôsobe kladenia

[3] Porov.: KOKORUĎA, V.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.

otázok Bohu, ktoré sú viac provokáciou alebo výčitkou, alebo aj našou necitlivosťou vtedy, keď k nám hovorí Boh. Musíme si uvedomiť, že ak nie sme citliví, vtedy sa Boh stiahne a mlčí.

Vyprosujme si aj pri tejto svätej omši silnú vieru, ak sa ocitneme v takomto rozpoložení. Aby sme mali dostatok síl vrátiť sa tam, kde sme prestali byť vnímaví na Boží hlas. K jeho príkladu, k jeho slovu, ktoré nám jasne hovorí čo a ako máme konať.

Amen.

Utorok 3. adventného týždňa Mt 21,28-32

Boh vidí

Zhoda medzi slovami a skutkami[4]

V dnešnom svete to funguje tak, že sú nadriadení a tí, ktorým sa rozkazuje. Je preto celkom normálne, že zamestnávateľ posiela svojho robotníka tam, kde potrebuje, otec svojho syna…

Dnešné evanjelium začína tak trochu netradične, otázkou, ktorú položil Ježiš: ***„Čo poviete na to?“*** *(Mt 21,28).* Touto otázkou nás chce vyprovokovať k tomu, aby sme tak známe, a tak často počuté podobenstvo o dvoch synoch nielen znova vypočuli a prepočuli, ale sa aj nad ním zamysleli.

Otec posiela do svojej vinice pracovať svojich dvoch synov. Jeden odpovedal: „Idem Pane“, ale nakoniec nešiel; druhému sa zase nechcelo, ale potom to oľutoval a napráva to tým, že do vinice išiel. Ktorý z týchto splnil Otcovu vôľu? *(porov. Mt 21,28 – 32).* Prvý syn z tohoto podobenstva, ten úctivý, ktorý dbá na vonkajšiu bezchybnosť a voči otcovi sa správa veľmi pekne, mal predstaviť farizejov, ktorí hovoria, ale nekonajú. V dnešnej dobe by sme tu mohli zaradiť tých kresťanov, ktorí si chcú získať Božiu obľubu a odmenu krásnymi rečami, slovami, lichotením, ale nesnažia sa vyzvedať čo si konkrétne od nich praje Boh. To nezvyklé oslovovanie Otca ako „Pane“, nám veľmi pripomína Ježišove slová ***„Nie ten vojde do Kráľovstva Nebeského kto mi hovorí Pane, Pane…“*** *(Mt 7, 21).*
Druhý syn sa najprv vzoprie otcovmu prianiu, ale potom to oľutuje a napráva svoju chybu. Predstavuje tých, ktorí síce dlho zarmucovali Boha, ale pod vplyvom jeho slov mu uverili a zmenili svoje zmýšľanie i život.

Podobenstvo nestratilo nič zo svojej časovosti. Patrí aj nám. Napomína nás, aby sa náš vzťah k nemu neprejavoval len slovami a krásnymi modlitbami,

[4] Porov.: KOKORUĎA, V.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.

ale predovšetkým skutkami. Medzi skutkami a modlitbou musí nutne existovať súvislosť. Modlitba je prostriedok, kedy hľadáme Božiu vôľu a silu k jej uskutočneniu, ale za tým musia nasledovať konkrétne skutky.

Poznal som jednu Pani, ktorá väčšinu svojho času presedela v kostole. Možno na oko veľmi pekné, veď tráviť čas v modlitbe v kostole je dosť veľká vec. Ale neskôr som sa dozvedel, že táto pani sa síce veľa modlila, ale pritom zanedbáva svojho manžela a vôbec sa nestarala o domácnosť.

Sami cítime, že takáto nábožnosť nie je dobrá. Aj my sme adoptívne Božie deti. Aj nás všetkých dnes Boh posiela do vinice každodenného života pracovať. Do vinice svojej duše, do vinice svojej rodiny, do vinice svojho zamestnania, do vinice svojej Cirkvi… „Čo povieme na to?“ Zvoláme tak oduševnene „Áno Pane“, chcem sa zmeniť, chcem robiť dobro, ale keď vojdeme do starých koľají bežného života, tak tam naša snaha stroskotá? Alebo v pokore aj pri tejto svätej omši si budeme vyprosovať silu ku nejakému konkrétnemu skutku, ktorý sa budeme snažiť urobiť ešte dnes? Čo povieme na to? Ktorému synovi sa budeme podobať? Odpoveď si musí dať každý sám, najlepšie to bude hneď a konkrétnym skutkom.

Ak si rozoberieme správne obidvoch synov, musíme priznať, že ani jeden nie je pre nás úplne ideálom. Ideál dostaneme až spojením obidvoch. Dostaneme tak správnu predstavu o pravej nábožnosti, pri ktorej sú skutky podľa Božej vôle cieľom a modlitba prvým a nenahraditeľným prostriedkom.
Čo poviete na to? Boh nás povoláva k dokonalosti. Nechceme sa priblížiť čo najbližšie k ideálnemu modelu „Idem Otče a pôjdeme?“

Amen.

Streda 3. adventného týždňa Lk 7,19-23

Riešenie kríz a pochybností

Iba Ježiš nám môže primerane pomôcť

Určite poznáme vo svojom okolí mnoho dobrých ľudí. Ľudí, ktorí svojím príkladným životom sa nám stavajú určitým vzorom a ideálom. Môže to byť napríklad kňaz, alebo otec rodiny pravidelne chodiaci do kostola, alebo matka svedomito sa starajúca o deti. Môže sa nám stať, že my si často tieto postavy zidealizujeme a keď urobia nejakú chybu, vtedy nás sklamú.

V evanjeliu sme mohli postrehnúť, že Ján, ktorý pred tým horlivo kázal o Ježišovi, zrazu zapochyboval, či Ježiš je naozaj ten, ktorého mal ohlásiť. V tomto stave posiela svojich učeníkov k Ježišovi s otázkou: ***„Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“*** *(Lk 7,20)*.

Ján bol horlivý kazateľ. Svojimi kázňami strhol pozornosť národa a zhromaždil ich k Jordánu. No Ján nemyslel na seba. Myslel na toho, ktorému pripravoval cestu. A aj keď sa stal v očiach ľudí veľký, urobil sa v pokore malým vyhlásením: „Po mne prichádza mocnejší, ktorému nie som hoden rozviazať remienok na obuvi.“ Po čase mohutný Jánov hlas pri Jordáne zatíchol. Ocitol sa zrazu v tme. Dostal sa do tmy väzenia pre pravdu, ktorú hlásal a do tmy pochybovania o tom, ktorého prišiel ohlásiť.

Na prvý pohľad nás Ján svojím postojom a stavom, v ktorom sa nachádzal, sklamal. Kladieme si otázku: Ako je možné, že Jánov napriamený prst na Ježiša sa pomaly krčí a dostáva tvar otáznika? Prečo Ján zapochyboval? Presne to povedať nevieme, skúsme sa spoločne zamyslieť. Na naše konanie vplývajú okolnosti prostredia, a tak jednou príčinou mohlo byť aj väzenské prostredie. Možno by sme mu mohli vyčítať, že si nespájal dosť dôsledne všetky miesta z Písma a potom následne nemal istotu. Najsilnejším dôvodom, ktorý spôsobil zapochybovanie o Kristovi, boli jeho vlastné predstavy o ňom. Vieme, že Ján predstavoval Krista, ako toho, kto drží v ruke vejačku, aby oddelil zrno od pliev. Predstavoval ho, ako spravodlivého, nekompromisného sudcu, ktorý používa spravodlivosť, silu. Prehliadol však, že Ježiš priniesol na túto zem pokoj, lásku a milosrdenstvo. A práve tieto vlastné predstavy nezhodujúce sa so skutočnosťou, spôsobili u Jána krízu.

Vieme to aj podľa seba, že z času na čas sa aj mi dostávame do krízy, do pochybovania, pochybnosti. Dôvody môžu byť rôzne. Pohoršenie, možno falošné predstavy o Kristovi a svojej nábožnosti, ktoré keď sa nám nabúrajú, spôsobujú pochybnosť. Musíme si uvedomiť, že dnešné evanjelium nie je len o tom, aby nám vykreslilo, že do pochybností sa môže dostať každý. To nám je z bežného života dôverne známe. Dnešné evanjelium je o tom, ako tieto pochybnosti riešiť. Presne tak, ako ich vyriešil Ján. Hľadal spôsob ako sa dozvedieť pravdu. Posiela svojich učeníkov nakoľko nemohol prísť sám rovno za Ježišom. Áno, toto je jediný spôsob, ako správne máme riešiť aj my svoje krízy. Hľadať spôsoby ako je modlitba, štúdium, hľadať ľudí, ktorý by nám mohli pomôcť a veci vysvetliť.

Všimnúť si, keď niekto robí chybu alebo je v kríze, nie je ťažko. Ťažšie je všimnúť si ho, ako tento človek bojuje o svoju vieru a rieši tieto problémy. Ale asi najťažšou vecou je, skúsiť tieto veci na sebe samom. Vyprosujme si pri tejto svätej omši, aby sme v týchto chvíľach neostávali sami, ale aby sme hľadali spôsoby, ako pochybnosti odstrániť. Nezabúdajme, že u Krista nájdeme najlepšiu pomoc. Amen.

Štvrtok 3. adventného týždňa Mt 7,24-30

Problém ohovárania

Naučiť sa pozitívne hovoriť o druhých

Idú tri rozprávajúce ženy z kostola. Po určitom čase spoločnej chôdze sa jedna od nich pred svojím domom oddelí. A čuduj sa svete, rozhovor je zrazu živší. Konečne majú o čom rozprávať. Samozrejme o tej tretej a ešte samozrejmejšie nie vo veľmi pozitívnom.

Tento problém nazývame ohováranie. Myslím si, že takáto a jej podobné situácie nebudú nikomu neznáme.

Skúsme si ešte raz pripomenúť, že Ježiš má na ľudí pozitívny pohľad, vie si zastať človeka. Na obranu Jána hovorí: ***„Čo ste vyšli vidieť? Áno, hovorím vám, viac ako proroka“*** *(Mt 7,26)*.

Tí, ktorí tu boli včera vedia, že sme si rozprávali o Jánovi Krstiteľovi, ako sa dostal do krízy. Začal pochybovať, ale svoju pochybnosť riešil veľmi správne, hľadal pravdu. Ježiš zaujal správny postoj k hriechu, odsúdil ho a Jána napomenul, ale neodsúdil človeka – Jána, ale ukázal mu pravdu. A to aj vtedy, keď sa Jánovi učeníci vzdialili. Ježiš mal krásnu príležitosť, aby Jána pred ľuďmi potopil, zhodil. Mohol spokojne hovoriť o jeho pochybení, o jeho nedostatkoch. Ale takéto správanie by bolo príliš ľudské. V tomto nám Ježiš veľmi jasne ukazuje, ako sa treba zachovať aj v tejto situácii. Všimne si na ňom to dobré, a to predstaví druhým. Ježišov pohľad je negatívny vtedy, keď treba zaujať postoj k hriechu, ale pozitívny vtedy, keď hľadí na človeka, ktorý chce robiť pokánie, aj keď na chvíľu zapochybuje.

Na to, aby Ježiš vykreslil Jánov charakter, Ježiš kladie otázky. Aby sme sa zamysleli nad tým, ako my hodnotíme ľudí. „Čo ste vyšli vidieť?“ Len nejakú atrakciu pri Jordáne. Trstinu – človeka, ktorý sa kolíše podľa módy, podľa mienky väčšiny, ktorá sa nakláňa pri lichotení, sľuboch alebo zastrašovania? Alebo len úspešného diplomata, ktorý upravuje svoju reč tak, aby získal priazeň?[5] Toto môže byť len ľudský pohľad na človeka, prízemný a negatívny. Ten správny je iný. Ten hľadí na človeka ináč. Všíma si na tom druhom len to dobré, čím vynikol, čím prispel pre druhých, čím poslúžil iným k spáse. To je pohľad pozitívny, pohľad Ježiša a mal by sa stať aj naším pohľadom.

Skúsme si spoločne položiť otázku, ako sa mi pozeráme na druhých? Možno sa budeme podobať tým, ktorí prichádzali za Jánom len ako za nejakou nevšednosťou, ale málo si všímali to Božie, čo sa v ňom skrývalo. Ježiš nás dnes učí pozitívnemu mysleniu.

[5] Porov.: GIESSEN, H.: Evanjelium podľa Matúša – Stuttgartský komentár. Karmelitánske nakladateľství : Kostelní Vydři, 1998, s. 78.

Jednej sprievodkyni v koncentračnom tábore v Osvienčime - múzeu sa raz prihodila takáto situácia. Sprevádzala jednu skupinu z Nemecka. Bol to učiteľ so žiakmi, so svojou triedou. V jednej chvíli sa sprievodkyni pochválil, že aj on tu prežil istý čas. Sprievodkyňa si najprv myslela, že ide o nejakého väzňa. Preto ho poprosila, aby im ukázal tetovanie na ruke. On sa zdráhal a nakoniec jej pošepol, že on nemá tetovanie na ruke, ale pod pazuchou čo znamenalo, že on tam nebol ako väzeň, ale esesák.

Ona to veľmi dobre vedela, ale zachovala sa veľmi správne. Mohla to deťom vysvetliť, ale tým by veľmi poškodila jeho meno a jeho autoritu. Táto žena mala aj napriek tej veľkej zlobe a nespravodlivosti vo svete pozitívny pohľad a nakoniec poďakovala učiteľovi – esesákovi za to, že sa obetoval a zobral týchto žiakov, aby mohli vidieť a priblížiť si utrpenie nevinných ľudí a zamyslieť sa nad hodnotou človeka ako takého.

Dajme si dnes predsavzatie, že dnes budeme o druhých hovoriť len v dobrom. Ale ak chceme hovoriť pozitívne o druhých, musíme sa naučiť najprv si ich všímať. Prajem vám a pri tejto svätej omši vyprosujem, aby ste mali otvorené bystré oko na pozitívne hodnoty u druhých, ktorých nie je málo.

Amen.

Piatok 3. adventného týždňa Jn 5,33-36

Každé svedectvo sa dá prirovnať horiacej svieci

Splniť všetky podmienky, aby naše svedectvo malo čo najväčší efekt

V jednej rodine nastala takáto humorná situácia. V nedeľu po svätej omši, kde sa čítalo čítanie o lampe, ktorá sa nedáva pod posteľ, ale na svietnik. Otec chcel vedieť, či jeho dcérka správne pochopila, položil jej otázku. Prečo nedávame sviecu pod posteľ. Pohotová a veľmi prakticky zmýšľajúca dcérka odpovedala, aby nám nezhorela. Vieme, že správnou odpoveďou je preto, aby nám svietila, aby nám svojím spôsobom vydávala svedectvo, aby sa rozdávala a tak nám slúžila.

V evanjeliu sme počuli o Jánovi, ktorý vydával svedectvo pravde, že bol lampou, ktorá horí a svieti. Ale k tomu Ježiš podotýka: Ja mám väčšie svedectvo ako Jánovo: skutky, ktoré mi dal vykonať Otec *(porov. Jn 5,33.35-36).*

Predpokladám, že každý z nás má doma sviečku. Zapálime si ju vždy pri inej príležitosti. Niekedy pri stolovaní na slávnostnom obede, inokedy, keď nám vypnú elektriku. A tak sviečka plní rôzne funkcie. Vytvára atmosféru, svieti, hreje a my sa tešíme aspoň na čas z jej svetla. K tomu, aby táto horiaca svieca spĺňala svoju funkciu, musí spĺňať zopár podmienok. Prvou vlastnosťou je sebadarovanie. Svieca, keď horí, tak aj zhára. Musí sa roztopiť, musí ponúknuť

seba, aby mohlo byť svetlo. Druhou podmienkou je to, aby bola na viditeľnom mieste, na mieste, z ktorého by sa svetlo šírilo všetkými smermi. Ak by nám aj horela, ale nebolo by ju vidieť, žeby bola prikrytá, nebola by osožnou, lebo by nesvietila.

Vysvetlili sme si základné podmienky k tomu, aby nám svieca vydávala čo najviac svetla. Ale bolo by málo, keby sme ostali len pri sviecach. Dnešné evanjelium nás posúva trochu ďalej, vyzýva nás k svedectvu. Ježiš sa o Jánovi vyjadril, že bol lampou, ktorá potešila aspoň na čas niektorých. Ježiš má veľkú túžbu, aby každý z nás bol lampou, aby bol svedectvom pre druhých. Veľmi rád by sa o každom z nás vyjadril, že sme peknou lampou. Ale k tomu musíme aj my prispieť, musíme splniť určité podmienky. A tou prvou podobne, ako je to u sviec je sebadarovanie. Prešla už doba, a vy milí rodičia a učitelia mi dáte za pravdu, že hodnota slova a pekných rečí klesla a už málo zaberajú. Dnes dokáže zapôsobiť, osloviť už len dôsledne žité evanjelium a láska, ktorá sa daruje. A to všetko musí byť nasmerované pre druhých. Ak by sme ich otočili a nasmerovali k sebe, podobali by sme sa svieci pod posteľou, ktorú by nebolo vidieť, ale ani ona by nám nevydávala svetlo. Treba sa nám zviditeľniť. Nie ukázať sa, ale ukázať, že toho druhého mám naozaj rád a že sa zaňho dokážem obetovať.

Ak by sa nám podarilo toto, čo sme si tu teraz hovorili, nebolo by toho málo. Aj Ján dostal za takéto skutky od Ježiša pochvalu. Ale hneď na to podotýka, moje skutky sú väčším svedectvom. Prečo? Pretože skutky, ktoré konal Ježiš boli skutkami, ktoré mu kázal vykonať otec, robil ich s Otcom a pre Otca. A tu prichádzame k ďalšej podmienke. Všetky dobré skutky, ktoré konáme máme konať v spojení s Otcom, ktorý je na nebesiach, s jeho milosťou a jeho pomocou. Vtedy sa naše prirodzené svedectvo stane nadprirodzeným, posväteným a požehnaným samým Bohom.

Nedávno som bol na ambulantnom vyšetrení. Bol tam lekár, ktorý bol dosť nervózny, lebo v čakárni bolo dosť veľa ľudí. Robil si síce svoju robotu, ale s hundraním. Mňa tam ale oslovilo čosi iné. Bola to zdravotná sestra, ktorá aj napriek množstvu práce dokázala s láskou a úsmevom pristupovať ku každému a aj odpovedať na zbytočné otázky pacientov. Táto sestra je veriacou ženou a môžem s určitosťou povedať, že silu k tomu berie len a len zo spojenia s Kristom.

Aj iní robili to isté, ale táto sestra svietila svojím silným a presvedčivým svedectvom obetujúceho sebadarovania z lásky ku Kristovi. Odíďme z tohto miesta s jasným predsavzatím: Chcem byť plnohodnotnou sviecou, chcem byť opravdivým svedectvom. Že sa nám v tom nedarí, alebo zdá byť ťažké? Možno ešte stále nám chýba práve spojenie sa s Kristom, ktorý posväcuje naše kroky a skutky. Prosme aj pri tejto svätej omši za silu k vydávaniu svedectva, ktoré oslovuje. Amen.

17.12. adventný čas Lk 1,46-56

Ježiš náš brat
Urovnanie vzťahov[6]

Vstúpili sme do poslednej etapy v našej príprave na narodenie Božieho Syna Ježiša Krista.

Na začiatku týchto posledných dní počúvame perikopu evanjelia, ktorá je možno najnezaujímavejšia. Počúvame však len mená Ježišových predkov od Abraháma až po Krista *(porov. Mt 1,1-17)*.

Rodokmeň Ježiša Krista ukazuje, že Pán Ježiš skutočne pochádza z Abrahámových potomkov a Dávidovho rodu podľa prisľúbení daných Abrahámovi a Dávidovi.

„Ježiš Kristus, syn Dávidov“ To znamená, že Ježiš je ako kráľovský syn sám kráľom. Matúš pripomína Prvú knihu kroník a tam je napísané: ***„Až sa tvoje dni doplnia*** (oslovený tu je Dávid) ***a pôjdeš k svojim otcom, ustanovím po tebe potomka, ktorý bude z tvojich synov a upevním jeho kráľovstvo... ja upevním jeho kráľovstvo naveky“*** *(2 Sam 7,12)***.** Tieto slová poukazujú najprv na Šalamúna, ale slovo „naveky“ ukazuje ďaleko za neho. Máme tu spomenuté, že je aj syn Abraháma. Matúš tu chce zasa pripomenúť knihu Genezis, a to, že „všetky“ národy majú byť požehnané v Abrahámovi. Matúš teda hneď v prvej vete svojho evanjelia myslí, že nesmierna a nepredstaviteľná spása Božia je tu pre všetky národy. Výraz syn Abrahámov sa nachádza len tu, jediný raz v Biblii.

Ak sme si poriadne všimli, čo som pred chvíľkou povedal, tak vieme, že v Abrahámovi sú požehnaní všetci ľudia. No nielen požehnaní, ale z toho vyplýva, že my sme všetci, bratia a sestry. Keďže my sme všetci súrodenci a sme jedna rodina, nie je naším bratom aj Ježiš? Neteší sa každý člen rodiny, keď do tejto rodiny sa má narodiť maličké dieťa? Väčšinou je to tak, že sa všetci tešia. Ako sa my tešíme, že sa narodí náš brat Ježiš. Čo robíme preto, aby v tejto našej rodine bol pokoj, aby sa toto malé dieťa cítilo príjemne v našich domácnostiach.

Pred Vianocami často vidíme ako sa umývajú okná, tepujú koberce, robí sa veľké upratovanie. Toto trvá možno aj týždeň. Všetko chceme mať vyupratované ako zo škatuľky. Však prídu priatelia, príde pán farár po kolede, prídu koledníci a ďalšie návštevy. Musíme mať predsa upratané. No pritom zhone často zabúdame na upratovanie v našom srdci. V našom srdci sa má narodiť náš brat Ježiš a my tam máme ako na smetisku. Možno si niekto povie: „Čo tento od nás chce, však nás bolo veľa na spovedi a na sv. prijímanie nás ide toľko, že dlhšie trvá rozdávanie sv. prijímania ako samotná sv. omša. Chcem len to od nás všetkých, aby sme sv. spoveď spojili aj s odpustením previnení našim

[6] Porov. : KRAJČ, P. : Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

blížnym, súrodencom a susedom. Inak je táto sviatosť zmierenia neplatná a my si ešte viac priťažujeme na srdci.

Okrem toho, že vstupujeme do finišu očakávania narodenia nášho Brata Ježiša, vstúpme aj do nových našich vzájomných vzťahov.

Amen.

18.12. adventný čas Lk 1,18-24

Povzbudiť ku statočnosti

Statočnosť

Nachádzame sa v dobe, v ktorej je pomaly viac chaosu ako poriadku. Je veľmi rýchla a väčšina ľudí rozmýšľa len nad tým, ako toho druhého oklamať. Muži opúšťajú svoje manželky, manželky mužov, deti utekajú od svojich rodičov. Každý večer počúvame v správach o nejakej vražde či lúpeži. Zdá sa nám, akoby sa blížil koniec sveta a mala prísť Božia spravodlivosť. Ale ak chceme obstáť v Božej spravodlivosti, musíme aj my konať podľa evanjelia, Božej spravodlivosti.

V evanjeliu sme počuli o mužovi, o ktorom počujeme počas roka, len niekoľkokrát: o Jozefovi, ktorý bol manžel Márie, a bol to človek spravodlivý, nechcel Máriu vystaviť potupe. ***„Preto ju zamýšľal potajomky prepustiť“*** *(Mt 1,19).*

Predstavme si vtedajšiu situáciu. Jozef muž počestný a spravodlivý. Dozvie sa, že Mária je v požehnanom stave. Buď ju prepustí, alebo verejne vyhlási jej stav. Potom ju čaká už len ukameňovanie. Ale keďže Jozef je muž spravodlivý, preto ju chce potichu prepustiť. Nič rozumnejšie ho nenapadá. Vtom sa mu zjaví Pánov anjel a vysvetlí mu situáciu, čo sa vlastne deje. Jozef má možnosť povedať áno, alebo nie. Prijíma Pánovo poslanie, a tak sa stáva Ježišovým vychovávateľom - pestúnom. Nepozerá na to, čo mu povedia ľudia, čo si budú rozprávať o ňom poza chrbát, ale plní Pánovo slovo. Odráža sa v ňom doterajšia výchova. To, čo sa vyrieklo jedným slovom, že bol mužom spravodlivým, bolo nadobudnuté za celý život.

Advent je časom, keď Boh oslovuje každého z nás. On vie, že v našom živote voči Nemu tiež nie je vždy všetko v poriadku a často máme strach. Práve v týchto dňoch nám ponúka novú príležitosť nabrať odvahu do nového života s Kristom. Vie, že na nás denne doráža Boží nepriateľ, a preto nám núka pomoc, aby sme sa nespoliehali iba na seba, na svoje sily, na pomoc psychológov, či

psychiatrov. To však vyžaduje z našej strany prehodnotiť svoj vzťah k tomuto svetu, k ľuďom okolo nás, a hlavne vzťah k Bohu. A to nám už nevonia. Máme vychodené chodníčky, vytvorené vzťahy k veciam tohto sveta, na ktoré sa spoliehame, že nám pomôžu. Preto Boha preraďujeme kdesi mimo, na druhú koľaj a jeho ponuku a oslovenie odkladáme do trezoru, ktorý použijeme v poslednej chvíli ako nejaký automat.

Boh však pozýva aj nás, aby sme mali svoj podiel v dejinách spásy. Zvlášť to pociťujeme v týchto chvíľach, keď sa pomaly končí Advent a blížia sa Vianoce. Počas týchto štyroch týždňov nás oslovovali adventné postavy, na Vianoce nás osloví sám Ježiš. Od nás sa v tejto chvíli požaduje to, čo povedal anjel Jozefovi: ***„Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku“*** *(Mt 1,20)*. To dôležité slovo je „nebáť sa.“
Nemáme sa báť byť lepšími ľuďmi, nemáme sa báť osobného posväcovania, nemáme sa báť zanechať svoje hriechy. A predovšetkým nemáme sa báť prijať Krista do svojho života.

Advent je čas, keď Božia ponuka je tak výrazná a zrozumiteľná, že ju musí pochopiť a vidieť každý. Nehľadajme falošné výhovorky a nebojme sa, ale otvorme sa pre prijatie Boha do našich životov.

Amen.

19.12. adventný čas Lk 1,5-25

Človek a modlitba

Vzbudiť v ľuďoch väčšiu vieru

Boh nie je zberačom odpadkov, vyberá si za svojich verných zvlášť tých, ktorí prešli ohňom duševných či telesných bolestí. Tu to môžeme pekne vidieť na rodičoch sv. Jána Krstiteľa.

V evanjeliu sme počuli, ako si Boh vyberá za otca Ježišovho predchodcu zbožného muža Zachariáša.

Rozpravou o Zachariášovi a Alžbete sa začína nové obdobie spásy, príchodu Mesiáša. Pán Boh rozvíja svoje dielo v dejinách tak, že nadväzuje na to, čo vykonal. Udalosť sa odohráva v Jeruzaleme. Oznamuje sa ňou narodenie Jána Krstiteľa, ktorý má pripraviť cestu Pánovi. Jeruzalem bol napriek svojím znesväteniam svätým mestom. Uprostred neho sa týčil chrám najsvätejšia pôda Izraela, na ktorej sa stretával národ s tým najdrahším, a to bol živý Boh Izraela. Tu v tomto veľkolepom chráme, začína Pán boh uskutočňovať nové dielo spásy. Lukášova perikopa evanjelia hovorí o udalostiach, ktoré sa odohrali v chráme,

ako Ježiša doniesli do chrámu po narodení. V chráme zaznie Simeonovo proroctvo, do chrámu pôjde dvanásťročný Ježiš a vydá tam svoje prvé svedectvo o svojom poslaní. V chráme neskôr Ježiš vyučoval.

Vidíme, že počas dejín sa veľké udalosti Ježišovho života odohrali v chráme. Môže si niekto povedať, však aj ja chodím do kostola. Áno, chodíme a je to veľmi správne. Treba si dať otázku: „Prečo chodíme do kostola a čo nám to dáva?“ Veríme tomu, čo nám Boh prostredníkom kňaza hovorí, alebo si poviem? „Však nech sa farár vyrozpráva a my si aj tak budeme robiť po svojom.“ Naša viera nespočíva len v tom, že budeme chodiť do kostola a nič mimo toho nebudeme robiť a dokonca nemusíme Bohu ani dôverovať. Však dnes to vidíme na Zachariášovi, ktorý bol dokonca kňazom a jeho dôvera Bohu bola slabá, keď mu povedal, že sa mu narodí syn a vieme, ako jeho nedôvera dopadla.

Aj my si môžeme povedať, že sme ľuďmi chrámu, veď každý deň utekáme do kostola klaniame sa Bohu a vzdávame vďaky za dobrodenia., čomu sa teší náš nebeský Otec. No nekonáme často podobne, ako konal Zachariáš. Mnohokrát sa nachádzame v situácii, keď naša dôvera v Boha je oslabená, alebo dokonca nie je nijaká. Modlíme sa za nejaké dobrodenie a popri tom naša viera, že toto dobrodenie od Nebeského Otca dostaneme, je minimálna. Bude v takom prípade naša modlitba vyslyšaná? Isto nie. Potom sa nesťažujme, že naše modlitby nie sú vyslyšané. S modlitbou a prosbami musí byť spojená aj najväčšia dôvera o vyslyšaní modlitby. K nebeskému Otcovi prichádzajme s vierou a odhodlaním ho aj počúvať a čo nám povie aj podľa toho konať.

Pán si nás pozýva, aby sme mu slúžili, tak, ako Zachariáš. Buďme teda ľuďmi modlitby a veľkej viery.

Amen

20.12. adventný čas Lk 1,26-38

Názov: ***Nie všetko veľké sa páči Pánovi***
Povzbudiť k hľadaniu malých vecí

Nie všetko, čo je slávnostné a veľkolepé je Bohu milé, a Boh to tak chce.

V evanjeliu sme počuli, ako si Boh na veľmi dôležitú udalosť dejín spásy, v tichosti vyberá jednoduchého človeka *(porov. Lk 1,26-38)*.

Evanjelium nás vedie od udalosti so Zachariášom v jeruzalemskom chráme do nenápadného mesta v Galilei, ktorá bola najsevernejšou časťou Palestíny. Ľud nazýval túto oblasť krajom pohanov, pre množstvo pohanov,

ktorí sa tu usadili. Izaiáš prorokoval, že Pán zvelebí pobrežie mora, Zajordánsko, Galileu pohanov. Sem - do tohto kraja prichádza Božie posolstvo, a to do mestečka Nazaret, ktoré bolo historicky bezvýznamné. Ježišov súčasník sa pýta: „Či môže z Nazareta pochádzať niečo dobré?“ Možno práve táto bezvýznamnosť je pravý dôvod, prečo Boh začal tu svoje dielo spásy. Podľa evanjelia posolstvo do Nazareta prináša ten istý posol, ako predtým do Jeruzalema Zachariášovi, Gabriel. Tentoraz však posol neprichádza ku kňazovi, ale prichádza k jednoduchej žene ***„Panne zasnúbenej mužovi z Dávidovho rodu, menom Jozef, A meno Panny bolo Mária“*** *(Lk 1,27)*.

V Nazarete sa začínajú plniť záhadné prísľuby. Boh posiela svoje posolstvo Panne. O tejto Panne vieme, že je zasnúbená mužovi. Snúbencom je Jozef, ktorý pochádza z Dávidovho rodu. Pán Boh usporiadal veci tak, aby, Máriin syn, pred zákonom syn Jozefov, mohol byť podľa zákona potomok Dávidovho kráľovského rodu. Mesiáš mal byť potomok Dávidov.

Dnes je tendencia, že ľudia vyhľadávajú senzácie a často za nimi chodia dlhé trate. Mnoho ľudí chodí na pútnické miesta, aby videli nejaké zjavenia. No sú sklamaní, lebo žiadne zjavenie nevideli. Hoci nič nevideli, alebo ak aj niečo videli, čo ešte nemuselo byť zjavenie, ale nejaká sugescia, hneď to idú rozpovedať každému, koho stretnú.

My sa snažme aj, keď možno budeme mať nejaké znamenia a zjavenia, čo nie je vylúčené, môžeme sa s tým zdôveriť človeku, ktorý nás pochopí a nechá si to pre seba. Môže sa stať aj to, že sa zdôveríme človeku, ktorý bude na nás pozerať, ako na sprostého a urobí nás sprostým aj pred ostatnými. Svoje životy prežívajme v utiahnutosti a skrytosti, ako to robila Panna Mária. Boh si nás nájde, ako si našiel ju.

Raz som cestoval s jedným kňazom do jednej malej dedinky, ktorá bola dosť vzdialená od civilizovaného sveta. Z tejto dediny pochádzali dvaja diakoni a jeden bohoslovec. Ako sa vezieme v aute, tak som povedal: „Táto dedina je Pánu Bohu za chrbtom“. Ten kňaz, ktorý ma viezol povedal: „Vidíš, hoci je táto dedina úplne odrazená od sveta, Boh si aj tu našiel ľudí, ktorí mu budú slúžiť.

Nehľadajme okolo seba veľké senzácie, lebo Boh to nemá rád, ale zaoberajme sa viac drobnosťami, lebo z tých rastú veľké veci, ktoré sa budú páčiť nášmu Pánovi.

Amen.

21.12. adventný čas Lk 1,39-45

Návšteva

Povzbudiť veriacich k pravej návšteve

V poslednej dobe sledujem, ako ľudia nemajú na seba čas. Ako malý chlapec som pozoroval starých ľudí, ako v nedeľu poobede, keď sa nič nerobilo, sedeli pred domami na lavičkách a rozprávali sa. Nebolo to ohováranie, ale vymieňanie skúseností a rozprávanie zážitkov z celého týždňa.

Dnes sme počuli udalosť, ktorá nám je veľmi známa, ako Mária po zvestovaní anjelom, že počala z Ducha Svätého, išla na návštevu k svojej príbuznej Alžbete, aby sa s ňou tešila *(porov. Lk 1,39-45).*

Ťažko bolo objaviť niečo lepšie, ako ísť k príbuznej Alžbete. Anjel na ňu zreteľne upozornil: ***„Hľa, Alžbeta tvoja príbuzná...“*** *(Lk 1,36).* Nebola to ponuka riešiť osamelosť návštevou? Alžbeta bola staršia, rozvážna a najmä duchovne zrelá. Evanjelium hovorí: bola spravodlivá. Dostala nedávno tiež veľkú milosť. V dejinách spásy sa často objavovalo takéto spoločenstvo duší vo viere a poslaní. Kam išla Panna Mária? Hornatý kraj, ku ktorému sa vydala na cestu, to je reťaz judských hôr, nadväzujúci na masív Samárie. Nepoznáme presné miesto, kam išla Panna Mária. Podľa prastarej tradície, ktorú možno dokázať až do šiesteho storočia išla do dnešného mestečka Ain-Karrin, asi 7 km na západ od Jeruzalema. Na tomto mieste pútnici už dávno prichádzali do chrámu Navštívenia.

Čo kto prináša do domu, to sa ukáže veľmi rýchlo: či nevraživosť, alebo pokoj. Alžbetu po Máriinom pozdrave „naplnil Duch Svätý“. Začína sa požehnanie čias spásy. Ježiš dá neskôr úpravy apoštolom, aby znášali toto požehnanie do domov: ***„Do ktoréhokoľvek domu vojdete najprv povedzte: Pokoj tomuto domu. Ak tam bude syn pokoja, váš pokoj spočinie na ňom“*** *(Lk 10,5).* Alžbeta pod vplyvom Ducha Svätého prorokuje a zvoláva: ***„Požehnaná si medzi ženami!“*** Panna Mária je prvá žena sveta a zostane ňou natrvalo. Skade mám to šťastie, že matka môjho Pána prišla ku mne? To je jasné vyznanie viery v Mesiáša. Boh prišiel k Alžbete vo svojom Synovi a ona ho poznala v Duchu Svätom. Odvtedy je jasné, že Boh prichádza k človekovi. On nám ide v ústrety.

Pozrime sa na naše návštevy ako vyzerajú, aká je náplň týchto návštev, aká je pohnútka a dajme si možno základnú otázku. Navštevujeme sa vôbec? Častokrát sa stáva, že ideme pozrieť svojho suseda len preto, lebo niečo potrebujeme. Dá sa vôbec povedať, že toto stretnutie je návšteva? Ja by som to tak ani nenazval, lebo od úprimnej návštevy to má dosť ďaleko. Ďalší dôvod pre návštevu je, ohováranie všetkých ľudí v dedine z jedného konca dediny na druhý. Takáto návšteva sa míňa účinkom, lebo je v nej veľmi málo lásky. Ďalší

dôvod na návštevu je skontrolovať dom iných po rekonštrukcii a často nás ani nepozvú, aby sme tam prišli. Naša zvedavosť je neudržateľná, a tak to nie je návšteva, ale revízna kontrola tejto domácnosti. Spravme nápravu v úmysle týchto návštev, ak sme sa v niektorej odpovedi našli, aby naša prítomnosť bola požehnaním domu, do ktorého vojdeme. Jedno príslovie hovorí: „Hosť do domu, Boh do domu.“ Veď Mária, keď vošla k Alžbete, doniesla samého Boha, svojho Syna pod srdcom do Alžbetinho domu.

Snažme sa byť takýmito roznášateľmi Boha do domácnosti, kde sa budeme zdržiavať. Isto nebudeme takými nositeľmi, ako bola Mária, ale ak donesieme lásku do domovov svojim blížnym, isto tam bude Boh. Lebo Boh je láska.

Amen.

22.12. adventný čas Lk 1,46-56

Pokora je kmeňom radosti

Ukázať, že veľké veci sa rodia z drobných[7]

Keď som bol asi druháčik na ZŠ, tak nás raz pani vychovávateľka z družiny zobrala na prechádzku do parku. Bola už neskorá jeseň a sychravé počasie sa každému z nás dostávalo až pod nechty. Zastavili sme sa vtedy pri veľkom , obrovskom gaštane. Pre takého človiečika, akým som bol, to bol naozaj veľký strom. Okolo neho ležalo ešte zopár gaštanových semien. Viete, takých veľkých. Už boli vylúpnuté a niektoré boli prasknuté. A v ich vnútri, ako nám to vysvetlila naša pani vychovávateľka, sa skrýval taký istý veľký strom ako ten, pod ktorým sme stáli. Bol ešte ukrytý, o tom, že tam je vedeli len tí, ktorí chápu, že veľké veci sa vždy rodia z tých malých, nenápadných...Naša pani vychovávateľka to chápala.

Dnešné čítania sú nám svedkom tejto pravdy. Motív prvého čítania a žalmu nám vrcholí v chválospeve Panny Márie : ***„ ...zhliadol na poníženosť svojej služobnice...blahoslaviť ma budú všetky pokolenia...lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný...“*** *(Lk 1,48.-49)*.

Počas posledných dní sme v Písme sledovali, čo všetko sa udialo s Máriou. Z prvého pohľadu by sa dalo povedať, že pre Máriu sa začína výborný, výnimočný život. Oslovuje ju Stvoriteľ, teda najvyššia moc, aká existuje a pozýva ju k spolupráci. Ba viac, Mária ako jediná v celom vesmíre smie počať a porodiť Boha teda, je to čosi neuveriteľné. Dalo by sa teda čakať,

[7] Porov. : FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

že o Máriu bude výborne postarané. Matka kráľa si predsa zaslúži len to najlepšie: ...prepychové šaty, veľký palác, služobníčky a výborné jedlo, veľa zábavy a vyberanú spoločnosť.
My Máriin život už sčasti poznáme. Dostala Mária, Matka Kráľa, všetko toto? Vyrastal Kráľ Ježiš v prepychu a pohodlí? Nosila Mária honosné šaty a bývala v palácoch? Nie, jej každodennou realitou bola práca, jednoduché oblečenie, jednoduchý pokrm, chudobný domec a spoločnosťou sme im boli my – chudobní a hriešni.

Aké veľké veci urobil ten, ktorý je mocný? Urobil to, čo robí od stvorenia sveta. Do malého semienka ukryl, vložil veľký zázrak. Do Máriinho, pokorou naplneného malého života vložil vykúpenie celého sveta. Do malého semienka vložil veľký strom.

A čím skôr pochopíme tento princíp konania Boha, tým skôr precítime šťastie. Pre Boha neexistuje pojem „malý človek“ alebo „veľký človek“. Na živote Márie a Ježiša nám veľmi jasne ukázal, že to, čo je malé pre nás, môže byť nekonečne veľké a dôležité pre celý vesmír. Veľké veci sa totiž vždy rodia z tých malých, nenápadných. Tak je pokora matkou všetkých čností. V nej sa rozvíjajú a rastú ďalšie čnosti, rovnako, ako z koreňa vyrastá náš veľký a košatý strom. Preto sa Kráľ Ježiš celý život zdržiaval v chudobe a jednoduchosti.
A len vďaka tomu si môžeme my, malí ľudia, dovoliť očakávať príchod Kráľa. Čo nám teda z dnešného evanjelia vyplýva? Čím dnes Boh oslovuje náš život?

Jednak to, že v našich životoch sa nám chce narodiť Kristus – Kráľ. Teda, nech by sme samých seba hodnotili akokoľvek nízko, pre Boha má náš život nekonečnú cenu. A pre nás potom stojí za to v životných ťažkostiach zabojovať a rovnako ako Mária ukázať celému svetu Krista. Ukázať, že stojí za to žiť s Ježišom a byť malý pri Bohu, pretože Boh robí z malinkých veľkých a „povyšuje ponížených...a pamätá na svoje milosrdenstvo...“

A jednak nám z dnešného evanjelia vyplýva, že ak nie sme maličkí, nájdeme Boha len veľmi ťažko. Pokiaľ nezačneme seba a ľudí okolo nás vnímať ako malé semienka veľkého pokladu, ako malé semienka veľkého stromu, nebudeme schopní vidieť v každom z nás Božiu tvár.

Preto, keď dnes budeme odchádzať zo svätej omše, dobre si všimnime stromy okolo, ktorých pôjdeme a spomeňme si na to malé semienko, z ktorého vyrástli. Dobre si všimnime ľudí a seba, či v očiach našich susedov vidíme tieto semienka veľkého pokladu. Všimnime si, či iní vidia v nás semienka Božieho pokladu. Ak áno, poďakujme každý Bohu za takýto dar, ak nie, vráťme sa k sebe a očistime svoje vnútro a svoje vzťahy od všetkého, čo nie je pokorou, od všetkého, čo nám bráni vyrásť v Boží strom. Pretože Pán povýšených ponižuje a ponížených povyšuje.

Amen.

23.12. adventný čas Lk 1,57-66

Znamenie

Upriamiť pozornosť na Ježišov príchod a na náš život ako na znamenie jeho príchodu[8]

Bola noc. Malý Francois sa z posledných síl držal kabáta svojho staručkého priateľa Jacquesa. Bol to už tretí deň, čo jedol naposledy a tretí rok, odkedy mu nemilosrdní vojaci popravili oboch rodičov. Odvtedy zostal sám. Žil na uliciach Paríža. Jedinou istotou mu boli špina, hlad a čoraz väčšia zima. Temnú oblohu zrazu preťal záblesk, druhý, tretí a potom ďalšie a ďalšie. Ohlušujúca salva z diel vystrašila všetkých okolo. „Začala vojna...?!“ Strach a zdesenie na tvárach ľudí sa pominuli tak rýchlo, ako prišli. Ktosi hlasno zvolal: „Cisár má syna ! Nech žije cisár Napoleon Bonaparte! Cisár má syna...“

Salvy zaznievali takmer celú noc. Bolo ich rovných 101 ! Takto sa rozhodol človek, cisár Napoleon Bonaparte osláviť narodenie svojho prvorodeného... 101 delových rán malo byť znamením, že sa narodil ktosi dôležitý, ktosi, kto toho iste veľa dokáže...

„Čím len bude tento chlapec?“ A vskutku, Pánova ruka bola s ním... *(Lk 1,66)*.

Tieto slová už nepatria nikomu z cisárskeho dvora. Vyrieknuté boli nad kýmsi oveľa jednoduchším. Nad Jánom Krstiteľom. Teda vtedy len nad malým chlapcom Jánom.

Evanjelista Lukáš v evanjeliu zanecháva detailný obraz toho, ako sa na svet narodil prorok. V biblickej reči totiž slovné spojenie „Pánova ruka“ znamená toľko, ako veľké zázraky, sila a moc. V Starom zákone dal Boh svojmu ľudu pravidlo na rozpoznávanie prorokov. Ak sa splnilo to, čo predpovedal, bol človek pokladaný za proroka. Prorok smel verejne konať a hlásať len to, čo mu povedal Pán. A pravdivosť jeho skutkov a slov Pán dokazoval divmi, ktoré cez proroka konal. V Jánovom prípade sa divy začali diať dokonca ešte pred jeho narodením. Jeho príbeh všetci dobre poznáme. Jánov otec Zachariáš bol izraelským kňazom, a keď konal veľmi dôležitú obetu v Chráme, mal videnie anjela. Ten mu povedal, že napriek vysokému veku jeho žena Alžbeta počne syna, ktorému majú dať meno Ján. Zachariáš o tomto zapochyboval. Vtedy sa udialo prvé znamenie, onemel a prehovoriť mal až po obriezke syna. Celých deväť mesiacov mal mlčať, mlčať a rozmýšľať o tom, čo sa stalo a čo sa má

[8] Porov. : FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

stať. Mal v nemote očakávať veľké Pánovo svedectvo. Anna naozaj počala a porodila syna. Ľudia si už asi zvykli na Zachariášovo mlčanie. Chlapca preto chceli pomenovať podľa tradície po otcovi alebo inom významnom príbuznom. Matka o tom mala rozhodnúť. Bol to stáročný zvyk. A keď ho Anna chcela porušiť, príbuzní boli proti. Vtedy nastal čas, aby sa ukázalo, či Zachariášovo deväťmesačné mlčanie malo zmysel. A malo, Zachariáš už chápal, že je vôľou Boha, aby sa jeho syn volal Ján. Ján znamená „Jahve je milosrdný“[9]. A sám Ján sa mal stať znamením pre príchod Milosrdného Pána. Ján predchádza Ježiša, pripravuje mu cestu. Je veľmi dôležitým. Preto si jeho narodenie dnešným čítaní m pripomíname práve deň a noc pred sviatkom narodenia najdôležitejšieho dieťaťa celej histórie.

O narodení Bonapartovho syna vie dnes už málokto, napriek tomu, že ho sprevádzalo hrmenie stovky delových rán. No narodenie Ježiša a Jána Krstiteľa si pripomíname i po viac ako dvetisíc rokoch.

Ján sa narodil, aby nás upozornil na príchod Mesiáša - Vteleného Boha. Ján-„Jahve je milosrdný“ predchádza Ježiša, ktorého meno znamená „Jahve je spása“. Teda Božie milosrdenstvo pripravuje cestu Božej spáse.
Je to veľké a na začiatku tiché znamenie, ktoré sa rokmi a stáročiami rozrastie do najväčšieho znamenia ľudských dejín. Ján, ktorý bude ohlasovať pokánie a obrátenie srdca, aby sa ľuďom dostalo Božieho milosrdenstva, a tak dosiahli Božiu spásu.

O tom všetkom sme dnes čítali. Písmo nám i dnes predložilo niečo aktuálne pre náš život. Ak chceme dosiahnuť Božiu spásu – Ježiša, musíme sa najprv vnútorne obrátiť a okúsiť Božie milosrdenstvo.
Už zajtra o takomto čase budeme sadať za sviatočne prestretý štedrovečerný stôl. Niekoľko hodín na to sa tu znovu stretneme a budeme sláviť narodenie Božieho Syna, ktorý príde, aby za nás neskôr zomrel, vstal z mŕtvych a daroval nám večný život. Ježiš sa narodil v tichu a chudobe noci. Bol to pre neho ten najlepší začiatok. Pripravme si preto na zajtrajšiu slávnosť srdcia už dnes, aby sme ho privítali v tichu nášho najhlbšieho ja.

Uhasme spory, vytvorme na Vianoce krásnu atmosféru a buďme Ježišovi hodným znamením, znamením Božieho milosrdenstva a radostného očakávania príchodu Pána ako Ján.

Amen

[9] Príručný lexikon biblických vied, J. Heriban, Vydavateľstvo Don Bosco, 1998, str. 520

24.12. adventný čas Lk 1,67-79

Zachariášova radosť

Ukázať, že pravým vianočným darom je Ježiš[10]

Spomínam si, ako som doma, ešte pred tým, ako som sa stal kňazom, o takomto čase balil darčeky pre celú rodinu. Každý sme mali doma zadelenú svoju prácu a tou mojou bolo práve balenie darčekov. Samozrejme darčeky určené pre mňa boli už predtým zabalené, aby som neprišiel o prekvapenie. Tak sa pamätám, že som potom celý večer čakal na moment, kedy si budem môcť prezrieť i ten svoj darček. A keď som našiel pod stromčekom to, po čom som túžil, stále dookola som ďakoval a chválil svoj darček a plánoval som, čo všetko s ním budem robiť. Vždy som sa veľmi tešil na Vianoce.

I dnes sa tešíme spoločne. Očakávame narodenie Božieho Syna a spoločne chceme osláviť toto vyvrcholenie čakania –Adventu. Pretože nás navštívi vychádzajúci z výsosti *(porov. Lk 78)*.

O čakaní a radosti z darčekov nám dnes dokonca hovorí i evanjelium. Zachariáš, otec Jána Krstiteľa, tu naplnený Duchom svätým jasá nad darom, ktorý dostal od Boha. Jasá nad narodením svojho syna. Len si predstavme, aká to musela byť veľká radosť pre starnúceho muža, keď smel prvýkrát pochovať v náručí svojho jednorodeného. A akoby to nestačilo, jeho syn sa má podľa prisľúbenia Boha stať tým, ktorý má predchádzať Spasiteľa. Jeho syn bude tým mužom, ktorý má ľudí pripraviť na príchod Božieho Syna. Započúvajme sa ešte raz do jeho radostných slov:

„Nech je zvelebený Pán, Boh Izraela, lebo navštívil a vykúpil svoj ľud a vzbudil nám mocného Spasiteľa...“ *(Lk 1,68-69)*.

Zachariášova radosť nad týmto veľkým darom preniká každé jedno slovíčko. V tejto časti hovorí o radostnom narodení Ježiša, ktoré si pripomenieme dnes v noci. Zachariáš sa raduje, že Boh prichádza na svet, aby nás vyslobodil z rúk nepriateľov, aby sme mu mohli bez strachu slúžiť ***„vo svätosti a spravodlivosti ...po všetky dni nášho života“*** *(Lk 1,75)*.

A potom sa obracia na svojho syna Jána, možno ho mala vtedy v náručí Anna, jeho matka, možno ho držal sám Zachériáš a posvätným hlasom hovorí: ***„...ty chlapček, budeš sa volať prorokom Najvyššieho pôjdeš pred tvárou Pána a poučíš jeho ľud o spáse, že mu náš Boh z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy...“*** *(Lk 1,76-78)*.

Zachariáš, rovnako ako my, keď sme boli deťmi, je prekvapený a veľmi vďačný za tak veľký dar. Najprv chváli Boha, ktorý ho obdaroval, a potom sa teší na všetko, čo s týmto darom zažije. A dokonca ide ešte ďalej, lebo ho

[10] Porov. : FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

naplnil Duch Svätý a vďaka tomu spoznáva, že na nás všetkých čaká ešte väčší dar – narodenie Božieho Syna, ktorý : ***„nás navštívi a zažiari tým, čo sedia vo tme a tôni smrti a naše kroky upriami na cestu pokoja“*** *(Lk 1,79)*. ...ktorý naše kroky upriami na cestu pokoja...

Toto je, bratia a sestry, pravý dôvod Zachariášovej radosti a aj našej nádeje. Zachariáš predstavuje nás všetkých, ktorí čakáme, každý deň, niekedy i celý život na to, aby nás navštívil Ježiš vychádzajúci z výsosti. Práve on je naším najväčším vianočným darom Boha pre nás. A dnes a každý deň môže byť naším darom pre našich blížnych.

Ak by sa my, nám, stalo, že pod stromčekom dnes večer nenájdeme žiaden do papiera zabalený darček, nebojme sa prísť sem, do Božieho chrámu. Pretože tu na nás čaká ten najväčší dar – Ježiš, aby nás potešil a obdaroval svojou láskou.

Amen.

Pondelok 1. pôstneho týždňa Mt 25,31-46

Spravodlivosť a láska

I dnes je potrebné byť spravodlivý[11]

Možno ste už počuli z úst nejakého človeka vetu: „Veď ja by som sa už o spravodlivosť postaral, keby to bolo na mne."

Celou dnešnou liturgiou slova sa tiahne jedná myšlienka. Hovorí sa v nej o zákone a spravodlivosti. V evanjeliu sám Ježiš opísal, ako bude na konci sveta súdiť.

Všetci dobre vieme, aký význam má súd. Už od dávnych dôb jestvuje na tomto svete súdny systém. Ten sa snaží udržať poriadok v spoločnosti. Stále je na čele človek, ktorý bol na miesto súdu vyvolený. Musel to byť človek múdry a spravodlivý. Tak to bolo aj za Ježišových čias. Boli ľudia určení a zvolení ostatnými, aby vykonávali túto úlohu nad ostatnými. Ale Ježiš ľuďom, ktorí ho počúvali predložil skutočnosť, ktorou im dal poznať, že na tomto svete nie všetci musia podstúpiť súd. Ale jednému súdu sa bude musieť podrobiť každý človek. A to súdu na konci vekov. Tento súd neminie nikoho a súdiť bude Boh, ktorý je sám Spravodlivosť. To Ježiš predpovedal, a aj to bol dôvod, pre ktorý ho nenávideli. Strach z toho, že budú súdení sami sudcovia, ktorí nie vždy súdili tak, ako bolo predpísané.

I dnes máme možnosť stretnúť sudcov „rôznych krvných skupín." Niekomu sa tento sudca pozdáva, inému sa pozdáva zasa tamten. Každý z nás má toho svojho favorita. Ich úloha je taká, aká bola aj pred mnohými rokmi. Dnes sú metódy a spôsoby síce odlišné, ale poslanie je to isté. Dohliadať na dodržiavanie zákonov a trestať tých, ktorí tento zákon porušujú. Ale čo je najpotrebnejšie v našom živote je, aby sme si boli najprv sudcami my sami. Zhodnoťme najprv seba a svoje skutky. A keď budeme na tom tak, že sa budeme môcť postaviť pred Boha s „čistým štítom", tak vtedy môžeme pomôcť svojmu blížnemu s jeho chybami. Boh nás miluje, ale je aj spravodlivý voči všetkým svojim deťom.

Raz som niekde čítal túto myšlienku: „Kritizovať môže len ten, koho srdce je ochotné pomáhať." Každý z nás sa má snažiť žiť spravodlivo a čestne. Je jasné, že bez milosti Božej toho veľa neurobíme. Boh sa nám ponúka ako pomocník a radca. Poslal nám svojho jediného Syna, aby nám dal novú nádej. A je teraz len na každom z nás či jeho príklad chceme nasledovať. Boh je spravodlivý, Ježiš je spravodlivý i my buďme spravodliví. Buďme prísne spravodliví k sebe a milosrdní a ochotní pomáhať blížnym.

Modlime sa: Bože ty si nekonečne spravodlivý. Pozri na nás hriešnikov a posilni nás, aby sme vytrvali na ceste za Tebou do večnosti. Amen.

[11] Porov.: KRUŠINSÝ, F.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Utorok 1. pôstneho týždňa Mt 6,7-15

Modlitba je vec úprimná
Predstaviť modlitbu ako úkon úprimný

Modlitba je v našom živote bežná vec. Už od mala učíme deti modliť sa. Myslím, že nikto z vás čo tu sedíte sa s týmto pojmom modlitba nestretáva dnes po prvýkrát.

V evanjeliu sme počuli dosť tvrdú Ježišovu reč o modlitbe: ***„Keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohania. Myslia si, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť“*** *(Mt 6,7).*

Pán Ježiš tu hovorí najmä o farizejoch. Farizeji sa zdržiavali v chrámoch (synagógach) a venovali sa tam štúdiu Zákona. Boli to dosť vzdelaní ľudia. Niektorí z nich boli pisármi. Medzi vzdelancami zaujímali prvé miesto. Stali sa medzi ľuďmi obľúbenými, pretože ich považovali za verných vykladačov Zákona predloženého Mojžišom. Mohlo by sa o nich povedať, že boli namyslení. Namyslení preto, lebo nechceli mať nič s nevzdelanými, obchodníkmi a tými, čo sa nechceli venovať štúdiu a rozjímaniu nad Zákonom. Taktiež pohanom sa venovali iba v tom prípade, ak ich chceli obrátiť na „pravú vieru.“ Určili, že Zákon zahrňuje 613 predpisov, 365 zákazov a 248 príkazov. Okrem pôsobenia v synagógach sa starali aj o vzdelanie. Na vidieku vytvárali školy.

Vieru v Boha chápali prostredníctvom Zákona, ktorý dodržiavali do bodky. Pre toto doslovné dodržiavanie Zákona boli viackrát odsúdení. A to nielen Ježišom, ale aj samotnými ľuďmi na ktorých viazali až neúnosné bremená. Celé svoje učenie dávali do vzťahu so Zákonom a nie s Bohom. Pre každú príležitosť sa snažili nájsť v Zákone nejaký príkaz. Farizeji si uvedomovali, že ľudia ich majú za vzor. A ak ním chceli ostať museli konať tak, aby ich ľudia obdivovali. Tak aj konali, ale väčšinou to bolo len navonok. Aj za toto ich Ježiš kritizoval. Farizeji pokladali almužnu, modlitbu a pôst za hlavný prejav čnosti (spravodlivosti). Zostali však iba pri vonkajšku. Často môžeme čítať v Biblii Ježišove slová „beda vám“, ktoré adresoval farizejom.
Ale treba tiež povedať, že sám Ježiš mal medzi farizejmi priateľov. Jedným z nich bol istý Nikodém, ktorý sa schádzal potajomky s Ježišom a nechal sa poučovať od neho. A po Ježišovej smrti sa postaral o jeho telo. Medzi farizejov tiež patrí aj apoštol Pavol.
Farizeji i v modlitbe boli ľudia dvoch tvárí.

Pán Ježiš nám ukázal, ako sa máme modliť. Túto modlitbu prijali jeho učeníci a potom ich nasledovníci. Takto sa modlitba dedila z pokolenie na pokolenie. Istotne si pamätáte na chvíle, keď ste sa ako deti učili so svojimi rodičmi, alebo starými rodičmi modliť sa. Je potrebné v tejto tradícii pokračovať i dnes. Dávajme deťom príklad a modlime sa doma spoločne. Jedno príslovie hovorí: „Slová povzbudzujú, ale príklady priťahujú.“ A tak môžeme toto dedičstvo našich predkov a odkaz nášho Pána Ježiša odovzdávať ďalej. No nie je to len naše právo, ale aj naša povinnosť.

A preto sa posilňujme každý deň modlitbou a zúčastňujme sa spoločne aj na prijímaní Eucharistie. Eucharistia je totižto sprítomnenie Ježišovej obety na kríži. Pán vyslobodí spravodlivých zo všetkých tiesní. I toto je pre nás všetkých zárukou, že naše modlitby budú vyslyšané. No je tu jedna podmienka. A ňou je, aby naše modlitby neboli ako modlitby farizejov. Nesmú byť povrchné a plytké. Boh má rád všetkých dobrých ľudí. A spravodlivým dá to, čo potrebujú. No je rozdiel v tom, čo potrebujeme a v tom, čo chceme. Modlitba je silná zbraň. Ale je potrebná aj dôvera v Boha.

O tom hovorí aj tento príbeh: Počuli ste spomínať Oconnela, osloboditeľa Írska? To je ten pravý kresťan a veľký rečník v jednej osobe, ktorý v protestantskom Anglicku sa priamo bil o slobodu svojej vlasti, ktorá po mnohé stáročia stonala pod ťažkým jarmom.

Raz v londýnskom parlamente bol na pretrase návrh zákona, ktorým Írsko malo byť ešte viac ujarmené. Kráľovskí ministri už triumfovali a zákon mal byť odhlasovaný. Bola potrebná prudká, obratná, rozhodná reč. Oči všetkých sa obracajú k lavici Oconnela. Jeho miesto je prázdne. Nastane poplach, začnú ho hľadať, lebo už malo byť uskutočnené hlasovanie. Konečne ho jeden z priateľov nájde vo vedľajšej miestnosti, kde sa zbožne modlil ruženec. „Poďte už!“ Ale on odpovie: „Nechajte ma ukončiť tento ruženec. On môže viac osožiť Írsku ako najohnivejšia reč.“ Keď dokončil svoju modlitbu, prišiel na tribúnu, vyvrátil dôvody ministrov a dosiahol, že návrh zákona bol zamietnutý.

Modlitba je veľmi silná zbraň. Na to nesmie nikto z nás zabúdať. Ba práve naopak. Modlime sa o to viac, a o to radšej. Buďme si navzájom príkladom a pomáhajme si napredovať a približovať sa ku Kristovi.
Pane Ježišu, posilňuj nás, aby sme na ceste za tebou boli silní a vedeli sa ti vždy a všade prihovoriť.

Amen.

Streda 1. pôstneho týždňa Lk 11,29-32

Znamenia v našom živote

Poukázať, že znamenia sú všade okolo nás

Náš život je preplnený rôznymi symbolmi a znakmi. Azda nikto z nás nepovie, že znamenie sú pre neho niečo neznáme. Stretávame sa s nimi každý deň na každom kroku.

V evanjeliu sme počuli nádhernú myšlienku: ***„Lebo ako bol Jonáš znamením pre Ninivčanov, tak bude aj Syn človeka pre toto pokolenie“*** *(Lk 11,30).*

Pán Ježiš prišiel na túto zem. Poslal ho jeho a náš Otec. Mal svoje poslanie, ktoré dovŕšil. Pre niektorých je to však nepochopiteľné. Je isté, že Boh miluje všetkých ľudí. A keď videl človekov pád, Jeho srdce sa neuzavrelo, ale dal ľuďom druhú možnosť. Aj keď ho ľudia v priebehu časov hnevali a provokovali, neodvrátil sa od nich. Dal a dáva im možnosť obrátiť sa. Ale ľudia sa znova a znova stavajú proti Bohu. Pochybujú a žiadajú znamenia. I od Ježiša žiadali znamenie. Nato im Ježiš odpovedá, že dostanú iba Jonášovo znamenie. Možno však povedať, že to bolo „iba“? Ak si pozorne prezrieme postavu Jonáša zistíme, že bol tri dni v bruchu veľkej ryby. Možno vám napadne otázka: „Ale aký súvis to má s Ježišom?“ Áno, je to pravda, že Ježiš nebol v bruchu žiadnej ryby. Náš Pán Ježiš však bol tri dni v hrobe. Pozrime sa na Jonáša pred a potom, ako bol v vnútri veľkej ryby a skúsme to prirovnať k Ježišovi. Jonáša vyzýva Boh, aby šiel, ako jeho posol do veľkého mesta Ninive. Ale čo urobil Jonáš? Pobral sa na cestu a sadol na loď. Malo to však jeden háčik – vybral sa opačným smerom. Nie preto, že by smer nepoznal, ale preto, že nechcel poslúchať Boha. Toto neposlúchnutie malo za následok to, že skončil v bruchu ryby. Keď sa potom dostal von z ryby, jeho život sa zmenil a plnil Božiu vôľu. Keď sa teraz pozrieme na Ježiša, v jeho prípade nemožno hovoriť o neposlušnosti. Aj Ježiš však bol tri dni v hrobe. Aj Jeho život sa po troch dňoch pobytu v hrobe zmenil. Z hrobu vyšiel v tele oslávenom.

Ako vidíme na živote Jonáša a Ježiša, Boh sa o svojich verných stará. Ako sme aj spievali v dnešnom responzoriovom žalme: „Bože, ty nepohŕdaš srdcom skrúšeným a poníženým.“ Tak, ako sa postaral o svojho Syna, tak sa postará aj o nás. Veď aj nás prijal za svoje deti. Je to pre nás veľká česť, že práve my môžeme byť jeho synmi a dcérami.

Nebuďme neveriaci, ako boli niektorí Ježišovi súčasníci. Uveriť na základe znamení nie je ťažké, ale to už nehovoríme o viere, ale o presvedčení. Vzácnejšia je viera bez znamení. Aj tak nám Boh i dnes dáva mnoho znamení svojej existencie. Stačí sa nám rozhliadnuť dookola a začať ich vnímať.

Jeden človek povedal: „Keď ráno vstanem a pozriem okolo seba, jediné, čo mi napadá je, že Boh musí byť veľký frajer, keď toto všetko dokázal.“

Verme jeho slovám. Nepotrebujeme znamenia, aby sme poznali, ako nás Boh veľmi miluje. A snažme sa Jeho lásku dávať ďalej svojim blížnym.

Aj bez znamení vieme, že Boh nás miluje. Ďakujme mu za jeho lásku a nikdy na to nezabúdajme. Dobrotivý Otče, ďakujeme ti za všetky dary, ktoré nám dávaš. Buď s nami každý deň a v každý čas, aby sme s tebou konali všetku našu prácu.

Amen.

Štvrtok 1. pôstneho týždňa Mt 7,7-12

Kto do teba kameňom, ty nikdy nie doňho
Životom ukázať, že som kresťan

Poznáte porekadlo: „Oko za oko a zub za zub“? V dnešnom svete sa dosť často používa.

Dnes sme v evanjeliu počuli krásnu myšlienku: ***„Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im“*** *(Mt 7,12).*

Táto myšlienka je nazvaná, ako „zlaté pravidlo“. Je to veľmi dobré pravidlo pre každého človeka. Najmä pre kresťana. No toto pravidlo sa už vo Svätom písme spomína. Je to v knihe Tobiáš *(4,15)*, ale tam je v negatívnej forme. Či je však v negatívnej, alebo pozitívnej forme smeruje k jednému. A to je k láske voči našim blížnym. „Dokonalosť kresťana však nespočíva v tom, že nerobí zlo, ale v tom, že koná dobro“[12] *(porov. Mt.7,12).* Toto je pravidlo, ktoré platilo v minulosti a platí aj dnes. Preto si ho Ježiš mohol dovoliť predložiť všetkým. Ale tak ako dnes, aj za Ježišových čias si niektorí toto pravidlo vysvetľovali, ako sa im hodilo. A preto ho Ježiš opisuje a presne vymedzuje.

Aj náš život je riadený pravidlami. Niektoré sú dôležitejšie, iné sú menej dôležité, ale všetky spĺňajú jeden cieľ. Tým cieľom je viesť spoločnosť tak, aby bolo všetko v poriadku a neboli nezhody. Mnohým ľuďom sa zdá, že pravidlá sú len na to, aby ich obmedzovali. Často sa potom správajú tak, aby mohli konať proti pravidlám. Týmto však obmedzujú ostatných. Preto je na nás, aby sme ukázali, že sa dá žiť i v tomto svete spravodlivo a milosrdne. Kresťania sú svedkami Boha. A preto buďme dobrými propagátormi myšlienok nášho Pána,

[12] Heriban, J. *Sväté písmo starý a nový zákon,* Trnava, SSV, 2000, s. 2146

ktorý sa nedržal spomenutého porekadla, ale i na nespravodlivosť odpovedal láskou.

Ak by sme chceli prísť ku Kristovi, ale chceli by sme vynechať na tejto ceste lásku, veľmi skoro by sme zišli z tejto cesty. Ak túžime po Bohu, tak prijímame aj všetky Jeho nariadenia a požiadavky. No požiadavka lásky je ukrytá v každom jednom z nás. Stačí ju len rozvíjať, pretože je v nás iba jej semienko. Záleží od nás, ako budeme pomáhať a starať sa o toto semienko. Podľa toho z neho vyklíči rastlina našej lásky. K tomu potrebujeme aj dostatočne pripravenú pôdu srdca, zalievať to poriadnou dávkou modlitieb a sviatosťami. A o toto sa máme snažiť každú chvíľu, ktorú nám dal Boh, aby sme ju na tejto zemi prežili. Nezahadzujme túto možnosť a neodkladajme to na niekedy inokedy, ale začnime hneď. Nečakajme!

Boh nás má rád. Vždy je s nami. Aj vtedy, keď si myslíme, že je ďaleko, stojí pri nás a pomáha nám. Preto mu buďme vernými synmi a dcérami.

Modlime sa: „Dobrotivý Bože, sprevádzaj ma na mojej ceste životom, ktorý nie je ľahký. Daj mi síl žiť tak, aby všetci v mojom správaní spoznali, že si môj Otec.

Amen.

Piatok 1. pôstneho týždňa Mt 5,20-26

Byť bratom a sestrou

Byť bratom a sestrou každému človeku, ako to chce Boh

Vzájomné vzťahy sú dnes veľmi často diskutovaná téma.

V dnešnom evanjeliu sme počuli veľmi trefnú výzvu: ***„Choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príď a obetuj svoj dar“*** *(Mt 5, 24).*

Pán Ježiš v niektorých situáciách dovtedy platiaci zákon mení od základu. I tentoraz rozširuje jedno z desatora, a to nezabiješ. A práve tu na tomto mieste vidno, ako Pán horlil za spravodlivosť, keď pre nadávku „hlupák“ stavia človeka pred veľradu, a ak niekto povie „Ty bohapustý blázon“, pôjde do pekelného ohňa. Čo chcel tým povedať? Ukazuje nám, že každé jedno slovo má svoju váhu. A ako je možné ublížiť fyzicky, tak je možné ublížiť aj slovom. A tak je potrebné strážiť si aj slová, lebo sú veľmi mocnou zbraňou a práve slová môžu byť dôvodom pre tvrdý trest. Ale Pán nás upriamuje na to, aby sme si vždy dali do poriadku vzájomné vzťahy. Tu by sme si mohli dať takúto schému: „Cez blížneho k Pánovi.“

Ako vidíme, Boh má záujem o nás. Prejavuje nám to rôznym spôsobom. Je na nás, či si to uvedomujeme, alebo na to zabúdame. On chce, aby sme pred Neho prichádzali a vzdávali mu vďaky a chválili ho za všetko, čo pre nás urobil. No Boh je spokojný s nami jedine vtedy, ak sme toho hodní. Ak si sami nedokážeme urovnať vzťahy medzi našimi blížnymi, ako chceme budovať vzťah so samotným Bohom? My však potrebujeme Boha a bez Neho je náš život len prázdnym blúdením. Snažme sa byť vernými svedkami Cirkvi.

Boh skrze svojho Syna Ježiša Krista založil na tomto svete svoju Cirkev. My sme jej reprezentanti. Podľa nás svet vníma a hodnotí súčasnú Cirkev. Bolo by dobre, keby o nás mohli naši súčasníci povedať to, čo povedali o prvých kresťanoch: „Pozrite, ako sa milujú.“ Snažme sa naše životy formovať podľa Ježišovho. Áno, je pravda, že nikdy nebudeme takí ako bol Ježiš, ale môžeme byť takí, aby sme si zaslúžili byť s ním. A nikdy nesmieme zabudnúť na svojich bratov a sestry. Veď ich Boh postavil na ich miesto aj pre nás a nás aj pre nich. Kto je náš brat a sestra?

Na toto dáva krásnu odpoveď jeden príbeh: Istý starý rabín sa spýtal svojich žiakov: „Kto z vás by mi vedel povedať, ako možno rozoznať chvíľu, v ktorej sa končí noc a začína deň?“

- Ja by som povedal - odvetil jeden zo žiakov - že vtedy, keď by som uvidel v diaľke zviera a mohol by som povedať, či je to ovca alebo pes.- Nie! - odpovedal rabín.

- Začiatok dňa - odpovedal druhý žiak - mohol by byť vtedy, keby som videl v diaľke strom a mohol by som povedať, či je to figovník alebo broskyňa.- Tiež nie! - odpovedal rabín.

- Akože teda možno vedieť, kedy sa končí noc a začína deň?- pýtali sa ho žiaci.

- Vtedy - odpovedal rabín slávnostne - keď sa pozrieš do tváre kohokoľvek a uvidíš, že ti je bratom! Lebo ak sa ti to nepodarí dosiahnuť, budeš v noci aj vtedy, keby si bol v ktorejkoľvek hodine dňa.[13]

Pozrime sa teraz jeden na druhého a opýtajme sa sami seba či vidíme v tom našom susedovi brata? Ak áno, môžeme sa radovať z toho, že Boh je v nás. Ak nie, prosme o silu a vytrvalosť pracovať na sebe.

Modlime sa : Ďakujeme ti Bože, že si nás stvoril takých, akí sme. Daj nám síl byť lepšími.

Amen.

[13] Porov: Posol BSJ, č.7-8/1979, Kanada, str. 212

Sobota 1. pôstneho týždňa Mt 5,43-48

Veľké maličkosti

Cez drobnosti dôjsť k dokonalosti v našom živote

Dnes na každom kroku na nás všetkých tlačia reklamy, ktoré hovoria, že všetko je perfektné, všetko je super a dokonalé.

V evanjeliu nás všetkých Ježiš Kristus vyzval: ***„Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“*** *(Mt. 5,48).*

Pán Ježiš tu kladie pred zrak svojich poslucháčov dokonalosť nebeského Otca síce ako nedosiahnuteľný ideál, ale chce ich tým vyzvať na neustále úsilie o dokonalosť.[14] Byť dokonalí ako Otec znamená, byť dokonalí v Jeho láske. Všetci sme predsa Božie deti. Preto môžeme byť perfektní ako je náš Otec perfektný. Požiadavka Nového zákona je omnoho väčšia ako požiadavka starého dodržiavania zákonov. Táto požiadavka otvára vnútornú existenciu obnovených ľudí, ukazuje im, že oni sú schopní dosiahnuť taký vysoký stupeň a mať taký vysoký život.[15] Ak by dokonalosť bola čosi absolútne nemožné, Ježiš by nám to vôbec nedával do pozornosti. Z toho môžeme vydedukovať, že je možné, aby sme aspoň určitú mieru dokonalosti získali.

Pán Ježiš nás povzbudzuje, aby sme boli dokonalí. Ale neostal len pri slovách. Dal nám aj svoj príklad. Každý Ježišov skutok bol svedectvom, a živým svedectvom, že dokonalosť je možné dosiahnuť. Áno je pravda, že naša dokonalosť bude len časťou Jeho dokonalosti, ale práve tento zlomok dokonalosti nám bude vstupenkou do neba.

Keďže nám Boh poslal ako svedka svojho vlastného Syna je jasné, že mu na nás veľmi záleží. Má nás neobyčajne rád. Nám ľuďom je to ťažké pochopiť a ešte ťažšie o tom hovoriť. No jazykom nášho srdca každý jeden človek veľmi dobre môže vyjadriť Božiu lásku. Potom už len premeniť „na drobné“ a zúročiť to. Čo znamená premeniť na drobné a zúročiť? Je to každodenná činnosť kresťana. Sú to dobré skutky, ktoré majú byť na dennom poriadku každého jedného z nás. Tieto drobné skutky lásky má konať každý, aby všetkým naším bratom a sestrám okolo nás bol život s nami príjemnejší. A tiež, aby každý poznal v našom konaní Ježišov odkaz, odkaz lásky. O tom, že dokonalosť je potrebné budovať po malých častiach hovorí aj jeden príbeh:

[14] Porov.: HERIBAN, J., *Sväté písmo starý a nový zákon.* Trnava : SSV, 2000, s. 2144.
[15] Porov.: WITNESS, L., *The New Testament.* Anaheim – California : Living Stream Ministry, 1991, s. 39.

Slávny Michelangelo pracoval na soche. Istý jeho priateľ sa prizeral, ako pracuje. O nejaký čas potom tento priateľ opäť prišiel a zdalo sa mu, že od jeho poslednej návštevy umelec sa nedotkol svojho diela. Michelangelo mu však povedal: „Mýliš sa. Vyhladil som túto časť, tu som niečo ubral, tam som pozmenil črtu, dal som viac výrazu tejto pere, dal som vyniknúť tomuto svalu.“ „Veľmi dobre,“ odpovedal návštevník. „Sú to však len drobnôstky.“ „Možné“ - odvetil umelec. „Nezabúdaj však, že drobnosti dodávajú dokonalosť a dokonalosť nie je ľahká záležitosť.“

Našou úlohou je tieto drobnosti vovádzať do svojho života.

Snažme sa byť dokonalí a dokážme to všednými maličkosťami každého dňa.

Modlime sa: Ďakujeme Ti Bože, že si nám poslal svojho jediného Syna, ktorý nám dal príklad, ako prísť ku tebe a stať sa dokonalým. Prosíme Ťa, daj nám síl na tejto ceste vytrvať.

Amen.

Pondelok 2. pôstneho týždňa Lk 6,36-37

Odpúšťajte a odpustí sa vám

Vysvetliť proces odpustenia, a tak dať podnet na odpustenie[16]

Nepochybne každý z nás už v živote prežil situáciu, keď nám niekto spôsobil nejakú krivdu, buď to boli nepravdivé slová na našu adresu, urážka alebo sa nám nedostalo to, na čo sme mali právo, možno nejakú vec, slovo, pochopenie, úctu či vďaku. A v srdci nás čosi pichlo, zranilo a povedali sme: To mu neodpustím, to mu vrátim, pripomeniem mu to alebo: odpúšťam, ale nezabúdam.

V evanjeliu sme počuli niekoľko rád do života. Buďte milosrdní, nesúďte a neodsudzujte, dávajte a odpúšťajte, aby vám i Boh mohol urobiť to isté *(porov. Lk 6,36-37).*

Všimnime si dnes Ježišovu výzvu k odpusteniu. Položme si na začiatku otázky: Kedy odpúšťať? Prečo odpúšťať? Ako odpúšťať? Tak teda kedy? Ježiš hovorí: „Keď sa tvoj brat prehreší, pokarhaj ho! Ak sa obráti odpusť mu! A keď sa aj sedem ráz za deň prehreší proti tebe a sedem ráz sa vráti k tebe a povie: >ľutujem<, odpusť mu!“ *(Lk 17,3b-4).* Na prvý pohľad by sa nám zdalo, že odpustiť máme vtedy, keď vinník ľutuje svoje počínanie. Ježiš nám chce povedať niečo iné. Nehovorí nám: „Odpusti vtedy a len vtedy, keď vinník ľutuje“, ale Ježiš nám zdôrazňuje: „Ak ľutuje, vždy odpusť“. Ak nám niekto ublížil, no ľutuje svoj čin, sme povinní vždy odpustiť. Ale Pán ide vo svojom učení o odpustení ešte ďalej. Na otázku Petra: „>Pane koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?< Ježiš mu odpovedal: >Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz<“ *(Mt 18,21b-22).* A aj dnes sme v evanjeliu počuli: „odpúšťajte a odpustí sa vám“ *(Lk 6,37c).* Ježiš nám nehovorí: „odpúšťajte, ak… odpúšťajte len vtedy, keď…“, teda odpúšťajte s podmienkami, ale Petrovi hovorí sedemdesiatsedem ráz, to znamená vždy, odpúšťať máme vždy, bez podmienok.

Odpovedzme teraz na otázku: Prečo odpúšťať? Naše odpustenie iným je také dôležité, že medzi siedmimi prosbami modlitby Otče náš je na nás kladená jediná požiadavka, odpustiť svojim vinníkom. V katechizme katolíckej Cirkvi v bode 2840 čítame tieto slová: „Láska je nedeliteľná: nemôžeme milovať Boha, ktorého nevidíme, ak nemilujeme brata či sestru, ktorých vidíme. Ak odmietame odpustiť našim bratom a sestrám, naše srdce sa uzatvára a jeho tvrdosť ho robí

[16] Porov.: LEŠŇOVSKÝ.P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

nepriepustným pre Otcovu milosrdnú lásku. Vyznaním hriechu sa však naše srdce otvára jeho milosti *(KKC 2840)*." Neodpustenie je zlo. Ak nie som ochotný vzdať sa zla, ktorým je neodpustenie, potom tým odmietam, aby Boh premenil moje srdce, aby som sa stal Božím dieťaťom. Odmietam so seba vykoreniť zlo a tým odmietam vo svojom živote Boha.

Ako mám odpustiť? Ktosi mi raz povedal, že odpustenie je záležitosťou rozumu a pevnej vôle. Chcel tým povedať, že každý človek má silu odpustiť v sebe. Avšak moja a zrejme i vaša skúsenosť je iná. Ak nám niekto ublíži, vnímame bolesť vo svojom vnútri, vzniká rana v našej duši. A hoci často vieme, že máme odpustiť, akosi sa nedá, bolesť je príliš veľká, nie je v našej moci prekonať bolesť, hnev, urážku a zabudnúť na ňu. Častokrát sa naše odpustenie stáva povrchným, vonkajším, povieme: odpúšťam, ale nezabúdam. Naše odpustenie je nedokonalé. Čo s tým? Kde vziať silu na odpustenie? Riešením je Duch Boží. Jedine Duch Boží, Duch Svätý môže urobiť naším to zmýšľanie, aké bolo v Kristovi Ježišovi *(porov. KKC 2842)*. Srdce, ktoré sa odovzdáva Duchu Svätému, pretvára ranu nášho srdca na súcit a očisťuje našu pamäť tým, že premieňa urážku na orodovanie *(porov. KKC 2843)*. Bratia a sestry, jedine Kristov Duch a jeho milosť pôsobiaca v nás, nás dokáže zo srdca odpustiť. Milosť nás dokáže vnútorne akoby prekvasiť, aby sme sa tak stali podobnými Kristovi i v odpúšťaní.

Michel Quoist, známi autor mnohých kníh vysvetľuje: „Neubíjajú ťa ani tak rany, ktoré dostávaš zvonka, ale skôr všetko zlé, čo uzatváraš v sebe, čo sa tam hýbe, kvasí a hnije." Vyhoďme so svojho srdca to, čo v nás hnije, vyhoďme zo svojho srdca neodpustenie!

Položili sme si na začiatku otázky: Kedy odpúšťať? Odpúšťať máme vždy, stále máme v sebe nosiť odpustenie ku všetkým i k sebe samému. Prečo máme odpustiť? Pretože neodpustenie je hnis rany môjho srdca, a ak milujem hnis, nemôžem milovať balzam Božej uzdravujúcej milosti. Ako odpúšťať? V Duchu Svätom a s Duchom Svätým, to znamená sviatostný život, spoveď, Eucharistia, modlitba, prosba, aby nás Duch Svätý uzdravil a pomohol odpustiť. Prajem každému z nás zažiť vo svojom srdci milosť odpustenia.

Amen.

Utorok 2. pôstneho týždňa Mt 23,1-12

Farizejstvo v nás

Vysvetliť a poukázať na farizejstvo v našom živote

Pred nejakým časom, keďže mám rád jablká, som si v jednej predajni kúpil 2 kg jabĺk za dobru cenu. Aké bolo však moje prekvapenie, keď som ich začal postupne konzumovať. Asi polovica jabĺk bola zo stredu od jadra zhnitých. Navonok boli krásne, no vo vnútri boli zhnité. Okrem sveta ovocia bohužiaľ niečo podobné možno pozorovať aj vo svete ľudí a práve v dnešnom evanjeliu Pán Ježiš na to poukazuje:

Farizeji, všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli, no vnútri sú plní pokrytectva a neprávosti *(porov. Mt 23,5a. 28).*

Po evanjeliu, ktoré sme počuli, vo Svätom písme nasleduje sedemnásobné beda adresované zákonníkom a farizejom. Ježiš poukazuje na farizejstvo zákonníkov a farizejov a vystríha pred ním zástup i svojich učeníkov. V čom spočíva farizejstvo? Že hovoria a nekonajú, viažu neúnosné bremená, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Po slovensky povedané to známe: víno kážu a vodu pijú. Ale to by ešte ku charakteristike farizejstva nestačilo. V jednom zo siedmich beda Ježiš farizejom vyčíta: ***„…navonok sa zdáte ľuďom spravodliví, no vnútri ste plní pokrytectva a neprávosti“*** *(Mt 23,28).* A v evanjeliu sme počuli: ***„Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli“*** *(Mt 23,5a).* Teda farizejstvo nespočíva v rozpore hovoreného s vykonaným, pretože tu žiaden rozpor nevidno, ale v rozpore vnútorných hodnôt človeka a s jeho vonkajším prejavom. Teda farizejstvo je rozpor, ktorý je vo vnútri človeka, ale navonok je zakrývaný kamuflážou. A o tomto rozpore vie iba ten, kto kamufluje, navonok ho možno ťažko spozorovať. Navonok nevidíme žiaden rozpor. Ľudia tento rozpor nevideli, no Ježiš, vidiac do srdca človeka, ho v srdciach zákonníkov a farizejov videl, a preto hovorí: ***„…navonok sa zdáte ľuďom spravodliví, no vnútri ste plní pokrytectva a neprávosti“*** *(Mt 23,28).* Ale prečo zákonníci a farizeji kamuflovali? Prečo boli farizejskí? Odpoveď nájdeme vo štvrtom beda. ***„…lebo dávate desiatky, z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste, čo je v zákone dôležitejšie – spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť!“*** *(Mt 23,23b).* Zanedbali, čo bolo dôležitejšie, a to byť spravodlivým pred Bohom, vernosť v plnení Božích prikázaní a uskutočňovaní milosrdnej lásky ku každému človeku. Namiesto toho hľadali farizeji a zákonníci vlastné záujmy, nechceli to, čo od nich žiada Boh. Vo vnútri boli plní lúpeže a nečistoty, plní pokrytectva a neprávosti, ctibažnosti a hlúposti *(porov. Mt 23,6-7,17.25.27).* Nechceli sa zmeniť, a ani si nechceli priznať svoju hriešnosť, nechceli sa pokoriť, nechceli sa kajať za svoje hriechy. Hodnoty, ktoré vyznávali boli

v rozpore s Božími hodnotami. Preto zvolili inú taktiku. Taktiku zastierania očí. Svojou falošnou, povrchnou, vnútorne prázdnou zbožnosťou, chceli oklamať oči svojho svedomia, oči ľudí i oči Boha. Boli takí vynikajúci klamári, že presvedčili seba o svojej spravodlivosti a boli na to pyšní. Farizeji mali zdeformovanú, pokrivenú predstavu o Bohu a o sebe. Vytvorili si vlastný vnútorný svet, v ktorom aj Boh bol s nimi spokojný a aj oni si robili čo chcú. Farizejstvo je teda zdeformovaná predstava o Bohu a o sebe. Je to slepota ducha spôsobená pýchou.

Zamyslime sa či aj my nie sme niekedy v niečom farizeji, či aj v nás nie je zdeformovaná predstava o Bohu, o sebe, o našej viere. Farizeji si mysleli, že si svojou povrchnou a prázdnou zbožnosťou zabezpečia Božiu priazeň, že takouto zbožnosťou Bohu zastrú oči, aby Boh nevidel ich hriešnosť, ktorej sa nechceli vzdať. Ani od nás Boh nechce, aby sme vykonávali svoje náboženské povinnosti a úkony, bez toho, aby sa náš život skutočne menil a zmenil. Prísť v nedeľu na omšu, sem-tam pristúpiť ku sviatostiam, aby som Bohu zalepil zrak. Náš vzťah k Bohu, naša viera musí byť uskutočňovaná v konkrétnych udalostiach dňa. Neodpustenie, zloba, lakomstvo, pôžitkárstvo, to všetko možno nosíme vo svojom srdci bez toho, aby sme to videli, pritom pristupujeme ku sviatostiam a stávajú sa z nás takí malí farizeji. Aj Bohu dám, čo chce a aj ja si žijem, ako chcem. Takáto matematika a logika u Boha neplatí. Za našimi náboženskými úkonmi musí stáť svedectvo nášho života. Ak nie, stávajú sa z nás farizeji.

Jeden majster dlhé roky pracoval vo veľkom stavebnom podniku. Raz dostal príkaz postaviť ukážkovú vilu podľa svojej chuti. Mohol si vybrať miesto, ktoré sa mu najviac páčilo, a nehľadieť na výdavky. Hneď sa dal do práce, ale podľahol pokušeniu využiť slepú dôveru. Použil podradný materiál, zamestnal neodborníkov za nízku mzdu a takto ušetrené peniaze strkal do vlastného vrecka. Keď bola stavba hotová, pri malej slávnosti odovzdal majster riaditeľovi podniku kľúč od vily. Riaditeľ mu ho s úsmevom vrátil, stisol mu ruku a povedal: „Túto vilu prijmite ako dar na znak úcty a vďačnosti.“[17]

Boha nemožno oklamať, nemožno mu zakryť oči prázdnou zbožnosťou a myslieť si, že s Pánom Bohom som si kvit. Boh od každého z nás očakáva, že budeme ako kresťania žiť a nie, že sa budeme ako kresťania pretvarovať a kamuflovať.

Prosme o svetlo Ducha Svätého, nech osvieti oči nášho srdca, aby sme poznali, čo je v nás farizejské, čo pred Bohom kamuflujeme. Prosme o silu milosti zmeniť to.

Amen.

[17] FERRERO, B.: *Je tam hore niekto?*. Bratislava : Don Bosco, 2001, s. 18.

Streda 2. pôstneho týždňa Mt 20,17-28

Ambicióznosť

Usmerniť prirodzenú ambicióznosť človeka na nadprirodzený cieľ

Nepochybujem o tom, že každý rodič má radosť z toho, keď sa jeho dieťa, syn či dcéra, v živote uplatní, niečo dosiahne. Niektorí rodičia sú spokojní, keď ich dieťa skončí vysokú školu a potom sa dobre zamestná. Inokedy sú radi, keď ich syn má úspechy v podnikaní a darí sa mu alebo, keď si dcéra vďaka svojmu nadaniu na cudzie jazyky nájde lukratívne miesto na ministerstve a popritom má ešte aj šťastné manželstvo. A možno povedať, že radosť prežíva každý človek, keď v živote dosahuje nejaký svoj životný cieľ a úspech. Túžba v živote niečo dosiahnuť, ambicióznosť, je vo svojej podstate dobrá a Bohom chcená, vďaka tejto dynamickej sile v nás dosahujeme skvalitnenie nášho života, budujeme civilizáciu…

Aj Salome, matka Zebedejových synov Jakuba a Jána túži, aby jej synovia v živote niečo dosiahli, aby sa niekým stali. Prosí Ježiša, keď sa stane kráľom Izraela, aby Jakubovi a Jánovi zveril vo svojom kráľovstve druhú najvyššiu moc, prosí, aby sedeli po Ježišovej pravici a ľavici *(porov. Mt 20,20-21)*.

Ako väčšina ľudí v Izraeli aj nábožná žena Salome, sesternica Panny Márie, vidí v Ježišovi budúceho politického Mesiáša. Ako príbuzná Ježiša sa prihovára za svojich synov. Reakcia ostatných učeníkov nedá na seba dlho čakať. Keď to počuli, namrzeli sa na Jakuba a Jána, že sa chcú presadiť na úkor ostatných a dávali im to aj pocítiť. Ježiš si to všimol, zavolal si učeníkov k sebe a povedal im: ***„Kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vaším sluhom“*** *(Mt 20,26b-27)*. Tieto Ježišove slová museli iste všetkých veľmi prekvapiť. Ježiš tu podáva priam revolučný pohľad na prirodzenú túžbu človeka presadiť sa, zviditeľniť sa, niečo v živote dosiahnuť. Príchodom Božieho kráľovstva do života človeka dochádza i k radikálnej zmene v rebríčku hodnôt. Kto chce byť veľkým má sa stať služobníkom, a kto chce byť prvý, prvenstvo dosiahne ako sluha. Ježiš tu celkom určite nemyslí na vonkajšiu formu či podobu osobného realizovania sa v profesii sluhu, ale svojou výpoveďou ide hlbšie. Poukazuje na pohnútky a vnútorný postoj pri realizovaní osobnej ambicióznosti. Kto sa chce stať veľkým v Božom kráľovstve, svoju skutočnú veľkosť dosiahne jedine v službe druhým. Cieľ snaženia nesmie byť zameraný na osobný prospech, napríklad zisk alebo slávu, ale musí byť zameraný vo svojej najvnútornejšej podstate na dobro iného. A prvenstvo možno dosiahnuť jedine v postoji sluhu a sluha si je veľmi dobre vedomý svojho postavenia. Predovšetkým si je vedomý, že ten, komu slúži, je pán, seba vníma v pozícii „dole“. Sluha vníma to, čo robí

ako svoju povinnosť a nie ako svoju blahovôľu. Sluha je ten, ktorý koná, no pritom je kdesi v úzadí, je nepovšimnutý, nenápadný. Pán Ježiš uzatvára svoju reč slovami: ***„Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých“*** *(Mt 20,28)*. Je zrejmé, že učeníci ešte plne nechápali Ježišove slová o prvenstve v Božom kráľovstve. No po vzkriesení pochopili.

Ak by sme si po prečítaní dnešného evanjelia mysleli, že ambícia človeka v živote niečo dosiahnuť je zlá, pomýlená alebo zbytočná, boli by sme iste v omyle. Každý človek má právo realizovať sa, rozvíjať sa, mať svoje osobné ambície a dosahovať ich. No všimnime si, aj dnešný svet hovorí: staň sa niekým, snaž sa uchvátiť moc, využi všetky svoje schopnosti, aby sa ukázalo, kto si. A tak sa zmyslom života mnohých ľudí dnešnej doby stáva úspech, kariéra, moc, sláva, peniaze. V rebríčku hodnôt stoja na prvom mieste, sú zmyslom a cieľom života. Sú niečím absolútnym. Zdanlivo absolútnym. Tí, čo toto všetko dosahujú sú často nešťastní, nenaplnení, frustrovaní. Príchodom Božieho kráľovstva sa mnohé v živote človeka stalo relatívne, to čo sa zdalo, že má hodnotu, svoju hodnotu stratilo. To, čo je v očiach tohto sveta veľké, v očiach Božích je bezvýznamné, márne a dočasné. Božie oči vnímajú vnútornú hodnotu našich skutkov. Nie ani tak to, čo konáme, ale s akým úmyslom, vnútorným postojom. Byť služobníkom a slúžiť predpokladá pokoru a lásku. Pokora a láska sú podstatou služby, pokora a láska spojená s dávaním a v dávaní seba, dávajú aj našej ambicióznosti tu pravú vnútornú hodnotu.

Postoj k vlastnej ambicióznosti, snahe realizovať sa a niečo dosiahnuť, veľmi pekne vyjadril blahoslavený Jose María Escriva Balaguer, zakladateľ Opus Dei. Hovorí: „Každá činnosť – bez ohľadu na to, aká je dôležitá, nech sa ti stane prostriedkom slúžiť Bohu a ľuďom: to ti odhalí pravú dimenziu nášho konania. Kto naozaj miluje, tomu neostáva čas, aby sa sám hľadal: stráca priestor pre pýchu a objavuje len samé príležitosti, ako slúžiť.“[18]

Nezabúdajme; čokoľvek robíme, či sa usilujeme, by bolo márne a nezmyselné, keby to bolo samo o sebe cieľom. Usilujme sa každé naše snaženie a prácu pozdvihnúť do nadprirodzenej roviny, nech všetko, čo robíme je v pokore a láske službou Bohu a ľuďom. Tak sa všetko v našom živote stáva Božím dielom a my sa stávame v Božích očiach a v jeho kráľovstve veľkými.

Amen.

[18] ESCRIVÁ, J.: *Vyhňa*. Trnava : Spolok svätého Vojtecha, 1999, s. 166.

Štvrtok 2. pôstneho týždňa Lk 16,19-31

Aj ty si dostal, preto nezabudni dávať
Nezanedbávam konanie dobra?

Darovať a byť obdarovaný. Niečo sme dostali od rodičov, priateľov, niečo sme podarovali my. V živote dávame i dostávame.

Abrahám hovorí o boháčovi a Lazárovi, že aj oni od Boha niečo dostali. Boháčovi Abrahám hovorí: ***„Spomeň si, že si dostal všetko dobré za svojho života a Lazár zasa iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš“*** *(Lk 16,25).*

Všimnime si, že Abrahám hovorí boháčovi, že vo svojom živote všetko to dobré dostal. Teda všetko to, čo boháč mal, čo si nahonobil, to všetko dostal. To „dostal“ môžeme chápať v pozitívnom zmysle ako Božie požehnanie. Ale je možné, že si boháč svoj majetok nadobudol nečestne, krádežou, podvodom a lakomstvom, a potom to „dostal“ chápeme v zmysle negatívnom, ako Božie dopustenie. Boháč od Boha dostal čas a možnosť na pokánie. Dostal od Boha možnosť svojím bohatstvom urobiť veľa dobra, medzi iným aj pomôcť Lazárovi z jeho neľahkého údelu.

Z príbehu sa dozvedáme, že aj Lazár niečo dostal, dostal iba to zlé. A aj tu to „dostal“ možno chápať v pozitívnom i negatívnom zmysle. V pozitívnom zmysle možno Lazár dostal od Boha skúšku, podobne ako Boh skúšal Jóba chorobou a biedou, aby sa Lazár v utrpení zdokonalil. Alebo v negatívnom zmysle, čo je pravdepodobnejšie, Boh dopustil, že Lazár trpel biedu pre ľudskú zlobu, a pre iných bol príležitosťou preukázať lásku a milosrdenstvo.

Ďalej si musíme uvedomiť, že boháč sa do pekla nedostal preto, lebo bol bohatý, ale preto, že nevykonal dobro, ktoré mal a bol povinný vykonať. Boháč mal svoje srdce vyhradené len pre seba, nepomohol Lazárovi v jeho ťažkom položení, nepreukázal mu milosrdenstvo. A Lazár sa tiež do neba nedostal automaticky len pre svoje vredy a chudobu. Lazár sa ocitol v lone Abraháma vďaka tomu, že svoj neľahký údel znášal trpezlivo, nereptal ani proti Bohu, ani proti ľuďom. A ešte jedná skutočnosť je zaujímavá: Lazár v celom podobenstve mlčí. Keď niekto mlčí, vytvára priestor, aby hovoril Boh. Lazár je teda zobrazený ako ten, ktorý sa stále nachádza v prítomnosti Boha a vďaka tomu trpezlivo znáša svoj údel.

Aj my vo svojom živote častokrát skusujeme Božie požehnanie, či z Božieho dopustenia skúšky. Tiež dostávame to dobré alebo naopak, to zlé. Veľakrát je naše životné postavenie a existenčná situácia výsledkom nášho úsilia alebo našich hriechov, chýb a omylov. Aj nám Boh dáva čas, aby sme všetko to dobro, ktoré máme, naše prirodzené talenty, nadanie, vzdelanie alebo materiálne

dobrá, spoločenské postavenie či jednoducho šťastie prežívané v manželstve, aby sme to naše dobro podávali ďalej. Dajme pozor, aby sme si, ako boháč z podobenstva, v situácii osobného šťastia a úspechu nezatvárali oči pred nešťastím a biedou iných. Láska je vynaliezavá. Hľadajme kde, komu a ako v našom okolí je potrebné pomôcť. Kto v mojom okolí je tým Lazárom, ktorému je potrebné pomôcť. Teraz a len teraz máme príležitosť pomôcť, nepremárnime ju ako boháč z podobenstva.
Možno niekto z nás sa nachádza v situácii Lazára, prežíva vo svojom živote utrpenie, ťažkosti, trápenia, možno so sebou, možno s niekým blízkym. Pre Lazára bol jeho údel tak trochu tajomstvom, v mlčaní sa odovzdával Bohu, veril že Boh naň nezabudol. Ani na Lazárov Boh nezabúda, posiela im boháčov, aby im pomohli. Niekedy pomôžu, niekedy nie. Ak nepomôžeme, budeme za to niesť následky. Dajme pozor a skúmajme či v niečom nezanedbávame dobro. Lazár čakal na pomoc, čakal odovzdane, trpezlivo, prosil vytrvalo. Niekedy stačí málo: úsmev, slovko, návšteva. Niekedy viac: niečo dať alebo sa niečoho vzdať, odpustiť, zabudnúť, začať odznova, možno niečo…, lebo zajtra už bude neskoro, zajtra už na to nebude čas.

Matka Tereza z Kalkaty spomína: „Prednedávnom prišla ku mne veľká skupina zo Spojených štátov. Žiadali ma: „Povedzte nám niečo užitočné.“ Povedala som im: „Usmievajte sa na seba navzájom.“ Myslím, že som im to povedala s prehnanou vážnosťou. Jeden z nich sa ma spýtal: „Ste vydatá?“ Odpovedala som mu: „Áno, a niekedy je pre mňa ťažké usmievať sa na Ježiša, lebo je veľmi náročný.“[19]

Darovať a byť obdarovaný, dávať a prijímať. Áno, niekedy stačí iba úsmev, niekedy je potrebné viac. Dnes je na to čas, zajtra je už neskoro.

Amen.

Piatok 2. pôstneho týždňa Mt 21,33-43.45-46

Úroda

Boh každého z nás pozýva prinášať v svojom živote úrodu

Jedným z kritérií hodnotenia života človeka zvlášť, keď nás opustí a odíde do večnosti, je to, čo pre nás , pre rodinu a spoločnosť urobil. S úctou a vďačnosťou si spomíname na plody jeho práce a úsilia.

[19] FERRERO, B.: *Je tam hore niekto?*. Bratislava : Don Bosco, 2001, s. 61.

Pán Ježiš vyčíta veľkňazom a farizejom ich neplodný život, život bez úrody. Preto im hovorí: ***„Vám sa Božie kráľovstvo vezme a dá sa národu, ktorý bude prinášať úrodu“*** *(Mt 21,43).*

Obraz vinice bol náboženským vodcom Izraela dobre známy. Vinica predstavovala vyvolený Izraelský národ a správcami, vinohradníkmi, boli veľkňazi a zákonníci, ktorí sa však spreneverili svojej službe vo vinici. Preto po mnohých prorokoch upozorňujúcich na hriechy a vyzývajúcich k pokániu, Boh Otec posiela svojho Syna, aby prevzal úrodu z vinice. Tou úrodou malo byť ovocie života každého člena vyvoleného národa. No náboženskí vodcovia Ježiša neprijímajú, ale chcú ho zabiť. A Ježiš tak, ako už trikrát otvorene predpovedal svojim učeníkom, že bude trpieť a zabijú ho, aj podobenstvom o vinici a zlých vinohradníkoch, veľkňazov a farizejov otvorene obviní zo zrady Božích záujmov a z ich úmyslu zabiť ho. A podobne, ako sme počuli v prvom čítaní, Jozef, ktorý bol Pánov vyvolený, no bratmi zavrhnutý, stal sa pre svojich bratov neskôr požehnaním, aj Ježiš, milovaný Syn Boha Otca, bude zavrhnutý, umučený, aby sa tak stal požehnaním pre národ prinášajúci úrodu.

My sme tým národom, ktorému Pán zveril svoju vinicu, aby sme prinášali úrodu. Sme povolaní prinášať úrodu. Stali sme sa ratolesťami na viniči , ktorým je Kristus. Niekto prináša úrodu tridsať, niekto šesťdesiat a niekto stonásobnú. Boh ako Pán vinice sa o nás stará. To, čo je v nás zhnité a suché odlamuje, aby to neprekážalo. Boh sa stará o každého jedného z nás, a preto nás vo svojej láske očisťuje. Naše očisťovanie je nutne spojené s utrpením a krížom. Častokrát náš osobný kríž je pre nás samých nepochopiteľný. Taký bol aj pre Jozefa Egyptského, no Jozef Bohu dôveroval. Všetko zniesol, všetko pretrpel, a tak sa stal požehnaním a záchranou pre svojho otca i bratov.

Pôstne obdobie je pre nás príležitosťou pripomenúť si nielen historické udalosti našej spásy, ale predovšetkým príležitosťou prijať do svojho života „ mysterium crucis et doloris“, tajomstvo kríža a utrpenia. Majú pre nás hlboký zmysel. Svojím utrpením, prežívaným v tajomnom spojení s Kristom, sa stávame spolu účastnými na diele vykúpenia. Našou úrodou nie je len dobro, ktoré konáme, ale i naše osobné utrpenie a kríž. V spojení s Kristovým utrpením majú výkupnú hodnotu a stávajú sa pre nás samých i pre celú Cirkev zdrojom spásy.

Japonský film opisuje príbeh starého človeka na dôchodku. Po veľmi aktívnom živote mu oznámil lekár, že má zákernú chorobu. Rakovinu. Zamyslí sa nad tým, ako ostávajúce mesiace využije. Chce prežiť naplno zvyšok života. Začína bojovať za mnohé veci, ktoré sám ako úradník zamietal. Chce vybaviť detské ihrisko na zanedbanej ploche medzi panelákmi. Chodí po úradoch. Zháňa potvrdenia. Mnohí úradníci mu kladú prekážky. Doslova chodí aj žobrať na zariadenie po rôznych firmách. Podarí sa mu to. Detské ihrisko sa pomaly črtá. Zavŕšenie života starého človeka dostáva zmysel. Záver

filmu podáva obraz hojdajúceho sa starčeka na detskej hojdačke, ktorý pokojne umiera.[20]

Starček z japonského filmu chcel byť v závere svojho života ešte užitočný, chcel niečo zmysluplné urobiť. Plodom jeho snahy bolo detské ihrisko medzi panelákmi. Plodmi, ovocím nášho života, musí byť niečo oveľa väčšie. Naša osobná spása a prostredníctvom svedectva nášho života spása iných ľudí. Ovocím, ktoré prinášame je vykonané dobro a utrpenie prežívané s Kristom.

Amen.

Sobota 2. pôstneho týždňa Lk 15,1-3.11-32

Spravodlivosť a láska

Uvedomiť si, že Otcova láska je nad Otcovou spravodlivosťou

Raniero Cantalemessa, pápežský kazateľ, dominikán, vyslovil myšlienku: „Kráľ si môže uvedomiť svoje „ja“ v konfrontácii so svojimi poddanými, dieťa si seba uvedomuje vo vzťahu s rodičmi, občan v kontakte so štátom. Avšak, akú nekonečnú hodnotu získa „ja“ v okamihu, keď sa jeho mierou stane Boh.“[21] A práve o mojej hodnote vo vzťahu k Bohu hovorí dnešné evanjelium cez obraz otca a jeho syna.

„Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám je tvoje“ *(Lk 15,31).*

To sú slová, ktorými odpovedá otec svojmu staršiemu synovi, keď on otcovi vyčíta, že po mnohoročnej službe, vždy poslušný otcovým príkazom, nedostal nikdy ako prejav vďaky ani len kozliatko, aby sa mohol zabaviť so svojimi priateľmi. Starší syn svoj vzťah k otcovi vníma na princípe výmennej spravodlivosti, čo je iste správne, veď syn svojou prácou a úsilím vracia otcovi jeho starostlivosť. A iste je normálne, keď očakáva zdedenie majetku po otcovi. No vo vzťahu staršieho syna k otcovi ešte niečo chýba, niečo podstatnejšie, chýba mu láska. Starší syn nemal chuť a snahu odísť od otca, ako jeho mladší brat, netúžil po slobode a nezávislosti. To, po čo túžil, a čo určitým spôsobom mal, bolo že to, čo teraz robí pre otca, raz bude jeho. Mal pred očami otcov majetok a svoj vzťah k otcovi vnímal, ako vzťah výmennej spravodlivosti. Je však urazený a dotknutý, keď otec voči svojmu mladšiemu synovi, ktorý mu prehýril majetok, neuplatnil vzťah spravodlivosti. Očakával by, že otec mladšieho syna prijme ako sluhu. ***„Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja***

[20] Príklady z PC v elektronickej podobe

[21] *Deň s myšlienkou*. In: *Katolícke noviny*. Bratislava : Bratislavské tlačiarne, a.s., 2003, roč. 119, č. 17, s. 13.

mám je tvoje“ *(Lk 15,31)*. Otec v tejto svojej odpovedi staršiemu synovi dáva jasne najavo, že pred spravodlivosťou má v jeho srdci prvé miesto láska, láska Otca k synovi. Staršiemu synovi neodpovedá: ***„Veď všetko, čo ja mám, je tvoje“***, ale svoju odpoveď začína slovami: ***„Syn môj, syn môj, ty si stále so mnou“.*** Pre milujúce srdce otca je najdôležitejšie, že má syna, že má svojho syna, ktorého miluje a je stále s ním. Otec dáva svojmu staršiemu synovi najavo, že je synom, je pri milujúcom otcovi a v otcovej láske má aj všetko to, čo otcovi patrí.

Prežívame pôstny čas a liturgia, modlitby a častejšie i kázne majú kajúci charakter. Viac a intenzívnejšie si uvedomujeme svoju hriešnosť, neveru a nevďačnosť voči Bohu. No všetko toto by bolo niečím absurdným, keby sme nemali pred očami Boha, Otca, ktorý nás miluje. Boh ani voči nám neuplatňuje vzťah spravodlivosti a ani my nesmieme svoj vzťah voči Bohu vnímať ako výmennú spravodlivosť. Chceme žiť sväto, spravodlivo a bez hriechu nie preto, aby nám Boh raz za to dal nebo. Ale chceme žiť sväto, spravodlivo a bez hriechu preto, že Boh nám vo svojej láske nebo už daroval, pretože nás miluje, sme jeho milované deti.

Starší syn nevidel otcovu lásku, medzi ním a otcom stál majetok. Aj našim očiam pri pohľade na lásku Boha Otca, niekedy niečo zacláňa. Buď sme to my sami, naše záujmy, starosti, práca alebo i šťastie a úspech, naša falošná istota. Mladší, márnotratný, syn len vďaka tomu, že stratil všetko, mohol objaviť otcovu lásku a v nej opäť nájsť všetko, čo stratil. Iba keď strácame pôdu pod nohami, akúsi životnú istotu, iba vtedy obraciame svoj pohľad k Bohu, vtedy sa podobáme mladšiemu synovi. Zostaňme pri Bohu ako starší syn, ale ako mladší syn všetko strácajme.

Študenti z univerzity dostali na konci týždňa za úlohu dlho a úprimne objať svojho otca. „Ja to nemôžem urobiť,“ zaprotestoval jeden, „môj otec by umrel.“ „A napokon,“ povedal iný, „môj otec vie, že ho mám rád.“ „Tak je to ľahké,“ povedal profesor. „Prečo by si to neurobil?“ V pondelok všetci prekvapení rozprávali o svojich zážitkoch. „Môj otec sa rozplakal!“ povedal jeden. A druhý: „Zvláštne. Môj otec sa mi poďakoval.“[22]

Možno, že sa podobáme mladšiemu synovi, ako on sme v živote pocítili stratu a objavili sme lásku Boha. Možno, že sme ako starší syn, máme vo vzťahu k Bohu Otcovi svoju skreslenú predstavu, plníme si svoje náboženské povinnosti a čakáme na oplátku za to nebo. Študenti objali svojich otcov a úprimne im tak prejavili svoju lásku a vďačnosť. Postavme sa i my pred Boha Otca a uvedomme si, že sme Bohom milovaní synovia a Bohom milované dcéry. Usilujme sa odstrániť všetko to, čo nám bráni vidieť lásku Nebeského Otca.

Amen.

[22] FERRERO, B.: *Je tam hore niekto?*. Bratislava : Don Bosco, 2001, s. 40.

Pondelok 3. pôstneho týždňa Lk 4,24-30

Ježiš napomína ako priateľ
Povzbudiť k zmene života podľa Ježišovho príkladu[23]

Po rozhovore s priateľom nikdy nezabudnem poďakovať za rozhovor. Nech sa už týkal čohokoľvek; či už to bolo napomínanie, povzbudzovanie alebo len také nezáväzné rozprávanie, vždy to bolo krásne, hovoriť s človekom, ktorému na nás záleží. Ak ma upozorní, nemôžem sa hnevať, lebo mu na mne záleží, ak povzbudí, poteším sa o to viac, lebo mu na mne záleží a ak pochváli, nespyšniem, lebo jemu na mne záleží a pýcha by mi vzala priateľa.

Aj Ježiš prišiel do Nazareta a hovoril ľudu v synagóge. Karhal ich. Ale karhal ich ako priateľ: ***„Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev“*** *(Lk 4,28)*. Hnev nesie so sebou ďalšie nebezpečné reakcie nahnevaného človeka – vyhnali ho, chceli ho zhodiť z vrchu, chceli ho zabiť.

Zamyslíme sa nad príčinou hnevu. Ježiš učí ľud v Nazarete. Nechce však konať žiadne zázraky, chce len učiť slovami. Chce ich napomínať, ako ich priateľ. To ale hnevá poslucháčov so slabou vierou. Ježiš navyše ide ešte ďalej vo svojom priateľskom napomínaní. Odkazmi na Eliáša a Elizea naznačuje židom, že Bohom zasľúbená spása bude vzatá izraelskému ľudu a bude daná pohanom. Naznačuje, že situácia je vážna a ľud sa musí zmeniť. To privádzalo poslucháčov do zúrivosti, takže fanaticky chcú Ježiša bez riadneho súdu zvrhnúť do priepasti.[24]

Židia konali v afekte. Jednoducho sa im nepáčilo, keď niekto vystupoval voči nim a ako najšťastnejšie riešenie videli zabitie. To sa im však nepodarilo. Ešte nemali srdcia dostatočne tvrdé na to, aby ho zabili. Ježiš však, ako vieme, bol zabitý. Kým? Tými, čo mali tvrdé srdcia. Nič nám to nepripomína? Nezabíjame aj my Ježiša tvrdosťou a neláskou v našich srdciach? Pán Ježiš učí: ***„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“*** *(Mt 25,40)*. Uvedomme si fakt, že našim nezáujmom o blížneho, nespravodlivosťou voči iným, naším prílišným pachtením sa za bohatstvom a ľahkým životom, ktorý bude ľahký len na pohľad, aj my zabíjame Ježiša. Prestaňme už; začnime mať úprimný záujem o druhých, buďme vždy spravodliví, nepachtime za každú cenu po bohatstve a akomsi ľahkom živote. Vážme si Ježiša, nech je vzácny v našich srdciach. Práve teraz je ten čas; čas roztrhnutia našich sŕdc, čas obetovania sa pre blížnych, čas pripodobnenia sa Ježišovi, čas precvičovania našich duší, čas počúvania priateľa Ježiša.

[23] Porov.: MAJCHER, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004:
[24] Porov.: MŰLLER, P.-G.: *Evangelium sv. Lukáše.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1998, s. 54.

O tom, ako si precvičiť svoju dušu hovorí aj tento príbeh: „Jeden muž si dal opraviť hrable. Keď chcel platiť, majiteľ obchodu povedal: „Je to zadarmo. Som rád, že som to pre vás mohol urobiť.“ Zákazník to nechcel prijať a nástojil aspoň na minimálnej úhrade. Vlastník však stále odmietal prijať peniaze. Nakoniec stratil trpezlivosť a vykríkol: Prečo nedovolíte človeku urobiť niečo dobré a umožniť mu obohatiť sa na duši?“[25]

Učme sa robiť dobro a tak isto učme sa prijímať dobro. Precvičujme si svoje duše a vnášajme do nášho sveta lásku, vnášajme do neho Krista. Nech Ježiš je pre nás ten prorok, Ktorý je vzácny vo svojej – v našej vlasti.

Amen.

Utorok 3. pôstneho týždňa Mt 18,21-35

Stále odpúšťanie

Povzbudiť k častejšiemu proseniu o odpustenie a k častému odpúšťaniu druhým[26]

„Milosrdný Boh Otec, ktorý smrťou a zmŕtvychvstaním svojho Syna zmieril svet so sebou a zoslal Ducha Svätého na odpustenie hriechov, nech ti službou Cirkvi udelí odpustenie a pokoj…“[27] Tieto slová počúvame každý raz, keď nám kňaz vo sviatosti zmierenia udeľuje rozhrešenie. Boh nepočíta, koľkokrát nám už odpustil.

Peter sa v dnešnom evanjeliu pýta Ježiša: ***„Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší“*** *(Mt 18,21)***?** Ježiš mu udáva počet 77 ráz. Peter sa pýta svojho Pána ako ten, kto má učiť ľud a vykladať Božiu vôľu.

Ježišova odpoveď naráža na prastarý biblický text. Tam sa Lamech, potomok Kaina, ktorý zabil svojho brata Ábela, chváli tým, že zabije muža, ktorý ho poraní a mládenca, ktorý ho udrie. Vyhlasuje, že sa pomstí 77 ráz. *(porov.: Gn 4, 23n)*. V tejto postave Lamecha je jasne naznačené, ako ľudstvo bez Boha mravne klesá. Lamech sa vynáša nad Boha, ktorý sľúbil, že Kainovu smrť potresce sedemkrát, Lamech sa pomstí krutejšie, krivdu potresce totiž až 77-krát.[28]

---

[25] *Chlieb náš každodenný.* Lučenec : Intenational Needs Slovakia, 2003, s. 181.
[26] Porov.: MAJCHER, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.
[27] *Jednotný katolícky spevník.* Trnava : SSV, 1991, s. 104.
[28] Porov.: HERIBAN, J.: *Poznámka ku Gn 4, 23.* In: *Sväté písmo Starého i Nového zákona.* Trnava : SSV, 1998, s. 51.

Nesmierna zloba od počiatku vždy marila Božiu spásnu vôľu. Preto všetko dobré nakoniec ostáva bez účinku tak dlho, pokiaľ na zlo neodpovie rovnakou mierou. Najskôr tam, kde má posledné slovo odpustenie, zvíťazí dobro! Takto neobmedzene odpúšťať, požaduje Cirkev Ježiša Krista. ***„Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“*** *(Mt 18,22b).*

Sedmička navyše má v biblii hlboký význam. Číslo sedem znamená plnosť. No a 77 sa prekladá ako plnosť plnosti. To znamená, že Ježiš odpovedal Petrovi, že má odpúšťať plnosťou plnosti, teda má odpúšťať stále.

Boh nám odpúšťa stále. Chce nám odpustiť a čaká, kedy ho o to poprosíme. Nie je ľahké prosiť o odpustenie, pretože vtedy si musíme uznať svoju vinu, slabosť a nedokonalosť. Nuž sme slabí, nedokonalí a Boh to vie. Pochopí to, že zhrešíme a je rád, keď úprimne prosíme o odpustenie. Ibaže my musíme začať prví, nemôžeme byť pyšní a natoľko nerozumní, že budeme zotrvávať v hriechu a nepoprosíme Pána o odpustenie. Chce nám odpustiť a navyše On tak odpúšťa, že nepamätá. Keď Boh stvoril človeka, svätopisec v knihe Genezis uvádza, že stvoril ho na svoj obraz a na svoju podobu *(porov. Gn 1,27).* My sme teda podobní Bohu a týka sa to aj podobnosti v odpúšťaní. Tak, ako Boh odpúšťa nám, aj my máme odpúšťať našim blížnym. Áno, ten vedľa nás, ktorý nám ublížil, zaslúži si naše odpustenie, ak oň poprosí. A ak nepoprosí, potom je potrebné modliť sa za neho, aby znova prebudil svoje svedomie a uznal si svoju vinu a napravil pokazené. Je ťažké odpúšťať, ale každý z nás to dokáže a zvládne. Je nádherné mať odpustené, tak nešetrime ani my naším odpustením.

Pedro Arrupe pôsobil ako misionár v Japonsku o odpustení rozpráva takúto skúsenosť: Raz som deťom vysvetlil hodnotu obety pre Krista. Jedného dňa sa dve deti, ktoré pravidelne prichádzali na vyučovanie, veľmi pohádali tak, že prerušili medzi sebou všetky „diplomatické styky“. Ich spolužiaci mi situáciu opísali tak, že Takeosan, jeden z tých dvoch, bol veľmi zlý, každá maličkosť ho rozčúli. Udalosť ma zaujímala, lebo medzi oboma býval pekný vzťah. Icuosan mal osem rokov a to stačilo, aby mohol ísť sám po ulici. Kým Takeosan mal iba päť rokov a bez sprievodu nemohol ísť domov. Keďže obaja bývali blízko seba, Icuosan bral Takeosana na vyučovanie náboženstva. Ten večer stáli pred problémom. Pohádali sa a museli ísť domov. Čakal som, ako sa spor urovná. Kým som ešte hovoril s poslednými chlapcami pri odchode, videl som, ako Icuosan vstal a nerozhodne prišiel k Takeosanovi. Povedal mu niečo, čomu som nerozumel. Museli to byť priateľské slová, lebo tvár Takeosana sa zmenila. Nerozprávali sa, ale napokon spolu odišli. Veď malý Takeosan sa nemohol sám vrátiť domov. Keď bolo po všetkom, našiel som v škatuli na lístočky detí, čo sme mali spáliť pred obrazom Božského Srdca, lístok bez podpisu, ktorého obsah však celkom jasne prezrádzal autora: „Ježišu, pre teba som uzavrel s Takeosanom mier, hoci on je vinný, a nie ja. Keďže ťa mám rád, odvediem ho domov, akoby sa nič nebolo stalo.“ Tento človiečik, čo

doma a v škole počúval, že pomsta nie je čnosť, vedel skrotiť svoju zúrivosť, svojmu sokovi ponúknuť pokoj a priateľstvo, a čo je dôležité, pomôcť mu. Mal ešte len osem rokov, a predsa už chápal, čo znamená druhému odpustiť; vedel, že keď sa premôže, podá najlepší dôkaz svojej lásky.[29]

Osemročné dieťa, ktoré nepoznalo dlho Ježiša, z lásky k nemu dokázalo odpustiť. A ako je to s nami a s našou láskou k Ježišovi?

Boh nepočíta koľkokrát nám už odpustil a nebude počítať, koľkokrát nám ešte odpustí. Je to pre nás výzva – prosiť, ďakovať, chváliť a odpúšťať.

Amen.

Streda 3. pôstneho týždňa Mt 5,17-19

Byť veľký v Božom kráľovstve

Snažiť sa zodpovednejšie zachovávať Božie a cirkevné príkazy

Rodičia, ktorí ste tu a máte dobrú skúsenosť s výchovou detí, mi iste dáte za pravdu, keď poviem, že vychovávať malé dieťa, ktoré má tri roky, je naozaj veľmi ťažké. Detská pedagogika toto obdobie nazýva „obdobím malého kráľa“. Dieťa si začína uvedomovať svoju „veľkosť“ a mnohokrát postavenie najmenšieho v rodine zneužíva „vo svoj prospech“. Je neposedné, neposlušné, všetko, čo chce, musí dostať..., ono sa cíti v rodine najdôležitejšie.

Zamyslime sa ale nad naším detinstvom voči Nebeskému Otcovi. Aj my sa cítime byť veľkí pred Bohom, pred ľuďmi? Cítime sa byť malými kráľmi?

Len ten, kto zachová všetky Božie prikázania, a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký *(porov. Mt 5,19)*.

Všimnime si, že je dôležité nielen zachovať všetky prikázania a byť veľkým, ale je potrebné aj učiť sa, až potom možno byť veľkým v nebeskom kráľovstve.

Keď človek „iba“ zachováva alebo plní Zákon, ostáva nejasné, prečo prikázania zachováva: z presvedčenia, zo strachu alebo z pohodlnosti a vypočítavosti? Kde sa však úprimne plní Zákon, človek prijíma tú vôľu, ktorá je základom Zákona a v ňom sa prejavuje, takže prostredníctvom jeho dokonalého správania sa, vychádza na svetlo zmysel zákona.[30]

[29] Porov.: ARRUPE, P.: *Misionár v Japonsku.* Trnava : SSV, 1992, s. 25 – 26.

[30] Porov.: LIMBECK, M.: *Evangelium sv. Matouše.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1996, s. 69.

O čom je teda zachovávanie prikázaní? Aký to má zmysel? Je to na to, aby sme v nebeskom kráľovstve boli veľkí. Je to o Bohu a o nás. Zo strany Boha je daný poriadok, ktorý napomáha normálnemu fungovaniu sveta. Ak chceme, aby náš svet fungoval normálne a ak chceme aj my žiť normálne, je potrebné zachovávať Boží zákon. Všetko, čo Boh prikázal a aj čo Cirkev nariadila, má rozvíjať človeka; nie je to postavené proti človeku, ale kvôli človeku. Dnes je veľkou „módou" vyhlasovať: Ja zachovávam Božie príkazy – nekradnem, nezabíjam, s nikým nič nemám a ja som dobrý. Cirkevné zákony si vymyslela Cirkev, to s Bohom nemá nič spoločné, tie zachovávať nemusím! Veď ale, čo je Cirkev, resp. kto je Cirkev? Hlavou je Kristus a my sme jej údmi. My spolu s Kristom sme Cirkev. Cirkev nie je ďaleko odo mňa; Cirkev nie je len pápež, kardináli, biskupi, kňazi…, každý jeden z nás, čo sme pokrstení v mene Otca i Syna i Ducha Svätého, sme živými údmi Cirkvi. Keď si toto uvedomíme, iste nepovieme, že cirkevné zákony sa nás netýkajú. Týkajú sa nás! A teraz, ak sme to predtým tak nevnímali, to už vieme a už nás to zaväzuje o to viac, aby sme podľa toho žili. Zachovávajme prikázania a učme aj druhých zachovávať prikázania a máme isté miesto v nebeskom kráľovstve. A robme to všetko s láskou a z lásky k Bohu a k blížnym. Začnime už dnes, neodkladajme si to na potom, lebo potom by sme to už nemuseli stihnúť.

Jezuita Salvadore Ferrão, ktorý pracoval na misiách v Mozambiku, rozpráva: Počas občianskej vojny v tejto krajine tamojší biskupi troch rozličných kresťanských cirkví zorganizovali modlitbové stretnutie za ukončenie vojny. Pozvali tam aj vodcov znepriatelených strán. Spoločne čítali stať z Matúšovho evanjelia, v ktorej najviac rezonoval verš *„Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi"* (Mt 5,9). Reakcia znepriatelených vodcov bola prekvapujúca: „Kde ste boli celé tie roky?", pýtali sa. „Dajte nám túto knihu, vrátime sa a povieme našim ľuďom, aby zastavili vojnu."[31]

Dajte nám Božie slovo a Boží zákon a my budeme podľa neho žiť. Takáto veta, takýto Boží príkaz zastavil vojnu. Stalo sa to kvôli Bohu skrze Cirkev.

Budeme vystupovať proti Bohu a proti Cirkvi a budeme sa správať ako „malí králi" alebo budeme zachovávať Božie prikázania, a tak si zaslúžime nebeské kráľovstvo? Môžem odpovedať za nás všetkých? – Pane, pomôž nám zachovávať tvoje prikázania, a tak aj učiť, aby sme boli v tvojom kráľovstve veľkí.

Amen.

[31] Porov.: GAVENDA, M.: In.: *Katolícke noviny.* roč. 2004, č. 14, s. 32.

Štvrtok 3. pôstneho týždňa Lk 11,14-23

Vnútorne nerozdelené srdce
Snažiť sa milovať Boha celým srdcom

Ver mi, že kráľovstvo padne, keď chýba v ňom láska… Sú to slová piesne Tri oriešky pre Popolušku a sú naozaj pravdivé. Láska ľudí spája, neláska ich rozdeľuje. Tak isto aj láska k Bohu nás spája s Bohom, hriech nás od neho oddeľuje. Len v jednote s tým druhým (Bohom, človekom…) možno žiť plnohodnotne. V jednote je budúcnosť, v rozdelení je zánik.

Vráťme sa k evanjeliu, k Ježišovým slovám: ***„Každé kráľovstvo vnútorne rozdelené spustne a dom na dom sa zrúti“*** *(Lk 11,17b)*. Takéto kráľovstvo, spoločenstvo nemá budúcnosť; jeho budúcnosťou je zánik.

Zásada o vnútornom rozdelení a zániku v tomto prípade platí pre satanovo impérium; ak je vo vnútri rozpoltené, totiž na Ježišove zázraky a diablovu moc, potom by nemohlo existovať; ochromila by ho dvojkoľajnosť. Z evanjelia vyplýva, že moc démonov v súvislosti s Ježišom je prakticky neúčinná, ako to ukazuje prípad uzdravenia nemého. Táto moc nie je rozdelená, ale je jednotou vzdorujúcou Bohu. Aj židovskí exorcisti (doslova „vaši synovia“ v. 19) vyháňajú zlých duchov, a to mocou Božou a nie v spolupráci s Belzebulom. Tak isto aj v Ježišovom vyháňaní zlých duchov sa prejavuje moc Boha.[32] Tento spojujúci prvok medzi židovskými exorcistami a Ježišom však Židia nepostrehli, ani nechceli postrehnúť. Ježiš bol „persona non grata“ a bolo potrebné sa ho zbaviť. Ako? Obviňme ho zo spolupráce so satanom. Ibaže zlo nikdy úplne nezatieni dobro. Dobro vždy bude vytŕčať. Tak aj Ježiš v evanjeliu nemohol byť usvedčený zo spolupráce s diablom, veď on hlásal Božie kráľovstvo!

Dnes už kráľovstvá málo existujú. Niekto by mohol povedať, že táto Ježišova „hláška“ o vnútorne rozdelenom kráľovstve je už neaktuálna. Skúsme si však na miesto slova kráľovstvo dosadiť slovo srdce. Potom by z toho vyšlo – Každé ľudské srdce vnútorne rozdelené - spustne . V tomto znení je to už veľmi aktuálne, pretože je to o každom jednom z nás. Je to o nás a o našom vzťahu k Bohu, k človeku, k svetu, k životu. Je nevyhnutné, aby naše srdce bolo správne a dokonale vykrojené, to znamená, aby milovalo Boha, človeka, život… Naše srdce, ak má biť naplno, musí byť na správnej strane – na strane života, na strane lásky. Na tejto strane je aj Boh so svojím zákonom. Úplne stačí, keď my budeme milovať tých druhých, keď budeme mať v úcte život, potom v našom srdci bude prebývať Boh. Máme len dve možnosti: milovať alebo nemilovať; povedať Bohu: „Dobre, budem ťa počúvať“, alebo „Nebudem ťa počúvať“.

[32] Porov.: MŰLLER, P.-G.: *Evangelium sv. Lukáše.*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1998, s. 108.

Môžeme si vybrať len jednu možnosť. Nedá sa žiť tak, že v niečom budem Boha počúvať a v niečom nie, niekoho budem milovať, iného budem nenávidieť a škodiť mu! Každé ľudské srdce vnútorne rozdelené spustne.

Na povzbudenie príklad: Henryk Sienkiewicz v románe Quo vadis opisuje hrdinstvo kresťanov počas prenasledovania za cisára Nera. Všetci, čo vtedy umierali, umierali pre Krista. Ich srdce bolo upriamené na Boha, a preto si zaslúžili večné oslávenie v nebi. Svedkom takéhoto mučenia bol aj apoštol Peter. Stál v najvyššom rade arény. Nik si ho nevšímal. Vstal a prežehnával znakom kríža tých, čo hynuli pod tesákmi zvierat, požehnával ich krv, ich utrpenie, ich mŕtve telá zmenené na beztvarú masu a ich duše odlietajúce s krvou nasiaknutého piesku. Niektorí vysielali k nemu pohľady, a keď zbadali vysoko hore znamenie kríža, tváre sa im rozjasňovali. Petrovi ten výjav zvieral srdce. Modlil sa: „Ó, Pane! Buď vôľa tvoja, veď tie moje ovečky hynú preto, aby ťa oslávili a vydali svedectvo o pravde. Rozkázal si mi ich pásť, odovzdávam ti ich teda a ty si ich zrátaj. Pane, prijmi ich, zahoj im rany, utíš ich bolesti a daj im viac šťastia tam, ako tu zažili múk.“[33]

Ak si vyberieme Krista celým svojím srdcom, máme za to istú odmenu. Boh nás prijme, zahojí nám naše rany, utíši naše bolesti a dá nám viac šťastia tam pri sebe, ako tu zažívame múk.

Amen.

Piatok 3. pôstneho týždňa Mk 12,28-34

Vzdialenosť od Božieho kráľovstva

Naučiť sa milovať, a tak prísť k Bohu

Každý z nás pozná pieseň Blíž k tebe, Bože môj. Táto pieseň sa spieva pri pohreboch a hovorí sa o nej, že vznikla na Titanicu, keď sa potápal. Celá táto pieseň je úprimným a hlbokým výkrikom človeka, ktorý na konci života túži po Božej blízkosti, túži potom, aby nebol ďaleko od Božieho kráľovstva.

V evanjeliu sme počuli, čo treba urobiť, aby sme neboli ďaleko od Božieho kráľovstva. Milovať Boha celým sebou a blížneho ako seba samého *(porov.: Mk 12, 32 – 34).*

Boh nechce rozpolteného človeka, ktorý sa stráca v rozmanitosti života, preto vo všetkých prikázaniach a pokynoch žiada iba to jedno jediné – lásku

[33] Porov.: SIENKIEWICZ, H.: *Quo vadis.* Bratislava : Tatran, 1990, s. 420 – 421.

človeka. Táto evanjeliová stať nám potvrdzuje, že láska k Bohu a k blížnemu je viac, než prinášať Bohu obety a dary, láska k Bohu a k blížnemu je tým ovocím, ktoré Boh očakáva. Preto iba tí správne rozumejú Písmu, ktorí majú odvahu počuť v ňom jediného Boha, ktorému ide o lásku, a teda aj o večný život. [34]Takto vnímať a počúvať Boha, jeho Slovo, možno nie očami a ušami, ale srdcom. Pretože práve srdce, ľudské srdce je citlivé na Boží hlas a na jeho lásku. Len ono nám povie, ako blízko sme od Božieho kráľovstva.

Čo nám teda hovoria naše srdcia? Vieme, ako ďaleko sme od Božieho kráľovstva? A teraz iné otázky: Milujeme Boha z celého srdca, z celého rozumu a z celej sily? A milujeme blížneho ako seba samého? Iste sme si už všetci odpovedali a zistili sme vzdialenosť medzi nami a Božím kráľovstvom. Niektorí sú bližšie, niektorí sú ďalej. Nech je to už akokoľvek, dôležité je, aby sme sa naozaj chceli dostať do kráľovstva nebeského. Aj keď sme od neho ďalej, nevadí, nič nie je stratené, lebo už vieme, ako sa k nemu dá priblížiť. Dá sa to jedine cez lásku, tým, že budeme milovať. Nie je to ľahké, naopak, je to veľmi ťažké, ale je to naozaj krásne. A ešte rada: začnime milovať prví, nečakajme na tých druhých.[35] Ak sa tohoto budeme držať, zmení sa nám celý život a zmení sa svet. Tak teda približujme sa k Bohu cez lásku, napĺňajme svoj život láskou a meňme svet láskou. A keď už nebudeme vládať milovať, keď už nebudeme chcieť milovať, keď naša láska k druhým sa nám bude zdať zbytočná, vtedy nech nás drží naše pevné predsavzatie, milovať Boha celým sebou a blížneho ako seba samého, pretože práve v takýchto ťažkých chvíľach lásky sa k Božiemu kráľovstvu približujeme míľovými krokmi.

Krásnym príkladom lásky k Bohu a k človeku je práve páter Maximilián Kolbe. Sám si vybral smrť, aby zachránil život svojmu blížnemu – až tak veľmi miloval – a aby sa spojil so svojím Bohom. Aj v cele smrti, keď už naozaj bolo ťažko, ukázal bezkonkurenčný príklad lásky. Bol „tak blízko k nekonečnej blaženosti z vlastnenia Boha, k dokonalej slobode, k zjednoteniu sa s večnou obetou Ježiša Krista. Nepoškvrnená splnila jeho najsmelšie sny práve tu, v studenej páchnucej cele, plnej nárekov a hrôzy z umierania. Ďakoval Bohu na kolenách a láska mu zaplavovala srdce prívalom milostí. Celý deň slúžil ostatným bratom, spovedal ich a zaopatroval.“36 Páter Kolbe je dôkazom víťazstva lásky.

[34] Porov.: LIMBECK, M.: Evangelium sv. Marka. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1997, s. 162 – 163.
[35] Výrok Chiary Lubichovej.
[36] KĄCZKOVSKA, M.: *Víťazstvo lásky.* Bratislava : SERAFÍN, 1998, s. 196.

„Viem, cesta do neba tŕň a kameň, predsa po nej kráčať neprestanem. A keď kde-tu klesnem i vtedy vzdychať chcem, len k tebe Bože môj, len k tebe blíž.“[37]
Chcem prísť do tvojho kráľovstva, Pane. Nauč ma, milovať ťa a milovať mojich blížnych.

Amen.

Sobota 3. pôstneho týždňa Lk 18,9-14

Modliť sa ako mýtnik
Naučiť sa byť ponížený pred Bohom

Predstavme si situáciu: Dvaja ľudia vstúpili do chrámu modliť sa. Jeden bol úspešný mladý ambiciózny muž, ktorému sa v práci darilo a nemal o nič núdzu, druhá bola matka troch malých detí, ktorá sa sama so svojím malým zárobkom starala o domácnosť. Mladý muž sa v sebe takto modlil: „Bože, mám všetko, nič mi nechýba. Veľa som v živote dokázal. Hej, aj s tvojou pomocou, veď ale vždy dávam do zvončeka viac ako ostatní. Nič mi nemôžeš vyčítať.“ Matka kľačala vzadu a modlila sa: „Pane, viem, že si nezaslúžim tvoju štedrosť, ale prosím, daj mi síl, aby som sa aj dnes dokázala postarať o svoje deti, a aj keď mi je ťažko, aby som nikdy nestratila dôveru v teba.

Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený a kto sa ponižuje, bude povýšený *(porov.: Lk 18,14b)*. Toto je pravidlo života, ktoré nás Kristus práve dnes pobáda zachovať. Tak aj matka z úvodného príbehu sa ponížila a uznala Boha za svojho Pána, kým mladý muž Boha vnímal až za sebou, za svojou bytosťou. Sami už teraz vieme, koho modlitba bola účinnejšia.

Podobenstvo pochádza z Lukášovho vlastného zdroja. Autor na začiatku uvádza adresátov podobenstva. Adresátmi sú učeníci, ktorí sa modlia s pocitom vlastnej spravodlivosti presne tak ako farizeji, a tak isto ako oni pohŕdajú blížnymi. Podobenstvo vykresľuje farizeja ako predstaviteľa židovského náboženstva a mýtnika ako verejného hriešnika, ktorému sa treba vyhýbať. Farizej sa modlí ticho; nehovorí sa, že by sa pri modlitbe predvádzal. Vypočítava hriechy, ktoré sa ho netýkajú a svoje zbožné skutky, o nič však neprosí. Naproti tomu mýtnik nemá nič, čím by sa mohol popýšiť pred Bohom a pred ľuďmi, ostáva pokorne stáť vzadu, ľutuje a prosí o odpustenie. A práve

[37] *Jednotný katolícky spevník.* Trnava : SSV, 1991, s. 536.

mýtnik odišiel ospravedlnený. Boh má zaľúbenie v kajúcom hriešnikovi a obdarováva ho svojou dobrotou a milosťou odpustenia.[38]

Ktorý postoj je bližší nám? Postoj farizeja či mýtnika? Postoj mladíka, ktorý Boha vnímal cez svoj úspech a pohodlie alebo matky, ktorá prosila o posilu v ťažkostiach a v dôvere v Boha? Iba vtedy, keď sa ponížime pred Bohom, budeme naozaj povýšení. Ibaže je tu ešte jedna Ježišova výzva: Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste to urobili. *(porov.: Mt 25,40).* Tak teda nejde tu len o to, že my v kostole pred Bohom budeme pokorne kľačať a prosiť o odpustenie a vonku, v bežnom živote, nebude väčších od nás; tam my budeme niekto a nikto nech sa ani neopováži nás o niečo žiadať. Toto vôbec nie je správny postoj. Náš úprimný vzťah k Bohu sa nutne musí odraziť na vzťahoch s našimi blížnymi. Viem, že nie sme dokonalí a často zlyhávame, ale na to tu máme chrám, a to „Bože, odpusť mne hriešnemu". Stávajme sa čoraz viac pokornejšími a uisťujem vás, že neostaneme bez odmeny. Veľmi sa o to snažme. Všade vo všetkom čo robíme, viďme Boha a jeho požiadavky, potom naozaj budeme žiť správne. Možno to znie príliš sladko a nereálne, no takto žiť, vôbec nie je ľahké. Ale niet nič účinnejšieho, ako si zaslúžiť nebo. Porozmýšľajme o tom.

Iba málo ľudí počulo o žene menom Lilias Trotteová. Bola to mladá študentka umenia v Anglicku v 19. storočí. Bola veľmi talentovanou maliarkou. Keď to spozoroval známy umelec a profesor John Ruskin, vzal si ju pod dohľad a zakrátko mohol pozorovať, ako sa zdokonaľuje v maľbe. Povedal: „Bola mojou najlepšou žiačkou." Čakala ju slávna budúcnosť. Nestalo sa tak. V roku 1898, keď počula kázať misionára z Alžírska, reagovala na Božie volanie niesť evanjelium do Afriky. 40 rokov pracovala v Alžírsku, kde jej dal Boh veľa príležitostí využiť svoj talent. Nádhernými vodovými farbami zachytila krásu krajiny a jej ilustrácie zdobili jej knihy a listy.[39]

Mohla byť slávnou; mohla sa modliť: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní." Ona však chcela byť ako ostatní, pretože v službe tým ostatným bol Boh. Rozhodla sa pre Boha, on sa o ňu postaral a ona neoľutovala.

Aj my sa teraz rozhodnime pre Boha, nebojme sa ponížiť, veď Boh sľúbil, že on nás povýši; nebráňme sa poslúžiť našim blížnym, veď naša služba bude odmenená a nikdy sa neprestaňme modliť tak, ako sa modlil mýtnik: Bože, buď milostivý nám hriešnym.

Amen.

[38] Porov.: MŰLLER, P.-G.: *Evangelium sv. Lukáše.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1998, s. 137 – 138.
[39] Porov.: *Chlieb náš každodenný.* Lučenec : International Needs Slovakia, 2003, s. 78.

Pondelok 4. pôstneho týždňa Jn 4,43-54

Kristus ako Kráľ celého sveta
Úplná odovzdanosť Bohu[40]

V dnešnom Božom slove sme počuli, ako ľudia z Galiley vítali Ježiša, pretože konal podivuhodné znamenia. Zástupy k nemu neprichádzali s nejakou bázňou pred Bohom, ktorý prišiel na svet v ľudskom tele, aby nám ponúkol večnú blaženosť, ale skôr zo zvedavosti. Ježiš premenil vodu na víno, ale aj napriek tomu tento národ pochyboval, že je Božím synom.

Už v Starom Zákone Boh Otec prisľúbil Spasiteľa, ktorý vykúpi celý svet. No Židia čakali Mesiáša, ktorý bude ozajstným profánnym kráľom a bude ich chrániť od okolitých nepriateľov. A tu hľa, príde Kristus, ktorý sa narodil v chudobnej rodine a dokonca je tesárov syn a on ma byť Mesiáš a Kráľom Zeme? Až keď prichádza istý kráľovský úradník a hovorí Ježišovi: ***„Pane, poď, kým mi dieťa neumrie****"(Jn 4,49)***!** Hneď ako mu to povedal, Ježiš v ňom vybadal vieru, ktorá sídli v jeho srdci, a preto mu hovorí: ***„Choď, tvoj syn žije!"*** *(Jn 4,50)*. Kráľovský úradník, keď bol na ceste domov, hneď naproti mu išli sluhovia a hovoria: tvoje dieťa žije. Povedali mu hodinu, v ktorej sa to stalo a o spoznal, že to bolo vtedy, keď bol s Ježišom. A uveril on i celý jeho dom. Ježiš pri uzdravení nehľadí na postavenie či moc, ale najmä na vieru, v ktorej človek nachádza pravé šťastie.

Naša viera nemá byť založená na zvedavosti či špekulovaní o Ježišovi či je vôbec Bohom, pretože tieto veci sú už dávno overené mnohými vedcami a jednoduchými ľuďmi osvietenými Duchom Svätým. Je pravdou, že treba hľadať a poznávať všetko to, čo sa odohralo v Ježišových časoch, ale vždy v duchu viery a lásky.

V našej dobe je veľa trápenia a vnútornej bolesti, ktoré nútia človeka zamýšľať sa nad tým, prečo Boh dopúšťa na slabých ľudí toľké trápenia. Vari nás Boh nestvoril z lásky? Jednou z chýb pri pochybovaní a negatívnom zmýšľaní o Bohu je, že nie sme úplne odovzdaní do jeho vôle, a preto nevieme prísť na koreň nášho každodenného kríža. Táto naša nedôvera nás ničí a častokrát si nevieme rady s jednoduchými problémami. Spôsob, akým sa môžeme odovzdať Bohu je neustále nachádzanie Krista v modlitbe vo svätej omši a každodennej obete. Aj keď sa modlime a chodíme na svätú omšu, skúsme to konať v tomto pôstnom období sústredenejšie a so živšou vierou.

Vhĺbme sa v tomto čase pokánia o to viac do Ježišovho utrpenia a bolesti, ktoré víťazne prekonal za nás na kríži. Pretože v kríži je naša spása a sila. Vítajme Krista s vierou, ktorá nám pomôže získať večnú blaženosť.

Amen.

[40] Porov.: MAJERČÁK, D.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Utorok 4. pôstneho týždňa Jn 5,1-3.5-16

Milovať svojich blížnych aj v nedeľu
Pochopenie prirodzeného zákona

Ježiš uzdravil chorého práve vtedy, keď Židia slávili v sobotu deň Pánov *(porov. Jn 5,1-3.5-10)*.

Čo nám chcel Kristus tým povedať, že porušil sobotu? V Starom zákone za čias Machabejcov bola vernosť sobotnému odpočinku taká veľká, že Asidejci sa dali radšej povraždiť, ako by mali porušiť sobotu chopením sa zbraní *(porov. Mach 2,32-38)*. V dnešnej dobe je chápanie soboty úplne iné. Ježiš sa stavia proti formalistickému rigorizmu učiteľov- farizejov: ***„Sobota je pre človeka, a nie človek pre sobotu“*** *(Mt 2,27)* a povinnosť lásky má prednosť pred materiálnym zachovávaním odpočinku. U Židov sa slávi deň Pánov v sobotu, ale u kresťanov je to nedeľa. Význam nedele spočíva v tom, aby človek za svojho času, ktorý je Božím darom, venoval nejakú čiastku na Boží kult. Možno sa nám zdá, že Konferencia biskupov sa nám mieša do života a chce nám prikazovať a zakazovať, ako prežiť nedeľu. Biskupi nám len pripomínajú, najmä veriacim, to, čo do nás vložil Boh a je nám to dané, ako neoddeliteľná súčasť života.

Úlohou každého veriaceho je pochopiť tento Boží zámer nedeľného odpočinku a jeho prežitia. Cieľom nedele je pre človeka duševne aj telesne sa pozberať, upevňovať, rodinné príbuzenské zväzky a venovať sa Bohu. No základom je ináč sa pozerať na dovolenú a nedovolenú prácu. Človek, ktorý je celý týždeň v zamestnaní nad papiermi, v nedeľu má odpočívať fyzicky a ten, ktorý celý týždeň pracuje fyzicky, má v nedeľu oddychovať duševne. Okrem svojho súkromného odpočinku sa máme venovať a pomáhať aj iným, najmä chorým, ktorí potrebujú našu lásku. Veď samotný Ježiš bol dojatý toľkými utrpeniami a dovoľuje, aby sa ho chorí dotýkali. ***„On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby“*** *(Mt 8,17)*. Jeho súcit so všetkými, čo trpia, ide tak ďaleko, že sa s nimi stotožňuje: ***Bol som chorý a navštívili ste ma“*** *(Mt 25,36)*.

Nemali by sme zmýšľať ako Židia, ktorí uctievali sviatky zo zvyku a robievali iba to, čo im prikazoval zákon. Títo Židia vôbec v sebe nenosili lásku a prednejší im bol zákon ako samotný človek. Pouvažujme nad tým, čo je pre nás prednejšie v živote, aby sme dosiahli nebeské kráľovstvo. Nezakrývajme si oči, ak máme nablízku svojich príbuzných či blížnych a potrebujú našu pomoc či prítomnosť. Nesprávajme sa tak, ako keby sme nič nevideli, ale podajme im svoju ruku. Ježiš, keď videl chorých, nebál sa ich uzdraviť aj v nedeľu, pretože pre neho bol dôležitejší človek a nie materiálne veci tohto sveta.

Ak budeme viac milovať svojich blížnych ako seba, nikdy nám Boh nebude vyčítať: ***„čo ste neurobili jednému z mojich najbližších ani mne ste nerobili“*** *(Mt 25-39)*. Amen.

Streda 4. pôstneho týždňa Jn 5,17-30

Prečo strach zo súdu

Vypestovať si vzťah k Bohu, k sebe a blížnemu

Čo pre nás znamená súd? Čo si pod tým slovíčkom predstavujeme? Súd v dnešnom svete by mal znamenať dobro pre spoločnosť a pokojné spolunažívanie, pretože za nami stojí čosi čo sa nás zastáva a prinesie poriadok. Dôležitosť tohto fenoménu je, kto za ním stojí a či vlastne chce dobro pre nás všetkých, alebo to robí pre svoje vlastné dobro a iných poškodzuje.

Práve v dnešnom evanjeliu nám Ježiš hovorí: ***„Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života“*** *(Jn 5,17-30).*

Počas pôsobenia človeka na zemi je mnoho negatívneho či je to hriech voči blížnemu, alebo i voči sebe. Našou prvoradou úlohou je tieto negatíva zo svojho života odstraňovať a naprávať to, čo sme pokazili vedome a dobrovoľne. Hoci človek je hriešny a stále bude a má slabosti, ku ktorým sa vždy vracia, je nevyhnutne potrebné, aby sme sa nad tým netrápili až tak, že budeme upadať do zúfalstva, ale vždy keď padneme, sa znovu postavili na nohy. Na to, aby sme vedeli, ako bojovať proti hriechu, musíme mať aspoň habituálnu vieru. To jest, že sme si vedomí Božej ochrany a pomoci, ktorá ma bude sprevádzať aj vtedy, keď som zhrešil. Ak naša snaha po čistote srdca bude úprimná, Boh nikdy nedovolí, aby sme boli odsúdení na večne zatratenie. Uvedomujme si a stále si hovorme: Ježiš je tu a vždy mi bude pomáhať. On nechce niečie zlo alebo zatratenie, On je ten, ktorý je láska a vie o našich ťažkostiach a slabostiach. Nechajme Boha pôsobiť v nás, nespoliehajme sa iba na seba, ale zverme svoj život úplné Kristovi, pretože on premohol a odsúdil hriech v tele, aby nás vyslobodil z jeho jarma.

Beda človeku, ktorý vie a si je vedomý o Božích pravdách a nekoná tak. Ten pocíti nielen súd, ale i večné zatratenie. Vtedy Boh nebude hľadieť na postavenie či osoby. Tomuto prísnemu súdu budú podrobení smilníci a cudzoložníci *(porov. Hebr 13,4)*, všetci, ktorí odmietnu veriť a rozhodnú sa pre zlo *(porov. 2Sol 2,12)*, bezbožníci, falošní učitelia, ba i vzbúrení anjeli, zlí biskupi a neverné vdovy, ktoré nezotrvávajú vo svojom stave vdovstva. Aké bude teda kritérium tejto skúšky? Mojžišov zákon pre tých, ktorí sa budú naň odvolávať, zákon vpísaný do svedomia pre tých, ktorí poznajú len tento zákon, zákon slobody pre tých, ktorí prijali evanjelium. No beda tomu, kto bude súdiť blížneho, pretože on sám bude súdený tou mierou, akú aplikoval na druhého *(porov. Jak 2,13; 5,12)*. Ak budeme počúvať Pánove slová a aplikovať ich, budeme sa snažiť podľa nich žiť, verme tomu, že za nami bude stáť Boh, ktorý je spravodlivý a veľmi milosrdný. Amen.

Štvrtok 4. pôstneho týždňa Jn 5,31-47

Poznať pravdu

V živote sa učíme spoznať pravdu života

Čomu veríme? Čo je základom nášho života?

V dnešnom evanjeliu Ježiš vystupuje veľmi tvrdo, keď hovorí: ***„Keby prišiel niekto iný v svojom vlastnom mene, toho by ste prijali. Ako môžete veriť vy, ktorí sa navzájom oslavujete, a nehľadáte slávu, ktorú dáva len Boh“*** *(Jn 5,43-44)*!

V dnešnom svete sa nám ponúkajú kadejaké výhody, či sú to peniaze, moc, sex, sláva atď. A ľudia, ktorí sú zaslepení matériou idú za tým, pretože v nich vidia perspektívu pre lepší pozemský život a majú radšej bohatstvo, slávu, ale tá rýchlo zanikne. Ich entuziazmus v matériu je taký silný, že sú schopní zradiť aj svojho najlepšieho priateľa. Ak sa potom človek nasýti rôznymi svetskými potrebami, stále bude vo svojom srdci cítiť prázdnotu, aj keď jeho telo má všetko, čo potrebuje. Nehovoril Ježiš práve o tomto? Že prijímame rôznych ľudí alebo veci, ktoré nás tak deformujú, že si staviame skôr na dobrách materiálnych, ako duchovných.

Moderní ľudia chcú byť realisti a všetko si odvodzujú racionálne. A väčšinou z nich sú liberáli, ktorí popierajú Boha, pretože ich rozum nie je schopný poňať tie skutočnosti a tajomstvá o Bohu, ktoré možno poznávať iba hlbokou vierou. Je realita iba tento život poznávaný rozumom, alebo aj život duchovný poznávaný vierou? Každý človek je na základe svojej prirodzenosti vedený ku duchovnu – teda náboženstvu. No predsa človek, akoby v sebe potláčal duchovno a viac sa zaujímal o tie veci, čo mu prinášajú materiálny osoh. Jeho svedomie je potom zakalené a už ťažko môže chápať a poznávať náboženské pravdy. Niekedy sa nám zdá, že človek nerozmýšľa, čo bude zajtra a už vonkoncom nie o tom, čo bude po smrti. To, ale neznamená že, nejestvuje život duchovný, naplnený láskou a dobrotou Boha. Lenže, ako donútiť človeka, aby veril v pravé Dobro, keď je uzavretý pred svetom a Bohom. Sám Ježiš hovorí: ***„...keby ste verili Mojžišovi, verili by ste aj mne, lebo on o mne písal. Ale ak neveríte tomu, čo on napísal, ako uveríte mojim slovám“*** *(Jn 5,46-47)*!

Pozrime sa lepšie dookola na spôsob nášho života, na trápenie, vojny, nenávisť, pomsty, lakomstvo, pôžitkárstvo a v tomto by som mohol pokračovať do nekonečna. Boh nám doprial tento život, ktorý nie je ideálny podľa našich predstáv, ale dal ho preto, aby nám ponúkol lepší život bez falošných nádejí. V strede tohto pôstneho obdobia počúvajme pozornejšie Božie slovo a uvažujme, čo nám chce Kristus povedať a na čo chce poukázať. Upevňujme si skutočnú pravú vieru bez falošných nádejí, pretože ona je zárukou večnej oslavy v nebesiach skrze Ježiša Krista, ktorý nás vykúpil a spasil. Amen.

Piatok 4. pôstneho týždňa Jn 7,1-2.10.25-30

Nezabíjajme Kristove slova
Vybrať si Krista

Prečo chceli Židia Ježiša zabiť?

Hneď v prvej vete evanjelia svätý Ján píše: ***„Ježiš chodil po Galilei; nechcel ísť do Júdey, lebo Židia ho chceli zabiť“*** *(Jn 7,1)*.

Na túto otázku nám dáva odpoveď prvé čítanie z Knihy Múdrosti: ***„Číhajme na spravodlivého, lebo nám je na ťarchu. Stavia sa proti nášmu správaniu, vyčíta nám prestupovanie zákona, žaluje, že sme zradili svoju výchovu. Chvastá sa, že pozná Boha, a Božím synom sa nazýva“*** *(Múd 2,1a. 12-22)*. A tu je problém celého Ježišovho umučenia a smrti. Židia veľmi dobre vedeli, že Ježiš hovorí pravdu o nich, a preto ho chceli zabiť, aby im takpovediac nerušil ich kruhy. Hoci očakávali Mesiáša, no nikdy by ho neboli poznali, pretože boli zaslepení svojou ctižiadostivosťou a prehnanou tradíciou.

Nechceme aj my zabiť Ježiša tým, že v srdci odmietame jeho slovo? Pán Ježiš povedal, kto ho prijme, bude spasený. Ale toto prijatie z našej strany musí byť úprimné. Naša viera nesmie spočívať na dobrom mene, aby nás ľudia chválili a ukazovali prstom, áno, on je dobrý veriaci, pretože chodí často do kostola. A na druhej strane, sme ďaleko od viery a Krista tým, že sme ľahostajní voči mravným hodnotám. Taký človek je ešte horší, ako ten, ktorý nechodí často do kostola, ale má úprimné a spravodlivé srdce. Mojím úmyslom nebolo dotknúť sa všetkých vás, ktorí ste tu, čo som veľmi rád, pretože prinášate mnoho duchovného dobra, ale chcem vám iba predostrieť či naša viera nie je niekedy len povrchná, falošná bez lásky a odovzdania sa. Pretože Ježiš hovorí: ***„Aj ma poznáte, aj odkiaľ som, viete. A neprišiel som sám od seba, ale pravdivý je ten, ktorý ma poslal, a vy ho nepoznáte. Ja ho poznám, lebo som od neho a on ma poslal“*** *(Jn 7,28)*.

Ježiš nám jasne naznačuje, že ho poznáme, ale neprijímame. Počuli sme verš pred evanjeliom, ktorý hovorí: ***„Blahoslavení sú tí, čo zachovávajú Božie slovo v dobrom a šľachetnom srdci a s vytrvalosťou prinášajú úrodu“*** *(Lk 8,15)*.

Nemajme tvrdé srdce, ale otvorme ho, aby Pán mohol v ňom pôsobiť. Nezabíjajme Kristove slová, ktoré sú slasťou pre našu dušu a pomáhajú nám v duchovnom raste. Buďme ako praví kresťania žijúci podľa Ježiša Krista a nie ako farizeji a mýtnici, ktorí žili svoje náboženstvo založené na vonkajšej úcte a prehnaným spôsobom dodržiavania zákonov či tradícií. Kristus sa nám dáva poznať, a je na nás, čo si vyberieme.

Amen.

Sobota 4. pôstneho týždňa Jn 7,40-53

Utrpenie je pripodobnenie sa Kristovi
Túžba lepšie poznať Krista

V tejto civilizovanej dobe mnoho diskutujeme, či Mesiáš, ktorý prišiel na zem bol naozaj Božím synom. Máme také isté pochybnosti, ako za Ježišových čias, ktoré nám hovorí svätý Ján v evanjeliu:

„Toto je naozaj prorok. Druhí tvrdili: Mesiáš je to. Ale iní namietali: Vari z Galiley príde Mesiáš?! ... A tak nastala preňho roztržka“ *(Jn 7,40-46).*

Ľudia sa zhromaždili okolo človeka a o ňom začínajú všetci hovoriť. Skúmajú či azda to nie je Mesiáš. Jeho mocné slovo očaruje dokonca i vojakov, ktorí ho mali zatknúť. Existujú však dva protiargumenty. Prvý: Ježiš pochádza z Galiley a podľa Písma sa má Mesiáš narodiť v Betleheme. Druhý, predstavený ľudu a farizeji v neho neuverili. Tí, ktorí držia v rukách moc a poznanie, registrujú všeobecný rozruch a odpovedajú sarkasticky a opovážlivo, a to sú jasné príznaky z nevyrovnanej reakcie, podmienenej strachom zo straty vlastnej moci. Evanjelista Ján túto udalosť uzatvára slovami: ***„A každý sa vrátil domov“*** *(Jn 7,53)*, niekto si odnáša v srdci túžbu lepšie poznať Ježiša, iný sa naopak o to viac zatvrdil v jeho odmietnutie.

V skutku obraz minulosti máme v dnešnej dobe pred svojimi očami. I dnes však existujú odvážni jednotlivci, ktorí sa ako Nikodém dokázali svojou neskrotnou túžbou po pravde vzoprieť mysleniu „mocných“. Pre Kristových súčasníkov nebolo vôbec ľahko v neho uveriť, poznať a nasledovať. Musíme byť preto vďační vo svojom srdci tým, ktorí ho nasledovali, a tak ostatným ľuďom otvorili svojou vierou cestu k spáse. Možno sa pýtame vo svojom vnútri, kde je dnes Ježiš? Kde ho môžeme poznať a nasledovať? Práve to je jediná dôležitá otázka, na ktorú nemôže nikto za nás odpovedať.

Už v Starom zákone, keď Izraelský ľud vychádzal z Egypta, odpovedal Jahvemu, ktorý ho volal, aby ho nasledoval *(porov. Oz 11,1)*. Tiež na púšti Izrael kráča za Jahvem, ktorý ho vedie v oblačnom stĺpe a v ohňovom stĺpe *(porov. Ex 13,21)* atď. Nasledovanie je totiž výrazom totálneho prilipnutia, úplného podriadenia sa, to znamená, že je výrazom viery a poslušnosti. Podľa svätého Pavla, nasledovať Krista znamená pripodobniť sa mu v tajomstve smrti a vzkriesenia. Toto pripodobnenie, pre ktoré nás Boh predurčil od večnosti *(Rim 8,29)*, sa začína krstom a musí sa prehĺbiť nasledovaním, dobrovoľným zjednotením sa v utrpení, v ktorom sa rozvíja sila vzkriesenia *(2Kor 4,10;13,4)*. Vtedy sa uskutoční Ježišova prisľúbenie: „Ak mi niekto chce slúžiť, nech ma nasleduje; a kde budem ja, tam bude aj môj služobník“ *(Jn 12,26)*. Kristus neprišiel, aby nám doniesol peniaze a bohatstvo, ale lásku, ktorá vyvrcholila na

kríži za nás, za naše hriechy. Túto lásku môžeme dosiahnuť iba vtedy, ak sa naozaj úplne pripodobnime Ježišovi v jeho utrpení.

Za svetovej vojny stalo sa na talianskom fronte, že dôstojník dal povel k útoku a volajúc: Avanti! vyskočil zo zákopu a bežal k nepriateľským pozíciám. Myslel, že vojaci, jeho príkladom povzbudení, budú ho nasledovať, ale tí zostali v úkryte, ani jeden nešiel za ním, ale mu tlieskali volajúc: Bravo, bravissimo!

Takýmito vojakmi sme často aj my, kresťania. Rozjímame o utrpení nášho Vodcu, ale nariekame, keď nás niekto pichne špendlíkom. Sme ozdobení znakmi bojovníkov Kristových, ale najradšej zostávame v zákopoch svojho pohodlia a v kryte svojej sebalásky.
Ľudia dnes nechcú trpieť. A keď je im utrpenie nevyhnutné, radšej si volia smrť, než by niečo zniesli. Podobajú sa rozmaznaným deckám, ktoré, keď dostanú krajec chleba natretý medom, med olížu a chlieb odhadzujú. Nie tak! Nielen med blaží, ale tiež i horký chlieb života. Neľakaj sa života! Kristus teší svojich verných, netreba sa báť. Slzy uschnú, rany sa zahoja.

Naozaj sa nemusíme ničoho obávať, ak úprimne odovzdáme svoje srdcia do Ježišových rúk. Nebojme sa veriť Kristovi, jeho slovám a láske. Pretože aj Nikodém ktorý bol Žid, uveril Kristovi a nebál sa názoru mocných, ale išiel za hlasom, ktorý ho volal.

Amen.

Pondelok 5. pôstneho týždňa Jn 8,1-11

Neodsudzuj

Uvedomiť si, že pred Bohom sme všetci hriešni a všetkým nám hovorí Boh: „Ani ja ťa neodsudzujem“[41]

Čo vám hovorí výraz justičný omyl? Áno, je to odsúdenie nevinného človeka na trest smrti na základe nesprávne vyneseného rozsudku.

Aj dnes sme mohli byť svedkami justičného omylu. V čítaní z knihy proroka Daniela je nevinná Zuzana odsúdená na trest smrti. Je falošne obvinená z cudzoložstva. A evanjelium nám tiež rozpráva o žene. No táto je na rozdiel od Zuzany priamo pristihnutá pri cudzoložstve.

Dve ženy. Dve obvinenia. Dva rovnaké hriechy na základe, ktorých sú obvinené. Zuzana nespravodlivo *(cudzoložstvo nespáchala porov. Dan 13,43)*, žena z evanjelia spravodlivo *(ju priamo pristihli pri cudzoložstve - porov. Jn 8,4)*. Ale ani jedna z nich nebola ukameňovaná. Čo ich zachránilo? Láska. Zuzanu zachránila jej láska k manželovi Joakimovi a k Bohu, k jeho zákonu. Hovorí: ***„Lepšie bude pre mňa, keď to neurobím a padnem do vašich rúk, ako zhrešiť pred Pánovou tvárou“*** *(Dan 13,23)*. A čo zachránilo hriešnu ženu z evanjelia? Láska Krista. Láska Krista, ktorá sa prejavila v milosrdenstve. „Nik ťa neodsúdil?“ pýta sa Ježiš ženy. ***„Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a viac nehreš“*** *(Jn 8,10-11)*.

V prípade Zuzany pozorujeme lásku človeka k Bohu, k jeho príkazom a v prípade cudzoložnej ženy z evanjelia lásku Boha k človekovi. Láska človeka k Bohu vedie k spravodlivosti, k zachovávaniu jeho príkazov, k spravodlivému spôsobu života a láska Boha k človeku vedie k milosrdenstvu. Keby Ježiš pozeral na človeka očami človeka, a nie očami Boha, dovolil by zákonníkom ukameňovať ženu. Možno si spolu so zákonníkmi povieme, že Ježiš nedodržal zákon. Že konal proti spravodlivosti a konal proti zákonu. Predstavme si, že tu teraz stoja pred nami spravodlivá Zuzana a hriešnica z evanjelia. Prichádza sudca a hovorí: „Vykonajte spravodlivý súd.“ Je jasné, ako to dopadne. Ale kto z nás je bez hriechu *(porov. Jn 8,7)*? Boh dáva šancu. ***„Choď a viac nehreš“*** *(Jn 8,11)*.

Nechcem tým povedať, že všetkým zločincom máme teraz odpustiť zaslúžený trest. Ale chcem poukázať na to, že aj hriešnik, zločinec a hlavne on dostáva znovu možnosť začať. Predpokladám, že nie sme zločincami či kriminálnikmi v pravom slova zmysle, ale dovolím si povedať, že všetci sme hriešni. A všetkým nám Ježiš hovorí: ***„Ani ja ťa neodsudzujem: Choď a viac nehreš“*** *(Jn 8,10-11)*. Práve v tomto čase pokánia si túto veľkú šancu máme uvedomiť. Keď Kristus neodsúdil, ako môžeme odsudzovať my? Neodsudzujme

[41] Porov.: NEUPAUER, R.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

jeden druhého, sused suseda, kolega kolegu v práci. Neodsudzujme ani tých, ktorými druhí opovrhujú, ktorých druhí odsudzujú. Pokúsme sa pozerať na svojho blížneho očami Boha, očami lásky, ktorá stojí nad zákonom. Ak budeme naňho pozerať očami človeka môže sa ľahko stať, že sa dopustíme justičného omylu, že nespravodlivo odsúdime. ***„Kto z vás je bez hriechu“*** *(Jn 8,7)*? Pýta sa nás Ježiš.

Dajme jemu i sebe odpoveď v tejto chvíľke ticha.

Amen.

Utorok 5. pôstneho týždňa Jn 8,21-30

Našim liekom je viera

Povzbudiť veriacich, aby si uvedomili, hodnotu viery, ktorú prijali

Predstavte si, že kráčate na nákup a zrazu vás zastaví reportér s mikrofónom a kamerou a položí vám otázku: „Ste veriaci?“ „Čo pre vás teda znamená viera?“

„Ak neuveríte, že Ja Som, zomriete vo svojich hriechoch“ *(Jn 8,21)***.**

V evanjeliu sme svedkami rozhovoru farizejov s Ježišom. Ježiš im hovorí, že odchádza a že kam ide on, tam oni prísť nemôžu. *(porov. Jn 8,21)*. Zdá sa, akoby im chcel zabrániť dosiahnuť spásu. No Ježiš im aj hovorí prečo nemôžu prísť tam, kde ide on. Dôvodom je ich hriech, v ktorom zomrú ak? Ak neuveria. A v čo majú v prvom rade uveriť? V to, že on je Boh. Kristus im hovorí: ***„Ak neuveríte, že Ja Som, zomriete vo svojich hriechoch“*** *(Jn 8,21).* Spomeňme si, akým menom sa predstavil Boh Mojžišovi na vrchu Horeb. Keď sa Mojžiš pýta na meno Boha, ktorý k nemu hovorí v horiacom kre. Boh sa mu predstavuje: ***„Ja som, ktorý som“*** *(Ex 3, 14*). „Ja som“ hovorí Boh; „Ja som“ hovorí Ježiš. Kristus chce farizejom povedať, že ak neuveria, že on je ten istý Boh, ktorý sa zjavil Mojžišovi. Ak v toto neuveria, zomrú vo svojich hriechoch, a tým zomrú naveky.

Veľmi dobre poznáme zmýšľanie farizejov. A pri tomto ich zmýšľaní skutočne uveriť, že nejaký „človek“ – Žid je Bohom, že práve on je tým dávno očakávaným a prorokmi ohlasovaným Mesiášom znamenalo, úplný obrat, obrat nie o 180 stupňov, ale o 360 stupňov. Mohli by sme povedať, že je to čosi nemožné. Nemožné, a predsa ich Ježiš vyzýva k viere v neho ako v Boha. Nám túto vieru pred tisícročiami priniesli sv. Cyril a Metod a bola nám vďaka Bohu

zachovaná až dodnes. Nám ju odovzdali naši rodičia, starí rodičia. Môžeme povedať, že pre nás je normálne to, že Ježiš je Boh.

Ježiš je Boh, Ježiš je Boh a ešte raz Ježiš je Boh. Je to normálne. Ale nakoľko to žijem? O pár minút bude živý Boh, Boh Abraháma, Boh Izáka, Boh Jakuba, Boh - Kristus tu na oltári. Neostaňme pri tom, že je to normálne, poďme ďalej, uvedomme si, že v toho Boha my veríme, že k tomu Bohu sa modlíme, že k tomu Bohu prichádzame a ešte viac, že toho Boha prijímame v Eucharistii. Viera v takéhoto Boha nemôže ostať mŕtva – normálna, ale vedie k úplnému obratu, k takému, k akému sa to žiadalo od farizejov. A k tejto viere som vyzvaný ja, ty, my - všetci. V prvom dnešnom čítaní sme počuli o hadoch, ktoré hrýzli Izraelitov na púšti, pretože reptali proti Bohu. Na orodovanie Mojžiša Boh mu káže urobiť medeného hada, keď sa pohryzený pozrie na vztýčeného hada ozdravie. K takémuto hadovi môžeme prirovnať aj vieru, ku ktorej Kristus vyzýva farizejov, a ku ktorej vyzýva aj nás. Je to viera, ktorá lieči. Lieči nás samých, lieči naše vzťahy, lieči naše postoje, názory, lieči naše zmýšľanie. Je to viera, ktorá má v nás zanechať stopu Boha, ktorá z nás, z našich životov má urobiť „medených hadov“, na ktorých, keď sa hriechom „chorí“ ľudia v našom okolí pozrú, ozdravejú.

Ak by nás po tejto svätej omši čakal pred kostolom reportér s mikrofónom a kamerou a spýtal by sa nás, čo pre nás znamená viera, jednou z našich odpovedí by mohlo byť, že viera je pre nás liekom a cez nás aj liekom pre tých druhých.

Amen.

Streda 5. pôstneho týždňa Jn 8,31-42

Vezmi a čítaj

Povzbudiť veriacich k pravidelnému čítaniu Svätého písma, a tak aby ostali v Ježišovom slove

Keď som bol v prvom ročníku v seminári, profesor dejín filozofie nám dal v rámci skúšky čítať dielo svätého Augustína „Vyznania“.

Svätý Augustín opisuje svoj vnútorný boj pred obrátením. Sedel sám v akejsi záhrade keď zo susedného domu počul slová, ktoré sa opakovali. Tieto slová zneli: „Vezmi, čítaj; vezmi čítaj!“ Svätý Augustín to opisuje:

„ ... vstal som a nevedel som si to nijako vysvetliť, len tak že mi Boh nariaďuje, aby som otvoril Písmo a čítal to miesto, ktoré nájdem najprv.“ „Vezmi, čítaj; vezmi čítaj!“[42]

„Ak ostanete v mojom slove..., poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí“ *(Jn 8,31)*.

Ježiš adresuje slová Židom, ktorí mu uverili. Židia mu uverili, ale napriek tomu vidíme, že im nestačí len uveriť, ale je potrebné ostať v jeho slove. Výsledkom prijatia Ježišovho slova do nášho života je poznanie pravdy – ***„ak ostanete v mojom slove, poznáte pravdu***“ *(Jn 8,31)*. Poznanie pravdy nás privádza k slobode – ***„pravda vás vyslobodí“*** *(Jn 8,31)*.

Čo znamená ostať v jeho slove? Predovšetkým osvojiť si ho, prijať ho do svojho života, a tak ním posilňovať svoju vieru v neho. „Poznáte pravdu.“ Poznať pravdu znamená, poznať veci, situácie, také aké skutočne sú, ak sú dobré, poznať ich ako dobré, ak sú zasa zlé, spoznať ich ako zlé. Môžeme povedať, že pravda nám pomáha ľahšie sa rozhodovať pre dobro a odmietať zlo. „Pravda vás vyslobodí.“ O akú slobodu ide? Je to sloboda od hriechu. Hriech robí človeka neslobodným. Ježiš to vyjadruje slovami: ***„Každý, kto pácha hriech, je otrok“*** *(Jn 8, 34)*. Dnes sa v spoločnosti hovorí presný opak toho. Som slobodný, preto si robím čo chcem. Môžem hrešiť, veď som slobodný. Ale skutočne som práve vtedy slobodným? Nie. Podmetom slobody je láska. Láska, ktorá sa prejavuje v mojom osobnom postoji. V postoji voči Bohu a ľuďom. Voči Bohu je to v tom, že si uvedomujem a žijem v neustálej prítomnosti Boha a voči ľuďom to môžeme vyjadriť tým známym: „Čo nechceš, aby ľudia robili tebe, nerob ani ty im.“ Ale vidíme, že ku skutočnej slobode sa dopracujem len vtedy, keď budem poznať pravdu a pravdu spoznám len vtedy, keď ostanem v Kristovom slove.

Ale ako ostať v Ježišovom slove, ako si ho osvojiť, dostať ho do svojho života? Použime športovú terminológiu – trénovať. Zoberme si napríklad krasokorčuliarov, koľko námahy a tvrdého tréningu stojí za nimi, kým sa dostanú na súťaž, nehovoriac o tom, keď tú súťaž vyhrajú. Alebo deti v škole, čítať sa naučia čítaním, počítať počítaním, spievať spievaním. Chlapi sa možno teraz zasmejú, keď poviem, že fajčiť sa naučia fajčením...,a tak by som mohol pokračovať ďalej. Ak si chceme niečo dokonale osvojiť, musíme sa s tým deň čo deň stretávať. Presne tak je to aj s Ježišovým slovom. Deň čo deň je potrebné, aby sme sa ním zaoberali, aby postupne vnikalo do nás. Rozmýšľať nad ním, poviem to tak slangovo – „prísť mu na chuť“. Nechcem teraz povedať, žeby sme nič inšie nemali robiť len sedieť pri Svätom písme a čítať, nie. Pokúsme si nájsť si päť, desať, možno dvadsať minút denne. Rodičia, starí rodičia vezmite svoje

[42] SV. AUGUSTÍN.: *Vyznania*. Bratislava : Lúč 1997, s.222 - 223.

deti, vnúčatá a prečítajte si spolu krátky úryvok, vysvetlite im ako ho previesť do konkrétneho života. Tak sa nám podarí ostať v Ježišovom slove, potom spoznáme pravdu a pravda nás vyslobodí a skutočne prestaneme byť otrokmi hriechu.

Slová: ***„Ostaňte v mojom slove“*** *(Jn 8,31)* znejú nám dnes z Ježišových úst. Ako? „Vezmi, čítaj; vezmi čítaj!“ odpovedá nám svätý Augustín.

Amen.

Štvrtok 5. pôstneho týždňa Jn 8,51-59

Srdce

Povzbudiť veriacich, aby ich konanie bolo konaním srdca. Srdca, ktoré „počúva“ hlas Boha

V jednej knihe som našiel takúto vetu: „Začínať treba vždy od srdca.“

„Nezatvrdzujte dnes svoje srdcia, ale počúvajte Pánov hlas“ *(Porov.: Ž 95,8).* Slovami žalmistu sme dnes vyzvaní k premene nášho srdca, nášho vnútra.

Celý tento týždeň môžeme v evanjeliách vnímať spory a roztržky, medzi Ježišom a farizejmi, medzi Ježišom a Židmi. Zdá sa nám, akoby Ježiš prilieval olej do ohňa, akoby provokoval svojím vystupovaním Židov tým, že im prízvukuje, že je Božím Synom. Aj dnes im hovorí: „***Prv ako bol Abrahám, Ja som“*** *(Jn 8,58)*. A výsledok? Zdvihli kamene a chceli ho ukameňovať *(Porov.: Jn 8,59*).

Vo verši pred evanjeliom sme počuli výzvu žalmistu: „***Nezatvrdzujte dnes svoje srdcia, ale počúvajte Pánov hlas“*** *(Ž 95,8).* Akoby nám chcel povedať, nerobte svoje srdcia kamennými. Kamenné srdce by sme mohli prirovnať ku kameňom, ktoré Židia zdvihli zo zeme, aby ukameňovali Ježiša. Toto zdvihli kamene – zdvihli srdcia. Zdvihli srdcia, zdvihli svoje kamenné srdcia proti nemu, proti Kristovi, proti pravde, ktorú im o sebe hlásal, že je Božím synom. Čo urobil Ježiš? Skryl sa a vyšiel z chrámu *(Porov. Jn 8,59)*.

Žalmista nás dnes vyzýva, aby sme počúvali nie ušami, ale srdcom. ***„Nezatvrdzujte dnes svoje srdcia, ale počúvajte Pánov hlas“*** *(Ž 95,8).* Počúvať srdcom znamená otvoriť svoje srdce a snažiť sa počúvať nie seba ale toho, kto k nám hovorí. A cez srdce k nám hovorí Boh. Ako? Je to práve reč svedomia. Cez naše svedomie sa k nám prihovára Boh. Ak nepočujeme hlas svedomia, to je znak toho, že naše srdce je tvrdé. Nie je schopné vpustiť do seba nič. Tak ako kameň nie je schopný prijať do svojej hĺbky kvapku vody, tak ani naše tvrdé

srdce nie je schopné prijať ani kvapku Božej lásky. Vždy tá kvapka lásky, ktorou sa nás Boh dotýka ostane len na povrchu.

Otvorme svoje srdce Bohu práve teraz je ten milostivý čas, teraz je deň, čas spásy. Teraz môžeme prijať Lásku do nášho srdca hlavne vo sviatosti zmierenia. Kristus nás pozýva zmeniť naše zatvrdené či kamenné srdce, aby sa stalo srdcom otvoreným pre milosti, aby sa stalo srdcom otvoreným pre našich blížnych, aby sa stalo srdcom plným Božej lásky.

Začnime všetko svoje konanie od srdca.

Amen.

Piatok 5. pôstneho týždňa Jer 20,10-13

Boh je v nás

Povzbudiť veriacich, aby si hlbšie uvedomovali Božiu prítomnosť

Jedna pieseň nesie názov „Boh je tak blízko nás“. Mnohí možno túto pieseň poznáte.

Ak by ju poznal aj prorok Jeremiáš, iste by si ju rád spieval. Prečo? Lebo bol citlivý na skutočnosť, že Boh je blízko neho. On to vyjadril slovami: ***„Ale Pán je so mnou sťa mocný bojovník“*** *(Jer 20,11).*

V prorokovi Jeriemiášovi vidí kresťanská tradícia predobraz trpiaceho Krista. Teraz ešte raz prečítam slová proroka Jeremiáša a my si skúsme predstavovať samotného Krista (chvíľa ticha): ***„Počul som potupy mnohých: Hrôza zo všetkých strán! „Udajte ho! A udáme ho!. Aj tí čo žili so mnou v priateľstve striehnu na môj pád....“*** *(Jer 20,10).* Napriek všetkým vyhrážkam prorok rovnako ako Kristus dôveruje Bohu a vie, že v boji proti všetkým nepriateľom neostáva sám je si úplne istý Božou prítomnosťou. Je si úplne istý, že Boh je s ním. Je si dokonca taký istý, že vie, že svojich nepriateľov porazí hovorí: ***„Padnú a nič nezmôžu, budú zahanbení, lebo nič nedosiahnu: bude to hanba večná, nezabudnuteľná“*** *(Jer 20,11).* Odkiaľ berie prorok takú istotu a sebavedomie? Zo svojho spravodlivého spôsobu života. Je zaujímavé, že prorok si je vedomý svojej neviny, a predsa nevyčíta Bohu, že je prenasledovaný. Svoje prenasledovanie chápe, ako skúšku jeho viery. Výsledkom celého boja je vyslobodenie úbohého z rúk zločincov *(Porov. Jer 20,13).*

Boh je s nami. V každej chvíli nášho života či je to chvíľa radosti, alebo bolesti, Boh je pri nás. Bol s Jeremiášom, bol s celým Izraelským národom pri

východe z Egypta, prorok Izaiáš hovorí že je s nami Emanuel a mnoho iných príkladov zo Starého zákona by sme tu mohli vymenovať. Celé približovanie sa zavŕšilo v Ježišovi Kristovi, v ktorom sa Boh najviditeľnejšie zjavil nám ľuďom. No aj keď Ježiš vystúpil späť k svojmu a nášmu Otcovi, predsa ostal s nami ako to sľúbil: ***„Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“*** *(Mt 28,20)*. A skutočne Kristus tento prísľub dodržal, zanechal nám Eucharistiu. Vo sviatosti lásky sa s nami s každým jedným osobne spája a posilňuje nás v boji proti hriechu. Hovorí mne, tebe: ***„Ja som s tebou sťa mocný bojovník“*** *(Jer 20,10)*. Teraz je potrebné, aby som mohol túto vetu na základe svojej skúsenosti potvrdiť a osobne povedať: „Pán je so mnou sťa mocný bojovník.“ Aby som skutočne vnímal Božiu prítomnosť.

Raniero Cantalemessa vo svojej knihe „Tajomstvo poslednej večere“ píše: „V duchu môžeme stráviť dlhé hodiny na kolenách pred Najsvätejším hoci pracujeme, alebo cestujeme vlakom...“ Áno, tu je spôsob ako žiť v neustálej Božej prítomnosti či som v práci, škole, doma, obchode na všetkých týchto miestach je potrebné, aby sme si to uvedomovali. Svätý Augustín po svojom obrátení zvolal: „Ty si bol so mnou, ale ja som nebol s tebou!“

Boh je tak blízko nás, a o chvíľu pri svätom prijímaní nebude len blízko nás ale bude v nás. Čerpajme z tohto vzácneho daru silu do nášho života

Amen.

Sobota 5. pôstneho týždňa Jn 11,45-57

Jednota

Poukázať na hodnotu vykúpenia zo strany jednoty

Antoine de Saint Exupéry povedal: „Milovať, to neznamená pozerať sa na seba, ale pozerať spolu tým istým smerom.“

Ježiš má zomrieť, aby zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti *(Porov. Jn 11, 52)*.

Celým dnešným Božím slovom sa tiahne jedna jediná myšlienka – jednota. V prvom čítaní Boh vkladá do úst proroka Ezechiela slová: ***„...a urobím z nich jeden národ“*** *(Ez 37,21)*. Kristova smrť privádza k jednote. V responzóriovom žalme sme štyrikrát spievali refrén: „Pán nás bude strážiť ako pastier svoje stádo“ *(Porov. Jer 31,10)*. Vieme, že stádo, ktoré nie je roztratené je symbolom jednoty. A nakoniec evanjelista Ján píše, že Kajfáš, veľkňaz tohto roka, prorokoval, že Ježiš má zomrieť, aby zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti *(Porov. Jn 11,51-52)*. A skutočne prorokoval veľmi správne. Boh ho použil

ako tlmočníka svojich úmyslov.[43] Kristus má zomrieť, aby zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti.

To, čo oddeľuje človeka od Boha je hriech. Prvotným hriechom sa jednota medzi Bohom a človekom a tiež medzi prvými prarodičmi narušila. Vo vzťahu k Bohu stráca človek spoločenstvo s ním, stráca raj. Vo vzťahu k sebe navzájom môžeme vidieť prvý náznak rozdelenia vo výčitke Adama voči Eve, keď hovorí: ***„Žena ma naviedla“*** *(Gn 3,12).* No ešte rukolapnejšie vidíme rozdelenie pri bratovražde Ábela, ktorého zabil Kain. Boh vie, že človek by sám svojím konaním nikdy nedospel k jednote. K jednote v sebe samom a tiež k jednote voči druhým, preto posiela na svet svojho Syna. Aby sme skrze jeho obetu boli jedno telo a jeden duch. Kristova obeta na kríži nás zjednocuje a robí z nás jedno stádo. Strom, ktorý bol v raji stromom rozdelenia sa v Kristovom kríži stáva stromom zjednotenia. Ježiš na kríži objíma všetkých ľudí, objíma každého konkrétne. Objíma celý svet, celý národ, celú našu farnosť, mňa, teba.

O pár dní, počas celého veľkonočného obdobia, kňaz pred modlitbou Otče náš, vo svätej omši povie takúto výzvu: „Voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme...“ Toto Božie synovstvo, to, že sme jedna veľká rodina je výsledkom Veľkého piatku. Sme jedna veľká rodina – nech to nie je len frázou, prázdnym slovom, ale nech je tomu skutočne tak. Rodina je miestom lásky, pokoja, spoločného života, kde každý jej člen miluje a cíti sa byť milovaným.

Vráťme sa k výroku od Antoine de Saint Exupéryho: „Milovať, to neznamená pozerať sa na seba, ale pozerať spolu tým istým smerom.“

Ak by Kristus pozeral na seba, jednota by bola márna. Prosme aj pri tejto svätej omši, aby nás Kristova obeta urobila jedným telom a jedným duchom. Aby bolo vidieť na nás kresťanoch, že sme jedna veľká rodina, že pozeráme spolu tým istým smerom.

Amen.

[43] Porov.: HERIBAN, J.: *Sväté písmo Nový zákon,* SSV, Trnava 2001, s. 317.

Pondelok veľkého týždňa Jn 12,1-11

Priateľstvo Ježiša a nás

Poukázať na paralelu medzi priateľstvom Ježiša a naším priateľstvom[44]

Keď je človeku najťažšie, niekedy nepomôže nik, len dobrý priateľ. Priateľ nás často pochopí viac ako vlastná rodina. „V núdzi spoznáš priateľa“ vraví nám overená múdrosť.

Vedel o tom aj Pán Ježiš. Preto v najťažšom životnom období prichádza, aby sa posilnil u priateľa Lazára.

Ježiš vedel, čo ho čaká v Jeruzaleme. Čítame, že bolo šesť dní pred Veľkou nocou, teda len šesť dní pred zradou a umučením. Nečudujeme sa preto, že Ježiš navštevuje svojich blízkych: Lazára a jeho sestry Martu a Máriu. Prichádza, aby si u nich trochu oddýchol, aby sa navzájom potešili a posilnili. O tom, akú úctu k Ježišovi títo traja súrodenci prechovávali, nám hovorí fakt, že Mária neváhala Ježišovi pomazať nohy pravým a veľmi drahým vonným olejom. Marta zasa svoju náklonnosť znovu prejavila tým, že sa o vzácnych hostí štedro starala. A Lazár, pán domu, ten bol najlepším svedectvom Ježišovej moci, veď sám bol Ježišom vzkriesený z mŕtvych.
Ježiš prišiel, aby sa posilnil u priateľov, a zároveň, aby posilnil priateľov pred všetkým trápením, čo malo o pár dní prísť.
Prečo nám liturgia predkladá dnes, niekoľko dní pred Veľkou nocou, práve toto čítanie, práve túto udalosť z Ježišovho života? Prečo si apoštol Ján spomenul práve na túto udalosť? Cirkev totiž dobre pozná cenu priateľstva. Túto cenu pozná dokonca i sám Boh a Cirkev nás na túto cenu chce upozorniť, no nie hocijako, ale vo svetle Kristovho života, účinkovania a smrti pre priateľstvo, vernosť a lásku. Skúsme sa teraz spolu preniesť do domu Lazára.

Predstavme si, ako pri stole sedia hostia, stolujú. Marta sa stará, aby im nič nechýbalo, Mária odkiaľsi prináša nádobu so vzácnym olejom a Lazár všetkým okolo rozpráva o svojej smrti a o tom, ako ho Ježiš vzkriesil. Všetko to počúvajú farizeji a v preplnenej miestnosti, kdesi uprostred sedí Ježiš a bolestne hľadí na ľudí, pre ktorých onedlho zomrie... Všade je hluk a život a Pán sa snaží nabrať trochu ľudskej lásky od svojich priateľov. Kdesi tam v tom hluku sa zrazu objavíš ty brat – sestra, sme tam a nestíhame sa diviť, čo sa to deje okolo nás. Ježiš sedí oproti a pozeráme sa na seba. Registrujeme Judáša, ako sa zlostí pre peniaze, ale Ježiš pozerá na nás. Je to moment, kedy sa stretáme s priateľom. Počujeme, ako si za naším chrbtom farizeji šepkajú: „Musíme ich zabiť oboch. Ježiša, aj toho Lazára!“ No my stále hľadíme na priateľa.

[44] Porov.: FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Zrazu si každý uvedomíme, že bez tohto priateľa by bol celý ďalší život zbytočný. Nebolo by to „ono“. Pomaly si začíname uvedomovať význam slova priateľ.

Kto raz spozná toto Ježišovo priateľstvo, začína úplne inak, nanovo vnímať svojich priateľov. Totiž to, ako preukázali svoju úctu k Ježišovi Mária, Marta a Lazár je i receptom pre nás. Naši priatelia sú hodní takejto služby od nás. Nebojme sa vyliať vzácny olej nášho času na nohy človeka, ktorý potrebuje, aby sme ho podržali. Našou pomocou sa vtedy prevonia celý náš i jeho život. Nebojme sa poslúžiť a priložiť pomocnú ruku, tak ako Marta a postarajme sa o hostí, ktorých nám Pán posiela do nášho života. Veď nie nadarmo sa hovorí: „Hosť do domu – Boh do domu“. A nebojme sa svedčiť o tom, čo v našom živote vykonal pre nás Ježiš, tak ako Lazár. A hlavne si dávajme pozor, aby sme pre vlastné pohodlie a lakomosť nezapreli Ježiša, tak ako Judáš.

I to nám hovorí dnešné evanjelium. Priateľstvo, láska a obetavosť nám pomôžu byť spasenými. Tak ako nás upozorňuje i Kniha Kazateľ v Starom zákone, keď vraví, že: ***„Dvaja sú na tom lepšie ako sám človek: Za svoju námahu môžu dostať väčšiu odmenu, a keď padnú, jeden zdvihne druhého. Beda však samému, keď padne! Nemá pri sebe druha, čo by ho zodvihol“*** *(Kaz 4,9-10)*.

Amen.

Utorok veľkého týždňa Jn 13,21-33.36-38

Ježiš a tí, ktorí ho zrádzajú

Poukázať, že zrada bola je a bude nebezpečenstvom v každodennom živote[45]

Najväčšou bolesťou matky, otca, je zrada ich vlastných detí. Najväčšou bolesťou, bratia a sestry, je zrada najbližších: rodiny, priateľov, kolegov...

Najviac trpia deti, ktoré boli zradené vlastnými rodičmi. Zrada, toto slovo rezonuje takmer v každej myšlienke dnešného evanjelia.

Ježiš povedal: ***„Veru hovorím vám, jeden z vás ma zradí“*** *(Jn 13,21)*. A Petra na konci perikopy napomína: ***„...nezaspieva kohút, kým ma tri razy nezaprieš“*** *(Jn 13,38)*.

Zrada je porušením zmluvy medzi dvomi rovnocennými partnermi. Je to náhle a nešťastie navodzujúce porušenie dohodnutých pravidiel.

[45] Porov.: FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Sväté písmo je celé veľkou zmluvou medzi Bohom a človekom. V celej histórii Starého zákona, správnejší by bol preklad „starej zmluvy“, išlo vždy o dodržiavanie zmluvy medzi Bohom a človekom. Tou prvou zmluvou bola dohoda medzi Abrahámom a Bohom. Abrahámovi potomci sa všetci zaviazali dodržiavať Pánov zákon a Boh sa im zaviazal pomáhať a starať sa o nich až do skončenia sveta. Ľudia sa však tejto zmluve spreneverili a stále Boha zrádzali. Či už modloslužbou, cudzoložstvom, vzájomnou nenávisťou, stále sa spreneverovali dohode s Pánom. Preto sa potom začalo židovskému národu vodiť veľmi zle. Nastalo preň čierne obdobie – nastala noc.
Boh však nezabudol na svoju časť zmluvy a prisľúbil im a cez židovský národ nám všetkým - Spasiteľa. Niekoho, kto vyvedie ľudí z tejto tmy. Boh svoj sľub splnil a ľuďom poslal Syna – svetlo do tmy. Preto o ňom mohol evanjelista Ján povedať: ***„svetlo vo tmách svieti, ale tmy ho neprijali“*** *(Jn 1,5)*.

Tým svetlom, dodržanou zmluvou, bol a je Ježiš Kristus. Ale vidíme, že ľudstvo sa nezmenilo ani po tisícročnom čakaní na Spasiteľa. Ježiša opäť niekto zrádza, dokonca najbolestivejšie, ako sa len dá. Zrádzajú ho jeho najbližší: Judáš a ešte v tú istú noc aj Peter. Čítame tiež, že Judáš ***„...vzal smidku a hneď vyšiel von. A bola noc“*** *(Jn 13,30)* Zrada, bratia a sestry, je skutkom, ktorým človek upadá do tmy. Evanjelista Ján nám nepíše, že keď Judáš odišiel zradiť Ježiša bol už večer. Hovorí nám čosi iné. Píše doslova : ***„A bola noc“*** *(Jn 13,30)*. Pri stvorení sveta povedal Boh: ***„Buď svetlo, a bolo svetlo – deň prvý“*** *(Ex 1,3)*. A tu človek zrádza Boha „a bola noc“ – deň posledný. Zradou upadáme vždy do noci.

A čo je ešte horšie, naša zrada dokáže uvrhnúť do tmy i ďalších ľudí. Tak pre Judášovu zradu upadli do tmy i ostatní apoštoli a Peter Ježiša výslovne tri razy zaprel. Ešte v noci, ešte pred východom slnka. Tma zrady prešla z jedného človeka na druhého.

Naša zrada na komkoľvek spôsobuje strašné utrpenie. Najprv uvrhne do tmy nás, naše srdce, potom postupne rozšíri tmu na našich najbližších. Zrada plodí ďalšiu zradu a tá ďalšiu. Tak sa napokon stalo, že Judáš zradil najprv Ježišovo učenie a potom samotného Ježiša, ako posledné zrádza i vlastný život a končí samovraždou. Malým i veľkým zradám sa v živote nevyhneme, ale keď už k nim dôjde, zoberme si príklad z Petra. Po tom, ako zaprel svojho Majstra, horko sa rozplakal, oľutoval svoju zradu a vrátil sa k Ježišovi. A celý život sa snažil žiť podľa Ježišových slov a poslania, ktoré od neho dostal.

Na prvý pohľad je pre nás ťažké dopustiť sa takej zrady ako Judáš. Ale to ani nemusíme. Stačí, ak zákerne podvedieme rodičov, ak kvôli lepšiemu miestu v práci zradíme kolegu, ak pre svoje pohodlie nepomôžeme rodine... Stačí, ak nesplníme, čo sme sľúbili a plodíme zradu.

Je to ako tma a chlad, ktoré sa postupne vkrádajú do sŕdc detí a rodičov. Do sŕdc priateľov a kolegov, aby ich rozvrátili a urobili z priateľov nepriateľov. Zrada je najstaršou a najhoršou vlastnosťou ľudí. Od Adama po dnes na nás

striehne a čaká na náš slabý moment, aby nás presvedčila, že tou najdôležitejšou osobou na svete je naše EGO. Nedajme sa ňou zviesť a zostaňme verní nášmu Pánovi a jeho učeniu všade, kde budeme, či už doma, alebo v práci.

Amen.

Streda veľkého týždňa Mt 26,14-25

Je zrada osudom?

Povzbudiť k vernosti voči Ježišovi[46]

Často sa stretávame s názormi, že osud, ktorý nás čaká, nás neminie. Počúvame, ako iní hovoria: „To mu bolo súdené.“ „Stalo sa, čo osud chcel.“ Dnešné evanjelium sa tiež dotýka takejto osudovosti, no rieši ju inak, ako by sme možno čakali.

Znovu, tak ako včera, prežívame udalosti uprostred poslednej večere a vnímame Ježiša, ako hovorí o zrade. Vraví: ***„...jeden z vás ma zradí“*** *(Mt 26,21)*. A ďalej rozvíja: ***„Syn človeka síce ide, ako je o ňom napísané, ale beda človekovi, ktorý zrádza Syna človeka“*** *(Mt 26,24)*.

Syn človeka teda ide, ako je o ňom napísané, ale beda tomu, kto ho zrádza. O Synovi človeka, teda o Ježišovi písali proroci Starého zákona. Najmä Izaiáš, z ktorého knihy sme si i dnes čítali v prvom čítaní. Prorok Izaiáš žil okolo roku 770 pred narodením Ježiša Krista. Teda skoro osemsto rokov pred Ježišovým narodením zaznamenal o budúcom Spasiteľovi i slová: ***„Svoj chrbát som nastavil tým, čo bili, a svoje líca tým, čo trhali. Tvár som si nezakryl pred potupou a slinou“*** *(Iz 50,6)*.

A takýchto miest vzťahujúcich sa na Ježiša je v Starom zákone niekoľko desiatok. Nazývame ich mesiášske proroctvá. Proroci teda o Ježišovi naozaj písali a Ježišov život ich proroctvá do bodky vypĺňal. Mohlo by sa teda zdať, že i Judášova zrada bola prorokmi akoby „naplánovaná“ a že Judáš vlastne nemal na výber a musel zradiť. Ak by to tak naozaj bolo, z Judáša by sa razom stal hrdina, pretože vlastne dopomohol Ježišovi splniť jeho poslanie. My však poznáme pravdu o tejto pomoci. Judáš, rovnako ako my, mal slobodnú vôľu, ktorou sa sám rozhodoval, čo bude a čo nebude robiť. Sám sa rozhodol zradiť a zapredať Ježiša. Bol to jeho slobodný skutok, teda o nejakom osude nemôže byť ani reč. Tridsať strieborných, ktoré za Ježiša dostal, bola cena otroka.

[46] Porov.: FARKAŠ, Ľ.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

Ježiš o tom vedel a ešte v poslednom možnom momente upozornil všetkých, aj Judáša na to, čo človeka čaká za zradu Boha. Vraví: ***„Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil“*** *(Mt 26,24)*.

Všetkých nás raz čaká osobný súd nad každým naším slobodným a dobrovoľným skutkom. To, čo bolo proti Bohu bude potrestané a skutky dobré budú odmenené. Čo asi čaká každého, kto zrádza Boha...?

Všetci, ako sme tu, sme učeníkmi Ježiša. Aj my sa snažíme celým naším životom kráčať po Ježišovom boku. Počúvame, čo nám hovorí, prosíme ho o pomoc a snažíme sa ho hlásať tam, kde o ňom ešte nepočuli. Sme jeho učeníkmi, lebo sa s ním stretávame tu na omši, pri modlitbe. Sme rovnakými učeníkmi ako Ján, Peter, Matúš, ako Jakub, ale aj ako Judáš. Aj nám často hrozí, že Ježiša zradíme. Že ho odmietneme v našich bratoch, rodinách, v našich kolegoch, či priateľoch. Judášova zrada, jeho nevernosť je tieňom, ktorý neraz dopadne na každého z nás.

Stretávame sa s názormi, že osud, ktorý nás čaká, nás neminie. Počúvame, ako iní hovoria: „To mu bolo súdené.“ „Stalo sa čo osud chcel.“ Z okolia do nás dobiedzajú stovky najrozličnejších vykladačov „nezmeniteľného osudu“.

My ale poznáme pravdu a vieme, že jedinou nezmeniteľnou konštantou nášho života je láska, ktorou nás miluje Boh. Všetko ostatné závisí od nášho rozhodnutia. Sami rozhodujeme, či pôjdeme s Ježišom a zostaneme verní jeho učeniu a životu, alebo, či ho rovnako ako Judáš zapredáme za pár strieborných.

Všetkým nám preto, bratia a sestry, prajem, aby sme svojimi životmi Syna človeka nezrádzali, ale zostávali mu verní každý deň, v každom rozhodovaní.

Amen.

Pondelok 1. týždňa Mk 1,14-20

Verne využiť čas

Ako využívame čas, patrí sa spýtať aj pri príprave na spoveď[47]

Skúsme si teraz v tejto chvíli predstaviť, ako k nám prichádza Ježiš a hovorí: ***„Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“*** *(Mk 1,15)*.

Nebol by to pre nás veľký zážitok na celý život? Určite áno, Skúsime priblížiť toto evanjelium. Pred tým, ako povoláva apoštolov do svojho spoločenstva, vyriekne práve túto vetu. Je tu ten čas, ktorý každý jeden z nás očakával. Čas, o ktorom tu je reč, je čas kairosu. Teraz udrela hodina. Už nie je čas čakať na inú dobu. Teraz je rozhodujúca chvíľa. Musíme konať. Božie kráľovstvo je totiž tu medzi nami. Možno sa nám zdajú tieto slová unáhlené, ale z Ježišovho vyjadrenia sú i pre nás aktuálne. On nepozerá na čas, ako my. Niečo iba plynúce, za sebou idúce. Ježiš má na mysli čas, ktorý prežívame teraz a nie predtým a potom. Pre ľudí vtedajšej doby to bolo niečo ohromné a príťažlivé. Keďže boli často zvyknutí na útlak hociktorého národa. Tieto slová museli na nich zapôsobiť ako balzam. Oni si kráľovstvo spájali zo slávou kráľa Dávida a Šalamúna. Zo svätých kníh veľmi dobre vedeli, aké to boli kráľovstvá bohaté, prosperujúce a Bohom požehnané. To je také niečo, akoby nám povedali, že sa k nám priblížilo Švajčiarsko. Čo by sa potom dialo medzi ľuďmi? Vieme si to predstaviť. Ježiš ale pokračuje v slovách kajajte sa a verte evanjeliu. Majú sa obrátiť a uveriť radostnej zvesti, ktorú im priniesol Ježiš od svojho Nebeského Otca. Pravdepodobne ľud, ktorý tam bol zhromaždený, videl ďalšieho z mnohých prorokov a učiteľov, a tak ho počúval. Vedeli, že má povstať Mesiáš, ktorý vykúpi Izrael. Ježiš chce ľudí, aby spolupracovali na budovaní Božieho kráľovstva. Preto si povoláva najprv k tejto službe svojich najbližších spolupracovníkov učeníkov - apoštolov. Ale neostáva iba pri nich, pretože pomocou týchto ľudí chce konať s každým jedným z nás osobne. Ako apoštolov, tak aj nás volá po mene, lebo nás potrebuje. Boh chce, aby si ľudia medzi sebou navzájom odovzdávali radostnú zvesť. ***„Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“*** *(Mk 1,15)*.

My to musíme dnešnému človeku pretlmočiť do jeho reči, aby to najlepšie pochopil. Božie kráľovstvo je nový svet pre vykúpené ľudstvo, nový svet lásky. Starý svet je poškodený, znehodnotený zlom hriechu. Kristus prišiel starý svet obnoviť. Odstrániť z neho hriech a jeho následky. a nastoliť lásku a milosť. Obnovený človek, obnovené prostredie, obnovený svet, oslobodený od skazy hriechu, to je to Božie kráľovstvo. Je to kráľovstvo vykúpených, v ktorom už

[47] Porov.: BEDNÁR, R.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

nemá miesto hriech, zloba, nešťastie, ale len dobro. Ríša dobra , ríša pravdy, ríša lásky. Božie kráľovstvo tu na zemi, nie je ešte v dokonalosti, plnosti, zrelosti, ale iba zárodku. Jeho zavŕšenie, dozretie možno očakávať až v nebi. Čo je Božie kráľovstvo najkrajšie vyjadruje prefácia na sviatok Krista Kráľa: „Kráľovstvo pravdy a života, kráľovstvo svätosti a milosti, kráľovstvo lásky a pokoja. Keď sa teda modlíme „príď kráľovstvo tvoje“, o toto nám ide, po tom túžime, toto chceme, v takomto svete chceme žiť a bývať. Chceme, aby sa nastolila v našich srdciach, aj v našej rodine, aj v celej krajine, ba na celom svete ríša pravdy, ríša dobra, ríša, svätosti, života, milosti, spravodlivosti, lásky i pokoja. Kto sa takto modlí s takýmto úmyslom, už dozrieva do plnosti dokonalého Božieho kráľovstva, ktoré bude v nebi.

Na začiatku som sa pýtal, ako by sme sa správali, keby medzi nás prišiel Ježiš hovoriac: ***„Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“*** (*Mk 1,15*). Už sme porozumeli a vieme, čo nám v tejto chvíli Duch Svätý zvestoval.

Amen.

Utorok 1. týždňa Mk 1,21-28

Pôst a jeho poslanie

Zdôrazniť to, že Ježiš chce aby sme sa snažili o dokonalosť. Chce aby sme sa tešili z jeho prítomnosti medzi nami i v nás

Väčšina z nás si iste pamätá na dobu, keď mala doma čiernobiely televízor. Všetko v ňom videli dvomi farbami. Ľudia, zvieratá, príroda, nič nebolo odlíšené od seba. Ale my sme boli radi, že sa môžeme na niečo pozerať, a tak sme boli spokojní. Často počujeme od ľudí, že život nie je čiernobiely, ale pestrofarebný, a preto sa musíme na neho takto pozerať. Mnohé udalosti i v našom živote, ktoré sme prežili, boli ako farebný film. Či to bolo to dobré, čo sme vykonali, alebo menej dobré, čo sme možno spočiatku ani nechceli urobiť. Každý z nás by určite vedel o tom veľa rozprávať.

Ježiš v dnešnom evanjeliu učí v Kafarnaumskej synagóge. Všetci čo boli prítomní, žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci. Vidíme, ako ľudia dokázali rozlíšiť Ježiša od zákonníkov a pritom navonok nebol vôbec výnimočný. A práve bol v synagóge človek posadnutý nečistým duchom. Ten vykríkol: ***„Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si***

nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý:" Ježiš mu, ale prísne rozkázal: „Mlč a vyjdi z neho! Nečistý duch ním zalomcoval a s veľkým krikom z neho vyšiel" *(Mk 1,24-26)*.

Ježišove slová konali skutočné zázraky. Oslobodili človeka od posadnutosti. Títo démoni boli chápaní v očiach Ježišových súčasníkov ako temné sily, pred ktorým si nebol istý žiaden ľudský život. Z ich moci sa už posadnutý nikdy nemohol sám vyslobodiť. Preto sa ich tak ľudia báli. Ale ako počujeme z evanjelia na Ježišovo slovo sa nemôžu udržať všetky tieto mocnosti. Sami často pociťujeme tento boj, ktorý prežívame vo svojom vnútri. Títo „nečistí duchovia" sa nevzdávajú. Bránia sa v nás, a snáď sa odhalia až v okamihu, keď počujeme Ježišove slovo. Ani my nie sme úplne slobodní od tohto ducha, ktorý je proti životu. Ježišovo slovo sa nedá ničím prehlušiť a zmiasť. Žiadna sila ho nedokáže zastaviť. To zbadali aj jeho súčasníci.

Teraz sa opýtajme každý sám seba, ako často bojujeme s takýmto nečistým duchom, ktorý nás oberá o vnútorný pokoj. Nemáme pocit, že sa bránime týmto Ježišovým slovám, ktoré nás oslobodzujú. V našich rodinách sme často svedkami toho, ako sa žije s Bohom, alebo bez neho. Nemusíme vôbec poukazovať na iných ľudí, ale stačí sa zamyslieť nad svojimi postojmi a postojmi našich blízkych. Neboli sme aj my v takej situácii, keď sme otvorene hovorili Bohu: Prečo sa o nás nestaráš tak, ako to chceme my, ale máme konať tak, ako to chceš ty? Prečo nezasiahneš vtedy, keď to najviac potrebujeme, a cítime, že si od nás ďaleko? K čomu sú tie nespočetné skúšky života? Nestačí predsa jedna, dve, aby sme samy vyskúšali, čo dokážeme. Takéto a im podobné otázky sa nám môžu niekedy tlačiť do mysle. Nie je to zlé. Len my si máme dávať správne otázky na Boha, aby sme potom rozumeli udalostiam, ktoré sa uskutočnia.

V tomto je nám vzorom Panna Mária. Jasne nám to ukazuje, keď ju anjel oslovil, že počne a porodí Božieho Syna. Vtedy sa pýta anjela: „Ako sa to stane?" A nie prečo sa to stane! Vidíme, že Mária verila Božiemu slovu od počiatku, len jej neboli jasné spôsoby tohto konania. Ježišove slová nás môžu niekedy prekvapiť, ba aj zaskočiť. Vždy však majú svoju silu.

Čo nám môžu pripomenúť farebný a čiernobiely televízor. Ježiš tiež vidí človeka ako pestrého a nie ako bieleho alebo iba čierneho. On nás neodsudzuje, ale naopak nám pomáha. Skúsme sa i my pozerať na tento svet tými farbami, aké skutočne v sebe obsahuje. Ježiš to vedel a poznal, preto dokázal pomáhať ľuďom.

Amen.

Streda 1. týždňa Mk 1,29-39

Uzdravenie

Veriť Kristovi

Každý z nás veľmi dobré pozná, čo to je byť chorý, keď sa musí o nás niekto starať.

V takejto situácii sa nachádzala Šimonova svokra, keď ju Ježiš prišiel navštíviť. Z evanjelia vieme, čo sa potom odohralo. Pristúpil ku nej, chytil za ruku a zdvihol. Horúčka ju hneď opustila. Jeden Ježišov dotyk a horúčka bola preč.

Všimnime si, že jeho služba bola často bez slov, a tak i konal. Keď sa zvečerilo, celé mesto sa zhromaždilo a on ich uzdravoval, vyhnal mnoho zlých duchov. Potom sa utiahol na pusté miesto a tam sa modlil. Ježiš prišiel, aby človeka oslobodil od jeho telesných a duchovných chorôb, s čím sa každý z nás stretáva. Ľudia mu dôverovali, pretože konal ako ten, ktorý má moc. Jeho zázraky spôsobovali uzdravenie nielen tela, ale aj ducha, duše. A tak, ako v Kafarnaume, chcel uzdravovať aj na iných miestach. „Veď na to som prišiel“, hovorí Ježiš. Každému slúžiť a preukazovať dobro, to bola základná a podstatná črta Ježišovho života. Málokedy sa stretneme, že by Ježiš niečo odmietol, iba ak chcel poukázať na vieru jednotlivých ľudí. Ježiša mnohí považovali za ľudového liečiteľa, ale on sa voči tomu nebránil. Ľudia v ňom videli často poslednú záchranu, ktorej sa mohli utiekať. Aj preto bol tak často a neustále vyhľadávaný. Denne sa venoval ľuďom a ich potrebám to, čo ich trápilo. Pritom vedel, že bez modlitby dielo nemôže napredovať a ďalej sa šíriť Božie Kráľovstvo. Počas noci alebo skoro na úsvite ho vidia učeníci ako sa modlí. Bol to podstatný prvok Ježišovho života. Jeho celé účinkovanie je naplnené modlitbou.

Modlitba bola akoby nebeským pokrmom, ktorým sa živil. Bez nej nerobil nič. Vždy pred každým rozhodnutím, prácou, učením, ohlasovaním, trávil dlhý čas s Bohom v modlitbe. Modlitba a práca úzko súvisia so sebou. Tak, ako Ježiš nám dával neustále príklad tieto dve činnosti spájať, tak by sme mali konať i my vo svojom každodennom živote. Buďme múdri a nechajme sa učiť od Ježiša, lebo v ňom sa spojila dokonalosť človeka s dokonalosťou Boha. Pričom človečenstvo bolo vyzdvihnuté - zbožštené. Dokonalosť pozdvihla z biedy nedokonalosť, Bohočlovek človeka. Toto tajomstvo absolútneho poníženia je potrebné stále vnímať vo svojom živote. Keď začneme takto pozerať na Ježiša ako na bytosť, ktorá nám prišla pomáhať a nie niečo predpisovať, potom naše uzdravenie sa stane skutočnosťou. Ježiš nikoho nenútil k tomu, aby sa dal uzdraviť, ale bolo to samozrejme zo strany človeka. Nikto nebol odmietnutý. Prijímal ľudí bez prestania.

Každému chcel nejakým spôsobom pomôcť. Ježiš bol vždy k dispozícii pre každého človeka. Dokonca nepohŕdal ani pohanmi či samaritánmi, tak ako pravoverný Žid. Ježiš prišiel pre všetkých, a tak aj všetkým slúžil. Pozerajme aj my na takéhoto Ježiša, na Ježiša v službe druhému.

Amen.

Štvrtok 1. týždňa Mk 1,40-45

Malomocenstvo dnes

Hriech je malomocenstvo

Malomocenstvo v „Starom zákone“ sa považovalo za ťažkú chorobu rovnajúcu sa až k smrti. Malomocný, ktorý bol postihnutý, musel nosiť roztrhnuté šaty, neupravené vlasy a volať: „Nečistý, nečistý!“ Musel bývať v odlúčení, mimo tábora. Nikoho by nenapadlo v Izraeli brať tento predpis na ľahkú váhu. Preto sa malomocní museli ešte za čias Ježiša vyhýbať ľudskej spoločnosti. Malomocný bol na tom rovnako ako mŕtvy. Preto to považovali za rovnako ťažké oslobodiť malomocného z jeho malomocenstva, ako vzkriesiť mŕtveho k životu. Preto oslobodiť od tejto choroby mohol oslobodiť iba Boh.

Aká veľká musela byť dôvera malomocného v Ježišovu moc, ale i Ježišovo spojenie s Bohom, keď ho prosil: ***„Ak chceš, môžeš ma očistiť“*** *(Mk 1,40)*. Ježiš mu povedal: ***„Chcem, buď čistý“*** *(Mk 1,41)*!

Nič nemohlo pôsobivejšie ukázať, že s Ježišom bol Boh, aby sa zmiloval nad tými, ktorí už žili v tieni smrti. Malomocný sa v tej chvíli druhýkrát narodil, pretože čo dovtedy žil, sa dá ťažko povedať ako o plnohodnotnom živote. Keď ho Ježiš uzdravil prísne mu pohrozil, aby nikomu nič nehovoril, iba sa ukázať kňazom. Počuli sme však, ako sotva odišiel od Ježiša, hneď všade hovoril a rozchyroval, čo sa stalo. A Ježiš už nemohol verejne vstúpiť do mesta. Prečo mu tak prísne Ježiš pohrozil, aby nikomu nepovedal nič, sami sme zbadali. Uzdravený v tej chvíli si ani neuvedomil. Jednoducho sa chcel podeliť s ostatnými o túto jeho veľkú radosť, ktorú prežíval i vyjadroval navonok. Je to pochopiteľné, ale treba si uvedomiť, ako mohol uškodiť práve Ježišovi. Skoro bol donútený „odísť do ústrania“. Veľmi zaujímavý postreh, ktorý zaznamenal evanjelista. Ježiš dobre vedel, ako často sa môže dielo Božie spomaliť práve pre mnohé slová, ktoré sú nevhodne povedané v čase alebo na nejakom mieste. Možno i my sa dostávame do takýchto situácií. Kedy povedať vhodne a pritom, aby sme tomu druhému neuškodili. Často je to otázka citlivosti, lebo slovami

v mnohom pomôžeme, ale i uškodíme. Každý jeden z nás už mal určite takúto skúsenosť. Ježiš vystríha pred takouto nezodpovednosťou. Vždy nám musí ísť o človeka či si to zaslúži alebo nie. My sa máme pripodobniť, Ježišovi, ako najlepšie vieme, a to znamená prijať ho, ako náš prototyp v našom živote.

Ľudia si budú vždy vyberať vo svojom živote určitý vzor. Bez ideálov sa nám ťažšie žije. Chceme stále v niečom napredovať, a tak je to i v kresťanskom živote. Mnohí z vás tu prichádzajú denne a malo by to byť vidieť na našich životoch. Zmena sa dá uskutočniť iba postupne krok po kroku. Aj takto Ježiš vychovával svojich poslucháčov a tých, ktorých uzdravil z rôznych chorôb. Pritom sa nenechal nikdy znechutiť zdanlivými neúspechmi. Trpezlivo zaobchádzal s každým človekom. Vážil si ľudskú osobu, lebo videl v nej viac ako sme schopní vidieť my. Stále mu išlo o dobro každého jedného človeka. I tu môžeme vidieť výzvu pre nás kresťanov.

Amen.

Piatok 1. týždňa Mk 2,1-12

Zdravá duša

Hriech nepatrí do duše

Lekár na oddelení neurológie, vchádza do nemocničnej izby a vykonáva vizitu. Pred ním leží mladá žena, ktorá ešte pred nedávnom spievala na mnohých koncertoch po celej republike. Áno, je to jedna z našich z najlepších slovenských interpretiek Marika Gombitová. Lekárska diagnóza bola pre túto speváčku v tej chvíli viac než krutá. „Pravdepodobne sa už nepostavíte na javisko.“ Táto správa by určite každého vzala, o to viac dievča, u ktorej sa život javil ako krásny sen s bohatou kariérou. A tu zrazu taký nekompromisný, až neľudský výrok. Čo všetko sa odohrávalo v mysli takého mladého dievčaťa s tak snubnou budúcnosťou.

Možno si to ani nevieme predstaviť. Takýto životný údel sa veľmi ťažko prijíma a nie ešte predstavuje.

Ježiš i v dnešnom evanjeliu uzdravuje ochrnutého človeka. Jemu ho priniesli a cez strechu spustili pre veľký zástup ľudí. Keď Ježiš videl ich vieru povedal ochrnutému: ***„Synu, odpúšťajú sa ti hriechy“*** *(Mk 2,5)*.

Určite by rada tieto slová počula i naša Marika. Boh má, ale s každým jedným svoj plán, ktorému my často nerozumieme. Zostáva to pre nás v tomto živote tajomstvom. Ježiš uzdravoval, kriesil mŕtvych, vracal zrak, a tak slúžil tomuto ľudu. I dnes by mohol zasahovať do našich dejín, ale nie je to teraz

potrebné. On vie, čo má kedy a ako použiť. Keď sa nad jeho zázrakom čudovali zákonníci, o to viac boli prekvapení, keď odpúšťal hriechy. Pre neho bolo ľahké odpúšťať hriechy, tak ako uzdravovať ľudí. Každý zásah Boha do ľudského života, je pre neho veľkou výzvou. Nikto z nás ani netuší, ako Boh prijíma práve tieto obety, ktorými človek prechádza počas svojho života. Každý z nás ma vo svojom živote rôzne kríže, ale asi najväčším bývame sami pre seba krížom. Pochopiť to nie je vôbec jednoduché, o to viac, prijať a celý život s tým žiť, či si to pripúšťame, alebo nie. Skôr či neskôr sa nám mnohé udalosti začnú dávať do mozaiky a my sme schopní vidieť jeden ucelený obraz. Ochrnutý človek z evanjelia, mal určite veľkú radosť z toho, že môže chodiť, je to samozrejmé. Pritom však dostal ešte jednu veľkú milosť, ktorú si možno vtedy ani natoľko neuvedomil. Bol očistený od svojich hriechov. Na to i my často zabudneme pri svojich problémoch, či žijeme v stave milosti, alebo niekde ďaleko od Boha. Už je to raz tak, že človek dáva dôraz na to telesné, všetko čo súvisí s telom. Naopak Boh má starosť aj o našu dušu, ktorá má pre neho veľkú cenu spolu s telom.

Vidíme, ako sa správa Ježiš voči človeku. Nezabudne na celého človeka. V skutočnom príbehu, ktorý som na začiatku spomenul, je vidieť možno rozporuplné zachovanie sa Boha k človeku. My to vnímame teraz z pohľadu pozemského života. Ale u Boha existuje ešte aj večný život, ktorý my vnímame možno až v staršom veku, keď prežijeme skutočne na svete veľa. Nik nevie, aké má Boh plány s každým jedným z nás. Preto i každodenný život prežívajme vo vedomí, prípravy na udalosti, o ktorých ešte teraz nevieme. Boh si každého jedného z nás pripravuje na veľké udalosti.

Skúsme sa i dnes pri tejto svätej omši pozrieť na náš život cez nadprirodzené oči.

Amen.

Sobota 1. týždňa Mk 2,13-17

Spravodlivý a hriešnici

Medzi ktorých patrím dnes?

Ježiš sa dnes nechal počuť, ale hlavne vidieť spolu s mýtnikmi a hriešnikmi. Túto skupinu ľudí, farizeji považovali za nehodných Božieho kráľovstva. Oni mali svoju predstavu, ako sa majú ľudia správať, čo dodržiavať, aby dosiahli spásu. Samozrejme, že to nebol zlé, pretože práve farizeji mali najbližšie k Ježišovi. Ježiš mal užší vzťah s nimi, ako s ostatnými židovskými

skupinami. Vedel aj to, že čo konajú, konajú z čistého úmyslu k Jahvemu, na rozdiel od saducejov, zelotov a iných židovských skupín. Avšak často dochádzalo práve u farizejov k prehnanému pohľadu na zákon, ktorý sa stával čoraz viac otrocký. Tým, že vylučovali hriešnikov spomedzi seba, bolo v tom čase normálne, pretože sa neodsudzoval len hriech, ale i hriešnik ako taký. Tu vidíme úplnú revolúciu zo strany Ježiša, ktorý poukazuje na hriech, ale nie na hriešnika. Zásadný rozdiel vo vnímaní zákona, ktorý človeka neničí, ale ho neustále chráni. Preto sa Ježiš nebojí stolovať s mnohými hriešnikmi a mýtnikmi, ktorí ho aj nasledovali. Každá otvorenosť voči týmto ľuďom bola pre mnohých podozrením, ale taktiež povzbudením. Títo ľudia zistili, že aj ich život má hodnotu v očiach spravodlivých. Dokonca môžeme povedať, že u týchto ľudí sa cíti Ježiš tak uvoľnene. Vie, že títo ľudia pred ním nemusia nič skrývať, práve naopak úplne mu dôverujú. Sami dobre vedia, že Ježiš nebude na nich poukazovať, ako na zatratených. Vidíme krásnu Ježišovu pedagogiku, jeho bezprostredný prístup k ľuďom. Nikto sa v tom čase nevedel lepšie priblížiť k hriešnikom, ako práve on. V evanjeliu často čítame, ako sami apoštoli, majú problém prijať takýchto ľudí a venovať sa im. Zákon bol jasný pre každého a z toho vyplývalo praktické využívanie. ***„Ako šiel okolo, videl na mýtnici sedieť Alfejovho syna Léviho a povedal mu: „Poď za mnou!“ On vstal a išiel za ním“*** *(Mk 2,14).*

Aké jednoduché a pritom veľmi hlboké. Ježiš v tej chvíli nepotreboval žiaden zákon, lebo videl hlboko do srdca Léviho. Vedel, čo tento človek potrebuje, aby dosiahol šťastie. Ježiš koná ako ten, ktorý má moc. Povoláva si koho on chce a nie podľa skutkov, aké vykonal. Položme si práve teraz otázku. Ako reagujeme vrátane mňa na ľudí okolo nás. Nie je pre nás iba priorita, ako konajú a momentálne sa správajú. Nedávame často na reči iných a podľa toho aj usudzujeme. Ježiš tak nekonal, lebo vedel všetko o človeku. On najlepšie vedel čo je v človeku.

Skúsme pouvažovať, ako zlepšiť naše vzťahy keď si odmyslíme čo všetko o tých druhých vieme, pravdivé , ale mnohokrát i nepravdivé. Dokázali by sme potom prijať takéhoto človeka aj s tými chybami, ktoré sú akoby späté s ním. Táto úloha je pre každého človeka ťažká. My však vieme, že sme preto kresťania, aby sme sa učili prijímať ľudí i s chybami, a tak ich mali radi. Tento celoživotný zápas sa môže udiať jedine spolu s Ježišom, v opačnom prípade to bude nad naše sily. Ostali by sme na mieste a naše kresťanstvo by v nás postupne zakrpatelo. Hriešnici potrebujú uzdravenie. To je dôležitejšie ako pokoj tých, ktorých život je v poriadku.

Amen.

Pondelok 2. týždňa Mk 2,18-22

Pôst a jeho poslanie

Zdôrazniť to, že Ježiš chce, aby sme sa snažili o dokonalosť. Chce, aby sme sa tešili z jeho prítomnosti medzi nami i v nás[48]

Svadba je čas radosti, kedy dvaja ľudia, muž a žena, sa rozhodnú spojiť svoje životy pred Bohom a pred zástupcom Cirkvi. Je to čas nadšenia. Ich vzájomná radosť jeden z druhého sa prenášajú aj do ich okolia a podmaňuje si ho. Je to čas, kedy majú ľudia k sebe akosi bližšie a vedia si všeličo prepáčiť. Vychutnávajú prítomný čas a snažia sa ho využiť naplno a s chuťou.

Za Ježišom prišli rozčarovaní ľudia a pýtali sa ho, prečo nedodržiava pôst a prečo k tomu nevedie aj svojich učeníkov, ktorí ho nasledujú. Ježiš im hovorí: ***„Vari sa môžu svadobní hostia postiť, kým je ženích s nimi? Dokiaľ majú medzi sebou ženícha nemôžu sa postiť. No prídu dni, keď im ženícha vezmú, potom v ten deň, sa budú postiť“*** *(Mk 2,19-20).*

Ježiš neodmieta pôst ako taký. On mal v židovskom národe hlbokú tradíciu a jasný dôvod. Pôstom Židia vyjadrovali svoj stav smútku, ako to bolo napr. v prípade Dávida, ktorý keď sa dozvedel o smrti Saula a Jonatána a o porážke celého svojho národa, roztrhol si odev a tak isto všetci, čo boli s ním. Nariekali, plakali a postili sa až do večera *(porov. 2 Sam 1,11n)* . Takto sa stal pôst výrazom smútku, nad nešťastím, ktoré sa stalo.

Pôstom sa však vyjadrovala aj ľútosť za zlé skutky, ktoré človek spáchal, v nádeji, že Boh zadrží nešťastie, ktoré si človek za svoj hriech zasluhoval. Tak to bolo v prípade Ninivčanov, ktorí poslúchli Jonáša, ktorý ich nabádal k obráteniu. Pôst bol vždy prítomný v živote židovského národa, teda Ježišov postoj v nich nie náhodou vzbudzoval otázniky a nepochopenie.

Aký je náš postoj k pôstu a čo vlastne pre nás znamená tento termín. Je to len niečo nepríjemné, čo sa nám snaží niečo zakázať, v niečom nás obmedziť, niečo, čo nás oberá o to, čo by sme chceli, alebo o to, čo nám práve ide na chuť. Na to, aby sme porozumeli pôstu, musíme poznať, k čomu nám má v prvom rade pomôcť. Pôst, ktorý by bol pôstom len kvôli nemu samému nemá zmysel. Je to jedinečná cesta k prehĺbeniu môjho vzťahu k Bohu. Pôstom tela potláčam hriechy, povznášam ducha, dáva nám silu zvíťaziť nad tým, čo nás pokoruje a tlačí k zemi. Pôst zoceľuje našu vôľu, ktorá je potom pevnejšia a vie povedať zlu nie. Hriech ranil našu schopnosť robiť dobre a je nám akosi bližšie robiť zle, vtedy sa nemusíme premáhať, ale v prípade dobra je to niekedy až nemožné, alebo veľmi ťažké. Keď sa postím, nemám chodiť smutný a zachmúrený, je to niečo, prečo som sa rozhodol sám a z vlastnej vôle, pretože viem, čo s tým

[48] Porov.: SKOČÍK, O.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2003.

chcem dosiahnuť a k čomu ma to má pobádať. Je to vedomé odoprenie si niečoho pre niečo vyššie.

Iste každý z nás už bol na svadbe a vieme, že to nie je len taká bežná udalosť v našom živote. Obnáša to veľa udalostí, ktoré sa musia zabezpečiť dopredu a svadobný deň je už iba tým vrcholom, kedy sa prípravy viditeľne prezentujú. Tou hlavnou prípravou je poznávanie sa dvoch ľudí, ženícha a nevesty, oni sa rozhodli, že chcú žiť spolu a na celý život, tá paráda je toho všetkého len prejavom.

Predstavme si, že by sme niekoho známeho pozvali na svadbu a on by na ňu prišiel len tak, nie náležite slávnostne oblečený, už by tam bol a nechcel by sa s ničím ponúknuť, ani pripiť, ani nič zajesť by nechcel. Nevesta by ho pozvala do tanca a on by sa len usmieval, že akosi sa na to teraz necíti a dôvodom toho všetkého jeho správania by bolo to, že on sa chce postiť. Na svadbe sa jednoducho nepatrí postiť, lebo je to stav radosti.

Aj Ježiš, podobne ako svadobčania, považoval svoju prítomnosť tu na zemi ako dôvod na radosť, dôvod na pozornosť a nadšenie. Proroci predpovedali Mesiáša už mnoho rokov pred jeho príchodom a mnohí ani neprišli na to, že bol v ich spoločenstve a dokonca sa ešte chceli spolu s ním postiť. Ježišova prítomnosť je dôvod na radosť a nie na pôst.

Nie každý deň je dňom radosti, nie každý deň je svadba. Sú dni radosti i bolesti, hodovania i postu, nadšenia i zamyslenia sa nad naším životom. Radujme sa, že Ježiš je stále s nami a chce, aby sme náš život prežívali v pokoji a v láske. Modlime sa k Bohu, aby nám pomohol odstraňovať prekážky, ktoré nám bránia napredovať v medziľudských vzťahoch, a aby naša láska k Bohu bola naozaj úprimná.

Amen.

Utorok 2. týždňa Mk 2,23-28

Všetko čo je, je pre človeka, ale človek pre Boha

Zdôrazniť dôstojnosť ľudskej osoby a potrebu vzájomnej služby

Hovorí sa, že kto chce psa biť, palicu si nájde. Niekedy sa nám už isto stalo, že nech sme sa akokoľvek snažili, vždy nás tí druhí kritizovali, odmietali, nepochválili. Boli sme pre nich takým tŕňom v oku a každý náš pohyb ich provokoval a dávali nám to aj patrične najavo.

Podobne sa musel cítiť aj Ježiš. Mnohí za ním chodili len kvôli tomu, aby mu niečo vytkli, aby ho z niečoho obvinili, aby ho odstránili z verejného života,

lebo za ním išiel veľký počet ľudí a za nimi nik. Ich urazená pýcha snula proti Ježišovi úklady. Obvinili ho, že znesvätil sobotu a jeho učeníci s ním: ***„Pozri! Prečo robia v sobotu to, čo nie je dovolené“*** *(Mk 2,24)*.

Ježiš argumentuje tým, že aj Dávid, keď bol v núdzi a hladný on i jeho ľudia, vošli do domu Božieho a zjedli obetované chleby, ktoré podľa predpisu nemohol jesť nikto okrem kňazov, ktorí slúžili v chráme.
Obetované chleby pozostávali z dvanástich chlebov, ktoré sa každý týždeň kládli na stôl vo svätyni, ako výraz holdu dvanástim kmeňom Izraela, privilégium požívať chleby z oltára mali len kňazi, ktorí vykonávali službu v Božom chráme. Správanie Abiatara bolo predzvesťou náuky, ktorú Ježiš touto staťou z evanjelia učí. Už v Starom zákone ustanovil Boh poriadok v Zákone, že predpisy menšieho významu ustupovali dôležitejším. Predpis o obradoch, kam patril aj tento o obetovaných chleboch, ustúpil preto predpisu prirodzeného zákona. Aj prikázanie o sobote nemohlo stáť nad prirodzenými potrebami života. Tento príbeh z Písma poslúžil aj na Druhom vatikánskom koncile na zdôraznenie väčšieho významu ľudskej osoby vo vzťahu k ekonomickému a spoločenskému rozvoju. Človek prichádza na rad hneď po Bohu, inak by sme mali do činenia so skutočným neporiadkom v ľudských záležitostiach, čo sa, žiaľ, stáva často.

Najsvätejšie Kristovo človečenstvo vrhá svetlo, ktoré osvecuje bytie a život každého z nás, lebo len v Kristovi dokážeme opravdivo spoznať nesmiernu hodnotu človeka. Bohu na človekovi veľmi záleží. Nie je to len také všeobecné a neosobné konštatovanie je to niečo, čo sa týka mňa i teba. Boh v Kristovi každého z nás volá po mene a po mene nás aj pozná. Nie sme pre neho len nejaké číslo, sme tu preto, lebo On to chce. Nie sme omylom, ktorý sa v dejinách vyskytol, sme tu úmyselne, lebo on nás už od večnosti pozná a chce, aby sme boli s ním. Pre nás stvoril tak krásny svet, je to všetko prejav jeho nekonečnej lásky. To, že sme ho svojím správaním často odmietali a správali sa, akoby nám na našom vzťahu s ním nezáležalo. On napriek všetkým našim pádom ostáva pri nás a nevzdáva sa nás. Má s nami plán a chce, aby sme si ho sami zvolili ako náš životný program. Zamilujme si Boha ako matka svoje dieťa. Snažme sa mu preukazovať to, že nám na našom vzájomnom vzťahu záleží.

Nikto nevie, kde a kto potrebuje moju pomoc. Sv. Vincent de Paul mal také zaujímavé vyjadrenie: „Zriekni sa Boha pre Boha.“ Neísť na svätú omšu, lebo viem, že ma niekto neprekonateľne potrebuje a bez mojej pomoci sa nezaobíde. Mám si spokojne sadnúť do lavice v kostole a zabudnúť na to, že je niekto, na koho nemám čas. Nie je ten niekto, komu som odmietol poslúžiť, práve Ježiš, ktorý sa mi takto osobne prihovoril a ja som ho v tom biednom nespoznal. Boh má svoje cesty a svoj spôsob, ako nám prejavuje svoju vôľu.
Kto nič nerobí, nič nepokazí. Keby sme sedeli doma a nič by sme nerobili, nikomu by sme nechýbali a nikto by sa na nás nehneval kvôli tomu, že sme

niečo pokazili. Žijeme len raz a nie je dôvod zakopávať svoj život ako talent, práve naopak, máme sa snažiť naplno rozvinúť každú zložku našej osobnosti.

Všetko, čo je okolo nás je pre nás. Boh to stvoril pre nás, ale dal nám aj návod, spôsob ako to všetko využívať. Rešpektujme preto poriadok, ktorý Boh vložil do svojho diela, lebo iba tak nás môže priviesť bližšie k nemu a k našej spáse.

Amen.

Streda 2. týždňa Mk 3,1-6

Ježiš pomáha v každej chvíli

Sobota nemá byť pre nás prekážkou v konaní dobra

Keď sme tak niekedy vychádzali po svätej omši z kostola, hlavne v tých väčších mestách, mohli sme si všimnúť, ako pri dverách stojí človek a žobre. Sami v sebe sme možno pocítili taký boj dať alebo nedať nejakú tú korunu. Za pár dní sme toho istého človeka mohli stretnúť niekde inde v meste, kde sa naše stretnutie zopakovalo a ten vnútorný zápas sme prežívali opäť. Pomôžem mu alebo nechám to radšej tak? Nech mu pomôže niekto iný! Čo ak to zneužije a moja pomoc mu nakoniec iba uškodí?

Ježiš sa nás v dnešnom evanjeliu pýta: ***„Slobodno v sobotu robiť dobre, alebo zle, zachrániť život, alebo zničiť“*** *(Mk 3,4)*?

Ježiš vie, čo je správne a dobré, a to treba robiť aj v sobotu. On sa neskrýval, ani nechcel zatajovať to, čo mieni urobiť, naopak povedal chorému, aby sa postavil do stredu, a aby to každý, kto tam bol videl a pochopil. Ježiš sa hneval na tvrdosť ich srdca. Hovorí jasne: ***„Vystri ruku! On ju vystrel a ruka mu ozdravela“*** *(Mk 3,5)*. Chorý predstupuje pred všetkých naplnený dôverou v Ježiša. Jeho viera sa prejavuje poslušnosťou pred Pánom, splňaním toho, čo z dlhej skúsenosti poznal ako niečo nemožné: vystrieť svoju ruku. Jeho dôvera v Pána, keď neberie do úvahy vlastnú skúsenosť, že je chronicky chorý, umožňuje zázrak.

S Ježišom je všetko možné. Viera nám umožňuje dosiahnuť ciele, o ktorých sme si mysleli, že sú nedosiahnuteľné, rozriešiť staré problémy ohľadom povahy, vzťahov, zdravia. Viera v Ježiša prekonáva i v našom živote to, čo sme už možno dávno pochovali ako neriešiteľné. On neváha odpovedať kladne na potrebu človeka, hoci by to malo byť práve v sobotu, aj keď pri tom riskuje, že Židia ho budú obviňovať z toho, že znesvätuje deň sviatočný. Jasne nám ľuďom ukazuje, že sme pre neho niečo viac, ako sobota. Veď ona tu je pre

nás a nie my pre ňu. Sobota sa bez nás zaobíde, ale my bez Boha nie. Sviatok nás má privádzať k Bohu a nie nás od neho odvádzať.

Boh si Židov vybral spomedzi všetkých národov a cez tento národ chce priviesť všetkých ku spáse. Chce, aby mu človek prejavoval jeden deň v týždni kult. Ale tento kult, poklona, nemá byť prekážkou toho, aby sme nepreukázali službu bratovi, či sestre, môjmu blížnemu. V každom z nás je Ježiš tajomne prítomný. Mám sa klaňať Bohu prítomnému vo svätostánku, modliť sa k nemu, ale vtedy, keď ma poprosí o službu lásky, cez blížneho a je to práve v sobotu, tak mu nemám poslúžiť, pretože sa musím sústrediť na Pána. Sám Pán ma prosí o službu a ja by som mu nemal pomôcť len kvôli tomu, že v tento deň jednoducho nepomáham. Je to veľké nepochopenie toho, čo nám Ježiš i v dnešnom evanjeliu chcel povedať a síce robiť dobre máme robiť vždy aj v sobotu a hlavne v sobotu, lebo vtedy si viac uvedomujeme, že to dobré, čo robíme je z lásky k Bohu a skrze jeho milosť. Dokážeme sami od seba urobiť niečo dobré? Nie je to skôr Božia milosť v nás, ktorá nás pobáda k dobru?

Keď stretneme človeka v núdzi nech nás to neľaká, naopak, porozmýšľajme, ako by sme mu najlepšie vedeli pomôcť. Čím by sme mu mohli poslúžiť. Neočakávajme, že naša pomoc ho vytrhne z problémov, ktoré má. Jeho problémy vznikali niekoľko rokov a my mu chceme pomôcť za pár minút. Nebuďme naivní. Boh vie, prečo sa to alebo ono deje a chce možno i v našom vnútri vzbudiť ochotu pomôcť. Aj tá malá služba, ktorou dokážeme pomôcť, nebude zabudnutá.

Amen.

Štvrtok 2. týždňa Mk 3,7-12

Ježiš lieči neduhy ľudí

Poukázať na to, že Ježiš je Pánom nášho života

V dejinách ľudstva bolo veľa výnimočných ľudí, ktorí vedeli strhnúť za sebou zástupy a podnietiť ich k nejakej činnosti. Človek akoby vo vnútri potreboval niekoho, za kým by mohol ísť. Lenže veľa takýchto ľudí dokázalo svoju popularitu zneužiť na dosiahnutie svojich osobných cieľov, ktoré boli v rozpore so všeobecným dobrom ostatných ľudí. Veľmi ľahko človeku dokáže prerásť sláva cez hlavu a potom sa už dá len málo s tým urobiť.

Ježiš je v dnešnom evanjeliu veľmi vyhľadávaný. Ľudia, čo ho počúvali mali mnoho rôzneho trápenia a nevedeli si s ním pomôcť, preto si mysleli, že Ježiš je ten, ktorý im ešte môže pomôcť. Hľadali v živote pomoc a pri Ježišovi

ju našli. V evanjeliu sa píše: ***„mnohých uzdravil, takže všetci, čo mali nejakú chorobu, tisli sa k nemu, aby sa ho dotkli...ale on im prísne pohrozil, aby to neprezradili“*** *(Mk 3,10.13)*.

Ježišova zvesť o Bohu a jeho kráľovstve bola pre niektorých naozajstným dobrodením, tu patrili chorí, posadnutí, hriešnici. Na druhej strane tí, farizeji a zákonníci v nej videli nebezpečenstvo pre vieru. Už teraz sa dalo predpokladať, že Ježišovo pôsobenie v národe môže priviesť v budúcnosti rozdelenie, ktoré môže smerovať k tomu, že príčina bude musieť byť odstránená. Kto bol tou príčinou? Ježiš. Ježiš na zem prišiel plniť vôľu svojho nebeského Otca, táto náuka bola veľmi radikálna a pre mnohých nepochopiteľná a aj pre tvrdosť svojho srdca ju nechceli prijať. Preto Pán hovorí, aby o uzdraveniach uzdravení nikomu nehovorili, lebo pobúrenie a rozčarovanie by mohlo ešte viacej vzrásť. Kto koná veľké veci je viac-menej v nebezpečenstve závisti a pýchy tých, ktorí ho niekedy len tak zištne počúvajú. Nikomu sa nepáči, ak príde niekto a hlása niečo, čo mi spôsobuje tak trochu problém. Ježiš nechcel vyvolať rozruch, a preto im vraví: „Nehovorte o tom.“ Často chodil so svojimi učeníkmi do ústrania, ale dav ho vždy našiel, lebo vedeli, že je v ňom sila.

Za Ježišom chodili zástupy už v čase jeho verejného účinkovania, a chodia za ním i dnes. Niektorí už na neho zabudli a žijú svoj život bez neho. Už im ani nechýba, vlastne si to mysli a často si aj chcú nahovoriť, že nechýba, ale keď sa stane niečo nepredvídané, niečo s čím nepočítali, vtedy sa na neho obracajú a túžia, aby im pomohol. Veď kde boli tí, ktorých uzdravil vtedy, keď ho chceli ukrižovať, zabudli na neho? Ako môže človek zabudnúť na niekoho takého, ako je Ježiš, keď im priniesol také veľké dobrodenie, ako je uzdravenie, vzkriesenie a nasýtenie.

V bývalom Sovietskom zväze nebolo vôbec zriedkavosťou, keď deti udali svojich rodičov kvôli tomu, že ich videli modliť sa, alebo keď chodili do kostola. Ako môže dieťa niečo podobné urobiť svojim rodičom, ktorým vďačí za život, za všetko čo majú.

A napriek tomu sa aj toto stáva. Nevďačnosť človeka niekedy nemá hraníc. Nevernosť je skutočnosť, s ktorou sa stretol i Ježiš i jeho nasledovníci. Niektorí vtipne hovoria, že ľudské srdce je ako koza. Je na tom niečo pravdy. Každú chvíľu nás ťahá niekam inam.

V dejinách bolo veľa výnimočných ľudí, ktorí vedeli strhnúť zástupy. Keď sa pozrieme na Ježiša, musíme povedať spolu s Petrom: ***„Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“*** *(Mt 16,16)*. Ježiš prišiel na tento svet pre svoju lásku k nám, chcel aby hriech, tá choroba našej duše, nebola viac prekážkou medzi nami a nebeským Otcom. Chce, aby sme žili v jednote s Ním už tu na zemi a potom večne v nebi. Amen.

Piatok 2. týždňa Mk 3,13-19

Povolanie

Vzbudiť povedomie, že každý je zodpovedný za svoje povolanie, ktoré má od Krista –šíriť Božie kráľovstvo

Každý sme iný. Ináč vyzeráme, naše vlasy postava, tvár, schopnosti sú rôzne, nik nie je taký istý, ako jeho sused. Máme rôzne zamestnania, koníčky, záujmy. Predstavme si, že všetci by sme boli napr. záhradníkmi, naše okolie by bolo ako v rajskej záhrade, ale čo by sme robili v zime a kto by robil to, čo ostalo. Čo by sme jedli, ako by sme sa dostali do zamestnania, kto by nás ošetril, keby sme si zlomili nohu, alebo na čo by sme sa doma pozerali, keby nebolo televízie a toho, kto by sa staral o programy, ktoré tak radi obľubujeme?

Ježiš v evanjeliu povoláva svojich učeníkov do svojej služby. ***„Povolal k sebe tých, ktorých sám chcel a oni prišli k nemu“*** *(Mk 3,13)*.

Po noci strávenej v modlitbe si Ježiš vyvolil dvanástich apoštolov, aby prebývali s ním a neskôr pokračovali v poslaní na zemi. Evanjelista zaznamenal i ich mená a mohli sme si ich aj vypočuť. Stávajú sa predmetom veľmi zvláštnej lásky. Týmto výberom Pán kladie základy svojej Cirkvi. Dvanásť mužov je akoby dvanásť patriarchov nového Božieho ľudu – Cirkvi. Prečo práve týmto mužom sa dostalo takej priazne a prečo nie iným možno schopnejším a učenejším, ako boli oni ? Nevieme odpovedať prečo práve títo. ***„Povolal k sebe tých, ktorých sám chcel. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás“*** *(Jn 15,16)*. Kristus si vyberá svojich vlastných a voľba je ich jediným titulom. Pán Ježiš zo svojej autority povoláva naliehavo, ale súčasne jemne, práve tak, ako Jahve povolal svojich poslov a prorokov: Mojžiša, Samuela, Izaiáša...Tí, ktorých povolal si nikdy svoje povolanie, na ktoré boli vybraní nezaslúžili, ani svojím dobrým správaním, ani osobnými kvalitami. ***„On nás...povolal svätým povolaním, nie pre naše zásluhy, ale zo svojho rozhodnutia a milosti“*** *(2 Tim 1,9)*.

Aj nás Pán povoláva do svojej služby, možno ináč ako svojich učeníkov, ale povoláva, to je isté. Má pre nás aj úlohy, ktoré na nás čakajú práve tam, kde sa nachádzame. A aká je naša úloha? Pretlmočiť posolstvo evanjelia do prostredia, kde žijeme, aby bolo v ňom cítiť, že tam prebýva Boží služobník.

Keď sa človek vloží celý do úlohy, ktorú chce robiť je veľmi vynaliezavý a vie dokázať mnoho, príkladom toho sú aj príklady svätých, mučeníkov, misionárov, ktorí pre lásku ku Kristovi sa dokázali zrieknuť všetkého a nič im nebolo ťažké urobiť pre meno Ježiš.

To, že starať sa o kvetinky je pekné a milé i užitočné, nemôže to robiť každý. Ale čo môže robiť každý, je hlásať Ježišovo evanjelium. Nie všetci rovnako rovnakými slovami, či skutkami, ale v rôznosti a rozmanitosti, akú náš svet

potrebuje. On chce konať cez nás, aby jeho slová bolo počuť všade. To je naše spoločné poslanie, pre ktoré nás Ježiš stále povoláva. Nebojme sa, že to bude náročné, on je s nami stále, a pomôže nám pri prekonávaní prekážok.

Prijmime ho do svojho srdca, aby sme boli ním posilnení a žili v jeho prítomnosti, čo bude iste cítiť aj v našom okolí. Kristus chce vstúpiť prostredníctvom nás všade, nezatvárajme našim blízkym pred ním dvere.

Amen.

Sobota 2. týždňa Mk 3,20-21

Prijatie a neprijatie

Poukázať na to, že v živote nás pri apoštoláte nestihne iba prijatie, či odmena, ale aj nepochopenie a nevďak

Po skončení základnej alebo strednej školy sme si mnohí dávali prihlášku na ďalšie štúdium, chceli sme niečo vedieť, niekam to v živote dotiahnuť, byť jednoducho vzdelaní, múdri. Veď investícia do vzdelania sa vždy oplatí. Na to sme potrebovali urobiť prijímací pohovor alebo nejakú inú skúšku. Chodili sme sa pozerať na školu či nás prijali, alebo nie. Keď sa to podarilo, v duchu sme si vydýchli a mali sme radosť. Boli sme hrdí sami na seba, mali sme pocit, že sme dobrí.

Ježiš bol v dnešnom evanjeliu odmietnutý, a to dokonca svojou vlastnou rodinou. Povedali: ***„Je pomätený“*** *(Mk 3,21)*.

Keď nás nechápu tí najbližší, tak to na sebavedomí nepridá. Ale Ježiš si bol vedomý svojho poslania, nenechal sa znechutiť. Za Ježišom chodili zástupy z celej krajiny, pretože očakávali od neho, že im pomôže, že ich zachráni pred biedou, v ktorej sa mnohokrát nachádzali. Vkladali do neho svoju nádej. Ak Ježiš urobil toľko dobrého, zázrakov, medzi tými, ktorí sa na neho tlačili, prečo potom nemal úspech vo svojom národe, a presnejšie vo svojej rodine? Asi preto, že vyrastal medzi nimi, bol pre nich, ako jeden z nich, neobjavili v ňom nič výnimočné. A predsa Ježiš je Boží syn. Neuverili mu, že to, čo robí je jeho zásluha, bol pre nich veľmi obyčajný. Keď sa tak vžijeme do situácie Ježišových príbuzných, nemali to vôbec jednoduché, veď nikdy predtým sa nijako výnimočne neprejavil a teraz takto? Ježišove divy a zázraky mali potvrdiť jeho spasiteľné poslanie. Ale pre mnohých to dôkaz nebol, práve naopak, bol to dôvod na pochybnosti o jeho duševnom zdraví.

Aj my sme mnohokrát postavení pred situáciu, v ktorej nerozumieme a mali by sme rozumieť. Snažíme sa byť dobrí, pomáhať, byť ochotní vypočuť,

ponúkneme sa s pomocou, a na druhej strane sa nám dostane tvrdého odmietnutia s tým, že sa máme starať o seba. Nech to nie je pre nás dôvod k znechuteniu.

Nikto nechcel človekovi lepšie, ako Boh, poslal nám svojho Syna Ježiša, ktorý robil všetko pre to, aby urovnal to nepriateľstvo medzi človekom a Bohom, ktorého príčina bola v hriechu. Ale človek ho odmietol a zabil. Zabil Boha. Láska Božia nemá hraníc. Je prirodzené, že keď sa niekam dostaneme, alebo nás prijmú, či už je to škola, alebo zamestnanie máme z toho radosť. Ale ako Kristovi učeníci musíme pamätať aj na to, že niektoré dvere pred nami zostanú zatvorené. Majme nádej, že Kristova láska prenikne aj za dvere, ktoré sú teraz ešte zamknuté. Nech nám sám Pán pomáha svojím požehnaním, aby sme mu zostali verní v každej situácii nášho života.

Amen.

Pondelok 3. týždňa Mk 3,22-30

Boj proti hriechu

Dajme sa uzdraviť Ježišovi z hriechov

Určite sme už počuli slová na našu adresu alebo adresu iných: „Ten človek to nemá v hlave v poriadku," alebo nás niekto ohodnotil slovami: „Ako si to dokázal, to ti niekto musel pomôcť." Takéto výroky sa človeka dotknú, lebo napadajú jeho česť a nepriamo hovoria, že je podvodník.

Ani Ježiš sa nevyhol takému súdu, keď o ňom povedali: ***„Je posadnutý Belzebulom" a Mocou kniežaťa zlých duchov vyháňa zlých duchov"*** *(Mk 3,22).*

Ak sme sa dostali do takej situácie, tak môžeme povedať, že sme boli s Ježišom na jednej lodi, lebo aj o nás kresťanoch niekedy počujeme takéto vyjadrenia. Nič nové pod slnkom. Pá Ježiš to predpovedal: ***„Ak mňa prenasledovali aj vás budú"*** *(Jn 15,20)*. No niekedy také vysvetlenie nestačí a človek sa pýta: Prečo? Prečo, lebo ľudia často hodnotia veci iba zo svojho pohľadu: Ak to nie je možné mne, tak ani tebe. Je to prejav nevery najväčšieho kalibru, keď sa toto povie o Ježišovi a jeho moc sa stotožní s diablovou mocou. Na rozlišovanie duchov nám Ježiš nechal pravidlo: ***„Po ovocí ich poznáte"*** *(Porov Mt 7,16).* Teda diabol nemôže robiť dobro, neprináša pokoj. On rozdeľuje ľudí navzájom, hriechom oddeľuje ľudí od Boha, sľubuje, čo nikdy nemôže dať a chce vládnuť násilím, zvadou a pýchou. Kvôli tomu, aby sme veci nehodnotili iba zo svojho pohľadu, mali by sme sa na veci pozerať pod zorným uhlom

večnosti. To znamená, že dobré pre nás je to, keď nás to privedie bližšie k Pánu Bohu, pomôže nám to do neba.
V evanjeliu často vidíme, ako Ježiš robí zázraky, uzdravuje. To isté sa deje aj dnes, len v inej podobe. Žiaľ vtedy počujeme: „To tá liečivá voda ho uzdravila," akoby sme sa báli povedať: „Boh ho uzdravil," veď to on dal moc vode v Lurdoch, alebo na iných miestach.
Čosi podobné sa deje aj v duchovnej oblasti. Aj tu Ježiš robí zázraky, a to oveľa viditeľnejšie, lebo uzdravenie z rakoviny, to nie je vždy vidno na prvý pohľad, ale zmena života je viditeľná. Hlavne v oblasti viery. Predstavme si človeka, ktorý vždy kritizuje, s ničím nie je spokojný, vždy je v opozícii, už dopredu viete, čo bude hovoriť a zrazu nič. Ani jedno kritické slovo, uspokojí sa so státím v autobuse, nenadáva na dážď, na slnko, vidí veci v pozitívnom svetle. To je poriadna sprcha pre okolie. No musíme povedať, že celkom príjemná, lebo ak sa z mrzutého človeka, ktorému ani Pán Boh nevyhovel stane človek, ktorý vo všetkom vidí Božiu ruku, ktorá sa nemôže mýliť, nič sa jej nevymkne z moci, to môžeme pripísať na vrub iba Bohu.

Iste by sme vedeli nájsť viac prípadov z okolia, na ktoré by sme dokázali napasovať to, čo bolo povedané. No problém nastane vtedy, ak sa pozrieme na seba. Prečo? Lebo, to sa týka aj nás samých vo väčšej či menšej miere. Aj my často pripisujeme moc zmeny človeka všeličomu, len nie Bohu. Dokážeme to pripísať náhode, ktorá neexistuje. Existuje iba zhoda okolností. Pripisujeme to chorobe, strachu, či bolesti. Čo vtedy, ak nás to postihne - choroba, bolesť, strach. Máme si zúfať? Nie! Lebo vo Sv. písme, máme návod na zmenu života.

V knihe Tobiáš dáva otec takéto poučenie mladému Tobiašovi: ***„Čo sa nepáči tebe, nerob ani ty inému"*** *(Tob 4,15).* To je trochu málo, lebo našou úlohou nie je iba nerobiť zlo, ale robiť dobro. A tak asi o 230 rokov po napísaní knihy Tobiáš, Pán Ježiš vylepšuje tento negatívny príkaz a hovorí: ***„Čokoľvek chceš, aby ľudia robili tebe, rob aj ty im"*** *(Mt 7,12).*

K tomu, aby predošlý príkaz mohol mladý Tobiáš realizovať, poslal mu Pán Boh Anjela Rafaela (Rafael znamená: Boh uzdravuje). Aj my máme anjelov strážcov, no Pán Ježiš nám nechal aj niečo viac, nechal nám Eucharistiu ako posilu, aby sme vládali plniť jeho príkaz. Z toho vyplýva, že máme aj anjelov, ako pomocníkov, aj Eucharistiu ako pokrm, preto nie je dôvod na to, aby sme nad sebou lámali palicu, že to, či ono nedokážeme, lebo v tejto veci sme už mnohokrát zlyhali.

Hovorí sa, že samému ani jesť nechutí. Nie sme sami na prácu na sebe, na to, aby sme vytrhli zo svojho života posudzovanie, ohováranie, alebo iný neduh. Máme Eucharistiu ako chlieb na posilnenie. Máme anjela strážcu a pomocníka, dôverujme v Božiu moc a prosme svojho ochrancu o pomoc. Radšej sa zhovárajme s ním, akoby sme mali zle posudzovať skutky, ktoré iní konajú, lebo ak súdim iných, súdim Pána Ježiša. Amen.

Utorok 3. týždňa Mk 3,31-35

Byť priateľom Ježiša
Žime v čo najužšom vzťahu s Ježišom

Ako chlapci sme hrávali futbal a jeden z mojich kamarátov mal úžasnú strelu. Boli sme na neho hrdí a nik z nás ho ako priateľa nechcel stratiť. Pri hre často na nás kričal, čo máme robiť, ako najlepšie hrať a vedeli sme od neho prijať aj kritiku. Boli časy, keď sme všetci spolu vychádzali ako bratia a bolo to dobré a pekné. Raz po prvom polčase ma oslovil tak po našom: „Sluchaj bratu, ešči vládzeš? Šak letaš jak kuľa.“ On ma oslovil „bratu“, bol som šťastný. Myslím, že aj dievčatá majú podobné vzory a skúsenosti.

Človek podvedome túži po tom, aby niečo znamenal, alebo bol v príbuzenstve s niekým veľkým. A práve dnes sme počuli Ježiša, ako sa priznáva k svojim učeníkom a hovorí o nich: ***„Hľa moja matka a moji bratia, lebo, kto plní Božiu vôľu je môj brat i moja sestra i matka“*** *(Mk 3,34-35).*

Čo to ten Ježiš hovorí? Veď ruší rodinné zväzky so svojimi príbuznými, a tým nám nedáva dobrý príklad. Nie je to tak, lebo „brat“ v hebrejčine neznamená, len pokrvné príbuzenstvo, ale aj rodové príslušenstvo všetkých príbuzných (bratranci, sesternice, ujovia, tety...), alebo príslušnosť na základe spoločného cieľa, či spôsobu života. Vo Svätom písme máme takéto príklady. Tak žili skupiny prorockých bratov *(Porov 2Kr 2,1-5)*, žiaci okolo svojich učiteľov (Gamalielova škola, v ktorej študoval sv. Pavol, Jánovi učeníci), či eséni, ktorí žili na spôsob dnešných rehoľníkov.

Musíme si uvedomiť, že Ježiš neruší rodinné zväzky so svojimi, ale ich rozširuje. Je to podobné ako pri sobáši. Mladí nerušia zväzky s rodinou, ale ich rozširujú. Ježiš svoju rodinu nerozširuje takýmto spôsobom ako mladomanželia, ale robí to na základe plnenia Božej vôle. Plnenie Božej vôle je spoločným bodom s Ježišom a na tom stojí naše bratstvo s ním.

Ďalšia otázka, ktorá sa nám natíska znie: Čo je Božia vôľa? Ježiš to definuje takto: ***„Vôľa môjho Otca je“*** *(Jn 6,39)*, ***„zachrániť, čo sa bolo stratilo“*** *(Lk 19,10).* Z toho vyplýva, že plniť Božiu vôľu je robiť všetko tak, aby to slúžilo k spáse našej i našich blížnych. Sv. Pavol to vyjadril slovami: ***„Božia vôľa je vaše posvätenie“*** *(1 Sol 4,3).*

Veľmi ľahko sa to hovorí, čo je Božia vôľa, ale veľmi ťažko sa hľadá a ešte ťažšie sa plní. Tak, ako sv. Ján, keď vo videní mal zjesť knihu s Božím slovom, v ústach mu bola sladká ako med, ale v žalúdku mu zhorkla. Tak je to aj s nami. Počúvame Božie slovo, ktoré je nášmu sluchu sladké, ale žiť podľa neho je horké, ťažké. No predsa to stojí za to. Odmena je nevídaná: ***„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“*** *(1 Kor 2,9).* V praxi to znamená dodržiavať krstné

záväzky, a tiež záväzky plynúce zo sviatosti birmovania čiže dávať dobrý príklad kresťanského života.

Táto úloha nie je iba pre kňazov, či rehoľníkov, ale je to je to výzva pre nás všetkých bez rozdielu, lebo sme hovorili o záväzkoch, ktoré sme prijali vo sviatosti krstu, či birmovania. ktoré máme všetci plniť.

Apoštol Pavol nás k tomu nabáda veľmi jasne: ***„Žite podľa povolania, akého sa vám dostalo“*** *(Ef 4,1).* Tu vidíme, že byť s Ježišom v takomto rodinnom zväzku nie je výsadou iba niekoľkých, ale povinnosťou všetkých pokrstených. Tu nám výdatne pomáha Eucharistia, v ktorej sa s Ježišom môžeme a máme každodenne stretávať, ak nám to povinnosti čo len trochu dovolia.

Byť priateľ s nejakou osobnosťou je krásne a ľudia si tieto priateľstvá udržiavajú, z čoho im plynú tiež nejaké tie výhody. Byť Ježišov brat je oveľa krajšie a tiež nám z toho plynie poriadna výhoda, odmena v nebeskom kráľovstve.

Amen.

Streda 3. týždňa Mk 4,1-20

Žiť s Ježišom

Ježiš každého vykúpil a spasil

V čase, keď sa človek dostane do nemocnice, často sa pýta: „Pán doktor, aká je nádej?“ a doktor na to môže odpovedať rôzne, podľa okolností. Sme poriadne prekvapení, ak počujeme: „Vy nemáte nádej. Vy máte istotu.“

Tie isté slová nám dnes adresuje Ježiš, keď hovorí: ***„Vám je dané poznať tajomstvo Božieho kráľovstva, ale tým, čo sú vonku sa podáva všetko v podobenstvách, aby hľadeli a hľadeli, ale nevideli, aby počúvali a počúvali, ale nechápali, aby sa azda neobrátili, a aby sa im neodpustilo“*** *(Mk 4,11-12).*

Na prvý pohľad sa nám to môže zdať dosť kruté. Čo potom s tými, čo sú vonku? Sú odsúdení pre peklo? Nemajú nádej? Môžeme hovoriť, že Boh je milosrdný, keď toto dopustí? Poďme pekne po poriadku.

„Vonku“ sú tí, ktorí so „semenom“ čiže s Božím slovom nespolupracujú, lebo na prvé miesto dávajú hocičo iné, len nie Boha. Preto, aby sme sa nedostali medzi tých „čo sú vonku,“ je treba pôdu nášho srdca preorať, vyzbierať kamene, vytrhať a spáliť tŕnie. Ak tieto tri veci urobíme, naše srdce sa stane dobrou pôdou.

Aké jednoduché, no iba na oko, lebo do hry vstupuje tretia osoba, ktorá je vo Sv. písme nazvaná satan – protivník. To s jeho „pomocou“ sme si zatvrdili

srdce voči Božiemu slovu. V spolupráci (v hriechu) s týmto komplicom sa z nášho srdca stal kameň. Sme zahľadení do jeho reklamy a v nej sa ozýva: „Potrebuješ počítač, auto, chatu, mobil pre deti, o niekoľko rokov vnúčatám zlatú retiazku...," a na svätú omšu, Božie slovo niet čas.

Boh k nám hovorí vždy. No keď sme takí uštvaní zháňaním sa za všeličím, tak nás chce zastaviť a vtedy nám pošle chorobu, problém, bolesť... toto potom slúži ako zastávka. Má to byť čas na počúvanie Božieho hlasu. To má byť čas na obrábanie pôdy nášho srdca.

Vtedy sú poruke dve riešenia. Buď sa proti Bohu postavíme so vzdorom, že čo nám to urobil - čo sa nám nikdy neoplatí, alebo pokorne prijmeme to, čo nám poslal a skrze to si pripravíme srdce na prijatie Božieho slova. Moderní ľudia a psychológovia tomu hovoria, že v ťažkosti treba pozitívne myslieť a z bolesti treba vyťažiť čo najviac dobrého. My normálni ľudia tomu hovoríme, že nás Pán Boh navštívil chorobou, skrze ňu nás obrátil a chvála Bohu, že sme ho počuli. Ľahko sa to hovorí, ale ťažšie uskutočňuje, no odmenou za to je úroda, ***„tridsať násobná, šesťdesiatnásobná, alebo stonásobná"*** *(Mk 4,9).*

Z Božej strany je istota, že nám pomôže. On má moc svojím slovom cez Sväté písmo – ak ho budeme čítať – preorať tvrdú pôdu nášho srdca. Má moc vo sviatostiach, hlavne v Eucharistii vyzbierať či rozbiť kameň nášho srdca, pod ktorým je dobrá pôda. On má moc svojou láskou spáliť trnie márnivých myšlienok a starostí v našom srdci. Táto jeho milosrdná láska sa prejavuje hlavne vo sv. spovedi. Preto, ak sa teraz Boha opýtame: „Bože, mám nádej na zmenu života?" On nám odpovie: „Nemáš nádej." Ty máš istotu, ak budeš užívať prostriedky na to určené. Často pristupuj k sviatostiam. Hlavne k sv. spovedi, sv. prijímaniu, čítaj Sväté písmo, modli sa, buď so sebou trochu trpezlivý a ja ti budem pomáhať skrze môjho syna Ježiša Krista."

Amen.

Štvrtok 3. týždňa Mk 4,21-25

Byť svetlom

Ježiš si kladie voči nám podmienku

Život nám prináša rôzne situácie. Raz sme veselí, vyobliekaní, lebo sme na svadbe, raz sme v montérkach so sekerou v ruke a pripravujeme si drevo na zimu... Pri rôznych životných udalostiach používam rôzne prostriedky. Sekeru, ktorá je na rúbanie dreva, nemôžeme použiť na umývanie okien. Okná by boli „čisté," ale v zime by sme určite tĺkli hlavou o stenu.

Ježiš nám dnes predstavuje niečo podobné. Svieca, ktorá je na svietenie patrí na svietnik a nie na to, aby sa dala pod posteľ či pod gauč. Tak nám totiž hovorí dnešné evanjelium: ***„Vari je lampa na to, aby ju postavili pod mericu alebo pod posteľ? A nie na to, aby ju postavili na svietnik?“*** *(Mk 4,24)* Ak dáme lampu pod mericu zhasne, ak ju dáme pod posteľ, tak ju zapálime a je z toho viac škody ako úžitku.

Právom sa môžeme spytovať: Existuje taký človek, ktorý by toto urobil, žeby dal sviecu pod gauč? Odpoveď znie: sviečka pod gaučom je každý kresťan, ktorý vie, že má robiť dobro, ale on si vyberá zlo. Vie, že má žiť podľa evanjelia, ale evanjelium preň je jeho ľubovôľa, robí, čo chce. ***„Nedal pozor na to, čo počúval“*** *(Porov. Mk 4,24),* „zapáli sa náukou kniežaťa tohto sveta“ – diabla a ten nám veru nepraje dobro, tak ako Ježiš. Ježiš nám hovorí: ***„Dávajte pozor na to, čo počúvate“*** *(Mk4,24)*, t. j. vyberte si moju náuku, tým budete sviecou, ktorá je na svietniku, budete svietiť iným a aj sami budete mať svetlo. Úlohou kresťanov je svet posväcovať (svieca na svietniku) nie znesväcovať (svieca pod gaučom).

Je našou úlohou, aby ľudia videli náš dobrý príklad, a tým sa sami od nás zapálili. Ak si ľudia z nás zoberú príklad a budú žiť podľa evanjelia, to sa nám bude počítať za odmenu, veď je napísané: ***„Tí, čo mnohých ľudí priviedli k Bohu, budú ako hviezdy na nebi “*** *(Dan 12,3)*, ale ak ľudí pohoršíme ***„nezapočíta s a nám ani jeden dobrý skutok“*** *(Porov. Ez 18,24)* čiže ***„vezme sa nám aj to, čo sme mali“*** *(Mt 25,29)*.

Až ma striasa, aké je dnes evanjelium krátke, ale aké je vážne. Možno si povieme, že je to veľká zodpovednosť, ktorú nám dal Boh. Áno, je to veľmi veľká úloha a zodpovednosť, ale nedal nám iba úlohu, ale dal nám aj príklad , že sa to dá. Tým príkladom je sám Ježiš Kristus. Ale aj ľudia, ktorí žili tu a žili podľa Ježiša. Títo tiež boli všelijakí, ale používali správne prostriedky na to, aby vládali žiť podľa Krista. Tieto prostriedky sú: sv. omša, denné sv. prijímanie, častá sv. spoveď, čítanie Sv. písma, rozjímanie úcta Panny Márie, anjelov a svätých... .

Tých prostriedkov je ich veľmi veľa. Každý z nich, v sebe obsahuje jeden základný prvok, a tým je láska k Bohu. Túto lásku by sme mohli prirovnať k dopravným značkám. Ak tieto dodržíme tak určite prídeme do cieľa. Podobne táto láska, k Bohu nám napovie, čo máme robiť, či máme ísť na sv. omšu, čítať Sväté písmo, pomáhať rodičom, uvoľniť miesto v autobuse, ako prví sa ozvať ku druhému človekovi... .

Z toho vyplýva, ak budem žiť podľa Boha, budeme sviecou, ktorá je na svietniku. Tým budeme plniť svoju najzákladnejšiu úlohu, ***„byť svetlom sveta a soľou zeme“*** *(Mt 5,13-16),* presne ako nám to Ježiš odkázal.

Amen.

Piatok 3. týždňa Mk 4,26-34

Práca na sebe

Ježiš vyžaduje od každého z nás prácu na sebe

Určite mi dajú všetci športovci za pravdu, keď poviem, že sa nemôže vybičovať k veľkému futbalovému výkonu ten, kto netrénuje. Ten, kto sa na tréningu fláka, nemôže byť hviezdou typu Gigs, Roberto Carlos, či Zidane. Tieto hviezdy boli tiež chlapcami, ktorí sa učili hrať futbal, a keď sa ich teraz opýtate, ako dokážu urobiť takú kľučku ako Zidane, šprintovať s loptou ako Gigs, či v trme-vrme tiel vypáliť takú delovku ako Roberto Carlos a dať gól, oni povedia, že to ide samo a majú to v krvi.

Ježiš dnes tiež hovorí o tom, že to ide samo: ***„Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a napokon plné zrno v klase“*** *(Mk 4,28).*

Čo tým myslel? Ako môže zem sama od seba prinášať úrodu? Tak, že prijme semeno. To je jediná podmienka, ktorá tu nie je vyjadrená navonok. Ak sa hovorí o žatve, tak určite musela zem prijať semeno, zem musela byť dobrá, nesmela byť tvrdou cestou, kameňom, či zarastená tŕním, ako to hovorí Ježiš na inom mieste *(Porov. Mk 4,1-9).*

Tak, ako zem bez prijatia semena neprinesie úrodu, ako športovec bez tréningu nebude hviezdou, tak ani človek bez čnosti nebude dobrým človekom, bez Boha nevybuduje raj na zemi. To sme tu už mali v podobe komunizmu. Človek bez Boha sa stal despotom a vrahom.

Ďalšia otázka, ktorá sa nám natíska je: Čo je vlastne tým prijatím semena, ktoré spôsobí, že zem sama od seba prinesie úrodu? Odpoveď je vyjadrená v Ježišových slovách: ***„Naplnil sa čas. Priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“*** *(Mk 1,15).* To znamená, že budovanie Božieho kráľovstva stojí na pokání.

Človek, ktorý je nabádaný dnešnou dobou aby si užíval všetkého, čo mu svet ponúka sa právom opýta: Čo je pokánie? Čo znamená kajať sa? Pokánie je neustále odvracanie sa od hriechu, život podľa evanjelia, je to neustály návrat domov, k Otcovi. To znamená, že najprv musíme uveriť, že sme milované Božie deti vykúpené skrze Ježiša Krista, lebo radostná zvesť pre dnešného človeka je: Nech si akýkoľvek lump, Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, aby si Ty žil! Ak budeme mať túto pravdu na očiach, potom sa nám ľahšie koná pokánie, lebo v pokání nebudeme vidieť obmedzenie zo strany Cirkvi, ale radostný návrat domov, k Otcovi všetkých ľudí.

Toto pokánie potom spôsobí rast Božieho kráľovstva. Ak človek rastie v čnostiach, v konaní dobra, v konaní záslužných skutkov, tým aj budovanie Božieho kráľovstva ide takpovediac od ruky, dostáva sa nám to do krvnej skupiny. Človeku to ide samo ako šprint Gigsovi, kľučky Zidanovi, či strely

Carlosovi. Títo páni sa veľmi namáhali, aby boli z nich hviezdy. Aj my sa zo začiatku musíme namáhať, aby sme zvíťazili nad sebou a urobili dobrý, či záslužný skutok, pohovoriť si s deťmi o Bohu, o viere v Neho, pomodliť sa v rodine ruženec, či prečítať si niečo zo Svätého písma. Úroda, ktorá sa ukáže po krátkom čase, vyváži námahu vynaloženú na to, aby sme sa cvičili v čnostiach. Ak budeme rásť v čnosti, ony sami spôsobia to, že budem v našom okolí budovať Božie kráľovstvo, ktoré je kráľovstvo lásky a pokoja, pravdy a milosti, kráľovstvo svätosti, spravodlivosti a radosti.

Ostáva ešte vysvetliť jedno slovo. Čo je to záslužný skutok? Záslužný skutok je to dobrý skutok vykonaný v stave milosti posväcujúcej. Iba týmto skutkom si zasluhujeme odmenu v nebi, lebo dobré skutky môžeme robiť aj v stave smrteľného hriechu, ale takéto skutky nemajú záslužnú hodnotu. Pre nás je dôležité konať záslužné skutky.

Rusi hovoria: „Bez truda, nevloviš ni rybku iz pruda.“ Tomu zodpovedá slovenské príslovie: „Bez práce nie sú koláče.“ A je to tak. Tak, ako sa futbalisti nestanú hviezdami bez námahy, ani človek bez Boha nevybuduje raj na zemi, tak isto bez čnosti nevybuduje Božie kráľovstvo, lebo práve čnosti spôsobia, že sami od seba budeme prinášať úrodu a záslužnými skutkami budeme budovať Božie kráľovstvo.

Amen.

Sobota 3. týždňa Mk 4,35-41

Počúvať

Je umenie vedieť počúvať

Denne sme vystavení tomu, že nás bombardujú reklamy. Sľubujú ľahší život a to len preto, aby sme si zvolili ich poisťovňu, značku kozmetiky, bez ktorej údajne nemôžeme žiť. Iná pesnička je v politike. Tu sa oháňajú mocou. Donedávna sme z úst politikov často počuli o Pánu Bohu a to len preto, aby si nás získali. Tak, ako vtedy hovorili o Bohu, tak dnes hovoria o EÚ. Únia sa pre nich stala zárukou moci a blaha, len aby na nás nehodili jarmo podobné tomu moskovskému. Sľubujú hory-doly, ale „skutek - utek.“ Moc užívajú častejšie pre svoje blaho, ako blaho ľudí.

Úplne inú situáciu nám dnes vykresľuje sv. Marek, keď píše, že Ježiš neužíva svoju moc pre seba, ale ňou slúži človeku, keď rozkazuje moru, i vetru, mlč utíš sa. Tu sa učeníkov zmocnil strach a pýtali s jeden druhého: ***„Čo myslíš, kto je to, že ho vietor i more poslúchajú?“*** *(Mk 4,39-40)*

Je to veľmi dobrá otázka: Kto je pre mňa Ježiš? Lenže táto otázka je pre človeka aj nebezpečná, lebo jej zodpovedanie človeka zaväzuje v konaní, čo je nepohodlné pre dnešného lenivého človeka. Kto je teda Ježiš, že ho všetko počúva?

Aby niekto niekoho mohol počúvať, musel by byť jeho nadriadený, jeho pán. Ak príroda počúva Ježiša, z toho vyplýva , že v ňom spoznala svojho Pána. Potiaľ nás táto odpoveď neznepokojuje, lebo to je iba polovica odpovede. Druhá polovica odpovede znie: Aj človek patrí do stvorenej prírody a je jej správcom, nie pánom. A tu je kameň úrazu, lebo ak človek patrí do prírody je povinný počúvať Boha, Ježiša Krista. Tu sme pri záväzkoch pre človeka. Ten záväzok znie: Počúvať Boha, žiť podľa evanjelia Ježiša Krista. A toto ľuďom nevonia, lebo dnes človek chce byť samostatný, nezávislý na nikom. To nejde v žiadnom prípade, lebo v prírode je všetko na niečom, alebo na niekom závislé.

Je to zaujímavé, že človek v raji uveril diablovi, že bude ako Boh. Táto túžba byť ako Boh, sa ozýva cez celé dejiny ľudstva. Keď prišiel Ježiš, aby nás urobil Božími deťmi, človek mu nechcel a nechce uveriť. Už nechce byť ako Boh, nechce byť Božím synom. Robí si po svojom nezávisle na Bohu a na svoju vlastnú škodu, neverí Ježišovi.

Je to veľké tajomstvo neprávosti, ale je to tak. Človek si vyberá pánov po svojom, pozná v Ježišovi Pána, ale klaňať sa mu, to nie. Preto kričí prorok Izaiáš: ***„Vôl si pozná gazdu a osol jasle svojho pána a môj ľud nechápe?“*** *(Iz 1,3),* a prorok Malachiáš pokračuje: ***„Ak som otec, kde je úcta ku mne? Ak som Pán, kde je bázeň voči mne?“*** *(Mal 1,6)* To je poriadna výčitka, ale aj z nej plynie dôsledok. Ak človek zostane v stave opozície voči Pánovi, je tu nebezpečenstvo zatratenia toho človeka. Až tu vidíme vážnosť odpovede na otázku Kto je Ježiš? Ježiš je Boh a tento zázrak utíšenia búrky na mori urobil na potvrdenie platnosti svojho učenia.

V posledných rokoch sme sa poniektorí stali obeťami politických sľubov. Keď prišli politici k moci, „zabudli“ na svojich voličov. Nedali dôkaz toho, že myslia na nás. No je tu niekto, kto rozkázal búrke, moru, i vetru. Je tu niekto, komu na nás záleží. On hovorí: „Ak budem v loďke vášho života, nepotopíte sa. Ak ma uznáte za svojho Pána a Boha budete šťastní. Všetko záleží na tom, či žijete moje evanjelium, a či ste moji priatelia.“ Skutočne. Tak, ako naša záchrana nebola v dohode a priateľstve so ZSSR, tak ani nebude v priateľstve s USA, či EÚ. Naša záchrana a naše šťastie je iba v mene a osobe Ježiša Krista.

Amen.

Pondelok 4. týždňa Mk 5,1-20

Ježiš preukazuje lásku zázrakmi
Robme skutky lásky![49]

Koho z vás nemá nik rád? Taký človek tu nie je, ale niekto povie, že je to práve on. Je to vraj problém súčasnosti, ale mnoho psychológov tvrdí, že je iba problémom dať najavo svoju lásku.

Posadnutý chcel ísť s Ježišom, ale ten mu povedal: ***„choď domov k svojim a zvestuj im, aké veľké veci ti urobil Pán, a ako sa nad tebou zmiloval“*** *(Mk 5,19)*.

Tak asi 2000 svíň je dosť veľký majetok: Z toho mohli byť veľké obchody. A nejaký potulný učiteľ ich pozabíja. To asi majiteľov svíň riadne nahnevalo, natoľko, že si neuvedomili moc muža, ktorý niekoľkými slovami zaženie okolo 2000 nepriateľov. To je mocné slovo.

Dnes sa nám môže zdať, že zázraky sa nedejú, a ak sa aj stane niečo nezvyčajné, je snaha to „rozumovo“ vysvetliť. Ale Boh stále pôsobí vo svete, je tu medzi nami, o chvíľu bude chlieb a víno premenené na živého Krista. Ale čo každodenný život. Aj tam je Ježiš prítomný v každom bratovi, v každej sestre. A tam nerobí zázraky. Mnoho ľudí hynie od hladu, mohol by rozmnožiť chleby. Mnoho ľudí trápia problémy, mohol by urobiť nejaký zázrak. Ale on ten zázrak robí drahí veriaci! Dal nám prikázanie lásky a dáva aj silu dodržiavať ho, ak ho poprosíme. A túto lásku máme žiť! Koľko ľudí stretávame na ulici a koľko z nich by potrebovalo pomôcť? A my sme povinní pomôcť, sme povinní dať našim blížnym túto lásku. Alebo počkáme, kým to za nás urobí niekto iný? Veď nám ide o každého jedného človeka! Nechceme predsa byť ako obyvatelia toho mesta, ktorí vyhnali Krista, lebo pomohol „iba“ nejakému chudákovi a nie im. Dokonca kvôli nemu prišli aj o majetok, a oni mali lásku iba k majetku, úbožiak, ktorý potreboval pomoc ich nezaujíma. A nám predsa záleží viac na blížnych, ako na majetku. Mnoho svätcov rozdalo svoj majetok a išli slúžiť chudobným a chorým. My sa nemusíme vzdať majetku, ale naše ruky môžu byť pripravené na láskavú pomoc blížnemu.

Mnohé zázraky sa môžu diať našimi rukami, ako to spomína aj príbeh istého lovca z Afriky. Raz videl v púšti líšku. Bolo vidieť, že nemala zadné nohy, plazila sa po predných. Lovec videl, že o ne prišla už dávno, a sledoval ju, lebo bol zvedavý, ako vlastne môže prežiť, keď si nevie chytiť potravu. Zistil, že sleduje jedného leva a dojedá zvyšky jeho koristi. Povedal si, aký je Boh múdry, že to takto zariadil. Keď však prechádzal jednou osadou, uvidel domorodé dievčatko, ktoré nemalo ruky. Spýtal sa na ňu, a dozvedel sa, že sa tak narodila. „Prečo ju Pán takto postihol, prečo si dopustil, že

[49] Porov.: HOMINDA, J.: Semestrálna práca. Homílie na 4. týždeň cez rok. Spišská Kapitula : 2002.

sa má trápiť" pýtal sa lovec Boha. A Pán mu odvetil: „Pomáhaj jej, stvoril som predsa aj teba."

Boh dáva každému iné možnosti, iné talenty, ale každému z nás dáva možnosť pomáhať blížnym. Nemusíme práve ísť do Afriky kŕmiť hladných, máme dosť núdznych aj tu u nás.

Pomáhajme si navzájom. Pomáhajme si s láskou. Ježiš nám dal príklad svojej lásky, ale ani on nečakal vďačnosť, ani ju nedostal, aj my to robme len preto, aby z nás žiarila láska, akú nám dal on.

Amen.

Utorok 4. týždňa Mk 5,21-43

Viera je predpoklad zázraku

Veríme, že Pán sa stará o svet

Bol som si nedávno dať opraviť hodinky. Pracovník v hodinárstve ich zobral dozadu, o minútku prišiel a povedal, že musia vymeniť súčiastku. Prekvapilo ma, že to zistil tak rýchlo, ale viem, že sa to asi učil dosť dlho. O 4 dni som si ich vyzdvihol z opravy a idú mi dobre. Ak by sa mi pokazili znova, keby som s nimi niekde udrel alebo ich namočil, pôjdem tam znovu, lebo im verím.

Ježiš tu v evanjeliu povedal: ***„tvoja viera ťa uzdravila"*** *(Mk 5,34)*.

Ježiš urobil nespočetne zázrakov, a nespočetnejšie viac ich urobili jeho učeníci. Ale často pri zázraku hovorí, že človeka uzdraví jeho viera. Zo zdravotníckej vedy poznáme výraz "placebo" efekt. Pacientovi, alebo pokusnej osobe sa podá neškodná látka, ale povedia mu, že je to účinný liek. Často sa stane, že takýto „neliek" zaberie lepšie, ako iný, účinný liek. Ježiš však nie je takýto liečiteľ, neponúka ani chvíľkovú úľavu, ako mnohé iné lieky, ako Ibobrufen na bolesti hlavy, kedy síce hlava bolieť prestane, ale nelieči príčiny. Ježiš totiž pôsobí svojou mocou, mocou Boha, a preto je to zázrak.

Zázrak, alebo ako sa hovorí na iných miestach znamenie, slúži Ježišovi ako znak, že v jeho osobe sa prejavila moc Božia tu na zemi. Tým hovorí všetkým svedkom okolo seba to, čo aj odkázal Jánovi Krstiteľovi. Dnes je ľahko vyhovoriť sa na vedecký pokrok, ale aj dnes sa hlása blahozvesť, evanjelium. Ale všetci, naozaj všetci videli Jairovu dcéru žiť, aj keď len niekoľkí boli pri jej vzkriesení. Uverili? Koľkí z nich mohli v Jeruzaleme kričať „Ukrižuj!"? Ale predsa sa viera šíri. Viera rastie. Ale je tu otázka – prečo Ježiš neurobil nejaký zázrak aj pred veľradou, keď ho odsudzovali na smrť? Nič neurobil, ani vlastne

skoro nič nepovedal, tak ho chytili a ako rúhača ukrižovali. Ale pozor, drahí bratia a sestry! Máme totiž vieru. Táto viera, kresťanská, katolícka nám hovorí, že práve Ježišova smrť je jeho víťazstvom, lebo on vstal z mŕtvych, a tak s ním vstaneme aj my. Viera nám hovorí, že práve toto je zázrak. Preto potrebujeme vieru, aby nám ukázala správnu cestu na pochopenie zázraku. Veď iba vierou môžeme mnohé veci prijať a pochopiť.

Keď Mojžiš nakŕmil Izraelitov na púšti mannou a prepelicami, bol to zázrak, i keď vieme, že na Sinajskom polostrove rastie krík, ktorý vylučuje sladký nektár, ktorý na vzduchu tuhne a dá sa jesť, i keď vieme, že pri sťahovaní vtákov do teplých krajín sadajú na zem celé kŕdle vtákov. To je zázrak, i keď poznáme zákony prírody, lebo môže sa to podľa zákonov prírody zopárkrát stať, ale aby sa takto živili Izraeliti 40 rokov, tam musela byť mocná ruka Božia. A či sa tu, počas omše nedeje každý deň zázrak premenenia? Veď hostia chutí stále iba ako chlieb, nekvasený, bez soli, nejakej nátierky, víno naozaj chutí ako čisté víno, s trochou vody, úplne prírodnej chuti. Ale práve viera nám hovorí, že v tom kúsku chleba, v tom deci vína je ukrytý živý Kristus. To je zázrak, Boh tu na našom oltári. To je zázrak, že Boh pri prijímaní ide k nám do srdca. Zázrak odpustenia hriechov, zázrak krstu, ktorý nám otvára bránu večnosti, a ktorým si nás, hriešnych ľudí adoptuje za svoje deti.

Hodinár sa musel naučiť o hodinách, lebo to ho živí. Keby ich opravoval zle, nikto by k nemu nechodil a musel by si nájsť inú prácu, aby si zarobil na živobytie. Apoštoli žili s Ježišom. On ich naučil o „fungovaní“ Božieho kráľovstva, a dal im ešte aj Ducha Svätého, aby ich stále priebežne poučoval. A oni nás naučili, ako máme žiť a konať. Verme im.

Amen.

Streda 4. týždňa Mk 6,1-6

Božie cesty sú nevyspytateľné

Nevieme, kým na nás Boh môže pôsobiť

Iste sa už stalo, že ste mali nejakú myšlienku, ale boli ste odmietnutí, že vás neuznali, alebo sa vám vysmiali, ale ukázalo sa, že ste mali pravdu vy, alebo že vaše riešenie bolo nakoniec najlepšie. Nemusí sa to stávať často, ale viem, že človeka to mrzí.

Vidíme, ako odmietli obyvatelia Nazareta Ježiša, ***„proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými“*** *(Mk 6,4)*.

Je ťažké pomáhať niekomu, keď pomoc nechce. A je veľmi ťažké pozerať, ako si ubližuje niekto, koho máme radi, komu pomôcť vieme, ale

nemôžeme. Aj Ježiš mal iste rád svojich susedov v Nazarete, veď predpokladáme, že podľa tradície žil v Egypte 7 rokov, a potom išiel do Nazareta, kde bol poslušný svojim rodičom. Učiť začal asi ako30-ročný, a tých 23 rokov žil s nimi, robil ako tesár, takže ho mohli poznať aj po okolí. A teraz prišiel a chce im odovzdať novú náuku, náuku spásy. Lenže pre nich je stále tesár, a pre niektorých je snáď aj nafúkanec, ktorý prišiel z ciest, a myslí si ktoviečo o sebe.

Nestáva sa, aby novokňaz išiel za kaplána do mesta či dediny, kde vyrastal. Je to rozumné, lebo pre mnohých ostane iba tým chlapcom, ktorý robil to a to, keď bol malý. Ale vieme, že on možno lepšie pozná zmýšľanie alebo chyby miestnych ako iní kňazi. Lenže možnosť predsudkov je väčšia ako výhody poznania. Bratia a sestry, nie je dobré mať predsudky proti niekomu len preto, že si myslíme, že toho človeka poznáme. Vždy nám môže dať niečo nové. Starec nám môže povedať niečo zo skúsenosti, mladík zas nejaký nový pohľad na vec. Ale pravdou je, že stále sa môžeme učiť niečo nové. Niečo, čo nás obohatí. A môžeme sa dozvedieť aj to, aká je Božia vôľa. ak sme otvorení hlasu Pána, budeme ho totiž počuť aj v hlasoch našich blížnych, veď Kristus sám povedal, kto podal pohár vody jednému z týchto najmenších, mne ho podal. Ale nemusí nás len prosiť o milosrdenstvo, aby sme dostali šancu získať si nejaké zásluhy pre večný život. Môže nám takto dať aj nejakú radu, pomoc, odporúčanie pre náš život, stačí len počúvať a báť sa predsudkov. Predsudky sú zlá vec, lebo ak niekto odsudzuje niekoho, kto k nemu hovorí, má v sebe jeho obraz, a nie obraz jeho reči. Veď odmietnutie dobrej rady od človeka, voči ktorému máme predsudky je pýcha, a tá, ako vieme , je jeden z hlavných hriechov, lebo sa ňou chceme povýšiť nad Boha.

Nedávno som čítal jeden príbeh s podobnou myšlienkou – o modlitbe a predsudkoch: Jeden kňaz si písal kázeň o Božej prozreteľnosti, keď zrazu začala prietrž mračien. Po chvíli sa ozval rozhlas, že sa pretrhla hrádza a obyvatelia obce musia byť evakuovaní. Kňaz si povedal, že sám na sebe ukáže príklad Božej prozreteľnosti. Pomodlil sa k Bohu, aby ho zachránil a písal kázeň ďalej. Voda stúpla už po prah domu, keď prišiel ku oknu čln a záchranár ho vyzval, aby nastúpil do člna. Odmietol. Keď voda stúpla po okná, čln sa opäť pristavil, ale kňaz opäť odmietol. Keď voda stúpla vyššie, vyliezol na strechu, ale čln odmietol aj po tretí raz. No sotva sa čln vzdialil, podmyté základy nevydržali a dom sa zrútil. Keď sa kňaz ocitol pred Pánom na osobnom súde, hneď naňho vybehol s otázkou: „Prečo si ma nezachránil, veď som ťa o to prosil, veď som chcel ľudu dokázať tvoju prozreteľnosť.“ Ale Boh mu odvetil: „Prečo sa sťažuješ? A kto myslíš, že ti poslal tie tri člny?“ Vidíte, drahí veriaci, Boh sa o nás postará, keď sa k nemu modlíme. Boh nám povie, akú chybu vo svojom živote robíme. Boh k nám stále hovorí. Ale nemusí sa zjaviť v oblaku ani v horiacom kre, ani nemusí poslať anjela.

Často Bohu stačí, keď nám do cesty pošle obyčajného človeka

Iste sa vám stalo, že vám niekto niečo povedal. A možno sa vám stalo aj to, že ste jeho radu odmietli aj preto, že nemáte radi človeka, od ktorého rada prišla. A možno sa vám stalo, že ste potom toto odmietnutie ľutovali. Snažme sa, aby takejto ľútosti bolo čím menej.

Amen.

Štvrtok 4. týždňa Mk 6,7-13

Boh stále volá do služby

Ohlasovať evanjelium životom

Je na svete miesto, kam ešte neprišla Cirkev? Snáď niekde v džungli, lebo svet je už preskúmaný.

„Ježiš zvolal Dvanástich a začal ich posielať po dvoch“ *(Mk 6,7)*.

Biskupi sa nazývajú následníci dvanástich. Je ich viac, ale tu je aj viac miesta ako v historickom Izraeli. Chodili po dvoch, lebo v biblii sa píše, že svedectvo dvoch mužov, ak hovoria to isté je pravdivé, dokonca tak, že dvaja svedkovia stačia na odsúdenie k smrti. Dostali moc nad nečistými duchmi čiže majú od Stvoriteľa moc nad duchovnými vecami. Ale nemajú si na cestu brať nič okrem palice. Palica je dávnym znakom pútnika alebo pastiera. Je oporou po ceste, ale slúži aj na obranu pred zverou či zbojníkmi, ale je taká jednoduchá, že sa dá nájsť všade a netreba sa o ňu zvlášť starať. Peniaze, kapsa, chlieb alebo dvoje šiat – takto Ježiš apoštolom povedal, aby sa nestarali o svoje hmotné zabezpečenie, veď inde hovorí, že Boh sa stará aj o nebeských vtákov, postará sa aj o nich. Starosť o majetok môže spôsobiť, že sa prestanú starať o ich hlavné poslanie, že sa budú báť odísť nezabezpečení, alebo že sa dokonca dajú iba na zarábanie si na seba. Veď nejdú si tískať hmotné bohatstvá, ale duchovné. Hovorí aj o skromnosti, lebo majú ostať v dome, aby nechodili postupne „vyjedať“ celé mesto či dedinu. Ale nemajú ani ostávať, aby azda nezleniveli, alebo aby všade stihli ohlásiť príchod Mesiáša. Teraz, keď je kňazov viac, ostávajú v jednej farnosti síce dlhšie, ale zarábajú na seba sami, a nehrozí, aby sa niekomu neohlásilo evanjelium. Ale ak by apoštolov niekde prijať nechceli, majú si otriasť ešte aj prach z obuvi, aby ukázali, že nemajú nič spoločné s tými, ktorí nechceli prijať možnosť spásy. A apoštoli tak robili.

A my? Veď každý kresťan je Ježišovým učeníkom. Tu sa síce hovorí o dvanástich, ale každý z nás má povinnosť hlásať učenie Krista. Teraz si však nemusíte robiť starosti s tým, kam pôjdete, alebo akú palicu si zoberiete. Máme

predsa iné možnosti. Tu už iste tak ľahko nenájdete človeka, ktorý ešte nepočul o Ježišovi. Ale nájde sa dosť takých, čo nevedia, čo po nás chce. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o láske, aj kresťania sa medzi sebou nenávidia. Nevedia to, napriek tomu, že počuli o odpúšťaní, aj kresťania sa nenávidia. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o spravodlivosti, aj kresťania kradnú. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o milosrdenstve, aj kresťania im neodpúšťajú chybičku. Ale aj my sme predsa kresťania. A aj my sme niekedy takíto, ale dúfam že sa mýlim. Veď, ak je to takto, máme sa za čo hanbiť, lebo náš život má byť prevedením Ježišovej náuky do praxe. A ak tak nežijeme, ako máme byť hlásateľmi Božieho kráľovstva? Veď nemusíme chodiť od mesta k mestu a hlásať evanjelium, ale musíme, naozaj musíme ukázať, že evanjelium funguje!

Máhátmá Gándí pôsobil istý čas v Južnej Afrike, ktorá bola britskou kolóniou, ako India. Začal čítať Bibliu, a veľmi ho zaujala. Preto sa raz vybral do kostola, aby sa s týmto učením lepšie oboznámil. Prišiel až pred kostol, kde ho dvaja muži jemne, ale dôrazne upozornili, že ak sa chce pomodliť, môže tak urobiť, ale v kostole, ktorý je určený pre farebných – černochov. Otočil sa, a už nikdy sa v kostole neobjavil. Politika apartheidu čiže delenie občanov podľa rasy. A táto hlúposť možno môže za odvrátenie sa od kresťanstva jednej z najväčších osobností 20. storočia.

A my predsa máme snahu spasiť celý svet.

Kristovo učenie sa rozšírilo po celom svete, ale sú miesta, kam ešte neprišlo. Snažme sa, aby tým miestom neboli srdcia ľudí znechutené naším zlým svedectvom.

Amen.

Piatok 4. týždňa Mk 6,14-29

Pravda nás oslobodí

Učme sa oceniť hodnotu pravdy

Ani si nevieme predstaviť, aké peniaze idú na reklamu. Každý chce predať aby zarobil, aby sa mu zvýšil zisk. Hovorí sa o umení predať sa. Ale vieme si predstaviť, ako nám niekedy reklama klame, alebo ide na nervy. Ale predsa, bez nej by sme sa o niektorých užitočných veciach dozvedeli ťažko.

V evanjeliu je zaujímavá veta o Herodesovi – Keď Jána Krstiteľa ***„počúval, býval vo veľkých rozpakoch, a predsa ho rád počúval“*** *(Mk 6,20)*.

Nejedná sa o toho Herodesa, ktorý chcel zabiť Ježiša, ako dieťa zo strachu pred budúcim kráľom. Je to jeho následník na tróne. Jána dal uväzniť, ako sme počuli pre Herodiadu, svoju švagrinú, lebo mu to vyčítal ako hriech. Ján Krstiteľ mal pravdu, ale ako je aj teraz, tak ani vtedy sa nie každému pravda páčila. To vie každý z nás, kto niekomu pyšnému niekedy pravdu povedal. Ján nakoniec zomrel za pravdu, ale veľmi sa o to pričinila ženská nenávisť a mužská namyslenosť. Herodiada, keď sa tu píše, že ho chcela dať zabiť, určite striehla dlho a pozorne, živila v sebe nenávisť voči Jánovi, ktorý ju mohol pripraviť pravdou o pekné miesto. Herodes bol hlupák, lebo iste bol pripitý, keď za tanec sľuboval aj polovicu kráľovstva a iste bol a iste mu kvôli jeho namyslenosti záležalo na mienke iných, keď prísahu porušiť nechcel. Nakoniec by sa dalo povedať, že kvôli žene prišiel o hlavu skôr Herodes ako Ján Krstiteľ.

Aj nám je ponúkaná pravda v čítaniach, evanjeliách a kázňach. Ale pravdu nám môže povedať ktokoľvek. Ježiš sám o sebe povedal, že je cesta pravda a život.. A jeho nemôžeme odmietnuť. Ale ak nemôžeme odmietnuť nikoho, kto nám povie pravdu? Veď pravda nás oslobodí. Pravda, ktorú nám hovorí Ježiš, jeho nasledovníci ctili, zomierali za ňu. A my za ňu máme tiež horliť. Máme ju šíriť, učiť sa ju hovoriť. Diabol sa nazýva otec lži, a my chceme byť Kristovi, aby sme boli na večnej hostine s Kristom, a nie aby sme sa skrze lži stali potravou diabla v pekle. Pravda je skutočná hodnota, hodnota, akej nás učí Ježiš, keď hovorí vaše áno nech je áno a vaše nie nech je nie. Lebo klamstvo ešte nikomu neprospelo, a ak sa zdá, že prospelo, je to naozaj iba zdanie. Charles Lewis, známy spisovateľ a mysliteľ, hovorí, že je hlúpe učiť politikov byť čestnými, spravodlivými a pravdovravnými, lebo to majú vedieť už ako malí chlapci. Učme sa hovoriť pravdu, lebo na tom sa dá stavať spravodlivosť, čestnosť a aj láska. Veď, ak niekoho máme radi, nebudeme mu klamať, že vyzerá v tom oblečení skvele, keď vieme, že to nie je pravda a každý sa mu bude za chrbtom smiať. Keď máme niekoho radi, nebudeme mu klamať, že môže ísť po rebríku, keď vieme že rebrík je pokazený, lebo by sa mohol zabiť. A ak máme niekoho radi, nemôžeme ho klamať, že je všetko v poriadku, keď vidíme že pácha hriech, lebo by nemusel prísť do neba a mali by sme zaň zodpovednosť aj my.

Vypočujme si príbeh o rybárovi a jeho synovi. Rybár sa vrátil z lovu a sieť dal opraviť svojmu malému synovi. Ten začal poctivo opravovať uzlíky na sieti, ale po čase ho to prestalo baviť, uzlíky robil čoraz slabšie, voľnejšie, len aby čím skôr skončil a išiel sa hrať s priateľmi. Na druhý deň ho však otec zobral na lov rýb. Odplavili sa s člnom na more a rozhodili sieť. Keď ju začali vyťahovať, chlapček sa pošmykol a spadol do vody. Otec za ním však neskočil, lebo vedel, že je v sieti, len ju ťahal rýchlejšie. Keď ju však vytiahol, ostala v nej diera, lebo uzlíky neboli dobre zatiahnuté. Takto sa jeho syn utopil.

Doplatil na vlastné klamstvo a doplatil naň životom. Jedno klamstvo, jedna nečestnosť a stála ho život.

Kto z vás vie, na čie klamstvo môže doplatiť? Najčastejšie na vlastné.

Reklamy nemusia klamať. Stačí, ak nepovedia celú pravdu, alebo ak povedia iba to, čo sa im hodí. Ale my sa nechceme Ježišovi predať. My sme sa mu už darovali, a preto hovorme a konajme, ako on chcel a učil – pravdivo.

Amen.

Sobota 4. týždňa Mk 6,30-34

Boh nás pozýva k sebe

Prehodnocujme si život

Tak sa nám začína víkend, každý je rád že je doma z roboty, zo školy, mnohí sa chystajú upratať si byt alebo urobiť niečo doma pre rodinu.

Ježiš oslovil apoštolov: ***„Poďte vy sami na osamelé miesto a odpočiňte si trošku“*** *(Mk 6,31)*.

Vrátili sa k Ježišovi z apoštolských ciest, na ktoré ich rozposlal. Iste boli radi, že si smeli oddýchnuť, porozprávať sa s Ježišom, pochváliť sa, čo všetko urobili, i keď vieme, že im to nevyšlo, lebo ľudia ich našli a chceli sa dať učiť.

My síce nie sme apoštoli, takže niesme až takí namáhaní hlásaním evanjelia, i keď každý ho žijeme, čo je tiež náročné, ale iste sa každý teší na stretnutie s Ježišom. Jemu nemusíme rozprávať, čo sme robili, on to vie. Ale on nám povie, aby sme si s ním oddýchli. Ale to je oddych večný. Ale máme čas na oddych aj tu na zemi? Nie je oddych ako oddych. Lenivosť je smrteľný hriech, ale spať potrebuje každý. Spánok je potrebný pre duševné zdravie, to nám nemôže nik vyčítať, i keď bdieť je užitočnejšie a záslužnejšie. Ale nedá sa stále len pracovať, treba aj nabrať síl. A nielen silu, lebo pracujeme, aby sme si zarobili na chlieb pre život, ale ako kresťania máme pracovať aj na zásluhách pre večný život. Každý si potrebuje zarobiť na jedlo, oblečenie, bývanie, i na iné veci. Ale nesmieme zabudnúť ani na poklady tam, kde ich hrdza, ani moľa neničí, v nebi, kam sa snažíme dopracovať zo zeme. Nesmieme myslieť len na terajší život.

Čas máme len obmedzený. To však neznamená, že sa máme zodrať. Aj Pán si siedmy deň oddýchol a požehnal ho, čím ho posvätil. My si máme tiež nájsť čas na oddych, popri práci, ktorú musíme urobiť.

Počul som jeden žart, možno ho poznáte. Nejaký starší pán sa prechádzal parkom a všimol si dvoch pracovníkov verejnej správy, ako niečo robia. Prišiel bližšie a

videl, že jeden kope jamu, druhý ju zasypáva. A stále takto. Nedalo mu to pokoj, tak sa ich spýtal, čo vlastne robia. „Sadíme stromčeky," odvetili mu. „Ale veď tu žiadne stromčeky nie sú" čudoval sa ten pán. A oni mu odpovedali: „Pracujeme podľa metódy deľby práce, jeden kope jamu, jeden stromčeky sadí a ďalší jamu zasype. No ale ten, čo sadí stromčeky má dnes voľno."

Je to smiešne? Možno áno, ale nie je to tak niekedy aj s nami? Keď chce niekto stihnúť veľa vecí naraz, môže sa mu stať, že niečo zabudne. Nestáva sa nám, že niekedy z našich snáh vynecháme Boha? Veď, ako hovorí žalmista: ***„Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú"*** *(Ž 127,1)*. Patrí sa aj nám niekedy si dať prestávku a obzrieť sa, či sme všetko urobili tak, ako sme mali. Keď sa vyorávajú zemiaky, treba sa pozrieť dozadu, či sa nezišlo z brázdy. Ak sa niekedy nepozrieme za seba, ako budeme vedieť, či robíme chybu, alebo kde sme ju spravili.

Zajtra máme nedeľu. Deň, ktorý si Pán vyhradil, aby sme si ho zvlášť uctili. Myslieť naňho máme stále, ale nedeľa je deň oddychu, aby sme si urobili čas len pre Pána. Urobme si čas na Pána, na seba, na svoju rodinu a naberme síl na celý týždeň, aby sme mohli ďalej pracovať vo svete aj pre večnosť.

Amen.

Pondelok 5. týždňa Mk 6,53-56

Ježíš uzdravuje tých, ktorí ho o to prosia
Prosiť s vierou o uzdravenie[50]

Každý z nás prežil v živote nejakú chorobu? Niektorá bola ľahká, iná ťažšia. Veľmi záleží na tom, ako ju človek prijme. Veľkým príkladom v tomto nám môžu byť životy svätých, ktorí boli a sú pre nás vzorom. Všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli.

Dnešné evanjelium nám hovorí o Ježišovom uzdravovaní v Genezarete. Keď Ježiš prišiel so svojimi učeníkmi k brehu, hneď sa tam zišlo veľa chorých, ktorí túžili byť uzdravení. ***„Všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli***" *(Mk 6,56)*.

Niekedy môžeme závidieť vieru týmto ľudom, ktorí za veľkých problémov prišli na to miesto, aby pocítili dotyk Božej lásky a milosrdenstva. Nevieme, koľko ľudí pocítilo Ježišovu uzdravujúcu moc, ale vieme o veľkej dôvere týchto bratov a sestier v Božiu moc. Niekedy sa sám seba pýtam: Kde je tvoja viera? Pán nám hovorí: Čokoľvek budete dvaja alebo traja prosiť v mojom mene, dostanete to!

Aj dnešná doba sa potrebuje úplne odovzdať do Božích rúk a prijať jeho vôľu. Nie všetci, ktorí prosia, či už za seba, alebo za svojich blížnych ,sú vyslyšaní. Skúsme sa zamyslieť, prečo asi. My ľudia sme niekedy takí, že Ježiša potrebujeme iba vtedy, keď nám obrazne povedané zateká do topánok. Keď sa nám darí, vtedy akoby sme zabudli na toho, ktorý je pánom nášho života a kráčame si po vlastných cestách.

On vo svojej prozreteľnosti vidí do nášho srdca a vie, či nám uzdravenie pomôže, alebo ho zneužijeme a začneme horšie žiť, ako predtým.

Známy taliansky kapucín Raniero Cantalamessa, ktorý od roku 1980 sa venuje kázaniu a evanjelizácii v Taliansku a v iných krajinách hovorí o uzdravení: Na uzdravenie a vyriešenie našich problémov máme iba dva spôsoby: prírodu a milosť.

Príroda to je veda, pokrok, medicína, technika a všetky zdroje, ktoré človek dostal od Boha vo stvorení. Milosť, to je viera a ktorými niekedy dosiahneme od Boha uzdravenia a zázraky, lebo všetka moc patrí Bohu .Keď si však vyberieme tretiu cestu, cestu okultných síl, skrývajúcich sa pred Bohom, bez jeho požehnania či priamo zneužívajúc jeho meno a jeho znamenia, napríklad obrazy niektorých svätých, vtedy vchádza na scénu pán a sprievodca tejto tretej osoby, ten, čo raz povedal, že všetka moc na zemi patrí jemu a že ju dá tomu, kto ho bude uctievať.

[50] Porov.: PETROVČÍK, J.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Povzbudení dnešným evanjeliom skúsme ešte viac a vo väčšej miere túžiť nielen po fyzickom, ale aj po duchovnom uzdravení. To všetko má byť postavené na hlbokej dôvere, modlitbe, láske a viere, ktorá je podstatou nášho každodenného života. Prosme o to pri tejto svätej omši nielen za seba, ale aj za našich blízkych doma.

Amen.

Utorok 5. týždňa Mk 7,1-13

Žiť svoju vieru nielen slovami, ale aj skutkami
Dôkladne si plniť svoje povinnosti

Stretli ste už človeka ukecaného, tlčhubu...? Aký postoj k takýmto ľuďom zaujímate?

V evanjeliu sme počuli veľmi zaujímavý dialóg medzi farizejmi a Ježišom. On, ktorý vidí každému do srdca pozná aj zmýšľanie farizejov a Židov. Slová: ***„Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. No darmo si ma ctia, lebo náuky, čo učia, sú iba ľudské príkazy“*** *(Mk 7,6-7)*.

Je veľmi dôležité v súčasnosti vedieť používať slová. Slovo sa podoba ľahkosti vánku a sile hromu. Ono nás spája, ale aj dokáže rozdeliť. Má nesmiernu energiu, moc a čaro .Dnešné životné tempo, nervozita spôsobujú, že niekedy precitlivelo reagujeme na všetko, čo sa vysloví, či už v rozhlase, alebo v televízii .A práve slovné výčitky boli témou dnešnej state v evanjeliu. Možno nám to pripadá, ako keby sme boli niekde na súde. Situácia v súčasnosti je veľmi náročná, čo sa týka ekonomiky, preto sa hľadajú rôzne bočné cestičky ako prísť ľahko k financiám. Nemyslite si, bratia a sestry, že niekedy sa podobáme týmto farizejom? Klamstvo a lož má v dnešnej dobe akoby zelenú. Je tu zodpovednosť za prázdne reči pred vlastným svedomím a pred Bohom. Sú to tie, ktoré sú v rozpore so životom a pravdou, slová lživé, pokrytecké, kde človek ináč myslí a ináč koná.

Zo slušnej rodiny ušiel syn. Narobil veľa zla. Svojim zvrátenostiam chce nasadiť korunu. Ide kradnúť vlastným rodičom, zatiaľ, čo rodičia v spálni spia, syn v obývačke otvára zásuvky a hľadá, čo odniesť. Má už naložené veci v dvoch plecniakoch. V mesačnom svite vidí v zásuvke písacieho stola hrubú obálku označenú TESTAMENT. Bez váhania ju otvára a do očí mu padne jeho meno. Rodičia všetko odkazujú svojmu synovi. Veď ja kradnem sebe! To ho celkom preberie. Klope na dvere spálne a kľaká na prah dverí: „ Otec, mamka, ja som tu. Odpusťte mi!“ Poznal veľkú lásku otca a matky,

hoci im spôsobil veľkú bolesť. Jeho meno je na testamente. Nemala by to byť i naša cesta? Veď sme dedičmi Božieho kráľovstva.

Preto, bratia a sestry, skúsme nasledovať tohto chlapca v obrátení a nenasledujme farizejov a zákonníkov v ich falošnom počínaní. Pane, prosíme ťa, urob nás tvojimi nehodnými nástrojmi, aby sme hlásali pravú vieru založenú na láske a spravodlivosti, ktorá bude vychádzať z čistého srdca. Nech tvoja uzdravujúca moc a sila premieňa naše srdcia. Uvažujme, aká nekonečná múdrosť, aké skryté tajomstvá, aký pokoj, aká láska a aké ticho sa rozlievajú v srdci Boha.

Aká vznešená múdrosť, ktorej nás učí sám Boh. To sú úkony, ktoré rozpaľujú srdcia. Ty si nás zahrnul slávou a cťou! Ďakujeme ti, že si nás povolal k bytiu a k účasti na tvojej láske a priateľstve.

Amen.

Streda 5. týždňa Mk 7,14-23

Čo poškvrňuje človeka

Skúmať svoje vnútro a snažiť sa o spravodlivosť

Jedného dňa slávny maliar Leonardo da Vinci vo svojej pracovni maľoval obraz Poslednej večere Pána, a keď práve maľoval tvár Krista, jeden z jeho susedov ho vyrušil. Keď prišiel k nemu, začali sa veľmi hádať. Leonardo sa tak rozčúlil, že na svojho suseda klial a vyhnal ho z domu. Potom sa vrátil k obrazu a chcel pokračovať, ale nemohol. Nič sa mu nedarilo. Napokon si uvedomil, že prečo. Šiel k susedovi, odprosil ho a všetko bolo v poriadku. Sused bol celý prekvapený. Pýta sa, že čo ho pohlo, aby prišiel a ospravedlnil sa. Leonardo ho zavolal do svojej pracovne. Tam mu ukázal Kristovu tvár, na ktorej pracoval a doložil: „Nemohol som ju dokončiť, kým Kristus neprebýva v mojom srdci.“ Leonardo ďakoval susedovi, že mu odpustil a že mu pomohol k obráteniu srdca.

V jednej chvíli srdce tohto maliara bolo akoby zatvrdnuté. Aj v dnešnom evanjeliu nám Ježiš hovorí v podobenstve o tom, čo poškvrňuje človeka. Vtedy akoby naše srdce ozaj bolo uzatvorené a zatemnené. ***„Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka. Ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka“*** *(Mk 7,15).*

Negatívne veci vychádzajú práve z ľudského srdca, či už to je zlá myšlienka, návod na krádež, cudzoložstvo, chamtivosť, lakomstvo, zlomyseľnosť, necudnosť, závisť, rúhanie, pýcha, hlúposť. Na inom mieste Ježiš

spomína jazyk, ktorý dokáže veľké veci, a na druhej strane dokáže aj veľmi ublížiť. ***„Aký malý oheň a akú veľkú horu zapáli …jazyk, toto nepokojné zlo, plné smrtiaceho jedu, nikto z ľudí nevládze skrotiť“*** *(Jak 3,5– 8)*. Kanálom, ktorým zlé veci prichádzajú, či už na jazyk, alebo cez iné údy, ktoré potom dokážu narobiť veľa zla.

Pracujme od tejto chvíle na tom, aby sme nielen sebe neubližovali zlými skutkami, ale aby sme nepohoršili iných svojím životom. Prosme Pána Ježiša, aby nám v tomto pomáhal. Nech s jeho pomocou a milosťou sa dokážeme chrániť poškvrneniu nielen na tele, ale hlavne na duši. Chcime sa s čistým svedomím pripojiť k svätým v ich službe Bohu!

Pane Ježišu, ďakujeme ti, že si vylial svoju krv na kríži, aby sme boli očistení od hriechov a že sme spoznali tvoje odpustenie. Chceme nadovšetko dôverovať tvojmu nekonečnému milosrdenstvu. Nech Duch Svätý nám pomôže každý deň vidieť, čo vychádza „z hĺbky našich sŕdc“.

Amen.

Štvrtok 5. týždňa Mk 7,24-30

Ježiš uzdravuje od zlých duchov a chorôb

Prosiť o pevnejšiu vieru pre seba a pre blížnych

Ako sa správame, keď sme chorí? Ako pomáhame chorým?

Všimnime si ženu z dnešného evanjelia, ako jej záležalo na uzdravení svojej dcéry, ktorú trápil zlý duch. ***„Prišla a hodila sa mu k nohám“*** *(Mk 7,25)*.

V dnešnej dobe sa slovo „posadnutosť“ málo používa alebo vôbec sa nepoužíva. Prečo asi? Je to staromódne, patrí do minulosti alebo dnešná doba má iný slovník? Čo si o tom myslíte vy?

Z evanjelia musíme uznať neodbytnosť Sýrofeničanky, ktorá trpezlivo ide za svojím cieľom. Dnešná doba si vyžaduje takýchto veriacich, ktorí majú pevnú vieru. Stačí priznať svoju pokoru a úbohosť a prosiť Ježiša, aby nás uzdravil. Niekedy to trvá dlhé dni, možno mesiace a výsledok neprichádza. Je potrebné zamyslieť sa nad tým, kde je chyba, čo je príčinou toho, že človek trpí. Možno je to zlá modlitba, chýba väčšia dôvera, alebo pokora, ktorá je veľmi potrebná v takýchto prípadoch. Hneď druhá veta hovorí o tom ako Ježiš nechcel, aby niekto vedel o tom, že prišiel. A to isté vyžaduje od nás, aby sme svoje skutky konali v skrytosti. On vie, že zlý duch sa bojí pokorných a ponížených ľudí, ktorí si priznávajú svoju úbohosť a neschopnosť. Naopak, svoje pole pôsobnosti nachádza u tých, ktorí sú pyšní a hrdí na seba. Aktuálny je pre nás prorok Izaiáš.

Tak, ako za Ježiša, aj v tejto dobe ľudia pracujú v oblasti mágie a veštenia. Sú to väčšinou podvodníci alebo šarlatáni, ktorí „ryžujú“ z dôverčivosti ľudí a často z ich zúfalej situácie spôsobenej zdravotnými alebo pracovnými problémami. Tu sa môžme presvedčiť a vidieť pôsobenie zlého a s tým súvisiace jeho praktiky.

Páter Elias Vela, známy exorcista z Malty v knihe Uzdravenie a oslobodenie v Kristovi hovorí o jeho pôsobení a ovládnutí človeka, ktoré prináša do nášho života veľkú úzkosť a smútok.

Svätý Ján nazval zlého ducha vrahom človeka. On sa snaží robiť všetko, len aby nás zničil. Ale ak ideme za Ježišom, ktorý je naším lekárom a uzdravovateľom, nemusíme sa ničoho báť. Odovzdávajme mu všetky závislosti a choroby. On nás určite uzdraví. Ak sa stretneme s Ježišom, ktorý nás uzdravuje, nemyslime si, že sme obsiahli celé Ježišovo bohatstvo a že to stačí. Na ceste nášho uzdravovania je to len prvý krok. Keď sa s Ježišom stretávam, stredobodom mojej pozornosti nie je Ježiš, ale ja sám. Je to len prvé poschodie, prvý krok, ale je veľmi dôležitý, pri ktorom vystierame svoje ruky k Pánovi a prosíme ho ako žobráci.

Buďme otvorení pre jeho prijatie a jeho moc. Nechajme ho pôsobiť, aby sme ho potom mohli za to chváliť a ďakovať mu.

Amen.

Piatok 5. týždňa Mk 7,31-37

Uzdravenie hluchonemého

Prijať Božiu vôľu

Milí veriaci, prvým rozmerom uzdravenia je uzdravenie telesné, fyzické, uzdravenie nefungujúcich telesných orgánov. Myslím si, a určite mi dáte za pravdu, že všetci máme skúsenosti s telesnou chorobou. Všetci sme chorí a nikto to nemusí skrývať. Od dvadsiateho piateho roku života v nás odumrie množstvo buniek, ktoré sa už nikdy neobnovia. Je to realita, máme sa s ňou vyrovnať, či už to chceme, alebo nechceme. Dá sa povedať, že pomaly umierame. Ak prijmeme túto skutočnosť, sme uzdravení. Telesné uzdravenie potrebujeme nie preto, aby sme neumreli, ale aby sme dokázali dôstojne umierať.

Počuli sme, ako priviedli k Ježišovi hluchonemého a prosili ho, aby naňho vložil ruku. On sa dotkol tých častí tela postihnutého, ktoré boli choré a po slovách ***„Effeta“, čo znamená „Otvor sa“*** *(Mk 7,34)* sa mu otvorili uši a rozviazal jazyk.

Zdá sa to jednoduché, však? Čo na to poviete, drahí veriaci, milé deti, milá mládež? Ale nevieme, koľko rokov sa tento chorý trápil. Koľko peňazí možno minul u lekárov, len aby bol zdravý a našiel zmysel života. A tu prichádza niekto, kto má moc nad všetkými chorými a postihnutými. Nechcel, aby sa o ňom hovorilo. Určite všetci vieme, že zlé veci sa šíria rýchlo, ale dobré ešte rýchlejšie. Tí, ktorí boli svedkami tohto zázraku, obdivovali ho a chválili.

V evanjeliách nachádzame správu o 35-tich presne vymedzených zázrakoch, ktoré Ježiš počas svojho pôsobenia na zemi urobil. Z tých 35-tich popísaných prípadov bolo 26, pri ktorých uzdravil chorých alebo vzkriesil mŕtveho. Je pochopiteľné, že v Písme je záznam o nepatrnej časti Kristovho pôsobenia.

Svätý Ján Vianney hovorí: „Ryba je stvorená na plávanie – pláva, vták je stvorený na lietanie – lieta, slávik je stvorený na spev – spieva, človek je stvorený pre lásku – a predsa nemiluje. A práve láska vyháňa strach, ktorý je tiež príčinou chorôb, či už duševných alebo fyzických.

Po celý život šírme atmosféru pokoja, mieru a lásky. Sejme si do našich sŕdc semienka dobra a dobrých slov, aby vzišli z nich štedré na ľudskosť bohaté klásky. Skutočná láska k blížnemu je tá, ktorá cíti jeho potreby a nesie jeho bremená. Prosme preto pri tejto sv. omši o viac úprimnej lásky do našich sŕdc, lebo Boh je láska a kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom.

Amen.

Sobota 5. týždňa Mk 8,1-10

Rozmnoženie chleba

Byť pozorný a milosrdný voči blížnemu

Baníci vzali desiatu svojmu kolegovi. Chceli vedieť, ako sa zachová. Chceli vyskúšať jeho kresťanskú vieru. Ich zámer sa nevydaril. Nestali sa svedkami neočakávaného výbuchu hnevu. Zaskočený kolega povedal: „Niekto mi zobral desiatu, ale chuť do jedla mi ostala.“ Tak mi niekto pomôžte.

Keď sv. Filip Néri chodil podobne ako don Bosco zháňať jedlo pre opustené deti, ktoré našiel na ulicu, išiel oproti nemu jeden vysokopostavený pán na koni. Sv. Filip ho poprosil, či by mu neposkytol peniaze, keďže videl, že nemá pri sebe chlieb. Ten ho pourážal, napľul naňho, odkopol ho a ešte sa aj vysmial. Svätec to prijal a hovorí mu: „To

bolo pre mňa a teraz mi dajte niečo pre chlapcov.“ Dotyčného tak prekvapila jeho pokora a jednoduchosť, že vybral peniaze a dal mu ich.

V evanjeliu sme počuli o rozmnožení chleba. Ježiš povedal: ***„Ľúto mi je zástupu, veď sú už tri dni so mnou a nemajú čo jesť. Keď ich pustím domov hladných, poomdlievajú na ceste, lebo niektorí z nich prišli zďaleka“*** *(Mk 8,2-3).*

Ježišovo milosrdenstvo bolo také štedré, že nielen všetci sa najedli, ale ešte sa aj zvýšilo sedem plných košov odrobín.

Skúsme sa preniesť do dnešnej modernej doby. Koľko ľudí zomiera od hladu, predovšetkým v rozvojových krajinách. Môžeme vidieť podvyživené deti, ktoré zomierajú na uliciach. Je tu veľký kontrast: na jednej strane sa dávajú veľké výdavky na zbrojenie a na druhej strane zomierajú ľudia od hladu.

Zamyslime sa aj my nad sebou či niekedy neplytváme chlebom. Koľkokrát celé desiaty sa nachádzajú v odpadových košoch. Vážime si chlieb, ktorého je u nás dostatok? Ďakujeme Bohu za to, že máme dostatok potravín? Chlieb je určený k nasýteniu. Ak ho však niekto rozláme na kúsky a rozhádže po zemi, bude hladovať ďalej. Chlieb je užitočný vtedy, ak je prijímaný ako pokrm. Je tu ešte iný chlieb, živý, ktorým je Ježiš Kristus. Prijímajme často tento chlieb s čistým a úprimným srdcom. Trvalo jedávať pri mojom stole znamená, že aj trvalo budeš jedávať pri Pánovom stole, pri večeri Pánovej – Eucharistii. Boh si povoláva zdravých, ale aj chromých priateľov aj nepriateľov, tých, ktorí zabudli na otcovský chlieb. Ale aj tých, ktorí zabudli na nebeského Otca. Pánov stôl je stôl trvalej Božej milosti a lásky. Keď ho takto budeme prijímať, budeme si vážiť aj chlieb každodenný.

Amen.

Pondelok 6. týždňa Mk 8,11-13

Pokušenie

Veriť Bohu bez vyhľadávania zvláštnych dôkazov[51]

Celý náš život je popretkávaný rôznymi symbolmi, znakmi, ktoré nám slúžia na lepšie dorozumievanie sa. Napríklad, keď vám poviem: ‚Ak vám dám znamenie rukou, až vtedy sa postavíte,“ budete čakať na toto znamenie, a keď ho ukážem, budete vedieť, že sa máte postaviť. Ak by prišiel niekto neskôr, už tomu rozumieť nebude. Alebo suseda povie susede: ‚Keď budú mať mlieko, tak mi zazvoň pri bráne.“ Takto a podobne si ľudia vytvárajú znaky a znamenia, aby vedeli, čo, prípadne kedy majú robiť. Obe tieto strany znaku rozumejú a očakávajú ho.

V evanjeliu sv. Marek opisuje Ježiša v konfrontácii s farizejmi. Prichádzajú za ním, nie aby ho počúvali, ale aby sa s ním hádali. Napriek tomu, že videli mnoho zázrakov, žiadajú od neho osobitné znamenie z neba a sv. Marek dodáva: ***„aby ho pokúšali”*** *(Mk 8,11)*.

V biblickom chápaní pokušenie neznamená niekoho zviesť, ako je to v dnešnom ponímaní, ale podrobiť skúške, aby sme vyskúšali či zlepšili vlastnosti človeka, ako Boh skúšal napríklad Abraháma. Ale znamená aj zlý zámer poukázať na jeho slabosti alebo ho priviesť k zlému konaniu, ako to robil diabol na púšti, keď sa Ježiš postil.

Aj dnes je veľa ľudí, ktorí povedia: „Neuverím, kým neuvidím.“ A aj keď uvidia, hľadajú rôzne racionálne vysvetlenia, len aby nemuseli uznať Božiu existenciu, aby nemuseli zmeniť svoj pohodlný život. A tak sa aj my spýtajme spolu s Ježišom: ***„Prečo toto pokolenie žiada znamenie”*** *(Mk 8,12)***?** Prečo túžime vidieť rôzne zázraky, uzdravenia, nezvyčajné javy? Pre posilnenie svojej viery alebo z čistej zvedavosti? Veď Boh nás dennodenne obklopuje rozličnými znameniami, ako sú zrod nového života, ranné zobúdzanie sa, nový deň, samotná Cirkev, ktorá trvá 2000 rokov a ako vrchol Eucharistia. Boh nám dáva mnoho “samozrejmých vecí”, ktoré až tak samozrejmé nie sú. A to si často uvedomíme až vtedy, keď ich stratíme. Každý východ slnka je pre mňa dôkazom, že ma Boh miluje. Každá svätá omša znamením, že Boh s nami ostáva po všetky dni, až do skončenia sveta *(porov. Mt 28,20)*.

Flámsky spisovateľ Timmermans opísal v jednej svojej poviedke mentalitu starej panny, ktorá čaká na to, aby ju požiadali o ruku, nie však preto, aby sa vydala, ale aby mohla s veľkou dôstojnosťou odmietnuť. V tom okamihu sa cítila veľkou dámou. [52]

[51] Porov.: HRIC, M.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.
[52] Porov.: ŠPIDLÍK, T.: *Živé slovo*. Pondelok 6. týždňa, s. 294.

Nie sme niekedy aj my pokušiteľmi Boha, ktorým nejde o jeho slávu, ale o pestovanie vlastnej prestíže, svojho ega, ktoré sa môže pochváliť, čo všetko videlo a skúsilo, a ktorému vôbec nejde o zlepšenie svojho života?

Možno žiadať aj zázrak, ale s podmienkou, že je to Božia vôľa a poslúži to pre spásu moju, či niekoho iného. No napriek tomu nečakajme zvláštne znamenia. Ony vždy ostanú zvláštnymi, výnimočnými. Radšej otvorme svoje oči a chváľme Boha za maličkosti, ktoré nám dáva. A pýtajme sa pritom: Čo mi chceš Pane týmto povedať? Aké mi dávaš znamenie? A ani na chvíľu nepochybujme, že Boh nám túži na tieto otázky odpovedať. Chce, aby sa tento vzájomný tichý dialóg ďalej rozvíjal a voviedol nás do hlbšej pravdy o sebe a našom mieste vo svete.

Franza Werfel, autor známej knihy Spev o Bernadete, napísal: „Kto chce uveriť, nepotrebuje žiadne znamenia či dôkazy. Kto nechce uveriť, tomu nebude stačiť ani tisíc dôkazov."[53]

Amen.

Utorok 6. týždňa Mk 8,14-21

Kvas

Pravým kresťanským životom sa chrániť formálnosti v náboženských úkonoch a materializmu

Je potrebný kvas?

Ježiš varuje, aby sme sa chránili kvasu farizejov i kvasu Herodesa *(porov. Mk 8, 15)*.

Apoštoli vtedy nechápali Ježišove napomenutie. Ich myšlienky neboli Božími myšlienkami, rozmýšľali len o pozemských veciach. Preto ich Ježiš karhá, aby nezmýšľali pozemsky, ale zatiahli na hlbinu, pozerali ako Boh: nie na vonkajšiu tvár, ale do srdca *(porov. 1Sam 16,7)*. Ako kvas pomáha prekvasiť cesto na chlieb, tak tento symbol sa stáva znamením ľudského vnútra, zmeny spôsobu života.

Kvas farizejov znamená ich pokrytectvo a formálnosť, zakladanie si na vonkajších náboženských úkonoch. Nežijú podľa toho, ako učia. Čítajú Sväté písmo, dlho sa modlia, dávajú almužnu, ale nie preto, aby sa obrátili, polepšili,

[53] Porov.: HRDLIČKA, J.: *Pane, ty máš slová večného života*. s. 35.

aby sa páčili Bohu, ale aby ich ľudia chválili a obdivovali. Vo vnútri sú však prázdni. Bohu sa nepáčia. Túžia len po zisku, moci a sláve.

Kvas Herodesa znamená život v pohodlí, v náboženskej ľahostajnosti. Herodes je typom človeka, ktorý sa dokáže dohodnúť s každým. Dokáže robiť kompromisy na obe strany. Pre jedných je veľký katolík, pre iných liberál, demokrat a ktovie ešte čo. Človek tisícich tvárí. Je prispôsobivý a premenlivý ako plastelína, človek bez chrbtovej kosti. Jeho základným heslom je zisk: len aby z toho niečo kvaplo. O takomto človeku môžeme pokojne povedať, že kade vietor, tade plášť.
Herodesovia a farizeji, žiaľ, ešte nevymreli. Aj dnes majú rôzne podoby a zamorujú svojimi myšlienkami a spôsobom života svoje okolie, aj naše srdcia. Moderne tomu dnes hovoríme konzumizmus, ľahostajnosť, materializmus, pretvárka.

Koľko z toho sa udomácnilo aj v našom srdci? A pýtajme sa sami seba: Nie som snáď aj ja takým farizejom či Herodesom pre svoje okolie? Sv. Pavol povedal: ***„Neviete že trocha, kvasu prekvasí celé cesto? Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom"*** *(1Kor 5,6-7)*. Gazdinky iste vedia, že cesto rýchlo vykysne, ak doň vmiesia trochu čerstvého droždia a nechajú na teplom mieste. Kvas má silu premieňať znútra. Napríklad: stačí ho nepatrné množstvo. Podobne stačí malá partia výrastkov, aby narušila pokoj v obci; malá skupina opilcov, aby vtiahli medzi seba ďalších kolegov; dve ženy stojace uprostred ulice, ktoré na seba "nalepia" ďalšie susedky a ohovoria koho môžu. Ale aké ťažké je premieňať sa opačne!

Ježiš nás dnes vyzýva, aby sme sa stali dobrým chlebom a dobrým čiže jeho, kvasom. Chrániť sa kvasu farizejov, teda pokrytectva, a kvasu Herodesa, teda ľahostajnosti a konzumizmu, neznamená izolovať sa od sveta, ale napĺňať sa Božím slovom, Božími myšlienkami, a najmä Eucharistiou. Takto nás Boh môže premeniť znútra na dobrý chlieb, ktorý bude na radosť a posilu pre naše okolie. Ale súčasne sa stávame kvasom, ktorý mení svoje okolie na Božie kráľovstvo silou Ducha Svätého, ktorý je v nás. Lebo, čo je v našom srdci, to je aj na jazyku a v živote - nedá sa to ukryť.

Staňme sa užitočným kvasom Ježiša Krista, aby sa čím skôr naplnila prosba z modlitby Otče náš: ***„príď tvoje kráľovstvo"*** *(Mt 6,10)*.

Amen.

Streda 6. týždňa Mk 8,22-26

Uhol pohľadu

Nechať sa uzdravovať Ježišom, aby náš pohľad na ľudí bol Boží

Na každú vec sa dá pozrieť minimálne z dvoch strán. O jednom a tom istom človeku dvaja sa môžu vyjadriť rozdielne.

Stali sme sa svedkami zvláštnej udalosti v Ježišovom živote. Po prvýkrát sa mu "nepodarilo" uzdraviť chorého na prvýkrát. Vari bol Ježiš prislabý na uzdravenie slepého? Alebo zapochyboval a slepca neuzdravil na prvý raz? Veď učeníkov, ktorí nevedeli uzdraviť posadnutého chlapca nazval neveriacim a skazeným pokolením *(porov. Mt 17,17)*.

Kam teda Ježiš svojím zvláštnym počínaním mieri? Nie, Ježiš nezapochyboval ani nebol slabý, len nám chce dať novú lekciu v Božej škole. Chce nám ukázať, že uzdravenie nášho vnútorného zraku, zraku nášho srdca sa uskutočňuje postupne.

V počiatočnej fáze nášho duchovného rastu máme tendenciu pozerať na ľudí čiernobielo, škatuľkovať ich: tento je dobrý a tento zlý, a to vo všetkom. Podobáme sa slepému, ktorý síce tvrdí, že vidí ľudí, ale súčasne sa mu zdá, že chodia stromy *(porov. Mk 8,24)*. Aj my vidíme ľudí, ale vnímame ich podľa našej, rôzne prekrútenej šablóny, podľa prvého dojmu, sympatie a pod. Čím sme starší vekom, zrelší v duchovnom živote, stále viac si uvedomujeme, že život nie je taký strohý, ale farebný a zložitý. Poznávame, že ľudia majú dobré aj zlé vlastnosti, a to zmiešané. Každý má dosť chýb, aby na sebe pracoval, ale aj mnoho dobrého, ktoré môže darovať. Uvedomujeme si, že rýchle a unáhlené posudzovanie ľudí sa nevypláca. Veď si len spomeňte na toľko svojich omylov.

Čím viac poznávame Ježiša, tým je nám bližší jeho pohľad na veci, udalosti a ľudí. Sme opatrnejší v odsudzovaní, ale aj v chválení, lebo nie je všetko zlato, čo sa blyští.

Istý rabín sa raz opýtal nábožného Žida: „Kedy sa končí noc a začína deň?" Opýtaný sa pokúšal nájsť nejakú odpoveď: „Možno vtedy, keď na nebi vidno prvý záblesk slnka? Alebo, keď je možné rozoznať človeka od kríkov?"

„Nie!," povedal starý rabín. „Deň sa začína vtedy, keď dokážeme v tvári každého človeka poznať svojho brata a sestru. Dokiaľ to nevieme, panuje v nás noc."[54]

Áno, dokiaľ nevidíme v každom človeku svojho brata a sestru, sme ešte stále slepí, stále vidíme, ***„akoby stromy chodili"*** *(Mk 8,24)*.

[54] Porov.: WOJTOWICZ, K.: *O kázni a dáždnikoch*. Bratislava : Lúč, 1992, s. 30

Ako rýchlo postupujeme v duchovnom raste, závisí od našej ochoty nechať sa Ježišom uzdraviť a pretvoriť. Ak sa snažíme pravidelne si spytovať svedomie a byť pravdiví voči sebe, náš pohľad na seba a aj na iných sa zreálňuje. Stávame sa milosrdnými, lebo aj my sme okúsili milosrdenstvo. Ježiš nás vedie za ruku do ústrania, ***„za dedinu"*** *(Mk 8,23)*, aby nás uzdravil, aby nás premenil – ako píše sv. Marek, poslinil nám oči a vložil na nás ruky *(porov. Mk 8, 23)*. Nie rozhovory o Ježišovi, o ľuďoch nám pomáhajú rásť, zvlášť nie vtedy, ak sa menia na posudzovanie a ohováranie, ale zotrvávanie v tichosti s Kristom v modlitbe.

Zastavme sa dnes na chvíľu v ústraní s Ježišom a prosme ho, aby uzdravil náš pohľad na seba a iných, aby sme hľadeli nie očami odsudzovania, ale Božími očami lásky. Lebo pravdivo vidíme iba čistým srdcom.

Amen.

Štvrtok 6. týždňa Mk 8,27-33

Božie cesty

Byť otvorený prijať v živote všetko ako Božiu vôľu

Predstavte si učiteľa matematiky, ktorý nevie násobilku, alebo chemika, ktorý nepozná vzorce, poľnohospodára, ktorý nevie, kedy siať, zberať, orať atď. Je to dostatočne absurdné?

Asi takto vnímali učeníci, nevynímajúc Petra, Ježišovo vyhlásenie, ktoré sme počuli v dnešnom úryvku z Markovho evanjelia: ***„Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych"*** *(Mk 8,31)*.

Predstava Mesiáša bola vtedy spojená s politickou a územnou slobodou Izraela. Mesiáš príde, porazí Rimanov, a najmä ich pohanskú helénsku kultúru, a nastolí vládu Židov, ako kedysi v čase Dávida a Šalamúna. Mesiáš a trpieť? Absurdné! A predsa, opäť sa potvrdilo slovo, ktoré Boh povedal ústami proroka Izaiáša: ***„Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - hovorí Pán. Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest a moje myšlienky od vašich myšlienok"*** *(Iz 55,8-9)*. A tak sme svedkami, ako apoštol Peter síce vyznáva, že Ježiš je Mesiáš, ale súčasne ho odhovára od jeho poslania, ktoré mu dal Otec. Preto ho Ježiš nekompromisne nazýva satanom, teda Božím odporcom.

Nie je to niekedy tak aj s nami? Na jednej strane sa modlíme, prinášame obety, postíme sa, pomáhame blížnemu a myslíme si, akí sme už dokonalí. Ale

na druhej strane nedokážeme prijať nezdar v práci, pokorenie od šéfa, smrť niekoho blízkeho. Naše vnútro sa búri, lebo to nezapadá do našich predstáv o Bohu, o Božej láske.

Učme sa od Jóba, ktorého Boh dovolil satanovi skúšať. Keď sa dozvedel, že mu ukradli stáda, že mu zahynuli synovia a dcéry, povedal: ***„Nahý som vyšiel z lona svojej matky a nahý sa ta vrátim. Pán dal, Pán vzal, nech je Pánovo meno zvelebené"*** *(Jób 1,21)*! A keď dostal malomocenstvo, svojej žene, ktorá ho nahovárala, aby preklial Boha povedal: ***„Hovoríš, ako len hlúpe ženy hovoria. Azda máme len dobré brať od Pána, a zlé prijať by sme nemali"*** *(Jób 2,10)*? Jób bol nakoniec za svoju vernosť Bohom odmenený. Súčasne nás učí základnej pravde: ***„tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré"*** *(Rim 8,28)*.

Isteže je to ťažké a nie je to záležitosť jednej modlitby, jedného dňa, ba ani roka. Je to proces neustálej otvorenosti voči Božiemu hlasu, ktorý sa nám prihovára nielen v ústnej modlitbe, ale aj v udalostiach všedného dňa. Pýtajme sa preto: Čo mi chceš Pane týmto povedať? ***„Hovor, tvoj sluha počúva"*** *(1Sam 3, 10)*! Začnime teraz a tu. Začnime dnes!

Amen.

Piatok 6. týždňa Mk 8,34-9,1

Skutočný život

Mať v živote rebríček hodnôt, v centre ktorého je láska k Bohu a blížnemu

Jedna starodávna perzská rozprávka hovorí o mužovi, ktorý mal iba jedinú myšlienku: mať zlato, mať všetko zlato. Bola to nenásytná myšlienka. Zožierala mu mozog i srdce. Nebol schopný myslieť a túžiť po ničom inom, ako po zlate. Keď prechádzal cez mesto, videl iba výklady klenotníkov. Nezaujímalo ho nič iné, ani tie najkrajšie veci. Ľudí si nevšímal. Belasé nebo a vôňa kvetov preňho nejestvovali. Raz už neodolal. Náhle vošiel do klenotníctva a začal si napĺňať vrecká zlatými náramkami, prsteňmi a ihlicami. Samozrejme, keď vychádzal z obchodu, zatkli ho. Žandári mu povedali: „Ako si si len mohol myslieť, že ujdeš? Obchod bol plný ľudí." „Naozaj?" spýtal sa začudovane. „Nevidel som ich. Videl som iba zlato!"[55]

Tento príbeh v nás spontánne zrodí otázky: „Čo ja považujem za najvzácnejšie? Nežijem snáď aj ja vo svojom svete, ktorý som si vytvoril, a v ktorom nemá miesto Boh a nik z môjho okolia? Okolo čoho sa krútia moje myšlienky, moje rozhovory, námaha? Nepodobám sa náhodou mužovi

[55] Porov.: FERRERO, B.: *Štyridsať príbehov z púšte*. Bratislava : Don Bosco, 1999, s. 34-35.

z príbehu, ktorý sa nedokázal tešiť zo života, pretože ho zväzovala túžba po márnosti?"

Ježiš nás dnes učí: ***„Kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil"*** *(Mk 8,35-36)*!

Ježiš hovorí o zmysle života. Dobre vie, že sme stvorení pre službu Bohu a blížnym.

Dokážeme sa rozvíjať a realizovať iba v tejto službe? Avšak vplyvom hriechu, si niekedy zamieňame prostriedky za ciele, stvorené veci za Stvoriteľa, nechce sa nám slúžiť a chceme si len užívať, konzumovať. Lenže vtedy sa nerozvíjame, naopak - zakrpatievame. Náš pohľad na svet okolo nás sa kriví a zužuje na to pomyselné "zlato", čo v našom prípade môže byť pohodlie, vyššia životná úroveň, auto, alkohol, kariéra, sláva a pod. Každý si tu môže doplniť toho svojho bôžika, ktorému sa klania.

Stratiť svoj život môžeme prirovnať k zrnu, ktoré musí odumrieť, aby prinieslo úrodu. Ono zaniká, ale život, ktorý je v ňom sa mení na život rastliny. Z malého a nenápadného semena sa stáva vysoká a pekná či užitočná rastlina, dokonca aj strom. Ak by nevyklíčilo, uschne v zemi a nik si na neho ani nespomenie, je nanič.

Veď aj Ježiš Kristus, ***„hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: "Ježiš Kristus je Pán!" na slávu Boha Otca"*** *(Flp 2,6-11).*

Ak to prenesieme do nášho života, stratiť svoj život neznamená iba mučenícku smrť, ku ktorej Boh niektorých povoláva, ale znamená to aj krotiť svoju žiadostivosť, svoje sebecké chúťky a zamerať svoj život na druhého. Vytvoriť si rebríček hodnôt podľa evanjelia, ktoré sú pre naše dobro a pomôžu sa nám rozvíjať. Pretože ***„čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil"*** *(Mk 8,36)*?! Nebuďme ako boháč, ktorý si nahonobil majetok, mal plné sýpky, ale nemal dobré skutky. Boh sa ho pýta: ***„Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?"*** *(Lk 12,20).*

O pravom zmysle života a pravých hodnotách hovorí Ježiš na inom mieste v evanjeliu, keď odpovedá farizejovi, ktorý ho pokúšal, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie: ***„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci"*** *(Mt 22,36-40).*

Milovať Boha a milovať človeka sú dve, od seba neodlučiteľné veci, pretože vtelením sa Boh stal človekom, jedným z nás. Tým sa Ježiš Kristus spojil s každým človekom všetkých čias. Veď hovorí: ***„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili"*** *(Mt 25,40)*.

Postavme opäť do centra nášho srdca, nášho života, myslenia cítenia a námah Ježiša Krista, ktorý jediný nám môže darovať večný život, pravé šťastie, nielen chvíľkové, nielen na pár rokov, ale naveky – tu aj vo večnosti a slúžme mu v našich blížnych.

Amen.

Sobota 6. týždňa Mk 9,2-13

Viera v Krista

Posilniť veriacich vo viere v Ježišovu moc

Spolu s troma učeníkmi sme sa stali svedkami premenenia Pána na vrchu Tábor. Scéna nám pripomína inú horu, ktorá zohrala v dejinách Izraela veľmi dôležitú úlohu – Sinaj. S touto horou sú spojené osudy dvoch postáv, ktoré sa rozprávajú s Ježišom – Mojžiša a Eliáša.

Aj vtedy, keď Izraeliti vyšli z Egypta, odchádza Mojžiš na horu Sinaj, aby sa rozprával s Bohom a dostal Desatoro. Aj vtedy vrchol zahalil oblak, ktorý je znakom Božej prítomnosti, a keď odtiaľ prišiel, jeho tvár žiarila, lebo bol jediným človekom, s ktorým sa Boh rozprával z tváre do tváre, teda dôverne, ako s priateľom.

Aj Eliáš, keď plný strachu uteká pred kráľovnou Jezabel, prichádza na tento vrch, avšak premenený štyridsaťdennou púťou po púšti. Boh k nemu prichádza vo vánku a pýta sa ho: ***„Čo tu robíš, Eliáš?" On odpovedá: „Plný som horlivosti za Pána, Boha zástupov"*** *(1Kr 19,13-14)*.

Hora Tábor predstavovala pre každého, kto poznal Písmo symbol vrchu, na ktorom sa zjavil Boh. Všetky okolnosti sú výrečné: S kým sa tu rozprávajú Mojžiš a Eliáš, ak nie s Bohom? Ježiš je teda Boh, Boh večný, Boh Izraela. Okrem toho sú Mojžiš s Eliášom symbolom Zákona a Prorokov ako dvoch svedkov, ktorí sa vyžadovali na potvrdenie nejakého výroku. V tomto prípad božstva Ježiša Krista.

Ak sa vžijeme do situácie učeníkov, boli pravdepodobne ešte skleslí kvôli Pánovej predpovedi svojho umučenia a razantnou reakciou voči Petrovi, ktorého Ježiš nazval satanom, Božím protivníkom. Preto ich berie do ústrania a ukazuje sa im v sláve, ukazuje sa im ako čakaný Mesiáš, Vykupiteľ Izraela. Ukazuje sa

im ako ten, ktorý má moc, ktorý má moc premeniť nielen seba, ale aj ich srdcia, a to v jednom okamihu. Apoštol Ján, ktorý bol svedkom tohto premenenia, na záver svojho evanjelia bez strachu vyznáva: ***„Toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene"*** *(Jn 20,31)*. Bývame často skleslí a rozčarovaní zo života? Sklame nás priateľ, kolega v práci, deti či rodičia, možno aj kňaz? Ale nebojte sa, Ježiš to vidí a ponúka nám pomoc. Nech nás posilní jeho uistenie: ***„Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet****" (Jn 16,33)****! „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta"*** *(Mt 28,20)*. Kristus nám nechce ťahať medové motúzy popod nos. Nehovorí nám lacné frázy, ale slová, ktoré majú moc. On má moc včera, dnes a naveky *(porov. Hebr. 13,8)*! Príkladom sú nám telesné a duchovné uzdravenia a obrátenia mnohých známych, ale aj neznámych ľudí.

Jedným z nich je aj svetoznámy francúzsky básnik Paul Claudel, ktorý sa narodil v nábožensky ľahostajnej rodine a na gymnáziu úplne stratil vieru. Uznával iba materialistickú hypotézu, že všetko riadia nezmeniteľné zákony, ktorých pôvod veda v krátkom čase odhalí. Bol presvedčení, že Boh neexistuje. Ako neverec prišiel večer na Božie narodenie do katedrály Notre Dame v Paríži, aby si prezrel jej vnútornú krásu pri bohatom vianočnom osvetlení. Jeho básnická duša zatúžila po takomto čistom umeleckom zážitku. Postavil sa medzi veriacich. Ale čoskoro prestal skúmať umeleckú gotiku a začal si všímať spevy a modlitby a radostné nadšenie veriacich. Zrazu bol uchvátený mohutným vnútorným zážitkom. Sám o tom hovorí: „Do očí sa mi tisli slzy, pretože v srdci sa mi ozývalo láskyplné volanie. Boh bol pri mne, miloval ma a ja som zahorel ľútosťou nad predchádzajúcim životom. A vtedy som pocítil, že malé dieťa, že Ježiš si vybral moje srdce za jasličky. A v duchu som videl, ako vo mne celá materialistická hypotéza a celá veda padá a láme sa pred týmto Dieťaťom."

V tej chvíli Paul Claudel hlboko prežil moc lásky Boha, ktorý sa stal človekom a prebýva medzi nami. Otvoril sa pre Božiu lásku a stal sa veriacim a šťastným na celý život.[56]

Boh nekonal zázraky iba v Izraeli, či v prvotnej cirkvi, čo máme zaznamenané vo Svätom písme. On koná aj dnes. Čaká, že ho budeme prosiť, túžiť po jeho moci a dôverovať mu. Lebo, kto prosí a ***„pochybuje, podobá sa morskej vlne hnanej a zmietanej vetrom"*** *(Jak 1,6)*. Ale každý, kto prosí v súlade s Božou vôľou, dostane a kto hľadá nájde, a kto klope na božské srdce, tomu otvoria *(porov. Mt 7,8)*. Nech posilní toto Pánovo uistenie náš život, aby bol čoraz viac preniknutý vierou v neho.

Amen.

[56] Porov.: VRABLEC, J.: *V službe slova C.* Rím : SÚSCM, 1991, 461.

Pondelok 7. týždňa Mk 9,14-29

V trápeniach s vierou

Povzbudiť veriacich k tomu, aby i napriek zložitým okolnostiam života dôverovali Bohu[57]

Zúfalstvo. Stav človeka, ktorý vyčerpal všetky možnosti, aby odvrátil nepriaznivé skutočnosti doliehajúce na jeho život. Hľadal, premýšľal, skúšal, ale výsledok sa nedostavil. Čo ďalej? Mám ešte nejakú nádej? V prísloví sa hovorí: Nádej končí posledná. Ale je to skutočne tak i vtedy, ak stojíme zoči-voči ťažkostiam, ktoré prináša život?

Otec z evanjelia hovorí Ježišovi: ***„Učiteľ, priviedol som k tebe svojho syna. Je posadnutý nemým duchom...“*** *(Mk 9,17).*

Evanjelium predstavilo situáciu, v ktorej sa ocitol zúfalý otec. Možno poviete, veď pomoc nepotreboval otec, ale jeho syn. S tým súhlasím, máte pravdu. Lenže pre Ježiša predmetom záujmu je viac otec posadnutého chlapca, ako samotný chlapec. Len čo Ježiš prichádza k zástupu, v ktorom sú i jeho učeníci, všetok ľud užasol *(porov. Mk 9,15).* Ježiš sa nepribližuje bez toho, aby to nevzbudilo pozornosť. Na jednej strane máme osoby, ktoré stoja v zdanlivo neriešiteľnom probléme. Dvanásti zistili, že nedokážu uzdraviť chorého chlapca, ktorý je posadnutý „nečistým duchom“ *(Mk 9,25*). Na druhej strane je Ježiš. Vchádza medzi zástup, aby ich upokojil, a aby predovšetkým zúfalému otcovi dal odpoveď na jeho prosbu, ktorou naliehavo prosil o pomoc.

Nekonáme niekedy podobne aj my? Obraciame sa na Ježiša, aby vzal problém do svojich rúk. A to až vtedy, keď sa ocitneme na dne. Prečo sa Ježiš pýtal, čo je chlapcovi? Potreboval nejaké informácie? Nie. Tú otázku položil kvôli chlapcovmu otcovi a zástupu ľudí. Môžeme si predstaviť, ako na toho muža vážne hľadí: „Ver mi. Pozri, Boh, ktorý je všemohúci, je uprostred vás.“ Ježiš chcel, aby uvideli, že neprišiel iba konať zázraky a riešiť beznádejné prípady. Jeho poslaním bolo, aby v ňom spoznali Boha, ktorý nezabudol na svoj ľud, stále ho miluje a teraz je mu bližšie, ako kedykoľvek predtým. Pozeráme na Ježiša s takouto vierou? Všetko je možné, ak veríme *(porov. Mk 9 23),* dokonca aj vtedy, keď o svoju vieru musíme zápasiť. Rovnako, ako Ježiš priviedol chlapcovho otca k vyznaniu viery jeho slovami: ***„Verím! Pomôž mojej nevere!“*** *(Mk 9,24).* Pomôže aj nám. A práve tak, ako chlapcov otec prijal od Ježiša viac ako synovo uzdravenie, aj my dostaneme viac, ako žiadame.

Každý deň prináša množstvo situácií, v ktorých sa od nás žiada, aby sme zaujali postoj. Pre aký sa rozhodneme, to záleží len od nás.

Ježiš, všetkých nás pritiahni k sebe, aby sme si prehĺbili vieru v teba.

Amen.

[57] Porov.: KUPČÁK, R. Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Utorok 7. týždňa Mk 9,30-37

Vzor pravej služby

Motivovať veriacich k prejavom služby, ktorá nerobí rozdiely medzi ľuďmi

Evanjelium predstavuje veľmi pôsobivý obraz. Ježiš, Syn Boha, Pán celého sveta, vzal dieťa, postavil ho medzi Dvanástich a objal. Týmto jednoduchým gestom Ježiš neukázal Dvanástim len svoju láskavosť, ale aj to, akých pozorných a milujúcich ľudí z nich chce urobiť.

Ježiš použil túto „názornú pomôcku“ na zobrazenie priepastného rozdielu medzi túžbou sveta po moci a postavení a Otcovou túžbou, aby sme ochotne prijímali slabých, zraniteľných a vďačne im slúžili. Ježiš naplnil túto požiadavku, keď sa postavil na roveň tým, ktorí sú slabí, núdzni a ako deti. Svojim nasledovníkom povedal, že ak prijmú jedno také dieťa v jeho mene, prijímajú jeho samého. Objal by si Ježiša? Odpoveď by bola azda jednoduchá, ak by prišiel odetý v sláve svojho nanebovstúpenia, alebo ak by prišiel ako skromný, no slušne oblečený kazateľ. Ale čo ak by prišiel ako špinavý, chudobný človek, možno i zapáchajúci… Alebo bezvládny, utrápený chorobou, či odmietaný okolím, ktorému prekáža?

Deň, čo deň sme zaplavovaní informáciami o bohatých a slávnych, mocných a vplyvných ľuďoch. Spoločnosť nás láka, aby sme napodobňovali tých, ktorí prekypujú zdravím, postavením a mocou. Naopak, chudobných, slabých a odmietaných častokrát ignorujeme a tvárime sa, že oni nepatria k skupine, ktorá si zaslúži našu pozornosť a záujem. Je to úplne iný pohľad na svet, než aký mal Ježiš! On neprišiel s ováciami a nádherou, ale prišiel v jednoduchosti prejavovanej pokorným prístupom ku každému. Ježišova cesta je diametrálne odlišná od predstavy, ktorú vidíme v televízii, v kinách a na stránkach tzv. „najčítanejších časopisov“.

Pomaly, ale isto sa učeníci Ježiša oboznamovali so spôsobom, ako hľadieť na veľkosť a postavenie. Učili sa pozerať tak, ako sa na každého človeka pozerá Ježiš a jeho Otec. Aj my sa musíme naučiť vidieť rozdiely v tom, čo je veľké v očiach sveta a čo v očiach Boha. Skúsme si dnes v mysli uchovať obraz Ježiša objímajúceho dieťa. Nech tento obraz pokory Božím spôsobom hovorí k nám o veľkosti. Nech nám pomáha pri rozhovore s Pánom pochopiť, k akej službe nás volá. Nech premýšľanie o ceste k veľkosti v Božom kráľovstve formuje našu myseľ a srdce.

Ježiš, uč ma slúžiť, ako si slúžil ty – slabým a zraneným.

Amen.

Streda 7. týždňa Mk 9,38-40

Stávať sa svedkom Krista

Priviesť veriacich k uvedomeniu si svojej úlohy, ktorú majú ako kresťania

Každému človekovi, bez rozdielu, bola zverená nejaká úloha. Deťom poslušnosť voči rodičom, žiakom a študentom zodpovedne sa pripravovať na vyučovanie a plniť si svedomito školské povinnosti, rodičom starostlivá výchova o svoje deti, kňazovi viesť jemu zverený ľud k spoločenstvu s Bohom, lekárom pomáhať ľuďom v chorobách a takto by sa dalo pokračovať ďalej a ďalej. Všetci sa snažíme, aby sme si dobre vykonávali prácu i poslanie, každý podľa svojho stavu. Čo je mojím poslaním, keď som človekom viery? Žiada sa niečo aj od kresťana? Apoštoli narazili na človeka, ktorý vyháňal zlých duchov v Ježišovom mene. Ich reakcia bola: ***„Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami“*** (Mk 9,38). Ježiš využil túto príležitosť a odpovedal spôsobom, ktorým dal poučenie aktuálne pre všetky časy: „Nebráňte mu! Lebo nik, kto robí divy v mojom mene, nemôže tak ľahko zle hovoriť o mne. „Veď kto nie je proti nám, je za nás“ (Mk 9,39–40). Tento neznámy človek preukázal hlbokú vieru v Ježiša. Vyjadril ju skutkami. Kristus ho prijíma za svojho učeníka a zároveň odsudzuje malicherný a výlučný postoj k apoštolátu s obmedzeným prístupom. Dáva pred náš zrak svoj postoj, že apoštolská práca vykonaná v jeho mene sa môže prejaviť v rozličných podobách.

Rozmanité druhy apoštolátu posväcujú svet a napomáhajú príchodu Božieho kráľovstva, aby sa stalo zjavným na zemi. Jedine viditeľný charakter tohto kráľovstva v konkrétnej podobe môže vypovedať o tom, že Boh je medzi nami. Jedinou podmienkou je „zotrvať pri Kristovi“. Učeníci dlhý čas trávili s Ježišom. Poznal ich ľudské nedostatky, a preto naliehal, aby všetko zanechali kvôli nemu. Spoznávanie Božej vôle by aj nás malo viesť k tomu, aby sme boli otvorení najrozmanitejším formám apoštolátu bez ohľadu na to, ako vzdialené by boli nášmu štýlu myslenia a konania. Je totiž nepredstaviteľné, aby sme ako kresťania prežívali plne svoju vieru a súčasne pestovali mentalitu „exkluzivity“. Keby sme považovali za rivala každého, kto by sa neprispôsobil určitému, nám vlastnému spôsobu činnosti alebo metódam apoštolátu. Ak má však niekto správny úmysel, v každom prípade vykonáva užitočné poslanie a nebude na Pánovej vinici škodiť. Všetci sme potrební. Pre nás je veľmi dôležité, aby sme ohlasovali Krista a jeho učenie mnohými rozmanitými spôsobmi. Všetka táto rozmanitosť má slúžiť len na to, aby zväčšovala a zdôraznila skutočnosť Božieho kráľovstva medzi nami, v našom živote. Preto sa musíme tešiť, keď vidíme veľa ľudí horlivo ohlasovať Božieho kráľovstvo.

Ježiš, pri Tebe sa chceme učiť, ako máme zjavovať Božiu slávu. Amen.

Štvrtok 7. týždňa Mk 9,41-43.45.47-50

Cieľ pre každého človeka

Pripomenúť veriacim celoživotný cieľ, ktorý má byť na prvom a najdôležitejšom mieste v ľudskom živote

Uvažovali ste už niekedy nad tým, koľko vecí dosiahne človek v živote? V detstve sú to väčšinou jednoduché veci ako najnovšia hračka, nástup do základnej školy, prvenstvo v školskej olympiáde a podobne. S vekom rastú ambície a hranice dosiahnutia istých výsledkov sa posúvajú stále dopredu. Úspešne zmaturovať a byť prijatý na vybranú vysokú školu. Potom si získať perfektné zamestnanie a vytvoriť si prestížne postavenie v spoločnosti s cieľom ju obohatiť. Medzi tým všetkým, čo v živote dosiahneme, je len jedna ambícia skutočne dôležitá: dôjsť ku konečnému cieľu, ktorý nám určil Boh, a to prísť do neba.

V evanjeliu sme mohli počuť: ***„Ak by ťa zvádzala na hriech tvoja ruka, odtni ju … Ak ťa zvádza na hriech tvoja noha, odtni ju … A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho … Je lepšie vojsť do Božieho kráľovstva zmrzačený, krivý alebo len s jedným okom, ako keby ťa mali fyzicky zdravého vrhnúť do pekla“*** *(Mk 9, 40–48).*

Je lepšie prísť o niečo tak dôležité ako je ruka, noha alebo oko, než o nebo – naše najvyššie dobro.

Ak by si to vyžadovali okolnosti, musíme sa kvôli tomuto cieľu vedieť vzdať všetkého. Odstrániť to, čo by nám stálo v ceste, hoci by to malo pre nás veľkú hodnotu a neobyčajný osoh. Všetko, čo vypĺňa náš život sa má podriadiť najvyššiemu cieľu, a tým je vlastnenie Boha. Pokiaľ by sa niečo ukázalo v tomto zmysle viac prekážkou než pomocou, musíme dať veci vnímavo do poriadku. Nerobí sa to ľahko a hneď. Vyžaduje si to čas, mnohokrát aj nesmiernu trpezlivosť. No najpodstatnejšie je si uvedomiť skutočnosť, že akákoľvek námaha a vynaložené úsilie ma budú vždy bližšie privádzať k radosti večného života. Treba však úplne odstrániť každú prekážku, ktorá mi bráni postupovať v ceste do neba. Čokoľvek, čo by nás približovalo k hriechu, treba rozhodne vykázať zo svojho života. Možno nepôjde o prekonávanie čohosi veľkého, ale skôr o malé, nenápadné vrtochy, ako kontrola svojich nálad a spôsobov komunikácie s inými, prílišná starostlivosť o svoje pohodlie, nezáujem o spoločnú, dobrú vec… Ak budeme vo svojom zápase neodbytní, ak budeme mať pred sebou jasný cieľ, vtedy sa budeme rozhodne, možno až nemilosrdne snažiť naprávať tieto situácie, aby prestali byť prekážkou a premenili sa nám na opravdivý zisk – jednota s Bohom po celú večnosť.

Ježiš, nech s Tvojou pomocou odvrhujeme zo svojho života to, čo nás vzďaľuje od najdôležitejšieho cieľa - od Teba. Amen.

Piatok 7. týždňa Mk 10,1-12

Strážiť si svoju vernosť

Poukázať na vernosť ako na základný postoj dôverného vzťahu medzi Bohom a človekom

Čo si myslíte, aký prvok musí byť nezastupiteľne prítomný medzi dvoma osobami, ktoré vytvárajú úprimný vzťah, napr. manželský? Je to vernosť. Vernosť jedného voči druhému. Keď Ježiš povedal farizejom, že Boh chce, aby sa manžel pripútal k manželke a boli jedno telo, možno ani tak nezdôrazňoval nerozlučnosť manželstva, ako skôr rozprával o Otcovej túžbe, aby manželský život bol odrazom Božej lásky a vernosti voči svojmu ľudu.

Veľmi dobrým a názorným príkladom na túto tému je starozákonná kniha proroka Ozeáša. Boh povedal prorokovi, aby sa oženil s pobehlicou, ktorá mala meno Gomer.

Po čase vernosti, v ktorom mu porodila tri deti, sa Gomer vrátila k starému spôsobu života. Skúste si predstaviť, akú veľkú a hlbokú bolesť musel prežívať Ozeáš. Najskôr nad Gomerou, ktorá ho podviedla, zneuctila ich vzájomné spolunažívanie, ale rovnako aj voči Bohu, ktorý mu prikázal zobrať si ju za manželku. Potom Boh prikázal Ozeášovi, aby šiel a priviedol naspäť k sebe svoju ženu. Napriek svojmu vnútornému utrpeniu a spôsobenej bolesti Ozeáš sa s ňou zmieril. Povedal jej: Chcem, aby si žila so mnou. Ale musíš sa vzdať svojich starých zvykov *(porov. Oz 1,1–3,5).*

Mnohým z nás by sa zdalo takmer nemožné urobiť to, čo urobil Ozeáš. Možno by bolo správnejšie, aby Gomer ako prvá prišla zmieriť sa, ale Boh proroka žiadal, aby prvý krok urobil on. Boh povedal Ozeášovi, aby miloval Gomer tak, ako Boh miloval Izraelitov, ktorí mu boli neverní a podvádzali ho, idú za inými bohmi. O niekoľko storočí sa naplnili Božie slová adresované Ozeášovi.

Boh prišiel, aby nás našiel a priviedol späť. Ježiš vedel, že ak pred ním uprednostníme modly, či to budú peniaze, postavenie,alebo nezávislosť, budeme sa správať ako Gomer. Ako Ozeáš, aj Ježiš poslúchol Boha a zaplatil vysokú cenu, aby nás zachránil a priviedol späť k sebe. Ježiš je náš ženích. Zaviazal sa nám večnou a vernou láskou. Jeho „manželstvo“ s nami je definitívna zmluva, ktorú Boh uzavrel a nikdy nebude zrušená. Vyzvaní Božou láskou a jeho absolútnou vernosťou popremýšľajme o našich postojoch voči Bohu. Položme si otázky: Stoja medzi mnou a Ježišom nejaké „modly“, nejaké prekážky brániace budovať môj úprimný vzťah s Ježišom? Mám „nejaké iné lásky“, o ktorých mi Boh hovorí, že ich mám opustiť? Nevyčkávaj a osloboď sa od nich! Tvoj ženích ťa čaká s otvoreným náručím a volá ťa k sebe. Spolu s tebou chce pretvárať

tvoje „ja“, aby ani strata odvahy a síl ísť ďalej neoberali tvoj život o jeho vznešenosť, ktorú mu dáva sám Boh vo svojej láske.

Ježiš, úplne si sa nám daroval. Nauč nás takej vernosti, akú si mal ty k nám.

Amen.

Sobota 7. týždňa Mk 10,13-16

Sloboda vstupu do Božieho kráľovstva

Posmeliť vo veriacich presvedčenie, že vstup do Božieho kráľovstva nie je zabarikádovaný, ale prístupný každému, bez rozdielu

Pokúsili ste sa už niekedy telefonovať ministrovi? Alebo dohodnúť stretnutie s výkonným riaditeľom veľkého podniku? Zatiaľ som to ešte ani ja neskúšal. Ale kto sa o to pokúsil, vie, že je veľmi náročné dostať sa k ľuďom na „vrchole“. Zväčša sú obklopení poradcami a spolupracovníkmi, ktorí prístup k nim obmedzujú. Ale nie všetci „významní“ ľudia sú nedosiahnuteľní.

Ježišovi učeníci konali podobne, ako dnešní ochrancovia a poradcovia. Snažili sa nepustiť k Ježišovi rodičov, prinášajúcich svoje deti, aby ich požehnal. Čítali sme: ***„Ježišovi prinášali deti, aby sa ich dotkol. Ale učeníci ich okrikovali“*** *(Mk 10,13)*.

Nepokladali deti za také významné, aby si zaslúžili jeho pozornosť a čas. A nevideli dôvod, prečo by sa Ježiš mal zaoberať týmito malými stvoreniami. Ale Ježiš odmietol takéto obmedzenia. Ochotne a s radosťou prijímal tieto deti napriek odporu učeníkov. Učeníci museli byť prekvapení, keď im Ježiš povedal, že nebeské kráľovstvo patrí všetkým ľuďom, aj deťom, ako sú tieto. Ale ešte viac museli byť zmätení, keď dodal: ***„Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň“*** *(Mk 10,15)*. Ježiš opäť prevrátil naruby ich hodnoty.

Rodičia milujú svoje deti preto, lebo sú ich. Nie preto, žeby urobili niečo, čím by si zaslúžili ich lásku. Rovnako, ako deti dôverujú svojim rodičom, že ich milujú a postarajú sa o nich, aj od nás Boh chce, aby sme dôverovali jeho láske a starostlivosti o nás. Jeho kráľovstvo je dar, nie odmena za dobre vykonanú prácu. Túži, aby sme ho prijali slobodne s presvedčením, že nám daroval niečo, na čo by sme si nikdy neboli schopní zarobiť. Prosme Pána, aby zmenil naše zmýšľanie a nanovo usporiadal naše hodnoty. Aby sme s láskyplnou dôverou mohli vojsť do Božieho kráľovstva. Veď k Bohu máme slobodný a voľný prístup.Ježiš, uč ma spoliehať sa na teba, ako tvoje opravdivé dieťa, ktoré chce s radosťou a vďačnosťou prijať tvoje kráľovstvo.Amen.

Pondelok 8. týždňa Mk 10,17-27

Bohatstvo – prekážka k dosiahnutiu Božieho kráľovstva

Učiť sa zriekať [58]

Bratia a sestry v Kristovi. Pán Ježiš hovorí mladíkovi: „Choď, predaj všetko čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma“(Mk 10, 21). Vtedy mladík, odišiel smutný. Premohla ho nevôľa nad veľkosťou požiadavky, ktorá sa zmenila na hlboký zármutok. Pán Ježiš neučí, že materiálna chudoba je podmienkou pre prijatie do Božieho kráľovstva. On učí a chce mladíkovi otvoriť oči pre tú skutočnosť, že vnútorne slobodný postoj k svetským majetkom je nezvyčajne ťažký.

Musíme si uznať , že každý človek lipne na hmotných dobrách tohoto sveta, a neraz sa stáva, že aj veriaci kresťania, keď im pribúda majetok, chváliа sa, že je to neobyčajné požehnanie od Boha. Pritom však zdôrazňujú, že Boh im dal „iba“ úlohu správcovstva. Ale opýtajme sa: „Čo keď im Boh toto „správcovstvo“ vezme? Budú to vedieť prijať? Budú sa chcieť tohto majetku zriecť z lásky k Bohu? Mladík v evanjeliu nesúhlasil so stratou svojho majetku, ktorý spravoval, a preto odišiel. Ako sme na tom my? Vieme sa zrieknuť dobrého platu, dobrého miesta v zamestnaní, rýchleho postupu v kariére kvôli kresťanskej viere? Vedel by som sa zrieknuť jedného kusa dobytka zo siedmich v prospech suseda, ktorý má viacčlennú rodinu a je sociálne slabší, alebo prípadne chorý a nemôže tak uživiť rodinu, ako ja zdravý? Zamýšľam sa nad tým, že aj ja sa môžem ocitnúť v životnej situácii, kedy budem odkázaný na pomoc iných? Zamýšľajme sa nad tým, lebo nie sme pánmi nad časnými majetkami tohoto sveta a taktiež pánmi nášho zdravia, ale len dočasnými správcami - nie večnými!!!

Preto, bratia a sestry v Kristovi, nech nám nikdy nechýba dôvera v Boha, ktorá by sa mala prejaviť tým, že sa vieme zrieknuť niektorých vecí, s tým vedomím, že Boh sa už postará, a tak viac lipnúť na Bohu a jeho láske, ako na časných veciach.

Amen.

[58] Porov.: FLOREK, J.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2003.

Utorok 8. týždňa Mk 10,28-31

Kvôli Bohu opustiť všetko
Nelipnúť na matérii

Nehovoríme mnohí z nás, ako Peter hovoria Ježišovi?

„Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou“ *(Mk 10,28).*

Pán Ježiš neodsudzuje túto otázku, ale hovorí, že tí, ktorí sa pre neho zrieknu rodiny, majetku a života, dostanú stonásobnú odmenu nielen po smrti, ale už tu na zemi dostanú namiesto nich vyššie hodnoty, ako je pokoj srdca, jasnosť a zmysel života, oslobodenie od strachu pred smrťou, slobodu od otroctva voči nízkym vášňam čiže zníženie k náklonnosti k zmyselnostiam tela. Tieto hodnoty sú mnohokrát vyššie nad tými, ktorých sa človek dobrovoľne vzdá, ktoré dobrovoľne daruje kvôli oddanej službe Bohu. A týchto ľudí čaká aj večná odmena po smrti.

Človek tu dáva veci pozemské, hmotné, netrvalé a získava nebeské, duchovné, večné. Je to akoby človek dával Bohu svoj dar. Veď predstavme si seba, keď chceme niečo darovať milovanej osobe, ktorú máme veľmi radi a má nejaký sviatok. Celú dobu pred tým dňom hľadáme a rozmýšľame nad nejakým pekným darčekom, ktorý by ju potešil. Neraz sa jej nenápadne opýtame, čo by ju potešilo. Možno nám to povie a možno nie, ale my sa nevzdávame; a keď na niečo prídeme, poteší nás tento nápad, ktorý môžeme uskutočniť v podobe daru. V tej chvíli si uvedomujeme, že čím nás ten dar stál viac námahy, tým viac sme radi, že ho môžeme podarovať a tešiť sa z radosti milovanej osoby, keď ho dostane.

Takýmito darcami sú aj kňazi, rehoľné sestry či rehoľní bratia. Aj oni darujú Pánu Bohu svoju čistotu, chudobu, poslušnosť, celý svoj život. V týchto daroch sa darujú čiže prinášajú obetu, čím sa dobrovoľne vzdávajú fyzického manželstva a rodičovstva.

Každému človeku sa naskytne príležitosť, že sa opýta: „Čo z toho mám? Aké výhody? Oplatí sa mi to?“ Človek nechce robiť nejakú činnosť zbytočne, ale chce mať z tejto činnosti úžitok aj on. Je to jednoducho v nás. Buďme štedrými darcami voči Pánu Bohu. Ochotne mu darujme seba i svoje pozemské dobrá. Nech sú nám v tom vzorom naši nebeskí patróni, ktorí boli tiež ľuďmi so svojimi slabosťami a pochybnosťami a ochotne sa vzdali svojich pozemských dobier, aby si získali tie večné.

Amen.

Streda 8. týždňa Mk 10,28-31

Ľudské túžby
Prijať Božiu vôľu

Jakub a Ján žiadajú do Pána Ježiša:

„Daj, aby sme sedeli v tvojej sláve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici“ *(Mk 10,37)*.

Je zaujímavé, že títo učeníci sa pýtajú na tieto výhody pre seba práve vo chvíli, keď Pán Ježiš skončí rozprávanie o tom, čo ho čaká v Jeruzaleme. Ako bude prechádzať z jednej vládnej budovy do druhej a že ho odsúdia, vysmejú, že bude trpieť a nakoniec zomrie. Títo dvaja ako by ho nepočuli a nepochopili. Je to paradoxný príklad toho, ako sa líšia Božie myšlienky od ľudských.

Ježiš dáva pre ľudí všetko a ľudia sa pýtajú, čo z toho budú mať. Tu je odpoveď jasná: ***„Neviete, čo žiadate…“*** *(Mk 10)*. Ako často by tieto slová mohol Pán Ježiš povedať nám: „Nevieš, čo žiadaš.“ My ľudia často prosíme Pána o veci, ktoré sú spojené s našimi osobnými záujmami, namiesto toho, aby sme prosili predovšetkým o silu plniť jeho vôľu. Veď on nám chce len dobre. Lebo on najlepšie vie, čo potrebujeme. Nehundreme na to, prečo mám Boh urobil tak, ako urobil a nie tak, ako sme ho my „prosili“.

Raz sa mi dostal do rúk takýto text tohto znenia: „Žiadal som bohatstvo, aby som mohol byť šťastný. Dostal som biedu, aby som sa stal múdry. Žiadal som moc, aby ma velebili, dostal som bezmocnosť, aby som cítil potrebu Boha. Žiadal som všetko, aby som mohol mať radosť zo života, dostal som život, aby som sa mohol zo všetkého radovať. Nedostal som nič z toho, čo som žiadal, ale dostal som všetko, v čo som dúfal. Takmer proti mojej vôli boli moje modlitby vyslyšané. Som najbohatší z obdarovaných na svete.“

Bratia a sestry v Kristovi, sme ochotní prijať takéto dary? Ak áno, tak spoločne prosme o silnú dôveru, s ktorou budeme prijímať to, čo nám daruje náš nebeský Otec prostredníctvom svojho Syna, aby sme boli najbohatší na svete a nie tými, ktorým znie v ušiach otázka: „Neviete, čo žiadate!“

Amen.

Štvrtok 8. týždňa Mk 10,46-52

Dôvera Bohu

Nebáť sa dôverovať a veriť Bohu

V evanjeliu sme počuli slová: ***„Choď, tvoja viera ťa uzdravila“*** *(Mk 10, 52)*.

Keď Pán Ježiš išiel so svojimi učeníkmi do Jeruzalema pri Jerichu, kde začal posledný úsek cesty do cieľa sa k nemu zhromaždilo veľa ľudí. Išli s ním, lebo ho chceli počúvať a obdivovali ho. Pri tejto ceste stretli slepého Bartimeja, ktorý začal kričať na Ježiša, ako na potomka veľkého kráľa. Vtedy začali mnohí po ňom kričať, aby mlčal. Kričali po ňom, pretože neváhal Ježiša osloviť mocným hlasom, ako syna Dávida, a tým mu priznať pred všetkými titul Mesiáša. Veď volanie slepého Bartimeja „Dávidov syn“, tu v tejto stati evanjelia, znamená: Mesiáš, kráľ zo starého kmeňa. Je to prvýkrát, čo tento titul Mesiáš ohlasuje Bartimej nahlas a verejne, bez toho, aby mu Ježiš zakázal o tom hovoriť, ako na iných miestach v evanjeliách.

Táto skutočnosť, že sa v tejto hodine a z Bartimejových úst zvestuje Mesiáš má svoj význam. Tento úbožiak vo svojej slepote a nešťastí môže tak osloviť Ježiša a byť si istý, že bude vyslyšaný. Kričí a volá, odovzdáva sa plný dôvery Ježišovi. No stretneme sa tu ešte aj so zvláštnym prejavom Ježiša, ktorý sa ešte raz pýta Bartimeja, čo chce, aby mu urobil. Toto sa deje s úmyslom dať slepému príležitosť prejaviť dôveru a vieru, na ktorej toľko záleží. A potom slovami: „Choď, tvoja viera ťa uzdravila“, ho povzbudzuje aby veril, že On je Mesiášom, Božím Synom a má moc uzdravovať.

Vieme vyznať vieru a dôveru Pánu Ježišovi, keď iní po nás kričia, aby sme boli ticho, aby sme Ježiša neťahali do tejto hektickej doby? Nevládne v našej dobe problém, že to, čo sa hovorí v kostole nech zostane v kostole a nech sa to neuvádza do verejného života? Kde je naša viera, ktorú sme v kostole vyznávali? Veď vo viere vyznávame svoju lásku k Bohu a k blížnemu. A len čo opustíme múry kostola, zabúdame na Boha i na blížneho.

Zamyslime sa nad sebou, ako vyznávame svoju vieru v Ježiša.

Amen.

Piatok 8. týždňa Mk 11,11-25

Figovník

Prinášať ovocie viery

Určite vám je čudné a zvláštne, prečo Pán Ježiš, ktorý všetkých uzdravoval a chcel pre všetkých dobro, zrazu povie peknému figovníku s lístím, ale bez ovocia: ***„Nech z teba už nikdy nik neje ovocie“*** *(Mk 11,14)*!

Vysvetlenie tejto vety môže byť aj v tom, že keď Pán Ježiš prišiel do Jeruzalema, vošiel najprv do chrámu, kde si všetko prezrel a odišiel do Betánie, kde premýšľal o tom, že ho Izraelský národ zavrhne. A nechcel byť tento národ verný Bohu? Veď v chráme mu slúžil bohatým náboženským životom, keď sa na to pozeráme zvonka. Celý deň sem prichádzali ľudia, aby tu prinášali kňazom dary, ktoré oni horlivo a neúnavne predkladali Bohu. Bolo to všetko pekné, ale len navonok. A keď na druhý deň Pán Ježiš išiel so svojimi učeníkmi z Betánie znova do chrámu, uvidel figovník plný prekrásneho lístia. Bol hladný, ale na tom strome nenašiel ani jednu figu. Použil ho ako predobraz, ktorým chcel dať poučenie svojim učeníkom. Takto hladný bol aj po ovocí od Izraelského národa, ktorého náboženský život pozorovaný zvonka sa podobal tomuto figovníku, ktorý tam stál v plnej kráse s lístím, ale bez ovocia. Pán Ježiš tiež nenachádzal ovocie z tejto zbožnosti v chráme. Izrael neprináša plody, takže sa už nič nedá očakávať, len súd. Toto neúprosné, tvrdé, ničím nezadržateľné a nezvratné vyhrotenie udalostí, v ktorých dozrieva vina, je vhodné, aby sa učeníkom postavil pred oči, a to v bežnom prírodnom jave, ktorý sa tu uskutočnil ako zázrak: strom vysychá.

Akými sme ovocnými stromami? Tie, ktoré prinášajú chutné ovocie a nie len plánky, alebo len ovocné stromy, ktoré vyháňajú len pekné zelené listy? Ako sme na tom v prípade nečakanej smrti? Pochopme príčinu vyschnutia figovníka, ktorý bol pekný s lístím, ale bez ovocia. Toto ovocie môže byť milý úsmev, slovo, malá pozornosť, pohár čistej vody.

Tak málo možno stačí, aby sme nepočuli slová odsúdenia, ale slová, poď sluha dobrý a verný.

Amen.

Sobota 8. týždňa Mk 11,27-33

Dôkaz viery

Vedieť rozprávať o viere

V evanjeliu sme počuli rozhovor Pána Ježiša s poprednými mužmi v chráme. V tomto rozhovore môžeme spoznať, ako je ťažké presvedčiť ľudí, ktorí nehľadajú úprimne pravdu a majú predsudky voči hlásateľom náboženstva a viery v Ježiša Krista a jeho Cirkvi.

Žiadna diskusia, žiadny rozhovor nepresvedčí toho, kto sa nechce dať presvedčiť celkovým vplyvom života Krista a Božím posolstvom. Vidíme tu, že viera nie je len dielom Boha a jeho milosti, ale že k nej treba aj ľudskú spoluprácu. V rozhovore môžeme vieru jedine dosvedčovať, nikdy nie dokazovať. Neveriacemu môžeme nanajvýš dokázať, že jeho pravda je len subjektívna, že je to len jeho vlastná pravda, alebo presvedčenie a nemá spoľahlivé dôkazy pre svoj postoj, ktorý je odmietavý.

Keď chceme niekoho priviesť k viere, musíme mu ukázať svoju vieru, a tak dať svedectvo svojím životom, že to, čo verím aj uskutočňujem – žijem. Musíme svoju vieru ukázať láskou k nemu. Ukázať mu, že človek môže milovať človeka len skrze vieru v Boha.

Keď rozprávame o tom, čo nás učí naša katolícka viera, vieme to aj prijať a uskutočňovať, alebo ostáva len pri rozhovore? A vôbec, vedieme niekedy v rodinách takého rozhovory? Nech viera a otázky okolo nej sú častou témou rozhovorov v našich rodinách, kde sa formujú vzťahy nielen v rodine, ale aj voči spoločnosti.

Modlime sa, aby sme svoju vieru dosvedčovali nielen slovom, ale aj príkladom, a takto predchádzali odsúdeniu tých, ktorí tým, že nevideli naše svedectvo viery, nechcú veriť Kristovi v Božom slove.

Amen.

Pondelok 9. týždňa Mk 12,1-12

Keby som mohol žiť znova

Poučiť veriacich o zodpovednosti za svoj život[59]

Spisovateľ Dostojevskij opisuje vo svojom románe Idiot, ako odsúdený na trest smrti uvažuje na popravisku: „Čo ak by som nezomrel? Čo ak by mi vrátili život - nekonečný život? Každú minútu by som potom premenil na celý vek, nič by som potom nepremrhal, každá minúta by mi bola vzácna, nič by som zbytočne neutratil." Veď mu zmenili trest, teda mu darovali život, ten nekonečný život. Bola mu naozaj vzácna každá minúta v živote? „Ó, nie, povedal to sám, premrhal mnoho, mnoho minút..."

V evanjeliu čítame podobenstvo o zlých vinohradníkoch, ktorí premrhali svoj život. ***„Chytili jeho milovaného syna, zabili ho a vyhodili z vinice"*** *(Mk 12,9)*.

Pán Ježiš v podobenstve opisuje, akej veľkej nespravodlivosti sa dopustili vinohradníci, ktorí dostali do užívania vinicu. Mali preto, podľa dohody, raz za čas odovzdať časť úrody majiteľovi. Vinohradníci boli zrejme nepoctiví v práci, keďže vypestovali len toľko, koľko stačilo im na živobytie. Zabudli komu vinica patrí. Ich srdce ovládla pýcha. Zacítili túžbu zmocniť sa toho, čo nie je ich. A preto pozabíjali sluhov, ktorých poslal pán vinice, aby prevzali jeho časť úrody. V honbe za majetkom zabili aj jeho jediného syna, aby sa tak zmocnili nielen prenajatej vinice, ale celého jeho majetku.

Aj my sme na tejto zemi ako nájomníci, ktorým je zverená zodpovednosť za svoj život. Boh nám dal slobodu rozhodnúť sa svoj život premrhať alebo odovzdať sa do jeho rúk a snažiť sa plniť jeho vôľu. Ako budeme konať závisí od toho, kde bude naše srdce *(porov.: Mt 6,21)*. Srdce vinohradníkov z dnešného podobenstva ovládla túžba po majetku a moci. Prepadli pýche, ktorá je koreňom každého zla. Vtedy je človek schopný aj tých najhroznejších skutkov. Ľudia závislí na drogách alebo automatoch sú schopní urobiť čokoľvek, len aby sa dostali k peniazom, a tak mohli ukojiť svoje vášne. Opakom pýchy je pokora. Ona je matkou všetkých čností. Len za jej pomoci sa môže človek vymaniť z područia pýchy. Je prameňom skutočného šťastia. Veď nie je ťažké život premrhať, ale prežiť ho v láske a pokore, to stojí človeka obety a námahy. Odmenou zaň je pokoj duše. Po ňom každý v hĺbke srdca túži.

Bruno Ferrero opisuje v jednej svojej knihe zamyslenie ženy, ktorá dostala otázku, či by žila inak, keby sa znova narodila. Hovorí: „V tej chvíli som povedala, že nie, ale potom som premýšľala a keby som mohla žiť znova, menej by som hovorila a viacej počúvala. Váľala by som sa s deťmi po lúke a nedbala by som na zelené škvrny. Plakala

[59] Porov.: ULIČNÝ, M.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2003.

a smiala by som sa menej pri televízii a viac pri sledovaní života. Viac by som sa delila s manželom o zodpovednosť. Keby som ochorela ostala by som v posteli a nešla do by som do práce s horúčkou. Svet sa predsa nezastaví, keď tam nebudem. Aj keby som nevedela, kedy sa skončí obdobie ťarchavosti, radovala by som sa z každej chvíle, lebo by som vedela, že pod srdcom mi žije niečo úžasné a že je to jedinečná príležitosť spolupracovať s Bohom na uskutočňovaní zázraku. Hovorila by som svojmu dieťaťu častejšie: ‚Mám ťa rada.' A čo najmenej: , Je mi ľúto...' A predovšetkým, keby som mohla začať znova, využila by som každú chvíľu... brala by som ho takého, aký je... prežívala by som s ním všetko, čo prežíva ono... nedala by som ho ani za svet." [60]

Ak si chceš zatúžil žiť s Bohom, urob tak, kým máš ešte čas. Nepremrhaj svoj život. Je to veľká milosť včas si uvedomiť svoju hriešnosť a konať pokánie.

Pane Ježišu, ty si za mňa zomrel, miluješ ma a svojou krvou si ma oslobodil od hriechov. Buď mojou silou, aby som verne kráčal za tebou.

Amen.

Utorok 9. týždňa Mk 12,13-14

Láska k blížnemu je láskou k životu

Povzbudiť veriacich, že Pán Ježiš je Prameňom a Posilou v živote kresťana

Jedna rétorická zásada hovorí, že ak chceš niekoho pokarhať, tak ho najprv pochváľ a povzbuď, aby tak ľahšie zniesol slová kritiky. A je to pravda, pretože človeka, ktorého si získame, môžeme ľahko povzbudiť, aby konal lepšie.

Drahí bratia a sestry, v evanjeliovej perikope sme počuli, ako Ježiš povedal: ***„Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu"*** *(Mk 12,17).*

Farizeji prichádzajú za Ježišom a najprv sa mu zaliečajú: ***„Učiteľ vieme, že vravíš pravdu a učíš Božej ceste"*** *(Mk 12,14).* Potom mu dávajú otázku, či slobodno platiť dane cisárovi, aby ho podchytili v reči a mohli ho obviniť. Ak by im Pán Ježiš odpovedal kladne, postavil by si proti sebe všetkých zbožných Židov. Ak by odpovedal záporne, bolo by ho možné obžalovať ako buriča na rímskych úradoch. Ale on poznal ich prefikanosť *(Porov.: Mk 12,15)* a myšlienky ich sŕdc, a preto neostal vo svojej odpovedi iba pri vonkajšku. Jeho odpoveď zasahuje vnútro človeka. „Dávajte cisárovi, čo je cisárovo, a čo je Božie, Bohu" *(Mk 12,17).* Ježiš nechce dať na jednu rovinu svetské a duchovné povinnosti, ale poukazuje na zodpovednosť pri ich plnení.

[60] Porov.: FRERRERO, B.: *Spev svrčka.* Bratislava : DON BOSCO, 2000, s. 24-25.

Kristus počas svojho pozemského života uznával autoritu vtedajšieho spoločenského zriadenia, ktorým bola Rímska ríša. Aj keď to bolo nedokonalé zriadenie poznačené otroctvom, krutosťou a autokraciou. Prvé kresťanské spoločenstvo po Ježišovom zmŕtvychvstaní nasledovalo svojho Majstra v poslušnosti voči vrchnosti. Sv. Pavol vo svojich listoch často napomínal veriacich, aby pracovali, žili počestne a boli vzorom v plnení si svojich stavovských povinností aj pre pohanov. Vyzýva k modlitbe za predstavených. Kto sa protiví vrchnosti, protiví sa Božiemu poriadku. Vladárov sa nemusí báť ten, čo robí dobre, ale ten, kto robí zle. Preto sa svetskej moci treba podriadiť nielen zo strachu, ale kvôli svedomiu. Preto platíte aj dane, lebo tí, čo ich žiadajú, sú Boží služobníci *(Porov. Rim 13,1-7).*

Pán Ježiš nás pozýva, aby sme mali účasť na jeho Božskom živote. Nenechajme sa odradiť rôznymi úskaliami, s ktorými sa denne stretávame. Božie slovo je aktuálne v každej dobe. Ako platilo pred 2000 rokmi, keď vtedajší svet bol pod nadvládou Ríma, tak aj dnes, keď je politická situácia úplne iná. Človek je vo svete slabým tvorom. Nie je vybavený takými zmyslami a schopnosťami ako zvieratá, aby prežil vo svete. Filozof Pascal takto hovorí: „Človek je iba trstina zmietajúca sa vo vetre...” A predsa je korunou tvorstva, pánom sveta. Ako je to možné? Odpoveďou je dokončenie Pascalovho výroku: „...človek je síce iba trstina, ale trstina mysliaca”. To je tá schopnosť, ktorou človek prevyšuje všetko stvorenie. Preto potrebujeme iných ľudí. Jeden človek sám by asi ťažko prežil na zemi. Ale spojenie ľudí do veľkého spoločenstva uľahčuje život všetkým. Tak každý pridáva ruku k dielu a spoločne sme schopní vytvoriť veľké veci. Tu však hrozí jedno veľké pokušenie, že človek zabudne na Boha, od ktorého má život, telo, dušu i rozum. Chce byť ako Boh. Tu pramení každá nenávisť voči blížnemu, hnev a osočovanie. Postupne sa stráca úcta k životu. Matka sa cíti zodpovedná rozhodnúť sa, či chce priviesť na svet dieťa, alebo mŕtvolu. A to sa potom vracia rodičom ako bumerang v ich starobe, keď ich deti rozhodujú o živote, či smrti v starobe, aby sa vraj ďalej netrápili. Svätý Otec Ján Pavol II. hovorí o takomto spôsobe života ako o civilizácii smrti. Keď sa človek začne považovať za Boha, už nič nie je Božie, všetko je cisárovo. Pán Ježiš sa k nám dnes prihovára a pozýva nás, aby sme boli šíriteľmi civilizácie lásky a života. Miluj blížneho v skutočnosti znamená milovať život.

Bratia a sestry, Boh nás zahrňuje svojou láskou. Sme jeho deti. On nás nenecháva ako siroty. Ponúka nám samého seba, dáva sa nám celý vo svojom synovi. Odpúšťa nám naše neprávosti, ba aj všetky naše tajné chyby. Opätujme mu aj my svoju lásku a potom vyplníme slová: ***„Dajte cisárovi, čo je cisárovo, a Bohu, čo je Božie“*** *(Porov.: Mk 12,7)*. Ako to môžeme urobiť? Tak, že mu budeme verní v slovách, životných postojoch a skutkoch. Učme sa vidieť Ježiša v každom blížnom. Aj v tých, čo nám zle robia. Nech nás v tom povzbudí aj tento príklad:

V akejsi moslimskej dedine v Libanone sa malá skupina obyvateľov stala kresťanmi. Tým, sa im zavreli všetky moslimské dvere. Kresťania sa už nemohli zastaviť na námestí s ostatnými ľuďmi, aby si zafajčili a porozprávali sa, ženy už nemohli chodiť po vodu do dedinskej studne. Noví kresťania boli nútení vykopať si studňu na svoje náklady.

Raz však dedinská studňa vyschla a bolo po vode. Kresťania vyzvali svojich krajanov, aby si chodili brať vodu z ich studne. A urobili ešte čosi. Na všetky svoje domy vyvesili nápis: „Tu bývajú kresťania." Tak každý vedel, že v tom dome nájde pomoc a vystretú ruku. [61]

Ako je to so mnou, brat, sestra? Platí to aj o nás, čo o kresťanoch z libanonskej dediny, že v dome, kde bývajú kresťania možno nájsť pomoc?

Farizeji, ktorí prišli za Ježišom sa mu zaliečali s úmyslom podchytiť ho v reči. Aj my sme dnes prišli za Ježišom. Ale náš úmysel sa líši od úmyslu zákonníkov. Chceme, aby nám Ježiš dal silu verne kráčať za ním. Otvorme mu svoje srdcia a dovoľme mu, aby do nich vstúpil. Tak budeme môcť byť skutočnými apoštolmi každodenného života.

Amen.

Streda 9. týždňa Mk 12,18-27

Boh je Bohom živých

Poukázať na Ježiša, ktorý je cestou k našej spáse

Ježiš povedal saducejom: ***„Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých"*** (*Mk 12,7).*

Prečo také ostré slová na adresu saducejov? Aby sme pochopili, prečo im Pán Ježiš vyčíta, že sú duchovne mŕtvi, musíme poznať historické pozadie Izraela. Do 2. storočia pred Ježišom nebol židovský národ rozdelený na farizejov a saducejov. To sa stalo až vtedy, keď do Palestíny začala prenikať grécka kultúra, ktorá bola poznačená nielen slobodou života, ale aj rôznymi prúdmi myslenia, ktoré vylučovali prítomnosť Boha vo svete. A tak, keď sa židovský národ stretol s pohanskou kultúrou, vodcovia národa sa rozdelili na skupiny, ktoré cítili nebezpečenstvo pohanstva: farizeji, a záchranu hľadali v čo najsilnejšom plnení Mojžišovho zákona, kým saduceji podporovali grécku

[61] FRERRERO, B.: *Spev svrčka.* Bratislava : DON BOSCO, 2000, s. 45.

vzdelanosť a šírili ju. Patrili k nim iba tie najbohatšie rodiny židovského národa. Tvrdili, že Boh nijako nezasahuje do riadenia a udržiavania sveta, neverili v existenciu anjelov a popierali posmrtnú odplatu. Evanjelista Marek vo svojom evanjeliu pripomína, že neveria ani v zmŕtvychvstanie *(Porov.: Mk 12,18).* Preto im Ježiš hovorí, že Boh je Bohom živých a odvoláva sa na slová Boha Mojžišovi: ***„Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba“*** *(Mk 12,26)*, ktoré saduceji uznávali.

Tak, ako sa Izrael stretol počas svojho dejinného vývoja s pohanskou kultúrou, aj my sme dennodenne vystavení rôznym názorom, ktoré vtláčajú do nášho života pohanské myslenie. Ako často sa v médiách propaguje viera v prevteľovanie duše a ponúkajú sa lacné odpovede na otázky zmyslu života. Ľudia sú ochotní zaplatiť ťažké peniaze, aby poznali svoju budúcnosť, prekonávajú vzdialenosti, aby navštívili rôznych veštcov, mágov a liečiteľov, ktorí pod rúškom krásnej budúcnosti sú schopní ich ošklbať do posledného haliera. Čítajú sa horoskopy, lebo je to moderné poznať, čo nám hovoria hviezdy. A ak sme už vyčerpali všetky možnosti a nenašli sme odpoveď končíme život samovraždou alebo v tom lepšom prípade na lôžku oddelenia psychiatrie. Navonok sa zdá byť moderný život bez Boha Ale je to iba škrupina pekného, maľovaného vajíčka, ktoré namiesto života ukrýva v sebe zhnitý obsah. Človek od prirodzenosti túži po Bohu. A pretože je zranený hriechom, potrebuje ho ešte viac, lebo jedine On ho môže uzdraviť. To cítia aj saduceji, o ktorých sme dnes počuli, a preto prichádzajú za Ježišom so svojimi otázkami. Ukazujú nám, kde máme prichádzať aj my, keď cítime ťažkosti alebo pochybnosti.

Jean Guitton, katolícky filozof 20. storočia hovorí, že skoro všetci ľudia pripúšťajú existenciu Absolútna, teda veria v Boha. Ateista, ktorý prestal veriť v Boha, si myslí, že už neverí ani v Absolútno, ale v skutočnosti verí v jednu z foriem Absolútna, ktoré nie je osobné. A tento filozof ďalej pokračuje: „Aj ja som ateista, pokiaľ ide o Nietscheho Boha, Marxovho Boha, Freudovho Boha. Ateista plesajúci od radosti. Ateista, ktorý je bezbožný. Keby človek povedal kresťanom, že sú ateisti, už by sa tak veľmi nebáli povedať, že veria v Boha.“[62]

„Náš Boh je Bohom živých a nie mŕtvych“ *(Mk 12,27).* Ježiš nám dáva nádej. Nenecháva nás v blude ani neklame, ako to mnohokrát robia rôzne časopisy, či televízne programy. Dáva nám istotu, pretože nám dáva seba.

O malú chvíľu sa chlieb a víno premenia na Telo a krv Božieho Syna. Toho istého, ktorý nám hovorí, že náš Boh je živý. Prosím Ťa Pane, o dar živej viery, aby som Ti ostal verný vo svojom živote, vo svojich slovách, vo svojich skutkoch. Aby som raz pri vzkriesení, v ktoré verím a ktoré vyznávam, mohol počuť od teba, ako mi vravíš: ***„Dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdi do radosti svojho Pána“*** *(Mt 25,23).* Amen.

[62] GUITTON, J.: *Môj filozofický testament.* Trnava : Dobrá kniha, 1999, s. 33 – 34.

Štvrtok 9. týždňa Mk 12,28-34

Láska sa prejavuje v odpustení

Poukázať na to, že láska k Bohu sa v praktickom živote prejavuje láskou k blížnym

Pán Ježiš v evanjeliu hovorí: ***„Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej duše, z celej svojej mysle a z celej sily! Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Iného, väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet“*** *(Mk 12,30–31).*

Židovský zákon predpisoval veľké množstvo rôznych nariadení. Niektoré ortodoxné skupiny Židov ešte dnes zachovávajú Mojžišove príkazy do najmenších podrobností. Napríklad v chladničke majú urobený prepínač, aby im v nej mohlo svetlo stále svietiť. To si zapínajú v piatok pred Sabatom, aby keď otvoria chladničku, zároveň nerozsvietili, pretože by vykonali úkon, ktorý nie je dovolené vykonať v sobotu. A takéto podrobnosti, ktoré sa prikazovali spôsobili, že Židom unikla podstata zachovávania zákona. Zabudli, čo je hlavnou príčinou dodržiavania nariadení. Zabudli na lásku k Bohu a k blížnemu. Pán Ježiš dnes hovorí, že väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet *(Porov.: Mk 12,31).*

Perikopa evanjeliovej state poukazuje na posolstvo evanjelia: Na lásku k Bohu a k blížnemu. Je to posolstvo života a pokoja. Pán Ježiš pozná človeka a vie, že je zranený hriechom. Prichádza, aby ho uzdravil. Zjavuje život a ničí smrť.

V krste nám Boh skrze kňaza zotrel všetky hriechy. Aj dedičný hriech, ktorý je zakorenený v ľudskom pokolení. Ten spôsobuje, že aj po jeho zmytí sme náchylní na zlé. Pán Ježiš nám dal preto aj ďalšie dary: sviatosť pokánia a Eucharistiu, aby sme vytrvali v dobrom až do konca. Kým žijeme na tomto svete, nevyhneme sa pokušeniu, nevyhneme sa hriechu a pádu. Ale Boh nám daroval sviatosti, aby sme znova vstali. Odpúšťa nám naše hriechy a už nám ich nikdy nepripomenie. Ako často povie človek, ktorému niekto ublížil: „Odpustil som mu, ale nikdy mu to nezabudnem.“ To nie je láska a ani pravé odpustenie. To je zlo, ktoré stále trvá. Pán Ježiš chce, aby sme svoju vôľu podriadili láske. Nie len city. Pretože vôľa nás pohýna k tomu, aby sme konali. Nezabúdať na zlo spáchané voči nám, keď aj je akože „odpustené“, znamená zotrvávať v hriechu, pretože nechceme prijať pravdu, že sa dotyčný človek zmenil. Už sme si ho zaškatuľkovali, odsúdili, odpísali ho. A využijeme každú príležitosť, aby sme mu to mohli pripomenúť, vyhodiť na oči. To ale nie je láska, o ktorej sme počuli v dnešnom evanjeliu. Tá hovorí, že milovať blížneho máš tak, ako miluješ seba.

Je známy výrok sv. Augustína: „Miluj a rob, čo chceš!“ Čo to znamená? To znamená, že kto má v sebe pravú lásku a skutočne miluje, miluje Boha

z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily a blížneho ako seba samého *(Porov.: Mk 12,30–31)*, nemôže urobiť niečo zlé, pretože má vôľu nasmerovanú na to najväčšie dobro. Každý človek túži po láske, túži milovať. Zároveň však túži byť milovaný. Ak tieto túžby človeka nie sú naplnené, prežíva krízu, krízu lásky. Môže to zakrývať za rôzne neúspechy v živote, ekonomickú krízu,… Ale pod pokrývkou toho sa najčastejšie skrýva kríza lásky.

Položme si teraz otázku: Ako milujem svojho blížneho? Odzrkadľuje sa moja láska k Bohu v mojom vzťahu k iným ľuďom?

Keď začala vojna v Iraku, bolo počuť slová hlavných predstaviteľov obidvoch strán: „Túto vojnu vedieme v mene Boha“. Každý má svojho Boha na svojej strane; Boha, ktorého miluje, ale blížneho už nemiluje nikto alebo málokto. Ak skutočne milujeme Boha, táto láska sa nemôže prejaviť ináč, ako láskou k blížnemu. Máme preto veľkú moc, moc urobiť šťastnými ľudí okolo seba. Dajme pocítiť lásku svojmu susedovi, s ktorým máme spory; bratovi, s ktorým sa prieme o dedičstvo po rodičoch; spolužiakovi, ktorý nám je nesympatický. Zasievajme dobro po svete. Netreba robiť veľké skutky. Stačí byť verný v maličkostiach. Ak sa s niekým nerozprávam a pozdravím ho prvý, ak sa na neho usmejem, ak si všimnem, že niekto je smutný, vypočujem ho. Buďme poslami lásky. Ja i vy, spoločne začnime budovať veľké dielo lásky.

Pane, dnes sme počuli o prikázaní lásky k tebe a k blížnemu. Ty vieš, že láska sa nedá prikázať. Láska sa má uskutočniť. Posilni moju vôľu Eucharistiou, aby som všetky moje skutky konal v láske k tebe a k blížnemu.

Amen.

Piatok 9. týždňa Mk 12,35-37

Pán Ježiš je Pravda

Povzbudiť u veriacich vôľu hľadať pravdu a pravé poznanie

Určite ste sa už raz v živote stretli, so situáciou, kedy si o vás niekto utvoril mienku na základe prvého stretnutia s vami. Ide o prvý dojem – úsudok, keď podľa prvej chvíle si utvoríme obraz o človeku. Sledujeme ho a snažíme sa utvoriť si o ňom mienku, hoci ho vôbec nepoznáme. Často sa to stáva, keď študenti dostanú nového profesora a na základe prvej hodiny špekulujú, ako ich bude hodnotiť, aké budú prednášky.

Evanjelium opisuje situáciu, keď Ježiš hovorí : ***„Ako môžu zákonníci hovoriť, že Mesiáš je Dávidov syn“*** *(Mk 12,35)*?

Zákonníci poznali Pána Ježiša iba ako človeka, hoci vedeli z Písma, že je to ten , ktorý má prísť, ale neprijali ho, lebo nespĺňal ich očakávania. Vytvorili si predstavu o Mesiášovi, ako o politickom vodcovi, ktorý porazí Rimanov a založí nové kráľovstvo na zemi, kde Židia budú vládnuť nad svetom. Židia, ktorí boli dlhé roky v zajatí, no patrili pod nadvládu rôznych národov, túžili po slobode. Ale slobode zle pochopenej. Hoci Ježiš pochádzal podľa tela z Dávidovho rodu a mal pozemskú matku i otca, predsa neprestal byť Božím synom. Od začiatku svojho verejného účinkovania, mal veľmi silné Mesiášske vedomie. Už v detstve, keď sa stratil ako dvanásťročný v chráme, povedal rodičom : ***„Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca“*** *(Lk 2,49)*? Potom Jánovým učeníkom, ktorí sa ho pýtali, či je to on, ktorý má prísť, odpovedal: ***„Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium“*** *(Jn 11,5)*. A teraz zákonníkom odpovedá známym textom zo Starého zákona: keď Dávid hovorí vo Svätom Duchu : ***„Pán povedal môjmu Pánovi: Seď po mojej pravici“*** *(Mk 12,36)*.

Koľko zla môže narobiť jedna predstava v mysliach ľudí, ktorá sa nezhoduje s pravdou. Často aj my zaujímame postoje zákonníkov, keď súdime a posudzujeme, nie na základe vlastnej skúsenosti, ale podľa reči iných, či prvého dojmu. Pán Ježiš je nám vzorom, aby sme stále hľadali pravdu. On sám je Pravda. Neponúka falošné istoty ako svet. Ani svoje učenie nepodáva bombasticky. Hovorí pravdu v pokore. Pretože iba skutočná pokora, je pravda. Pýcha je klamstvom človeka.

Pre dnešnú dobu je charakteristické to, že sa nám ponúka množstvo informácií. Novinári a redaktori, ktorí stoja za jednotlivými správami, veľmi často hľadajú pravdu tam, kde nie je. A potom sa národ cíti oklamaný, lebo veril všetkému, čo sa v médiách hovorilo. ***„Zástup počúval Ježiša s radosťou“*** *(Mk 12,37b)*, lebo im hovoril pravdu. Otvoril im oči. Dal im najavo, ako vtedajší novinári – zákonníci, klamú ľudí a veria falošným istotám.

Je ľahké podľahnúť prvému dojmu, neskúmať ďalej svoje presvedčenie a konať podľa seba, nezávisle od Božieho či ľudského poriadku. Ale táto široká cesta ľudského egoizmu, nevedie k vykúpeniu. Pán Ježiš sa uponížil, zriekol sa svojej rovnosti s Bohom a vzal si ľudskú prirodzenosť z lásky ku mne. Prináša mi spásu, otvára brány raja. Prijmem ho?

Pane stal si sa človekom, aby si ma vykúpil. Zvestuješ mi pravdu. Pomôž mi zanechať pýchu a ľudské slabosti, ktoré má od teba odrádzajú, aby si ma raz pripočítal medzi blažených. Amen.

Sobota 9. týždňa Mk 12,38-44

Dôvera v Boha

Poukázať na správnu cestu dôvery

Černošský kazateľ raz takto karhal svoje ovečky : „Vaša nevera, bratia a sestry, je už naozaj škandalózna. Prišli ste sem, aby ste prosili Boha o dážď po takom dlhom období sucha. A čo vidím? Ani jeden z vás sa neodvážil priniesť zo sebou dáždnik.“[63]

Misionár sa stretol s nedôverou. Naproti tomu vdova z dnešného evanjelia bezvýhradne dôverovala Bohu. ***„Dala všetko čo mala, všetko svoje živobytie“*** *(Mk 12,44b).*

Táto chudobná žena iste mala nejakú kravičku, peniaze neboli jej jediný zdroj obživy. A hoci ich mala málo, dala ich všetky do chrámovej pokladnice, pretože nebola na nich závislá. Nešpekulovala, veď si mohla jednu mincu ponechať. Na rozdiel od iných, čo mali mnoho a záviseli od majetku, v porovnaní s ňou vhodili veľmi malé percento zo svojho nadbytku.

Bratia a sestry, naše súdy a Božie súdy, náš pohľad a Boží pohľad. Pán Ježiš sedel pri chrámovej pokladnici a sledoval ľudí, ktorí prechádzali okolo. Ten, ktorý pozná ľudské srdcia, pozná súvislosti, vyslovil súd: „Dala najviac.“ My by sme to súdili asi ináč, podľa vhodenej sumy. Božia logika je iná od ľudskej, ktorá vidí len vonkajšok. My často súdime, ale nepoznáme okolnosti, ani pohnútky, úmysel človeka. Hľadáme svoju pravdu, nie, aká ona naozaj je. Filozofia hovorí, že pravda je vzťahom, medzi skutočnosťou a rozumom. Morálna pravda je pravda reči. Je to vtedy, keď sa naše poznanie o veci, zhoduje s našimi slovami alebo skutkami. O túto pravdu sa máme usilovať. Aby sme vyznávali to, čomu veríme. Preto je veľmi dôležité snažiť sa o čo najhlbšie poznanie.

Vo viacerých profesiách platí zásada: „Dvakrát meraj a raz rež.“ Poznáme ju veľmi dobre. Najmä tí, ktorí pracujú s rôznym materiálom, vedia aké veľké straty by mohli vzniknúť z rýchlej a nepresnej roboty. A táto zásada platí aj v oblasti poznávania. Určite ste sa už stretli s termínom „JPP“: Jedna pani povedala. Tak sa zvyknú šíriť rôzne klebety, ktoré v sebe iste obsahujú niečo pravdivé, ale zároveň k tej pravde je pripojené klamstvo, a to je často horšie ako čistá lož. Poznáme to aj z vlastnej skúsenosti. Viac bolí človeka, keď počuje o sebe nepravdivé reči, ako facka.

Pýtajme sa seba: „Čo hovorím ja“? Sú moje reči overené skúsenosťou alebo len tak hazardujem so slovami a podávam ďalej myšlienky, v ktorých je pomiešaná pravda s klamstvom? Komu dôverujem, viac klebetám a horoskopom ako Bohu a jeho prisľúbeniam?

[63] WOJTOWICZ, K.: *O kázni a dáždnikoch*. Bratislava : Lúč, 1991, s. 27.

Chudobná vdova z evanjelia nám ukazuje správnu cestu. Je to cesta dôvery v Boha. Tá chýbala veriacim z úvodného príbehu. Prosme, preto Pána Ježiša, aby sme sa posilnili vo viere, aby sme boli jeho vernými učeníkmi pravdiví v reči, ochotní v skutkoch a stále dôverujúcimi Bohu.

Amen.

Pondelok 10. týždňa Mt 5,1-12

Blahoslavení chudobní v duchu

Povzbudiť ľudí, aby sa v svojom živote nezameriavali na pozemské dobrá, ale na odmenu v nebi [64]

Predstavme si, že nás pozval k sebe na návštevu priateľ zo zahraničia. Začneme skúmať a zisťovať cestu, ktorou sa tam dostaneme. Budeme hľadať spôsob, ako sa tam čo najskôr a najistejšie dostaneme. Každý z nás dostal takéto pozvanie od nebeského Otca, aby prišiel do neba. Spôsob, akým sa tam môžeme dostať, nám ukázal Ježiš.

Práve v dnešnom evanjeliu nám Ježiš ponúka takéto poučky na cestu k šťastiu k Bohu. Prvá znie: ***„Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“*** *(Mt 5,3).*

Kristus nám ponúka akoby ústavný zákon - osem blahoslavenstiev. Všetkých osem blahoslavenstiev spolu podáva obraz dokonalého Ježišovho učeníka. Veď na inom mieste Ježiš povedal: ***„Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“*** *(Mt 5,48).* Ježiš je poslaný hlásať radosť chudobným. Spočiatku bol majetok a bohatstvo pokladaný za znamenie Božieho požehnania. Neskôr sa však stále zreteľnejšie uznáva, že nemajetný a biedny môže byť osobitne blízky Bohu. Tento chudobný je taký človek, ktorý sa naučil pozerať na svoj osud novým pohľadom. Nehundrú na svoj osud a nemyslia na násilný obrat. Nie sú azda prostoduchí, obmedzení alebo neschopní k životu, ale sú chudobní duchom, v duchu, ich chudoba má duchovnú stránku. Svoje nepatrné postavenie v pozemskej spoločnosti prenášajú na svoj vzťah k Bohu. Všetko očakávajú od Boha, nezakladajú si na vlastnej spravodlivosti a zbožnosti. Sú slobodní od bremena pozemského majetku a od bremena svojej vlastnej samoľúbosti, a tým sú tiež voľní pre Boha. Každý, kto chce prijať Božie kráľovstvo, musí byť duchovne chudobný, iba takým ho možno celkom darovať.

Pri stretnutiach so známymi a pri gratulácii si želáme šťastie. Svet si predstavuje šťastie inak ako Ježiš. Svet hovorí: „Blažení bohatí.“ Ježiš však povedal: „Blažení chudobní.“ Kto má pravdu? Chudoba, o ktorej hovorí Ježiš, nie je z núdze, je to pocit stálej závislosti na Bohu, bez ktorého sme bezmocní, slabí. Chudobní v duchu sú tí, ktorí sa nepýtajú: „Načo mi je Boh?“ Nepestujú v sebe spoliehanie sa na rozum a svaly. Oni sa zverili do Božích rúk, kde nájdu všetko, a ktoré urobia všetko, čo oni nevládzu. Prijímajú aj svoj život denne, ako nezaslúžený Boží dar a ďakujú za všetky jeho dobrodenia nielen slovne, ale aj skutkami. Ak ešte nevieme s istotou povedať, ku ktorým patríme, zastavme sa na chvíľu a zamyslime sa. Ako to vyzerá v našom vnútri, v našich rodinách. Čo nás robí šťastných? Naše bohatstvá, majetky, naše pokrmy, bývanie, šaty, náš

[64] Porov.: BALOGA, M.: Seminár z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2005.

rozum, šikovnosť, zdravie? Tieto záležitosti, ak sa zmocnili celej našej bytosti, postupne nás oberú o radosť zo života, o pokoj, o nadšenia a nakoniec aj o nádej na večnosť. Naša lodička bude plná nákladu, ktorým si nezískame nebo, ale pomaly a isto sa potopíme do zla, ktoré nás aj teraz neustále obklopuje.

V Kalifornii hrozila miliónová záplava húseníc. Boli by zničili celú úrodu. Špeciálne lietadlá postrekovali, boli vykopané hlboké priekopy, aby zadržali útočníkov. Nič nepomáhalo. Výskumníci prišli na to, že ich rozširovaniu napomáha jeden druh kvetu. Začali ničiť kvet a hneď sa darilo zvládnuť aj húsenice. Neviditeľný nepriateľ je nebezpečnejší ako viditeľný.

Tak je to i v duchovnom živote. Zlý je nebezpečný. Sme ohrození z mnohých strán. Jedným z jeho prostriedkov je i pripútanosť k majetkom a pozemským dobrám.

Chceme sa ho vyvarovať? Prijmime s úprimnou vierou toto Kristovo slovo a žime podľa neho. Staneme sa tak chudobní v duchu a dostaneme odmenu v nebeskom kráľovstve.

Amen.

Utorok 10. týždňa Mt 5,13-16

Soľ zeme a svetlo sveta

Povzbudiť ľudí, aby sa svojim kresťanským životom stávali soľou zeme a svetlom sveta

Chutí vám teplá malinovka najmä v horúcich dňoch? A chutí vám chladná polievka z chladničky? A studené párky? Ide tu iste o reakciu chuťových pohárikov. Vieme však, že všetko má byť také, aby chutilo ľuďom. Zažili ste už večer, keď nebol elektrický prúd a nesvietilo svetlo? Vtedy malá svieca osvetlí celú miestnosť.

Ježiš v evanjeliu hovorí: ***„Vy ste soľ zeme. Vy ste svetlo sveta“*** *(Mt 5,13-14).*

Malá skupinka učeníkov, Ježišova Cirkev majú byť soľou zeme. Podľa toho možno zem porovnať s nepoužiteľným jedlom. Keď sa na vec pozeráme iba z kvantitatívneho hľadiska, bude vždy pomer medzi Kristovými nasledovníkmi a svetom podobný pomeru medzi zrnkami soli a jedlom. Kresťan je stále povolávaný soliť svoje okolie ako jedlo. Byť soľou je dôležité povolanie. Kto ho chce plniť, musí vedieť aj o obeti, ktorá je s tým spojená. Ak má totiž soľ splniť svoju úlohu, musí sa pritom rozpustiť. Soľ slúži vždy tak, že odovzdáva

všetko, čo v nej je. Soľ, ktorá sa neodovzdáva, ktorá zostáva iba v soľničke, stráca svoju schopnosť soliť a nemôže ju už ničím nadobudnúť. Tak patria žijúci kresťania doprostred sveta. Rovnako, ako sa soľ rozpúšťa v službe, aj svetlo sa míňa, keď svieti. Svetlo nemá byť postavené pod mericu. Ako je úlohou svetla svietiť, tak je najsvätejšou povinnosťou kresťanov dokazovať lásku a opravdivý život v Kristovi.
Učeník má jedinú úlohu, nechať svetelnému lúču tohto svetla voľnú dráhu, nestáť svetlu v ceste, ako prekážka. Svetelná sila učeníkov Ježiša spočíva v tom, že oni presvecujú svet svojím konaním. K obrazu o soli a svetle pridal Ježiš ešte tretí obraz o meste na vrchu. Myslí toto: vy učeníci nemôžete zostať na tomto svete skrytí. Vidia vás. Všímajú si vás. Ako nemožno prejsť okolo Jeruzalema a nevšimnúť si toto mesto na vrchu, rovnako sa jednoducho nedá ignorovať ani skutočnosť Ježišovej Cirkvi na zemi. Je proste tu. A svet sa ňou musí zaoberať, či sa mu to páči, alebo nie.

Kresťan má žiť podľa Kristovho príkladu. Ľudia nás vidia, poznajú, skúmajú. Nemôžeme žiť pohodlne ako sa nám páči, ale ako sa patrí. Svet čaká od nás príklad. Svieca sa nezapaľuje, aby z toho sama mala osoh, ale aby dookola svietila. Každý z nás je sviecou, ktorá má svetlo od Ježiša Krista, ktorý je svetlom sveta *(porov. Jn 8,12)*. Je potrebné toto svetlo dávať ďalej, roznášať ho medzi blížnych. Soľ je na to, aby dodala chuť jedlu. Môžeme povedať, že každý z nás je aj soľou a máme osoliť tento náš svet. Život sme nedostali na to, aby sme ho premrhali. Rozum sme nedostali preto, aby sme spohodlneli, ale aby sme sa vzdelávali a pomáhali iným. Majetok sme nedostali preto, aby sme získali moc, ale aby sme sa starali o chudobných a núdznych. Hovoriť o potrebe blížnych vieme veľa. Ale reč nie je taká výrečná a presvedčivá, ako skutky. Ak lampa nesvieti, načo je? Iba prekáža a nakoniec skončí v odpade. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca.

Pamätáte na rozprávku „Soľ nad zlato“? Ľudia si v nej žili pokojne až do dňa, keď jedna z dcér povedala kráľovi, že ho má rada ako soľ. Kráľ ju vyhnal zo svojho kráľovstva a soľ sa v celom kráľovstve zmenila na kamene. Život ľudí bez soli bol veľmi ťažký. Všetko jedlo, ktoré navarili bez soli, im nechutilo a veľmi sa trápili. Keď však po návrate kráľovej dcéry mali znova soľ, mohli spokojne žiť.

Buďme aj my skutočnou soľou tohto sveta. Buďme skutočným svetlom sveta. Len vtedy budeme môcť dať svetu kresťanskú príchuť a osvietiť ho Kristovým svetlom.

Prosme si stále, aj pri tejto svätej omši o silu, aby sa nám to darilo.

Amen.

Streda 10. týždňa Mt 5,17-19

Zachovávanie prikázaní

Povzbudiť ľudí, aby žili svoj život v súlade s Božími prikázaniami

Mnohí ľudia v dnešných časoch túžia po zmene. Staré považujú za prekonané. Čo je mladé, moderné, to schvaľujú. Mnohí by chceli, aby Božie prikázania boli zrušené, aby sa podľa nich nemuseli správať.

Ježiš v evanjeliu hovorí o prikázaniach: ***„Kto ich zachová, a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký“*** *(Mt 5,19).*

Ježiš vysvetľuje, že zákon treba zachovávať do najmenších podrobností. A keby niektorý z učeníkov nedbal o niektoré z najmenších prikázaní a vysvetľoval by ho ako nedôležité, ten bude najmenší v Nebeskom kráľovstve. Avšak učiteľ a ten, čo spĺňa aj najmenšie prikázanie, bude v Nebeskom kráľovstve veľký. Ježiš sa javí takmer ako priateľ farizejov. Veď to boli oni, čo do najmenších podrobností spĺňali Zákon. Pýtame sa: Čo sa tu myslí Zákonom, čo najmenšími prikázaniami? Čo znamená splniť? Ako Boh nemôže odvolať svoje prisľúbenia v Starom zákone, ale poslal Ježiša, tak nezruší ani svoj Zákon, ale poslal svojho Syna, aby ho vyplnil. Zasľúbenia Starého zákona sa dovtedy podobajú iba prázdnej nádobe, kým sa nestanú uskutočnením udalostí, na ktoré sa vzťahujú. Iba uskutočnením udalostí Nového zákona je nádoba naplnená. Ako sú prázdne predpovede bez vyplnenia, tak aj Zákon je dovtedy prázdny, kým sa neprejaví všetka poslušnosť, ktorá mu patrí. V Ježišovi Kristovi sú teraz splnené proroctvá i Zákon, to znamená, že sa stali skutočnosťou. Ježišov život bol tým jedinečným uskutočnením toho, čo žiadajú proroctvá i Zákon. Splnenie Zákona tak, ako to myslí Ježiš, nepozostáva z mechanického, vonkajšieho, doslovného dodržiavania prikázaní a všetkých doplnkov a dodatkov, ale láska je naplnením Zákona. Keď každý človek, aj nepriateľ, bude milovaný, iba potom sa vyplní Zákon a slová prorokov, a to v ich vlastnom zmysle, do čiarky a do písmena.

Každý jeden z nás je povolaný, aby svoj život napĺňal láskou. Lenže lásku nikto z nás nenadobudne automaticky. Aby sme ju mali, musíme sa o ňu usilovať. Čím viac sa budeme pridržať Božích prikázaní, tým viac sa bude náš život podobať Ježišovmu. A čím viac sa bude náš život podobať Ježišovmu, tým viac bude náš život naplnený láskou. Cestu nám ukázal sám Ježiš. On miloval všetkých ľudí bez rozdielu. Nepozeral na to, z ktorej spoločenskej vrstvy je, ale stretával sa aj s ľuďmi, ktorými ostatní pohŕdali. Zamyslime sa, ako sme na tom my. Riadime sa vo svojom živote podľa Božích prikázaní? Pri ich zachovávaní sa nemusíme obávať, že prídeme o svoju slobodu. Poslušnosť prikázaniam vyvyšuje človeka do skutočnej veľkosti, ako to jasne počujeme: ***„Kto ich zachová… ten bude v nebeskom kráľovstve veľký“*** *(Mt 5,19).* Jeho veľkosť

vyplýva z jeho zjednotenia s Bohom a Božou vôľou. Kto zachováva prikázania, chce to isté, čo si praje Boh a plní to, čo Boh chce skrze neho plniť. A práve človek, ktorý plní Božiu vôľu, zakladá svoju silnú pozíciu v nebeskom kráľovstve.

V dnešnej dobe mnoho vodičov jazdí na aute podľa vlastných predstáv. Nedodržiavajú maximálnu povolenú rýchlosť, nerešpektujú dopravné značky a správajú sa veľmi arogantne. Často takýto vodiči končia svoju cestu tragicky a nedôjdu do cieľa. Tí však, ktorí rešpektujú dopravné značky, maximálnu rýchlosť a zákon, neukončia svoju cestu, ale prídu do cieľa.

Buďme aj my takými disciplinovanými vodičmi.

Nesprávajme sa len podľa toho, ako to nám vyhovuje, ale uplatňujme vo svojom živote požiadavky, ktoré nám Boh dal skrze svoje prikázania. Pomocou týchto prikázaní prídeme do svojho cieľa, do nebeského kráľovstva.

Amen.

Štvrtok 10. týždňa Mt 5,20-26

Hnev

Povzbudiť ľudí, aby sa snažili o skutočné vzťahy s blížnymi

Odborníci na hadov tvrdia, že štrkáč je známy tým, že ak ho zaženieme do pasce, tak sa rozzúri a môže seba samého pohrýzť a zahynie od vlastného jedu.

Tým istým spôsobom, sa môže zničiť aj človek, keď v sebe prechováva ustavične zlobu a hnev, pôsobí to podobne ako jed a zničí jeho zdravie. Lekári tvrdia, že chemické zmeny v našom tele pod vplyvom hnevu pôsobia škodlivo na určité orgány. Človek sa teda môže zničiť svojou vlastnou zlosťou.

Ježiš nás dnes vyzval, aby sme neprechovávali hnev voči blížnym vo svojom srdci *(porov. Mt 2,23-24).*

V evanjeliu sme počuli prvú z Ježišových tzv. antitéz, ktorými upravuje Starý zákon s rovnakou autoritou, s akou bol vyhlásený Bohom. Prvá antitéza sa týka piateho prikázania. Boží zákon nepozerá len na skutok, ale hlbšie, na pôvod skutku, na zmýšľanie, ktoré je za ním. Tak aj Ježiš siaha na koreň a ukazuje nám, že hnev sa rovná vražde. Ježiš tieto slová adresoval svojim učeníkom. Byť učeníkom znamená tvoriť bratstvo. V tomto bratstve nesmie existovať hnev. Čo znamená hnevať sa? Hnev sa môže prejavovať dvojako: dovnútra a navonok.

Hnev dovnútra znamená byť zatrpknutý, roztrpčený na svojho brata, byť vnútorne rozčúlený, prechovávať v sebe zlosť, nestýkať sa s bratom, oddeliť sa od neho, vnútorne sa zožierať. Hnev navonok znamená byť rozčúlený, vybuchovať, oboriť sa na brata, byť bezohľadný, skrivodlivý, prejavovať nevľúdne zmýšľanie, rozzúriť sa. To všetko je vražda na bratovi. Kde sú v srdci prítomné všetky menované druhy hnevu, tam si učeník už zaslúžil súdne konanie, pretože sa stal bratovým vrahom.

Ježiš žiada, aby sme svoju spravodlivosť neobmedzovali výlučne na vonkajšie činy, na zdržiavanie sa zlých skutkov, ale aby sme upevňovali túto spravodlivosť vo svojich myšlienkach, túžbach, prianiach a vôbec vo všetkých vnútorných skutkoch. Nebeské kráľovstvo máme uskutočňovať a zdokonaľovať celou svojou bytosťou, a teda každou svojou myšlienkou. Ambíciou úprimného človeka je byť takým vo vnútri, akým sa chce ukázať navonok. Ježišove slová, ktoré sme dnes počuli, majú veľkú vážnosť. Povedzme si úprimne, často im nevenujeme žiadnu pozornosť. Prekvapuje nás, pravdu povediac, jeho prílišná spravodlivosť. Máme však skúsenosti sami so sebou. Ak prechovávame v srdci hnev, prajeme svojmu protivníkovi zle, nič s ním nechceme mať spoločné a boli by sme radi, keby pre nás neexistoval. Nuž, či tento postoj nie je v duchovnom význame vlastne vražda? Pod vplyvom hnevu často povieme slová, ktoré nás neskôr a niekedy aj po celý život mrzia. Je potrebné, aby sme nekonali v hneve. Snažme sa najprv hnevu zbaviť, zmieriť sa so svojím bratom.

Jeden pán rozpráva: „Môj spolupracovník napísal v hneve otcovi nepekný list. Radil som mu, aby ho neposielal, lebo ho písal pod vplyvom hnevu. Neposlúchol, ale požiadal ma, aby som list vhodil do schránky, lebo to sám nestíhal. Vedome som ho nehodil. Čakal som do druhého dňa. Ráno prišiel kolega ustarostený do práce: Juraj, veľmi ľutujem, že som včera otcovi poslal list. Môže z toho dostať mozgovú mŕtvicu. Mal som ťa poslúchnuť. Dal by som neviem čo zato, aby som ho dostal späť. Vytiahol som list z tašky a podal mu ho. Bol šťastný.“

Začnime s hnevom vo svojom vnútri bojovať už dnes. Začnime už v tejto chvíli. A keďže tento boj nie je ľahký, prosme si o silu, aby sme v ňom vytrvali.

Amen.

Piatok 10. týždňa Mt 5,27-32

Boj proti pokušeniam

Povzbudiť ľudí, aby bojovali proti pokušeniam a aby sami nedávali podnety k pokušeniam

Údajne v Bulharsku na pobreží Čierneho mora bolo veľa vreteníc. Chceli tam urobiť kvôli cestovnému ruchu novú pláž. Nevedeli sa zbaviť vreteníc. Ktosi im poradil, aby tam nasadili ježkov. Zamerali sa na to, nasadili množstvo ježkov. Po čase sa im celé okolie podarilo vyčistiť.

Dnes nás Pán Ježiš vyzýva, aby sme bojovali proti pokušeniam na hriech, keď nám hovorí: ***„Ak ťa zvádza na hriech tvoje pravé oko, vylúp ho. Ak ťa zvádza na hriech tvoja pravá ruka, odtni ju“*** *(Mt 5,29-30).*

Židovstvo bolo toho názoru, že žena bola menejcenná bytosť, ktorá muža stále zvádza. Preto sa zbožný muž nesmel pozrieť na ženu. Pri všetkom úsilí vyhnúť sa pohľadu na ženu vychádzal farizej zo stanoviska, že žena je iba pohlavnou bytosťou, ktorá zvádza muža k hriechu. Ježišov vzťah k žene je celkom iný. Nezavrhuje pohľad na ženu, zavrhuje iba žiadostivý pohľad na ženu. Nie až ten prestupuje prikázanie cudnosti, kto vykoná skutok manželskej nevery, ale už ten, ktorý sa žiadostivým pohľadom pozerá na vydatú alebo zasnúbenú ženu, už ten je cudzoložník. Ježiš poukazuje na to, že hriech sa rodí v ľudskom srdci. Zlo chápe v jeho hĺbke, nielen na povrchu a v tom, čo sa už dá vidieť. Sleduje zlo až do neviditeľného vnútra človeka. Skutok má svoje predstupne. Pochádza z myšlienky či túžby a vyjadruje sa slovami a činom. Človek podnety k myšlienkam a činom dostáva z vonku. Ak sú hriešne, Ježiš žiada, aby človek vtedy konal radikálne. Má vylúpiť oko a odťať ruku. Tieto slová treba chápať obrazne. Naznačujú bezpodmienečnú odhodlanosť úplne sa vzdať všetkého, čo by mohlo odvádzať od viery a viesť k hriechu. Ostrosť formulácie dokazuje, ako neobyčajne vážne to Ježiš myslí s bojom o čistotu, a aký mimoriadne veľký vplyv pripisuje údom tela v zápase o nasledovanie Krista.

Prečo sa Kristus, a za ním jeho Cirkev, tak neústupčivé stavia k otázkam čistoty? Pretože kresťanstvo zdôrazňuje, že morálnym problémom číslo jeden je láska a čistota spojená s láskou. Hriechy proti čistote sa neraz ospravedlňujú láskou. Možnože je to láska, ale láska zdeformovaná a nesprávna, a teda hriechy proti čistote sú deformáciou lásky. Nakoľko čistota vyostruje, zjemňuje nadprirodzený zmysel, natoľko neovládaná zmyselnosť otupuje nadprirodzený pohľad. Človek často odpadá od viery, keď mu prikazuje zriecť sa nemravných záľub. Okrem toho také záľuby podlamujú silu vôle. Človek, ktorý podlieha zmyselnosti, stráca schopnosť pre úsilie a obetu. Len človek čistého srdca bude

schopný tých najväčších diel. Neudivuje teda, že Kristus až radikálnymi formuláciami prikazuje vyhýbať sa príležitosti k tomuto druhu pádov, keď žiada vylúpiť oko a odťať ruku. Podľa neho stačí dobrovoľný žiadostivý pohľad. Nehovorí o hocijakom pohľade na ženu, ale o žiadostivom. Je to pohľad, ktorý môže splodiť túžbu a túžba hriech. A nemusí to byť ani živá osoba, žena alebo muž. Niekedy stačí žiadostivý pohľad na ich obrazy. Je potrebné uvedomiť si aj fakt, že hreší aj tá, ktorá túto vyvoláva nevhodným oblečením, ba skôr odhaľovaním svojho tela. Ježišova reč je jednoznačná. V dnešnom svetle mätenia kritérií takúto reč veľmi potrebujeme.

Po páde komunizmu začalo k nám prúdiť množstvo časopisov s neslušnými obrázkami. Jeden úprimne zmýšľajúci pán v okresnom meste obišiel všetky novinové stánky v meste a vykúpil takéto časopisy a spálil ich. Prišiel o mnoho peňazí, ale chcel zachrániť aspoň niektoré duše pred hriechom.

Dnes by už asi nebolo možné to urobiť. Pomaly niet časopisov bez týchto hriešnych obrázkov. Vydavatelia sa pretekajú, kto ich zobrazí viac a kvalitnejšie.

Ježišov postoj sa nám možno zdá tvrdý, ale je veľmi potrebný. Je len na nás, aby sme hľadali aj my možnosti takých ježkov, ktorí by nás zbavili nebezpečných hadov, nečistoty, ktorá sa šíri rýchlejšie ako lavína. Prosme aj dnes, aby nám Ježiš pomohol osvojiť si toto jeho slovo, aby sme sa podľa neho stále zachovali a boli stále čistí. Amen.

Sobota 10. týždňa Mt 5,33-37

Pravdovravnosť

Povzbudiť ľudí, aby uvážene používali slová a ďalej podávali informácie

Žijeme v dobe, keď sa sľuby nedodržiavajú. Slovo nemá cenu. Nielen jednotlivci, ale i národy a štáty podpisujú zmluvy, ale vzápätí ich porušujú a neplnia. Koľko manželských sľubov pri sobáši sa neplní. V tejto spoločnosti zloby a klamstiev my, kresťania, musíme byť známi tým, že svoje slovo dodržíme za každých okolností.

Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu povedal svojim učeníkom a platí to samozrejme aj pre nás: ***„Vaša reč nech je „áno -áno“, „nie -nie“*** *(Mt 5,37).*

V týchto niekoľkých vetách sa Pán Ježiš veľmi hlboko zaoberá ôsmym prikázaním. Nielen opakuje zákaz falošnej prísahy, ale dodáva zákaz vôbec

prisahať. Ježiš sa jasne a rozhodne stavia proti vtedajšiemu zneužívaniu prisahania a proti puntičkárstvu platných a neplatných prísah. Podľa Ježiša nie je v každodennom živote vôbec potrebná prísaha na ubezpečovanie a potvrdenie pravdy. Tu je úplná pravdovravnosť bez akejkoľvek ubezpečujúcej prísahy jedinou zárukou pravého bratstva. Zákonníci totiž sústavne prisahali aj v každodenných veciach. Ježiš však hovorí: ***„Vôbec neprisahajte“*** *(Mt 5,34).* Vôbec nepoužívajte všetky tie ubezpečujúce a záväzné i nezáväzné prísahy. Veď do týchto prísah je zahrnutý i Boh. Ježišov učeník má hovoriť Áno alebo Nie, t.j. má byť pravdovravný.

Nemyslíme si, že Kristus týmito slovami rozkazuje užívať jednoslabičnú reč. Nie. Chce nás len poučiť, akí máme byť priami a jednoznační. Áno, nech je áno. Nie, nech je nie. Kompromis neexistuje. Máme hovoriť jednoducho a pravdivo. Z takéhoto rýdzeho postoja vyrastajú jednoduché a pravdivé medziľudské vzťahy. Čo sme však urobili v živote zo svojho slova a správania? Zmätok. Zasiali sme nedôveru a ustavičné podozrievanie. Od obchodu po politiku, od rodiny po medzinárodné vzťahy. Oklamať, to je snaha takmer každého a všetkých. A tým sa zamotáva život i medziľudské stretnutia. Potom sa aj tá najobyčajnejšia informácia stáva pochybnou. Mnohí ľudia hovoria aj áno, aj nie, podľa toho, čo je výnosné. Hovoria bez presvedčenia. Opakujú frázy. Prispôsobujú sa mienke. Hovoria, čo je druhým príjemné. Klamár sa však skôr či neskôr prejaví, pravda vyjde najavo. Nemožno byť neutrálnym. Kto sa zdráha postaviť na stranu pravdy, už je na strane lži. Byť nejasným, byť dvojakým, znamená stratu priateľov. Naše slová sú zrkadlom našej mysle a hlasom srdca. Ak budeme vnútorne naplnení pravdou, nebudeme mať problém postaviť sa na stranu pravdy, hovoriť pravdivo. Aké sú tie moje slová? Hovorím to, čo si aj myslím? Alebo myslím si jedno a hovorím druhé? Aj sv. Jakub vo svojom liste nás upozorňuje: ***„Vaše áno nech je áno a nie nech je nie, aby ste neprepadli súdu“*** *(Jak 5,12).*

Aby naše áno bolo skutočným áno a nie skutočným nie, poučme sa aj z nasledujúceho príbehu. K Sokratovi pribehol zadychčaný priateľ a lapajúc dych začal rozprávať: „Počuj, Sokrates, musím ti niečo dôležité povedať… tvoj priateľ…“

„Počkaj,“ prerušil ho mudrc, „preosial si to, čo mi chceš povedať, cez tri sitá?“

„Cez tri sitá?“ čudoval sa posol správy.

„Áno, cez tri sitá. Prvé sito je pravda. Si si istý, že všetko, čo mi chceš povedať, je v súlade s pravdou?“

„No neviem, povedal mi to…“

„Áno, áno, ale iste si to preosial cez druhé sito, a tým je dobro. Ak to, čo mi chceš povedať, nie je pravda, je to určite dobré.“

„Naopak!“

„Tak teda," prerušil ho filozof, „použi ešte tretie sito a porozmýšľaj, či to, čo mi chceš povedať, je nevyhnutne nutné."

„Nutné? Asi nie."

„"Tak potom," usmial sa Sokrates, „ak to, čo mi chceš povedať, nie je pravda, ani dobré, ani nevyhnutne nutné, neobťažuj tým ani seba, ani mňa."

Preosievajme aj my svoje slová cez tri sitá, pravdy, dobra a nevyhnutnosti. Ak budeme takto konať, naše áno bude áno a nie bude nie. Tým budeme Ježišovými svedkami a šíriteľmi pravdy.

Silu, aby sa nám to darilo, prosme si aj pri tejto svätej omši.

Amen.

Pondelok 11. týždňa Mt 5,38-42

Dobrom premáhať zlo

Nechajme dobro zvíťaziť v našom živote[65]

Určite ste zažili situáciu, keď sa dvaja ľudia začali najprv slovne hádať. Jeden nadával na prvého a druhý na prvého. Nadávky sa stupňovali, pomaly sa chýlilo ku bitke. A z týchto dvoch ľudí sa stali nepriatelia na život a na smrť.

Pán Ježiš nám hovorí: ***„Neodporujte zlému. Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nadstav mu aj druhé“*** *(Mt 5,39).*

Na prvý pohľad by sa zdalo, že Ježiš od nás chce, aby sme nechali voľne šíriť zlu. Ak niekto urobí niečo zlé, tak ho spokojne máme nechať, alebo mu máme dopomôcť k ďalšiemu vykonávaniu zla. Nerozširujeme takýmto spôsobom nespravodlivosť? Dajme všetko na správnu mieru. Základným kľúčom k správnemu pochopeniu je veta: „Neodporujte zlému.“ Čomu nemáme odporovať, nie je zlo ako také, absolútne zlo, ani ten zlý, diabol. Zlý človek, to je ten, ktorý mi ubližuje. Ježiš nepopiera, že je to zlý človek. Nežiada nás, aby sme predstierali, že je iný! Ježiš nechce, aby sme sa za zlo neodplácali zlom.[66] Ježiš od nás chce, aby sme nikdy nehľadali pomstu. Máme radšej trpieť bezprávie, ako bezprávie robiť. Na zlo máme odpovedať dobrom. Lebo, ak sa zlé odpláca ešte väčším zlom, urážka sa vracia ešte väčšou urážkou. Malá výčitka sa odpláca zlostnými rečami, do ohňa sa prilieva olej, zlo rastie, osobná odplata sa bezuzdne vyzúri. Keď sa jej nechá voľný priebeh, skončí sa to rozkladom, rozvratom, chaosom, bojom všetkých proti všetkým.[67]

Už v Starom zákone čítame, ako Boh hovorí Izraelitom, že jedine jemu patrí odplata a pomsta *(porov. Dt 32,25)*. Alebo v Knihe Prísloví sa hovorí, že nemáme odplácať druhým podľa jeho činov *(porov. Prís 24,29)*. Proti zlu sa dá bojovať jedine láskou a dobrotou. Tak, ako svätý Pavol hovorí: „Neodplácajte sa zlým za zlé alebo zlorečením za zlorečenie, ale naopak, žehnajte“ *(1Pt 3,9)*. Ak človeku, ktorý nám robí zlo, ukážeme lásku, milosrdenstvo, dobrotu, tak sa skôr obráti. Ak uvidí našu láske, zistí, že robil zlo, tak zmení svoj život a dá sa na cestu pokánia.

Pozrime sa teraz do Starého zákona, na postavu Dávida. Spomeňme si, ako ho Šaul prenasledoval, hoci mu Dávid neurobil nič zlé, ba bol mu veľmi osožný. Raz, keď Dávid utekal pred Šaulom, vošiel do jaskyne. Ku tejto jaskyni prišiel aj Šaul. Dávida začali nahovárať, aby sa pomstil Šaulovi. Dávid však potajomky odťal okraj Šaulovho plášťa. A povedal: „Nech to Pán vzdiali odo

[65] Porov.. BENKO, F.: Seminár z homiletike. Spišská Kapitula : 2005.
[66] Porov.: STOTT, J.: *Kázání na hoře.* Bratislava : Návrat. 1992, s. 79.
[67] Porov.: *Evanjelium podľa Matúša,* Wuppertálska študijná biblia. Bratislava : Creativpress. 1992, s.85.

mňa! Neurobím to svojmu pánovi!“ Keď sa to Šaul dozvedel, prestal prenasledovať Dávida, lebo videl, že nemá v sebe zlosť *(porov. 1Sam 24,1-22)*. Na tomto príbehu vidíme, že hoci je to ťažké, ale je to veľmi osožné, ak svojmu nepriateľovi preukážeme lásku. Lebo jedine láska je jedinou silou, ktorá môže nepriateľa premeniť na priateľa, jedine láska má tvorivú a oslobodzujúcu moc.

Pane, Ježišu Kriste, nauč nás, že odplatou nevyriešime nič. Udeľ nám milosť, aby sme pochopili, že jedine láska dokáže premieňať zlo. Nech konáme podľa tvojho milosrdenstva, a tak nasledujeme teba, nevinného baránka, ktorý si položil aj život za svojich nepriateľov.

Amen.

Utorok 11. týždňa Mt 5,43-48

Milovať nepriateľov

Kresťanstvo sa prejavuje najmä v skutkoch

Už sa vám stalo, že ste išli po ulici a oproti vám išiel sused, s ktorým ste už dlhý čas na nožoch? Ako sa tak k vám približoval, v hlave vám vírili rôzne spomienky a tu zrazu vás ten sused pozdravil. Vy ste sa najskôr na neho začudovane pozreli, potom ste sa mu odzdravili a potom ste sa s ním dali do reči. Nakoniec vysvitlo, že nie ste až takí veľkí nepriatelia a že všetky nezrovnalosti sa dajú do poriadku.

Ježiš hovorí: ***„Ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať? Či to nerobia aj mýtnici? A ak pozdravujete iba svojich bratov, čo zvláštne robíte?“*** *(Mt 5,46-47)*

V Starom zákone platilo, že môj blížny je len súkmeňovec, teda Žid, a jedine jemu mám preukázať lásku, kým ostatných mám považovať za hriešnikov a nepriateľov. To znamená, že ich nemám ani pozdravovať a preukazovať im dobré skutky. Týmto sa riadili aj farizeji. Oni pozdravovali iba seberovných, nie však colníkov a hriešnikov, ktorí pre nich boli vyvrheľmi ľudstva, zradcami vlasti. Ale Ježiš od nás žiada, aby sme my kresťania konali ináč, aby sme „robili čosi zvláštne“. Pozdrav v orientálnych krajinách znamenal oveľa viac ako iba zdvorilosť. Pozdrav znamenal prianie požehnania a pokoja pre druhého.[68]

My kresťania máme robiť niečo zvláštne, čím by sme sa odlišovali od pohanov. Ježiš od nás žiada, aby sme sa modlili za svojich prenasledovateľov,

[68] Porov.: *Evanjelium podľa Matúša,* Wuppertálska študijná biblia. Bratislava : Creativpress. 1992, s. 86.

aby sme milovali svojich nepriateľov, a aby sme pozdravovali hriešnikov. Lebo všetci sme deťmi nebeského Otca a my všetci sme si navzájom bratmi. A tak sa pripodobňujeme nášmu Otcovi, ktorý je nekonečne milosrdný. Svätý Peter píše, že sme povolaní, aby sme požehnávali druhých, aby sme sa stali sami dedičmi povolania *(porov. 1Pt 3,9).* Takže my kresťania sa máme odlišovať od iných tým, že budeme požehnávať aj svojich nepriateľov.

Je známe, že v prvotnej Cirkvi „všetci veriaci mali jedno srdce a jednu dušu“ *(Sk 4,32).* Mali sa navzájom radi a táto ich láska prenikala až k tým, ktorí ešte neuverili v Krista a sami pohania poukazovali na kresťanov a hovorili medzi sebou: „Pozrite, ako sa milujú“ a táto láska ich priviedla k viere v Krista. Aj keď prenasledovali kresťanov a zatvárali ich, tak sa kresťania nesprávali neslušne a neúctivo, a to tiež viedlo k mnohým obráteniam. Vidíme, že sa oplatí byť zvláštny a nie prispôsobovať sa tomuto svetu a konať to, čo od nás žiada tento svet. Najviac sa oplatí pripodobňovať sa Ježišovi, snažiť sa o dokonalosť, lebo aj náš nebeský Otec je dokonalý.

Skúsme sa na záver modliť v duchu dnešného evanjelia:

Pane, Ježišu. Ty sám nás učíš, ako máme milovať svojich nepriateľov. Ty si sa modlil na kríži za tých, ktorí ťa ukrižovali. Prosíme ťa, udeľ nám milosť, aby sme sa aj my správali tak, ako ty, a tak sa sami stali dedičmi večného požehnania.

Amen.

Streda 11. týždňa Mt 6,1-6.16-18

Konať skutky s čistým úmyslom

Je chvályhodné konať s čistým srdcom dobré skutky

Môžeme sa pristihnúť pri tom, že konáme dobré skutky tak, aby sme hneď dostali pochvalu od ľudí.

A ako nás Ježiš napomína? ***„Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás neobdivovali, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach“*** *(Mt 6,1).*

Ježiš dnes hovorí o troch veciach, o dobrých skutkoch, o modlitbe a o pôste. Nehovorí nám, ako často to máme robiť, ale hovorí, akým spôsobom to máme robiť. A dáva to do protikladu s farizejmi. Oni robili dobré skutky na takých miestach, kde ich všetci videli a chválili ich za to. Tak isto to robili aj s modlitbou a pôstom. Všetko robili pokrytecky, aby boli veľkí v očiach ľudí. My, kresťania, to však máme robiť s čistým úmyslom, teda nie preto, aby ma

ľudia chválili, ale preto, aby som vykonal dobrý skutok. A vtedy ma odmení nebeský Otec.

Môžeme vidieť hlavne v médiách, ako populárni ľudia dnešnej spoločnosti chcú darovať nejaký príspevok na nejaký detský domov. Robia to pred televíziou, novinármi, pred množstvom ľudí. Tým chcú ukázať, že oni sú tí dobrí, že oni myslia aj na tých biednejších a chudobnejších. A urobia okolo toho veľkú oslavu, len aby ich ľudia chválili. A pritom každý vie, aký nemorálny je ten človek, čo všetko zlé má za sebou, a možno aj tie peniaze získal nečestným spôsobom. Či to nie je práve toto, pred čím nás Ježiš vystríha? Títo ľudia zabúdajú na to, že ľudská sláva nie je trvalá, ale je krehká ako jarný kvietok, ktorý je pekný, ale rýchlo odkvitne a už ho niet.

My však vieme, že jedine Boh môže dať odmenu, ktorá bude trvalá. Ježiš nás učí, aby sme sa vyhýbali márnivosti a všetko, každý dobrý skutok, modlitbu ako aj náš pôst, aby sme robili s pokorou a s čistým srdcom, a tak oslavovali Boha a pomohli tak svojim blížnym. Vtedy nám Boh dá odmenu, ktorá bude zapísaná v nebi. Táto Božia odmena sa ťažko dá porovnať s odmenou od ľudí. Lebo odmena od Boha je trvalá, večná a istá. Boh nám pripravuje večný život ako odmenu za naše skutky.

Modlime sa: Všemohúci Bože, ktorý vidíš aj skryté veci. Nauč nás konať podľa príkladu tvojho Syna, Ježiša Krista. Konať s čistým úmyslom a z lásky k tebe. Lebo jedine tak môžeme dostať večnú odmenu, ktorú pripravuješ tým, ktorí nehľadia na oslavu od ľudí.

Amen.

Štvrtok 11. týždňa Mt 6,7-15

Vy sa budete modliť takto

Modliť sa znamená mať pred očami svojho Boha

Isto sa nám stalo, že sme prosili Boha o niečo, ale zdalo sa nám, ako keby nás Boh nepočul. A tak sme ho prosili znova a znova, až nás to nakoniec omrzelo, hoci sme nevedeli, prečo naša modlitba nebola vyslyšaná.

Ježiš ku nám hovorí: ***„Váš Otec vie, čo potrebujete, prv, ako by ste ho prosili“*** *(Mt 6,8).*

Každá náboženská skupina má svoj spôsob modlitby. Ján Krstiteľ naučil svojich učeníkov modliť sa. Farizeji mali tiež svoj spôsob modlitby. Aj pohania mali modlitbu, ktorou prosili svojich bohov. Pohania zvykli čo najviac hovoriť, ako keby chceli presvedčiť svojho Boha, aby im dal to, čo ho žiadali. Aj Ježiš

učí, ako sa máme my modliť. Pri modlitbe nemáme napodobňovať pohanov. Pri modlitbe sa máme obrátiť k nebeskému Otcovi a snažiť sa plniť jeho vôľu. Ku Otcovi máme prichádzať s pokorou, lebo on vie, čo potrebujeme.

My kresťania máme byť ľuďmi, ktorí prosia úpenlivo a nie ako takí, ktorí veľa hovoria. Niečo iné je hovoriť o svojich potrebách tomu, kto ich nepozná a iná vec je žiadať o pomoc toho, kto moje potreby už pozná. V modlitbe je potrebné prejaviť pokornú úctu. Modlitba, ktorú nás naučil Ježiš, nie je ani tak zameraná na to, aby nás Boh vyslyšal, ale skôr aby sme my vyslyšali Boha, teda aby sme pristúpili k jeho plánu spásy, aby sme vo svojom živote konali len to, čo od nás on žiada. Boh nás veľmi dobre pozná a vie čo veľmi potrebujeme a takto máme pristupovať aj v modlitbe. Máme prosiť v modlitbe o to, aby sme spoznali Božiu vôľu a podľa nej aj konali.[69]

Veľmi dobre nám ukazuje prorok Eliáš, ako má vyzerať naša modlitba. Za jeho čias ľudia odpadli od pravého Boha a klaňali sa Bálovi. Eliáš urobil takúto dohodu s Bálovými prorokmi. Každý si mal pripraviť obetu a čia obeta sa zapáli, toho je Boh pravý. Najprv pripravili obetu bálovi proroci, potom sa k nemu modlili, aby zapálil obetu. Volali celý deň a nič sa nestalo. Začali nahlas kričať a robili si zárezy na tele, aby ich Bál vyslyšal, ale nič sa nestalo. Potom pripravil obetu Eliáš a ešte ju aj polial tri razy vodou. Potom sa modlil k Pánovi, Bohu Izraela, aby ho vyslyšal, aby sa dozvedel celý ľud, že on je jediný Boh. V tom Pán zapálil celú obetu a takto vyslyšal Eliášovu modlitbu *(porov. 1Kr 18,20-40).* Môžeme vidieť, aká má byť naša modlitba. Nie zdĺhavá, mnohovravná, ale máme sa modliť s pokorou a na oslavu nebeského Otca. Takúto modlitbu má Boh najradšej a najskôr ju prijme.

Modlime sa: Pane, Ježišu Kriste. Ty si naučil svojich apoštolov správne sa modliť. Prosíme ťa aj my o to isté. Nauč nás modliť sa k nebeskému Otcovi s pokorou, lebo on veľmi dobre vie, čo potrebujeme, nauč nás, aby sme svojou modlitbou oslavovali nášho i tvojho Otca.

Amen.

Piatok 11. týždňa Mt 6,19-23

Poklad na zemi a poklad v nebi

Nábožnosť sa vypláca

Veľakrát sa stalo, že ľudia dávali svoje peniaze do bankovej spoločnosti s vysokým úrokom len preto, aby čo najrýchlejšie mohli prísť k peniazom.

[69] Porov.: ZEVINI. G., CABRA P.: *Lectio divina 13*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství. 2004, s. 91.

Lenže táto banková spoločnosť dlho nevydržala, skrachovala a všetci ľudia, čo tam mali uložené peniaze, o nich prišli.

Ježiš nás v evanjeliu varuje: ***„V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú“*** *(Mt 6,20).*

Poklad pre človeka je to, čo mu je vzácne, drahé. Preto si to chce ukryť, aby sa to tak skoro nezničilo. Kedysi si ľudia vzácne veci odkladali do truhlíc, ale tu sa dostali mole alebo myši a všetko zničili. Alebo, keď zlodeji vojdú do domu, tak hľadajú tie najvzácnejšie veci, ktoré zvyknú byť ukryté. V dnešnej dobe sú pre každého človeka veľkým pokladom peniaze. Ježiš, keď hovoril o poklade, nemal na mysli, aby sme vôbec nevlastnili majetok. Ani nehovoril, aby sme si svoje peniaze nešetrili, alebo neuzatvárali životné poistky. Ani nehovoril, že máme pohŕdať materiálnymi vecami, ktoré máme od Stvoriteľa. Ale Ježiš hovorí, aby sme sa varovali sebeckého zhromažďovania; výstredného a luxusného života a hmotárstva, ktoré pripútava naše srdce k zemi.[70]

Svätý Pavol poučuje svojho žiaka Timoteja o pravom duchovnom poklade a hovorí, že nábožnosť a spokojnosť s tým, čo mám je najväčší zisk. Lebo pri vstupe do tohto sveta sme si nepriniesli nič a ani si nič neodnesieme. Ďalej hovorí, že tí, ktorí chcú zbohatnúť, upadajú do pokušení a žiadostivostí, lebo láska k peniazom vedie do záhuby. Svätý Pavol napomína, aby bohatí v tomto svete nevkladali nádej do neistého bohatstva, ale svoju nádej majú vkladať v Boha. Bohatí majú robiť dobre a takto sa stať ešte bohatšími pre dobré skutky. Majú byť štedrí a vedieť sa podeliť a toto im bude dobrým základom pre budúci večný život *(porov. 1Tim 6,6-10.17-19).*

Ešte jeden veľký príklad máme v Starom zákone, kde sa hovorí o tom, že sa oplatí konať dobré skutky, ktoré nám budú pripočítané v nebi. Ide o knihu Tobiáš, kde otec Tóbi odovzdáva svojmu synovi Tobiášovi otcovské napomenutia a rady vo forme testamentu. Tóbi hovorí: „Nikdy neodvracaj svoju tvár od chudobného, aby sa neodvrátila Božia tvár od teba. Ten, kto koná skutky milosrdenstva, prináša Najvyššiemu dar, ktorý sa mu ľúbi.“ A Tóbi pokračuje ďalej: „Budeš mať veľké bohatstvo, ak sa budeš báť len Boha, chrániť sa akéhokoľvek hriechu a robiť dobre pred Pánom, svojím Bohom“ *(porov. Tob 4,5-21).* Aj keď teraz možno nevidíme jasne to, že sa nám oplatí zhromažďovať bohatstvo v nebi, ale buďme trpezliví a všetko uvidíme v pravý čas.

Modlime sa: Všemohúci Bože, daj nám milosť, aby sme u teba zhromažďovali pravé poklady, ktoré nám nik nevezme, ani sa nikdy nezničia, a tak aj sami raz k tebe do neba prišli.

Amen.

[70] Porov.: STOTT, J.: *Kázání na hoře.* Bratislava : Návrat. 1992, s.117.

Sobota 11. týždňa Mt 6,24-34

Najprv Božie kráľovstvo

Dajme na prvé miesto vždy Božie záujmy

Všimli ste si, že keď človek je v pohode, nie je v žiadnom strese, oveľa lepšie sa mu darilo pri práci. Sám mal dobrú náladu a aj okolo seba rozlieval pokoj, ktorý mal vo svojom vnútri.

Pán Ježiš hovorí každému jednému z nás: ***„Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše“*** *(Mt 6,33).*

Pod Božím kráľovstvom väčšinou rozumieme nebo a večný život v ňom. To znamená, dostaneme sa tam po svojej smrti a spolu s anjelmi a svätými sa tam budeme klaňať Všemohúcemu, ako najväčšiemu Kráľovi. V jednej mládežníckej piesni sa spieva, že Božie kráľovstvo je tu medzi nami a Sväté písmo to potvrdzuje, keď hovorí, že „Božie kráľovstvo je láska, pokoj a radosť v Duchu Svätom“ *(porov. Rim 14,17).* Takže to, že sa už tu na zemi usilujeme o bratskú lásku, šírime pokoj okolo seba, či doma, alebo na pracovisku a všetko toto robiť s čistým srdcom a s čistým úmyslom, to je už začiatok Božieho kráľovstva tu na zemi, ktoré potom prejde aj do večnosti.

Takže najskôr sa máme usilovať o to, aby Božie kráľovstvo existovalo tu medzi nami a potom všetko ostatné, to znamená pozemské veci nám Boh dá do daru. Lebo len v láske, pokoji a radosti sa dajú konať ostatné veci oveľa ľahšie. Lebo, čo mi osoží, že si postavím dom, keď sa celý život budem prieť s bratom o majetok? Ale naša prvoradá úloha je budovať Božie kráľovstvo a o ostatné sa postará Boh, lebo on vie veľmi dobre, čo potrebujeme.

Pozrime sa teraz na veľkú postavu kráľa Šalamúna. Keď začal vládnuť nad celým Izraelom, bol ešte mladý a neskúsený. Preto si žiadal v modlitbe od Boha, aby mu dal srdce pozorné, aby spravoval Izraelský ľud spravodlivo, a aby dobre rozlišoval medzi dobrým a zlým. Jednoducho povedané, prosil múdrosť pri svojom kraľovaní. A Boh mu povedal: „Pretože si nežiadal bohatstvo, dlhý vek ani smrť svojich nepriateľov, dám ti, čo si žiadaš. Tvoje srdce bude najmúdrejšie na celom svete. Ale dám ti aj to, čo si nežiadal. Dám ti bohatstvo a slávu, akú nemá žiadny kráľ a dám ti aj dlhý vek *(porov. 1Kr 3,5-14)*. Na tomto príklade veľmi dobre vidno to, čo aj sám Ježiš povedal, že sa máme usilovať najprv o Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a všetko ostatné sa nám pridá.

Modlime sa: Drahá naša nebeská Matka, Panna Mária. Ty si prvá z nás našla Božie kráľovstvo, keď si prijala Ježiša do svojho života a pritom si nevedela, čo všetko ťa ešte čaká. Prosíme ťa, nauč aj nás hľadať najprv Boha a jeho kráľovstvo a všetko ostatné vložiť do jeho rúk, lebo je všemohúci a žije a kraľuje na veky vekov.

Amen.

Pondelok 12. týždňa Mt 7,1-5

Hrozba slova

Zistiť vo svojom živote ako vplývame svojim správaním na dobré meno blížneho[71]

Každý z nás mal iste pocit, že mu bolo ukrivdené. Že to, čo urobil, nedokáže nikto pochopiť, že všetko, čo vykoná je nepochopené a zlé. Čím sa viac človek snaží, tým je to horšie a svet je plný nepochopenia a zla. Sme odsudzovaní za to, čo sme nespáchali, alebo nás ľudia nedokážu pochopiť. Nie je to celkom tak, ako to ľudia tvrdia.

Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí tiež svojim učeníkom: ***„Nesúďte, aby ste neboli súdení. Lebo, ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás, a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“*** *(Mk 7,1-2).*

Tvrdiť o niekom niečo zlé, hodnotiť znamená snažiť sa nad ním vyrieknuť súd. To, že označujeme niekoho za vinníka, odsudzujeme jeho samotného. Z evanjelia je jasné, že Ten, kto je kompetentný súdiť je jedine Boh. On je Ten, ktorému súd ako taký prislúcha. My nemáme právo vyniesť nad niekým rozsudok, už len z toho dôvodu, že nevidíme do vnútra človeka. Preto toto právo si vyhradzuje jedine Boh, ktorý pozná aj ľudské srdce a vie, čo sa v ňom nachádza.

Človek má v sebe zakorenenú hriešnu túžbu stále komentovať správanie ostatných. Dokážeme sa pozerať na všetko okolo seba, na každý ľudský počin, na každé správanie blížneho, no pozerať na svoje konanie nemáme chuť. Myslíme si, že sme v poriadku, my sme dobrí, snažíme sa robiť dobro, a keď aj nejaký hriech spáchame, povieme si: „Nemôžem byť až taký svätec, však mýliť sa je ľudské a sú aj horšie veci, ako tieto!“ A tu je kameň úrazu. Začíname porovnávať správanie druhých so svojím a nepozeráme sa na okolnosti. Každý človek má svoju špecifickú situáciu. V tejto situácii reaguje na rôzne impulzy z okolitého sveta. My nevieme, aké sú tieto okolnosti, no vieme tohto človeka ihneď zhodnotiť a očierniť v spoločnosti. Hovoríme, že my tomu človeku nechceme zle, ale pritom komentujeme každý jeho pohyb a každé slovo. Je to ako jed, ktorý zasievame v srdcia ostatných. Keď sa tento jed dostane do vnútra človeka otrávi ho celého. Taký človek je potom plný zloby a dokáže na každého povedať množstvo rečí, ktoré sú nie vždy ani pravdivé. Nastáva ohováranie a osočovanie. Je to strašná zloba, ak hovoríme o chybách blížneho, alebo ich dokonca vymyslíme, aby sme spestrili našu debatu o tom druhom.

Najčastejšie sa to stáva pri návštevách. Stretnú sa ľudia pri káve a prejdú svojimi rečami celé okolie. Preberú všetkých známych a vymieňajú si skreslené informácie

[71] Porov.: BOČA, M.: Seminár. Spišská Kapitula : 2005.

o druhých. Dve kamarátky sa raz stretli a hovorili si: Počula si toto... a tá druhá hovorí počula si zase toto....

Môžeme sa právom spýtať. Nie sú tieto reči súčasťou nášho slovníka? Nezháňame sa za neoverenými informáciami a neškodíme cti našich blížnych?

Každý z nás má povinnosť vo svojom duchovnom živote zájsť na hlbinu a pozrieť sa do svojho vnútra, ako my súdime svojich blížnych. Aké reči o nich vedieme. Pamätajme na to, že jedine Boh má právo súdiť. Ježiš rázne hovorí aj nám: ***„Nesúďte, aby ste neboli súdení“*** *(Mt 7,1).*

Amen.

Utorok 12. týždňa Mt 7,6.12-14

Vchádzať tesnou bránou

Pochopiť to, že jediná správna cesta je tá s Kristom

V minulosti boli mestá opevnené hradbami. Tieto hradby slúžili hlavne na obranu mesta pred nepriateľom. Čím boli hradby pevnejšie, tým väčšia šanca bola na to, že mesto neutrpí porážku. Preto, sa na stavbu hradieb kládli vysoké požiadavky na kvalitu. Hradby museli byť pevné, vysoké a dobre zatesnené. Do mesta malo byť čo najmenej brán. Čím viac brán, tým väčšie nebezpečenstvo vniknutia nepriateľa.

Podobne je to aj v našom duchovnom živote. Pán Ježiš nám hovorí: ***„Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“*** *(Mt 7,13-14).*

V tomto vidíme, jasný princíp podľa ktorého možno nájsť tú správnu cestu. Jediná správna cesta je úzka cesta, je ťažká, ale vedie do večného života. Tá druhá je veľká a priestranná, no vedie do zatratenia. Aby sme mohli vykročiť na tú správnu cestu, odpoveď je v Zákone a Prorokoch. V nich sú prikázania o láske k Bohu a našim blížnym.[72] To je jediná správna cesta, ktorá je možná pre našu spásu. Obraz brány bol známy už v Starom zákone. No v Novom zákone je obrazom Ježiša Krista. On je tou správnou bránou, cez ktorú možno prísť do večnej radosti. No ak by sme nechceli a odmietali Krista ideme nesprávnou cestou.

Ktorá z ciest nám lepšie vyhovuje? Je to tá, ktorá je s Kristom, alebo ideme osamotení a rútime sa do zatratenia? Je to veľmi vážna otázka. Je to otázka nášho budúceho šťastia. Človek, ktorý sa chce mať dobre na tomto svete,

[72] Porov.: LIMBECK. M.: *Evangelium sv. Matouše.* Karmelitánské nakladatelství: Kostelní Vydří. 1996, s.110.

užíva svoje majetky nečestne, podobá sa človekovi, ktorý ide širokou bránou. Na ceste životom sa mu kráča veľmi príjemne a ľahko. Nič ho nezaväzuje a je úplne slobodný. Táto v úvodzovkách sloboda má však jeden háčik. Je to sloboda, ktorá sa jedného dňa pominie. Touto slobodou si získame zatratenie. Preto nás Pán Ježiš napomína, aby sme si volili cestu, ktorá je ťažká a veľmi namáhavá. Táto cesta je plná bolesti a trápenia. Aj keď je táto cesta namáhavá, na tejto ceste nie sme sami. Iba na ceste, ktorá je s Kristom žitá, môžeme očakávať budúcu odmenu. V našom živote sa stretávame s mnohými pokušeniami, aby sme odbočili od správnej cesty a zvolili sme si tú príjemnejšiu a ľahšiu cestu. Človek, ktorý je slabý, často podľahne týmto pokušeniam a padá. Odchádza zo správnej cesty Evanjelia na cestu smrti a odsúdenia. Opúšťa Kristovu cestu a vydáva sa na cestu smrti sám a dobrovoľne. Kristus nám túto cestu ponúka ako jedinú správnu, ale rešpektuje našu slobodu, a preto nechce nikoho nútiť, aby si vybral tú cestu, ktorá je síce ťažšia, ale správna. Kristus každému z nás ponúka svoju pomocnú ruku, aby na tej jeho ceste mohol vytrvať a odolávať pokušeniam toho, ktorý nás chce z tejto cesty odviesť.

Mladý muž po maturite odišiel na vysokú školu študovať medicínu. Ako vynikajúci študent sa dostáva na štipendijný pobyt do Francúzka. Tam sa stretol s viacerými ľuďmi, ktorí boli úprimne veriaci. Videl v nich skutočných anjelov. Spýtal sa ich, čo im dáva takúto silu. Zobrali ho do miestnej katedrály, a keď videl, akú obrovskú silu čerpajú zo Svätého prijímania zaumienil si, že aj On chce byť taký ako jeho spolužiaci. Po dôkladnej príprave prijal aj On sviatosť krstu a Eucharistie. Tento mladý študent medicíny vykročil na správnu cestu.

Kristus nám svojou smrťou a zmŕtvychvstaním zaslúžil večné šťastie v nebi. To je jeho ponuka, ktorá je pre nás príležitosťou, aby sme odpovedali na jeho volanie. Každého z nás volá, aby sme sa vydali na tú jeho cestu. Cestu, ktorá je možno ťažká a tŕnistá, ale je to cesta našej spásy. A ku tejto spáse nie inej cesty ako tej, ktorá vedie cez sebazapieranie a obetu. Len táto cesta je záslužná a iba cez ňu sme schopní čeliť zápasom, ktoré na nás denne číhajú na tomto svete. Nedajme sa zviesť na nesprávnu cestu. Ide tu o našu večnosť, ktorá je dôležitejšia než naše pozemské dobrá a výhody.

Amen.

Streda 12. týždňa Mt 7,15-20

Strom a ovocie

Poznať, akým stromom sme my

Človek mal veľký vinohrad. Bol naň veľmi hrdý. Veľmi si potrpel na tom, aby jeho vinič prinášal najlepšie ovocie. Staral sa oň, ako najlepšie vedel. Po rokoch sa jeho vinohrad stal známym v širokom okolí. Hrozno z jeho vinohradu sa najlepšie predávalo na trhu.

V dnešnom evanjeliu je to podobne. Pán Ježiš hovorí svojim učeníkom: ***„Tak každý dobrý strom rodí dobré ovocie, kým zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie a zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie“*** *(Mt 7,17-18).*

Sv. Hieronym poznamenáva, že Ježiš nás vyzýva, aby sme nezostali v zdanlivom oblečení, ale aby sme si vyvolili ovocie, ktoré ľudské jednanie prináša. Nájdeme ho v listoch sv. Pavla a rozdeľuje ho do troch znakov, ktoré Písma uvádzajú ako charakteristické pre človeka- srdce, ústa a ruka. Srdce je hlboký stred nášho bytia, ústa nám slúžia na našu komunikáciu a ruky máme na predĺženie nášho svedomia k činnosti. Obraz stromu - hlavne vinič, označuje Boží ľud a Ježišovým poslucháčom bol dôverne známy. Strom sa pozná po ovocí, lebo každý strom prináša ovocie podľa svojho druhu. Buď je ten strom dobrý, alebo je nezdravý a pokazený.[73]

Ovocím človeka je všetko to, čo sa nachádza v našom vnútri. Na základe nášho vnútra sa prejavujeme navonok. Naše gestá, činy, názory sú výsledkom toho, čo je v nás. V súčasnosti je veľké množstvo ľudí, ktorí nám ponúkajú svoju pomoc v oblasti zdravia, práce, pomáhajú nám „postaviť sa na nohy“ rôznymi finančnými dotáciami a podobne. Človek v mienke, že nám pomôžu prijíma ich pomoc a zverí sa do ich rúk. No často trvá veľmi dlhý čas, pokiaľ zistí, že ich zdravie, práca a financie neboli cieľom ich pomoci. Títo ľudia mali v záujme vojsť do nášho vnútra, ovplyvniť vnútro človeka až natoľko, že je úplne zdevastované a prázdne. Tento človek zistí, že je úplne sám a zároveň žije v okolí množstva ľudí. Zistí, že bol oklamaný a podvedený. Popritom koľko úsilia sa snažil vynaložiť na spoluprácu s týmito ľuďmi. Chodieval na rôzne školenia, kurzy a cvičenia. Až kým sa nedostal do víru zajatia týchto ľudí. Oni mu postupne svojím vplyvom dôkladne vyčistili jeho vnútro. Tak je to pri rôznych cvičeniach jogy, kde sa operuje s tým, že je to obyčajné cvičenie pre naše zdravie, ktoré nám nemôže nijako uškodiť. Pritom po čase zistíme, že sme ovplyvnení kultom jogy, že to nie je len cvičenie, ale istý nenáboženský rituál. Podobne je to aj pri rôznych špiritistických a okultných stretnutiach, kde sa

[73] ZEVINI. G.: *Lectio divina*,. Karmelitánské nakladatelství: Kostolení Vydří, 2004, s. 118

ľudia doslova hrnú za senzáciou a chcú vidieť nezvyčajné veci. Ľudia, ktorí predvádzajú tieto praktiky, vplývajú do vnútra človeka až natoľko, že v jeho vnútri sa zakorení zloba. Ak človeka nadchýnajú takéto podujatia, jeho život sa po čase stáva nezmyselným a prázdnym. Je nimi natoľko ovplyvnení, že jeho názory, skutky, činy sú také, aké vyjadrovali ľudia na týchto podujatiach. Ide o to, ak žijeme v zlom prostredí, naše skutky budú zlé. Takisto je to aj čítaním bulvárnych časopisov a pozeraním filmov, ktoré nie sú v službe človeka. Sú to telenovely alebo filmy, kde sa ukazuje nereálny život. V nich sa nám ukazujú osobnosti, ktoré nemajú s mravným životom nič spoločné a ich pozeraním sa oslabuje naše morálne povedomie a postupne strácame súdnosť, aby sme vedeli rozlišovať. Sme nimi úplne pohltení a máme problém zosúladiť svoj život, aby správne fungoval. V našom podvedomí je konanie postáv z týchto časopisov a filmov a ani nevieme, prečo sa správame podobne, ako oni. Ich život sa nám stáva vzorom. Vzorom dostačujúcim na to, aby sme nakazili celé naše okolie. Ak sa snažíme žiť v dobrom prostredí, naše skutky budú hovoriť za seba. Naše okolie vplýva na naše správanie veľkým podielom. Preto by sme sa mali rozhodnúť, kde sa budeme zdržiavať, s ktorými ľuďmi budeme hovoriť, čie názory budeme počúvať a zdieľať. Podľa ovocia, ktoré zo seba vydávame, vieme akí sme. Pán Ježiš chce, aby sme boli dobrým viničom, ktorý prináša dobré ovocie, aby naše vnútro bolo naplnené jeho pokojom a láskou, aby sme sa nemuseli hanbiť pred Ním, keď príde po úrodu nášho života.

Chudobný roľník mal veľmi malé pole. Toto mu stačilo iba na to, aby nezomrel od hladu. Každý rok sa snažil dopestovať si pár kusov zeleniny a ovocia. No v jeden rok prišli veľké povodne a jeho úroda bola úplne zničená. Bol v beznádejnej situácii. Aj keď bola úroda zničená, prosil Boha, aby mu pomohol. Okolo jeho domu sa raz zatúlala skupinka turistov. Títo ľudia boli pre neho potešením. Rozpovedal im, v akej ťažkej situácii sa nachádza. Títo ľudia mu prisľúbili, že mu pomôžu. A skutočne. O týždeň mu doniesli potraviny, aby mohol prežiť celý rok. Potom začal roľník pestovať odznovu na svojom malom poli. Vedel, že Pán Boh nedopustí, aby zahynul.

Podobne, ako tento chudobný roľník, aj my máme na starosti pole života. Niekedy sa pre podľahnutie hriechu staneme obeťou záplav nášho vnútra, po ktorých zostane naše vnútro prázdne a nespokojné. No netreba sa vzdávať a úroda iste príde. Táto naša úroda je veľmi dlhodobým procesom. Je to veľký vinohrad, na ktorom máme celý život rozvíjať svoj strom duchovného života. Tento strom bol zverený do našich krehkých rúk, no máme pracovať denne na tom, aby rástol a prinášal bohaté duchovné ovocie. To ovocie, ktoré je výsledkom nášho vnútra.

Amen.

Štvrtok 12. týždňa Mt 7,21-29

Cesta do nebeského kráľovstva

Pochopiť, že byť kresťanom znamená žiť podľa svojho Pána Ježiša Krista

Podľa spoločenskej etikety vieme, že ľudí, ktorých si vážime, a ktorí pre nás niečo znamenajú, oslovujeme úctivo. Snažíme sa ich osloviť tak, aby sme ich neurazili, práve naopak aby sme poukázali na to, čo pre nás znamenajú. No, vieme, že sú ľudia, ktorí oslovujú ľudí rôznymi titulmi len preto, aby mali nejaké výhody, aby sa mali lepšie. Ich falošnou rečou sa stávajú obrazom človeka, ktorý nestotožňuje svoje vnútorné myšlienky s vypovedaným názorom. Jedno hovoria a druhé si myslia.

Kresťan je povolaný vždy hovoriť pravdivo a čestne, zvažovať svoje vystupovanie a konanie. Pán Ježiš nám hovorí: ***„Nie každý, kto mi hovorí: , Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“*** *(Mt 7,21).*

Výraz Pane, Pane najskôr vyjadroval úctu ku svojmu učiteľovi- majstrovi. Každý človek, ktorý si vážil svojho učiteľa ho nazýval týmto slovom. Neskôr sa toto slovo začalo používať v Kristologickom význame čiže týmto titulom sa oslovoval Ježiš Kristus. Pravý učeník, je povolaný, aby nielen oslovoval svojho učiteľa Pane, Pane, ale tiež, aby uvádzal do praxe to, čo sa u neho skutočne naučil. V tomto spočíva podstata učiteľa a jeho žiaka.[74]

Byť učeníkom Ježiša Krista je našou životnou úlohou. Táto úloha je najdôležitejšia spomedzi všetkých našich životných úloh. Často sa vieme prihlásiť ku Kristovi, keď sa hlásia viacerí, často navštevujeme kostoly, lebo to robia viacerí, hlásime sa ku Cirkvi, lebo potrebujeme sobáš, pohreb, birmovku a podobne. No ako je to skutočne v našom vnútri, stotožňujeme sa s tým, ku čomu alebo komu sa hlásime? Alebo nerobíme to iba tak naoko, veď čo by povedali susedia? Hovoriť Kristovi Pane, Pane je veľmi jednoduché. Splním si podmienky pre krst, sobáš, birmovku, alebo pohreb a ostatné je vybavené. Keď sa ma spýtajú v katolíckom prostredí na moju vieru, hrdo povieme: „Som katolík“. No keď sa dostaneme do nekatolíckeho prostredia hanbíme sa vyznať svoju vieru a nanajvýš povieme: „Bol som pokrstený, ale už vieru nepraktizujem“. Niektorí študenti, ktorí žijú na internátoch, nenavštevujú kostol, lebo ich nevidia rodičia a susedia. Niektorí ľudia, ktorí pracujú na týždňovkách nechodievajú do kostola, hoci by niektorí aj mohli, ale povedia, že sa nedá, lebo musia pracovať aj v nedeľu pre svoju rodinu, lebo je ťažká doba. Takto sa postupne otupuje ich cit a zmysel pre niečo duchovné. Povedia: „Ja do kostola nechodím, lebo mám veľa práce, ale ja to zvládam, modlím sa pred spaním, a to

[74] Porov.: HARRINGTON, D.: *Sacra pagina-Evangelium podle Matouše*. Karmelitánské nakladatelství: Kostelní Vydří, 2003, s. 133

mi stačí.“ Po návrate sa tvária medzi svojimi ako skutoční veriaci. Ale právom sa pýtame: Dokedy? Nie je ich život divadlom pred domácimi. Nie je ich konanie podobné tomu z dnešného evanjelia? Hovoria Pane, Pane, iba vtedy, keď je to pre nich výhodné, ale keď je potrebné žiť svoju vieru aj v prostredí, ktoré si vyžaduje svedectvo viery, často zlyhávajú a sú dokonca pohoršením pre ostatných. Ich správanie je často horšie ako u neveriacich.

Je známe, že niektorí muži zo Slovenska, ktorí pracujú na stavbách v Čechách, pohoršujú svojimi nadávkami miestnych ľudí. Miestny kňaz prosil slovenského kňaza odkiaľ boli títo majstri, aby povedal týmto svojim farníkom, aby nepohoršovali jeho veriacich. Prosil ho, aby im povedal, že ich nemravný život veľmi vplýva na duchovný život v jeho farnosti. To sú muži, ktorí sú pokrstení, a keď sú doma, správajú sa ako veľkí kresťania.

Je to obrovský výkričník pre nás, aby sme zvážili svoje každodenné správanie, prehodnotili svoje postoje ku Kristovi, či žijeme tak, ako nás učí náš Majster Ježiš Kristus. Naša viera nemá byť zužovaná na priestory kostolov, ale má byť preniknutá celým naším pozemským životom. Nehovorme iba Pane, Pane, ale žime ako skutoční žiaci nášho Majstra Ježiša Krista, aby z našich skutkov bolo vidieť, že On je náš Pán a Spasiteľ.

Amen.

Piatok 12. týždňa Mt 8,1-4

Čistota ľudskej duše

Poukázať na dôležitosť vnútorného uzdravenia duše vo Sviatosti pokánia

V súčasnej dobe, ktorá je známa svojím obrovským pokrokom na poli medicíny, je tu obrovské množstvo ľudí, ktorí sú nevyliečiteľne chorí. Sú to rôzne choroby: Rakovina, HIV, AIDS a mnohé iné. Človek, ktorý je nevyliečiteľne chorý môže zaujať dva postoje. Prvý je taký, že úplne rezignuje a prestane mať chuť niečo urobiť pre svoje uzdravenie. Stráca chuť žiť. Druhý postoj je úplne opačný. Takýto človek sa snaží robiť všetko možné a prosí Boha o uzdravenie. V niektorých prípadoch, keď je to Božia vôľa, sa tak skutočne stalo.

Jednou z týchto udalostí je aj uzdravenie malomocného, ktoré je v dnešnom evanjeliu. Malomocný povedal Ježišovi tieto slová: ***„Pane, ak chceš, môžeš ma očistiť. On vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal: Chcem, buď čistý! A hneď bol očistený od malomocenstva“*** *(Mt 8,2-3).*

Chcieť byť čistý. Je to túžba človeka, ktorý hľadá Ježiša pre svoje uzdravenie. V jeho slovách nebol žiaden príkaz. Tento malomocný prichádza k Ježišovi s prosbou, prosbou, ktorá bola pokorná. Ježiš videl, že tento človek verí tomu, že ho môže uzdraviť. A pre túto vieru mu Ježiš dáva milosť uzdravenia od malomocenstva. Malomocenstvo bola veľmi vážna choroba. Postihnutý malomocenstvom musel byť oddelený od spoločenstva, aby sa nenakazili ostatní.[75]Ak niekto takéhoto človeka stretol, malomocný mu musel povedať, že je nečistý.
Malomocný nechal uzdravenie iba na Ježiša. Vedel, že len Ježiš je ten, ktorý ho môže uzdraviť. Nebál sa ísť k ľuďom, aj keď riskoval, že ho ukameňujú, lebo ohrozuje ostatných. Tento však vie, že Ježiš ho uzdraví a neváha riskovať. Napokon mu Ježiš hovorí: „Chcem, buď čistý!“

Trpieť na vážnu chorobu je skúška od Pána. Človek, ktorý trpí, podobá sa Kristovi, ktorý utrpením získal svetu spásu. Tak aj naši trpiaci, ktorí obetujú svoje bolesti a utrpenia, konajú veľa pre našu spásu. Máme im byť za to vďační. Obety našich chorých a trpiacich sú viac ako čokoľvek iné. Kristus sám najlepšie vie, čo je to bolesť a utrpenie. On podstúpil túto skúšku utrpenia v najväčšej forme. Ako povedal Svätý Otec Ján Pavol II.: „Z kríža sa nezostupuje.“ To je obrovská posila pre nás všetkých. A tento pápež bol človekom utrpenia, ktoré obetoval za svet. No vážnejšou chorobou, ako je telesná choroba, je choroba našej duše. Ježiš chce predovšetkým naše duševné zdravie. Lebo naša spása závisí od nášho duševného zdravia. Našou úlohou je vyhýbať sa takým príležitostiam, ktoré môžu zatratiť našu dušu, ktorá bola Kristovou krvou tak draho vykúpená. Človek, však nie vždy zvládne svoju situáciu. Ovplyvnený svojím okolím podľahne pokušeniam zlého, a tu sa začína jeho rakovina duše. Rozmnožovaním hriechu sa táto choroba rozširuje po celej duši a ničí v nej Boží život. Preto je potrebné, čím skôr po spáchaní hriechu podať správny liek. Týmto liekom je Kristus, ktorý nám hovorí: „Chcem, buď čistý!“ Ježišovi záleží na tom, aby sme boli čistí. On má záujem, uzdraviť naše pokazené vnútro a ponúka nám svoju milosť vo Sviatosti pokánia. No Ježiš sa nikomu nevnucuje. On ticho čaká, pokiaľ mu otvoríme zámok svojho srdca a potom účinne lieči naše vnútro, ktoré sa stáva čistým. Dokonca, On sám zostáva v našej duši, ktorá je po svätej spovedi v posväcujúcej milosti. Vidíme, že duševné uzdravenie je oveľa viac, ako naše telesné uzdravenie.

Lurdy sú známe pútnické miesto, kde prúdi denne obrovské množstvo pútnikov, ktorí prosia o uzdravenie pre rôznych nevyliečiteľne chorých. V jaskyni, kde tečie zázračná voda sa stalo veľké množstvo zázrakov. No sú to predovšetkým duševné uzdravenia. Človek, ktorý tam dostal milosť telesného zdravia je uzdravený hlavne duševne. Títo ľudia okrem toho, že začali chodiť,

[75] Porov.: HARRINGTON, D.: *Sacra pagina-Evangelium podle Matouše*. Karmelitánské nakladatelství: Kostelní Vydří, 2003, s. 137

rozprávať majú ohromnú duševnú radosť a pokoj v duši, ktorý je nenahraditeľný. Mnohí o tom skutočne svedčia a ďakujú Pánu Bohu za dar zdravenia tela, ale hlavne duše.

Snažme sa starať o svoju dušu, aby sa nám nenakazila duchovnou rakovinou. Dbajme o jej zdravie tým, že budeme často pristupovať ku Sviatosti pokánia, aby sme mohli rozdávať pokoj do celého nášho okolia. Lebo čistota duše je nenahraditeľným Božím darom pre nás. Usilujme sa o to aj pri dnešnej svätej omši.

Amen.

Sobota 12. týždňa Mt 8,5-17

Stotníkova viera v Ježišovo slovo

Ukázať na potrebu čítania a počúvania Božieho Slova ako nášho životného programu

Niektorí vládcovia sú známi svojou veľkorysosťou. Mnohí pri významných udalostiach dávajú mnohé výhody a výsady niektorým občanom. Tak sa to stalo aj niekoľkokrát, keď hlava štátu dala slobodu niektorým väzňom. Je to pre nich milosť, ktorá je nezaslúžená. Títo väzni na získaní slobody nemali žiaden podiel. Dostali ju úplne zadarmo.

Stotník z dnešného evanjelia odpovedal Ježišovi: ***„Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie“*** *(Mt 8,8).* Tu je pokorná prosba stotníka k Ježišovi. Prosí o milosť pre svojho sluhu.

Ježiš je hneď ochotný prísť a pomôcť. Vtom počujeme pozoruhodnú odpoveď stotníka: „Nie som hoden...“ Bohatý dôstojník sa cíti nehodný toho, aby Pán prišiel do jeho domu. Vstup do pohanského domu považovali Židia za znečistenie. Okrem iného, stotník bol veľmi dobrý človek. V tej dobe Rimania považovali sluhov za menejcenných. Sluha nebol považovaný takmer za človeka. Sluhovia boli skôr predmety, ktoré sa dali kupovať a predávať. Tento stotník z evanjelia pozeral na svojho sluhu úplne opačne. Pokladal ho takmer ako za svojho syna. Preto sa neunúval ísť za Ježišom a prosiť o pomoc. Týmto svojím počínaním zahanbil tento stotník mnohých, lebo sa bál Boha.[76]

Stotník je človek viery. Verí, že Ježiš môže pomôcť jeho sluhovi, ktorý je vážne chorý. Je tu potrebná dôvera. Akú dôveru máme k Ježišovi my? Veríme, že Ježiš svojím slovom môže uzdraviť každého z nás, alebo si vypočujeme Jeho

[76] POROV.: RIENECKER, F.: *Evanjelium podľa Matúša- Wuppertálska študijná Biblia.* Creativpress: Bratislava, 1992, s. 118

slovo a žijeme po starom? Je dôležité, aby sme sa denne stretávali s Jeho slovom. Je to Božie Slovo, ktoré máme pre našu spásu. Jedine v ňom máme návod na cestu v tomto živote. Čítaním a počúvaním Božieho slova sa stávame lepšími. Kristus chce, aby sme jeho slovo mali v úcte. Veď je to nezaslúžený dar pre nás, že môžeme čítať Slovo, ktoré nevymyslel žiaden človek, ale priamo Boh. Je to veľmi vzácny dar. Stačí iba Slovo a duša ozdravie. Skutočne, duša sa uzdravuje aj čítaním Božieho slova. No je to aj záväzok. Keďže toto slovo nie je hocijaké, ale Božie, preto je potrebné, aby sme ho čítali so sústredenosťou, lebo hovorí najlepší učiteľ, sám Boh. Koľkí z nás čítajú Sväté písmo doma? A koľkí presedia svätú omšu rozmýšľaním nad svojimi vecami a Božie slovo nevnímajú? Je to strašné, ak človek, ku ktorému hovorí sám Boh, odmieta jeho Slovo. Slovo, ktoré mu chce vyliečiť rany jeho života, Slovo, ktoré mu chce pomôcť, aby sa vedel orientovať v rôznych životných situáciách v ktorých sa práve nachádza. Je to rúhavé odmietanie Boha, ktorý je láska sama. Snažme sa modliť za takýchto ľudí, aby našli úctu k Božiemu slovu, aby mali vieru ako stotník, že Ježiš je Ten, ktorý chce pomôcť každému, ktorý prosí.

Sv. Hieronym venoval celý svoj život štúdiu Svätého písma. Raz sa v jednom diele vyjadril, že Ten, kto nepozná Písmo, nepozná Krista. Bratia a sestry, v tomto krátkom výroku je skutočná pravda. Boh sa nám dáva poznať cez Sväté písmo. Je to jeho spôsob, akým chce komunikovať s ľudstvom. V ňom je celý plán Boha s ľudstvom, v ňom je napísaný celý náš životný program, podľa ktorého máme kráčať. Nepoznať tento program, je podobné, ako blúdiť po nejakom meste a nevedieť, kde sa nachádzame. Naopak, poznať Písmo a veriť v neho, ako Božie slovo je skutočné poznanie Krista, ktorý nás chce uzdraviť.

Stotník prosil o milosť, ktorú mal nezaslúženú. Takúto milosť dostali väzni pri mimoriadnej príležitosti. Prosme Pána, aby sme aj my čítaním a počúvaním Božieho Slova boli uzdravení Ježišovým Slovom, a tak raz vďaka nemu dosiahli v nebi večnú blaženosť.

Amen.

Pondelok 13. týždňa Mt 8,18-22

Sme povolaní

Uvedomme si, že Ježiš nás pozýva k aktívnej spolupráci[77]

Každý z nás má otca. Niektorým z nás ešte žije, ale niektorí ho už pochovali. Napriek tomu sa všetci zhodneme, že dôstojne pochovať svojho otca je povinnosť a prejav úcty voči nemu.

Preto ospravedlnenie, ktoré učeník podáva: ***„Pane, dovoľ mi najprv ísť a pochovať si otca“*** *(Mt 8,21),* sa nám zdá odôvodnené a Ježišova odpoveď: ***„Poď za mnou a nechaj nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych“*** *(Mt 8,22),* akoby protirečila pocitu prirodzenej slušnosti a synovskej úcty. Ježiš sám tvrdo karhá prestúpenie štvrtého božieho prikázania o úcte k rodičom.

Na správne pochopenie Ježišovej odpovede možno vychádzať z možnosti, že otec tohto učeníka ešte vôbec nezomrel. Na východe sa pohreb koná ešte v deň smrti, niekedy už po dvoch hodinách. Učeník chce vlastne povedať: „Dovoľ mi ešte zostať doma tak dlho, kým môj otec nezomrie.“

Pán však chce prinútiť učeníka k rýchlemu, okamžitému rozhodnutiu. Keď sa raz vráti do kruhu svojej rodiny a k svojej práci, bude tým čoskoro taký opantaný, že nebude mať síl všetko to opustiť. V mravnom živote sú kritické okamihy, v ktorých to, čo sa nestane ihneď, neuskutoční sa už nikdy. Vietor veje. Ak stíchne, plachetnica už nebude schopná plavby. Ježiš povoláva aj nás: „Poď za mnou.“ Chce, aby sme zanechali všetko to, čo bráni na ceste k spáse. Našu zlobu, nespravodlivosť. Zanechali kult bohatstva každého druhu, klaňanie sa falošným bôžikom, horoskopom, kartám, hviezdam a zanechali aj všetku neskromnú žiadostivosť.

Jedného zimného večera, rozpráva stará ruská legenda, k starenke unavenej celodenným zhonom pribehli udychčaní pastieri z neďalekých hôr. Jeden cez druhého rozprávali o akomsi kráľovskom dieťati, ktoré sa narodilo pred chvíľou v maštali. „Matka i dieťa potrebujú okamžitú pomoc. Ty to vieš najlepšie, poď s nami,“ prosili nástojčivo. Ale starenka v takú studenú noc ani nepomyslela na to vyjsť von z chalupy. „Dnes nie, zajtra prídem,“ vravela. Pastieri ešte nejaký čas naliehali, ale starena sa nechcela dať prehovoriť. Dodržala slovo. Len čo sa začalo brieždiť, teplo sa obliekla, zabalila do šatky potrebné veci na takúto príležitosť, pribalila šatku pre matku a zlatú lyžičku pre dieťa a vydala sa v smere maštale, ako jej vysvetlili pastieri. V maštali už nikto nebol. Len seno v jasliach a pošliapaná zem ukazovali na to, že včera sa tu naozaj stala neobyčajná udalosť.

[77] Porov.: HOLÍK, M. Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2005.

Keď Pán volá, aby sme ho nasledovali, keď volá do svojej služby, treba urobiť ešte dnes to, na čo zajtra možno bude neskoro.

Rýchle rozhodnutie je tu nevyhnutnou a najnaliehavejšou podmienkou života a spásy. Kvôli spáse musí všetko ostatné ustúpiť na druhé miesto.

Amen.

Utorok 13. týždňa Mt 8,23-27

Búrka a náš vzťah k Ježišovi

Búrky, ktoré na nás dopúšťa Boh, nie sú nám na škodu

Búrka. Kto z nás nezažil búrku? Každý má s ňou skúsenosť. Ako deti sme sa jej báli. Ako dospelí máme pred ňou istý rešpekt.

Aj učeníci zažili búrku, dokonca na mori, ako sme práve počuli. O jej konci evanjelista píše: ***„Ľudia žasli a hovorili: „Ktože je to, že ho vietor i more poslúchajú“?*** *(Mt 8,27)*

Zamyslime sa nad tým, čo nám chce evanjelista opisom tejto búrky povedať. Keď Ježiš skončil svoju reč na jazere, blížil sa večer a hlásila sa aj únava. Preto povedal učeníkom, aby sa prepravili na druhý breh Genezaretského jazera. Bolo to odvážne slovo. Vplyvom Stredozemného mora a vplyvom rozdielov v nadmorskej výške jazero bývalo v noci dejiskom prudkých búrok. Teplý vzduch sa podvečer dvíha od hladiny a na jeho miesto sa valil z hôr studený, ktorý niekedy veľmi nebezpečne rozhýbal vodnú hladinu. Keď sa už značne vzdialili od pobrežia a Ježišova únava sa premenila na hlboký spánok, prišlo, čo sa dalo predvídať. Nad hlavami učeníkov zahučal vietor a špliechajúce vlny sa začínali nebezpečne prehadzovať do ich rozkolísanej loďky. Ubúdajúca sila a stupňujúca sa víchrica nútili ich zobudiť Majstra, na ktorého vo svojom zápase so živlami akoby boli zabudli. „Pane, zachráň nás, hynieme.“ Áno, bola to pravda. Hynuli, najmä duchovne. Strácali vieru, ktorú sa Ježiš svojím slovom a svojimi zázrakmi od začiatku usiloval do nich dostať, v nich udržať a rozmnožiť. Vstal teda, aby novým zázrakom zachránil to najvzácnejšie, čo v nich hynulo – vieru.

Búrky bývajú nepríjemné, ale niekedy veľmi užitočné. Keď nás občas zastihnú na mori života, nútia nás volať na Pána, na ktorého tak ľahko zabúdame, keď nám ide všetko dobre. Ich hlavným cieľom je naučiť nás veriť, že ak nám On určil cieľ, postará sa o všetko, čo nás k nemu dovedie. Ak sme na ceste, ktorú nám On naznačil a prepadá nás nejaké to vlnobitie, nemali by sme sa teda poddávať strachu. Či vari pochybujeme o jeho prítomnosti? Nemali by

sme. Je všade s nami a vždy pripravený v čas utíšiť všetko v nás i okolo nás. Len mu povedzme, čo sa s nami deje. Ale nie bez viery, nie tak nervózne, ako mu to v tomto prípade povedali apoštoli.

V jednom mestečku vo výške striech domov povrazolezec predvádzal svoje krkolomné kúsky. Artista tlačil fúrik po lane z jednej strany ulice na druhú. Diváci, plní obdivu, ocenili číslo hlasným potleskom. Vtedy sa povrazolezec opýtal prítomných, či mu veria, že sa s týmto fúrikom otočí na lane a vráti na druhý koniec ulice. Rečnícka otázka bola odmenená búrlivým smiechom. Umelec sa však neuspokojil s takouto odpoveďou, našiel si očami jedného pána v zástupe a jeho sa spýtal: „Veríte tomu skutočne?“ „Ale samozrejme,“ odpovedal rýchlo opýtaný. „Tak poďte sem hore a sadnite si do fúrika,“ povedal artista. Medzi divákmi zavládlo všeobecné zahanbenie a ťaživé ticho.

A čo my? Sme ako apoštoli maloverní, plní strachu? Alebo veríme, že všetko riadi najlepší vládca, že všetko je v najlepších rukách? Pravá viera vie, že moc nad nami nemajú ani vietor a vlny, ani ľudia, ale jedine Boh.

Pane, z tvojej vôle sme na mori života a máme sa dostať na druhý breh. Vieme, že to nebude bez búrok. Neušetril si od nich ani svojich najbližších. Počítame teda s nimi, Pane, ale aj s tvojou pomocou. Nech vo chvíľach, keď zaduje nebezpečný vietor, veríme vždy v silu tvojej moci, nie v silu svojej slabosti.

Amen.

Streda 13. týždňa Mt 8,28-34

Boha nevyháňajme

Boha si chráňme v srdci

Isto sme sa všetci stretli s tým, že dobre mienená rada, ponúknutá pomoc bola z druhej strany nepochopená a odmietnutá.

Podobnú situáciu zažil aj Pán Ježiš. Po vyhnaní zlých duchov z dvoch mužov vyšli oproti nemu ľudia z mesta a ***„prosili ho, aby odišiel z kraja“*** *(Mt 8,34).*

Všetko sa hrnie von k Ježišovi nie však preto, aby ho privítali ako víťaza nad démonmi, ale chcú ho poprosiť, aby odišiel z ich kraja. Príčiny tejto prosby môžu byť dve. Prvou príčinou môže byť, že ľudia obviňovali Ježiša za to, že dal zničiť celé stádo svíň. Od tohto názoru sa však postupne odchádza a biblisti sa prikláňajú k druhému vysvetleniu, prečo Ježiš musel odísť. Gerazania sa netešia

tomu, že dvaja posadnutí muži boli uzdravení. Oni nespoznali na zázračnom uzdravení, že k nim prišiel Boží prorok – Boží Syn - Mesiáš. Cítia iba hrôzu a strach z toho, čo sa stalo a prosia: „Odíď od nás."

Gerazania neprijali Ježiša, hoci on urobil všetko preto, aby ich pritiahol k sebe, aby ich urobil synmi svetla. Nielenže uzdravuje posadnutých, ale aj diablov ničí v hlbinách mora. Nesprávame sa aj my niekedy ako Gerazania? Pán Ježiš prišiel na svet, aby nám ponúkol úplne zadarmo odpustenie hriechov a večný život. Aj nám ponúka Božiu milosť a pravdu. Prijímam Božiu ponuku? Nesprávam sa ako Gerazania?

Na najrušnejšej londýnskej ulici neznámy tulák ponúkal chodcom päťlibrové bankovky za jednu penny. Držal v ruke celý zväzok bankoviek. Väčšina chodcov ho ani nepoctila pohľadom. Jedni ho pokladali za podvodníka, iní v tom videli nový výstrelok reklamy, a predsa boli päťlibrové bankovky pravé. O toto príjemné prekvapenie sa postaral populárny herec prezlečený za tuláka. Stavil sa s riaditeľom divadla, že sa nenájde ani jeden záujemca o peniaze, ktoré počas jednej hodiny bude ponúkať na ulici. Tak sa aj stalo.

Podobne pochodil Pán Ježiš a jeho apoštoli, keď sa prepravili na druhý breh Genezaretského jazera. Obyvatelia Gerazy neprijali od Ježiša lásku, ktorú im ponúkal.

Nebuďme ako oni. Prijmime ho do svojho života, nech je stále s nami, veď ponúka vzácne dary: lásku, odpustenie hriechov a večný život úplne zadarmo.

Amen.

Štvrtok 13. týždňa Mt 9,1-8

Ježiš odpúšťa hriechy

Usilujme sa o odpustenie hriechov

Ochrnutie je ťažká choroba. Niektorí z nás sa už určite stretli s trvalo ochrnutými. Väčšina z nás však skôr zažila prechodné ochrnutie, keď niekto padol na zem, z bicykla, zo schodov, pri futbale, tenise. Spočiatku to vyzeralo na neveľké zranenie, no na druhý deň noha opuchla, nemohol chodiť.

Aj Ježiš sa stretol s ochrnutým. No na prekvapenie všetkých najprv udeľuje odpustenie hriechov a až potom hovorí: ***„Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov“*** *(Mt 97).*

Ježiš ochrnutému najprv odpúšťa hriechy a až potom ho uzdravuje. Hriech je najväčšie nešťastie pre človeka. Je omnoho horším nešťastím ako samo ochrnutie. Hriech špiní a ničí človeka. Kristus svojimi milosrdnými očami vidí, že sa hriech ako hlavné trápenie človeka nachádza na prvom mieste pred všetkým ostatným. Udelenie odpustenia je oslobodzujúci a zachraňujúci prvok, teda rozhodná pomoc, ktorou sa odstraňuje zlo od koreňa.

V skutočnosti ochrnutých medzi nami nieto. No často sa prejavujeme, ako keby sme boli skutočne ochrnutí najmä vtedy, keď treba niečo robiť. Náhle máme takpovediac nevládne ruky a nohy. Ťažko je nám zohnúť sa a zdvihnúť papierik. Koleno sa ťažko zohýba k modlitbe. Človek nemá silu, keď treba vypnúť televízor. Stáva sa, že nohy akoby vrastú do zeme, keď treba ísť do práce. Je to ako s ochrnutým, keď druhí musia všetko robiť zaňho. Rozdiel je iba v tom, že ochrnutý je chorý a skutočne potrebuje pomoc. Nám sa však jednoducho nič nechce. Paralyzuje nás nie choroba, ale lenivosť, sebectvo, pohodlnosť, chytráctvo, obzeranie sa po druhých. Jedným slovom naším ochrnutím je hriech.

O ktoromsi urugvajskom kráľovi sa rozpráva táto zaujímavá príhoda: Jedného dňa šiel kráľ so svojimi dvoranmi k zlatníkovi. Kým sa kráľ rozprával so zlatníkom, dvorania si prezerali šperky. Keď z obchodu odišli, pribehol za nimi rozčúlený zlatník: Hlásil kráľovi, že mu chýba drahocenný diamant. Kráľ s družinou sa vrátil do obchodu. Poprosil zlatníka, aby mu doniesol krčah naplnený soľou. Potom vyzval svojich ľudí, nech každý z nich vopchá ruku do krčaha a potom ju otvorenú zase vytiahne. Keď to všetci urobili, vysypali soľ na stôl. A pozrite, aj diamant tam bol. Tento kráľ bol veľkodušný. Chcel dať zlodejovi príležitosť, aby svoj podvod napravil a nevystavil ho verejnej hanbe.

Tak to robí aj Kristus s nami. Kým sme na zemi, môžeme vždy získať jeho odpustenie prostredníctvom nenápadnej spovede.

Zamyslime sa a položme si otázky: Verím pevne, že Ježiš má moc odpúšťať hriechy? Som mu skutočne vďačný, že i mne odpúšťa? Necítim, že je už čas prosiť ho o odpustenie vo sviatosti zmierenia?

Pane Ježišu, ktorý si uzdravil ochrnutého, pomôž mi, aby som sa nikdy nesprával ako ochrnutý. Pomôž mi hľadať i ťažšie veci, nielen výhody. Pane Ježišu, ty si tak postupoval. Chcem ísť za tebou a s tebou.

Amen.

Piatok 13. týždňa Mt 9,9-13

Povolanie ako výzva od Ježiša
Prehodnoťme svoje povolanie kresťana

Každý z nás tu prítomných pozná, čo je to rozhodnutie. Poznáme rozhodnutia, ktoré sú veľké a vážne a poznačia celý náš život. Je to voľba povolania, manželského života a podobne. Ale poznáme i malé rozhodnutia, ktoré poznačia len malú časť nášho života. Možno jednu hodinu, možno 30 minút a možno len jednu minútu života. Ale naozaj poznačia len tak málo?

Práve sme v evanjeliu počuli, ako Ježiš povolal Matúša. Ježiš mu povedal: ***„Poď za mnou.“ On vstal a išiel za ním“*** *(Mt 9,9).*

Povolanie Matúša je opísané krátko a stručne. Stručnejšie by to už hádam ani nebolo možné. Matúš na Pánovu výzvu vstal a išiel za ním. Zanechal viac ako rybári, ktorí sa spočiatku mohli znovu vrátiť ku svojmu zamestnaniu a prechodne to aj urobili po Pánovom zmŕtvychvstaní. Matúš zanechal zamestnanie. Zanechal istotu hmotného zabezpečenia, ktoré mu zamestnanie colníka zaisťovalo. Čo ale podnietilo Matúša, aby tak úplne skoncoval so svojím povolaním? Bral Boha celkom vážne. Čo to znamená brať Boha vážne? Povedať áno Bohu a povedať nie všetkému, čo stojí k ceste k Bohu. Povedať áno alebo nie, to je vôbec zmyslom nášho bytia, nášho života, uvažovania, smerovania. Povedať áno alebo nie v konkrétnej situácii všedného dňa. Matúš povedal áno Ježišovi.

Život viery je vecou okamihu. Znamená to, ako sa život skladá z jednotlivých udalostí, tak aj život viery pozostáva z okamihov. Čo sa zamešká v okamihu, to nenavráti nijaká večnosť. Náš život viery treba posudzovať podľa toho, ako sa prejavuje v okamihu. Od okamihov závisí naša večnosť, naša spása.

Raz sa stretla sýkorka a holubica. Sýkorka sa spýtala holubice: „Povedz mi, koľko váži jedna snehová vločka?“ „Menej, než nič,“ odpovedala holubica. Sýkorka vtedy začala rozprávať príbeh: „Oddychovala som na konári borovice a začalo snežiť. Nebola to nijaká búrka, to nie. Vločky ľahučko padali na konár pekne pomaličky. Pretože som nemala čo robiť, začala som počítať vločky, ktoré dopadli na konár. Spadlo ich 3 751 952, keď pomaly a ľahučko dopadla tá, pri ktorej som došla k číslu 3 751 953, ktorá váži menej než nič, povedala, konár praskol. Sýkorka dopovedala a uletela preč.

Od každého okamihu, každého malého rozhodnutia, dobrého skutku záleží naša spása. Možno práve tento okamih nám ju zabezpečí. Keď v konkrétnom okamihu povieme svoje nie zlobe, sebectvu, pýche, neláskavosti, hnevu, jedným slovom k svojmu ja a povieme áno k tomu, čo stojí nad hnevom, nad mojím ja čiže, keď povieme áno Bohu, vtedy je môj život viery zdravý, nasmerovaný na večný život. Amen.

Sobota 13. týždňa Mt 9,14-17

Eucharistia sprítomňuje
Správny prístup k Eucharistii

Každý z nás už určite bol a zažil svadbu. Na svadbe je radosť, veselosť, zábava, šťastie. Isto by bolo zvláštne, keby sme prišli na svadbu, na ktorej by sa nejedlo, nepilo, všetci by boli smutní, nešťastní. Určite by to nemohla byť svadba.

Ježiš na otázku farizejov a Jánových učeníkov, prečo sa jeho učeníci nepostia, odpovedal práve tým, že hovorí o ženíchovi, neveste a svadobnej hostine.

Pôst podľa starozákonného chápania, ku ktorému patrili farizeji i učeníci Jána Krstiteľa je príprava na príchod Mesiáša. Pri takomto chápaní pôstu sa človek domnieval, že je sám a že si namáhavým cvičením musí zaistiť vlastnú cestu k Bohu. Postiaci dáva najavo, že má pred Bohom obavy a strach. Ježiš tým, že sa priznáva k ženíchovi chce povedať, že on je ten prisľúbený Mesiáš, ktorého tak dlho čakali.

S Ježišom prišlo niečo celkom nové. Boh sám si v Ježišovi Kristovi prerazil cestu k človeku. Tu je predpis o pôste celkom prekonaný, pretože je čas radosti, povznesenia a svadby. Ženích je medzi nami. Je Ježiš ženích prítomný aj dnes tu medzi nami? Áno, ten istý Ježiš je prítomný aj dnes tu medzi nami. Nevidíme ho z tváre do tváre, ale napriek tomu je prítomný v Eucharistii, v Božom slove a v každom z nás. Z tváre do tváre ho budeme vidieť až v nebi. Preto sa aj v súčasnosti postíme, ale nie preto, že čakáme Mesiáša, ale preto, že sa túžime zbaviť starého hriešneho života, špinavých šiat hriechu a obliecť si nové nádherné a čisté svadobné šaty na Baránkovu hostinu v nebi.

Ježiš v Eucharistii je reálne prítomný medzi nami. Preto sa nesprávajme ako hostitelia, ku ktorým príde vzácna návšteva a oni si ju nevšímajú. Prechádzajú okolo hosťa a každý si robí svoje, jeden pozerá televízia, druhý číta noviny, tretí sa hrá na počítači, alebo spí, alebo upratuje, varí, počúva rádio Lumen a pod. Isto by sa ten hosť cítil trápne. Preto s radosťou prichádzajme na sv. omšu, s radosťou ho prijímajme, veď v Eucharistii je naozaj ten Ježiš, ktorý tu bol pred dvetisíc rokmi.

Pane, veľmi ti ďakujeme, že ťa aj po tvojom odchode do neba môžeme mať medzi sebou v Eucharistii. Vieme, že vplyvom ľudskej slabosti sú tieto naše spojenia s tebou veľmi nestále. Pomôž nám preto pochopiť a prežiť svoj prítomný stav, ako pôst, ako stále opatrné úsilie ani na chvíľu sa nevzdialiť od teba a dosiahnuť raz tvoje večné objatie.

Amen.

Pondelok 14. týždňa Mt 9,18-26

Uzdravenie[78]

Povzbudiť veriacich k intenzívnemu prežívaniu svätého prijímania

Všetci poznáme, čo je to čakať v horúčke, kým na mňa príde rad u doktora. Čas sa nám zdá nekonečný, nemáme chuť ani s nikým rozprávať a veľmi túžime byť opäť čím skôr v poriadku. Takéto choroby prídu, týždeň-dva nás potrápia a zasa sme fit. No spomeňme si na ženu z dnešného evanjelia. Dvanásť rokov. To je už čosi iné. Ona sa stretla s Kristom v zástupe tak, ako mnohí iní. A predsa bol v tomto stretnutí veľký rozdiel. Po zázračnom uzdravujúcom dotyku jej Kristus povedal:

„Dúfaj, dcéra, tvoja viera ťa uzdravila“ *(Mt 9,22b).*

Tento zázrak sa trochu líši od ostatných zázrakov, ktoré Pán Ježiš počas svojho života urobil. Ostatné zázraky, ako napríklad budeme počuť v evanjeliu zajtra, Pán Ježiš robí svojím božským slovom. Žena trpiaca na krvotok si akoby tento zázrak vymohla, alebo máme dojem, že bol akýsi nedobrovoľný. Vysvetlenie nám dáva Ježiš – tvoja viera ťa uzdravila. Viera v Ježišovu božskú moc. Týmto jej toto uzdravenie akoby schválil, dodal jej pokoj a prinavrátil radosť do života.

Vidíme, že telesné zdravie nepredstavuje celú kvalitu života, ale má podiel na mnohom. U Marka a Lukáša *(Mk 5,21–43;Lk 8,40–56)* sú pri tomto zázraku spomenuté aj podrobnosti, že minula skoro celý majetok na doktorov a veľmi sa trápila. Tak to už v ľudskom živote chodí, že určité trápenie je akoby jeho prirodzenou súčasťou. Pre niekoho je to choroba, pre iného výchova detí, iný nemôže nájsť zamestnanie… A my sme teraz v chráme a počúvame, ako Ježiš urobil zázrak.

O malú chvíľu bude on sám tu medzi nami na oltári a my okolo neho ako ten zástup. Každý nech si teraz sám dá odpoveď na otázku, aký bude jeho dotyk Krista. Bude to dotyk s vierou a bude mať Ježiš možnosť urobiť zázrak v našom živote? Nezabudnime však v pokore dodať k svojim túžbam a prosbám „…ak je to tvoja vôľa, Bože…“

Prežime túto svätú omšu takým výnimočným spôsobom v dôvere v Božiu dobrotu, no zvlášť okamih svätého prijímania s veľkou vierou v jeho všemohúcnosť. My nemusíme rozumieť všetkému v našom živote, ale vedzme, že Boh tomu rozumie. On vie, aký kríž nám uloží na plecia a kedy nám ho sníme.

Amen.

[78] Porov. HRBČEK, Š.: Seminár. Spišská Kapitula : 2005.

Utorok 14. týždňa Mt 9,32-38

Kňaz je robotník na Pánovej žatve
Vysvetliť veriacim ich účasť na kňazských povolaniach

Život nám prináša aj také situácie, že sami si v nej neporadíme. Môže ísť o nejakú prácu a čas ide proti nám. Alebo nám jednoducho nestačia naše fyzické sily. Zdravý rozum a bežná skúsenosť nám poradí, že v takomto prípade treba popýtať niekoho o pomoc. Niečo podobné zažil aj Pán Ježiš

„…keď videl zástupy. Prišlo mu ich ľúto, lebo boli zmorené a skleslé ako ovce bez pastiera“ *(Mt 9,36).*

Ježiš prechádzal po mestách a dedinách a mal možnosť spoznať skutočný stav Božieho ľudu. A keďže poznal aj jeho dejiny, vedel, že ešte nežil v takej veľkej duchovnej biede. Prakticky od čias proroka Ezechiela nemal pastierov. Izraelský národ bol ako opustené stádo alebo ako zanedbané pole pred žatvou. Ježiš, ktorý prišiel na to, aby zachraňoval, čo sa strácalo a čo hynulo pociťoval tento stav svojho národa veľmi bolestne. A tak, ako každý človek ohraničený miestom a časom – nemohol byť všade naraz – zatúžil po pomocníkoch. Po takých, ktorí sú ochotní počúvať jeho hlas, nie po samozvancoch.

Bohu veľmi záleží na záchrane svojho ľudu. Aj nám by malo záležať na našej vlastnej spáse a na spáse našich bratov a sestier. Ovce bez pastiera – veru smutný je pohľad na také stádo. Aj v duchovnom zmysle – smutný je pohľad na veriacich, ktorí nemajú svojho kňaza. My na Slovensku zatiaľ môžeme ďakovať Bohu, že nám nechýbajú pastieri. Ale aj tak musíme prosiť, lebo už vnímame pokles povolaní a rovnako treba pamätať vo svojich modlitbách na krajiny, kde nie sú žiadne povolania, alebo len žalostne málo.

Boh nás slovami dnešného Evanjelia i rečou našich duchovných potrieb vyzýva prosiť za robotníkov vo vinici Pánovej. Boh vie dobre o našich potrebách, ale chce, aby sme ho aj my prosili, aby sme spolupracovali na jeho plánoch, aby sme si svojimi modlitbami a obetami vyprosili dobrých kňazov. Osobitnú úlohu tu majú kresťanskí rodičia. Ich úlohou je vychovať dobrých a charakterných ľudí, z ktorých si Pán môže povolať robotníkov na svoju žatvu.

Odpoveď na počuté evanjelium sa musí odvíjať od nášho postavenia. Pre rodičov to bude už spomínaná dôsledná výchova, pre vás starších to môžu byť častejšie modlitby a obety za budúcich kňazov a zase deti a mládež nech sa učí načúvať Božiemu hlasu, aby sa nezľakli, ak začujú slová: Poď za mnou…

Amen.

Streda 14. týždňa Mt 10,1-7

Pár slov o kráľovstve

Povzbudiť k šíreniu Božieho kráľovstva cez kresťanské hodnoty

Riadnych kráľovstiev je už dnes málo a tie sa už veľmi prispôsobili modernej dobe. Každý z nás si inak predstavuje kráľovstvo, to pozemské, a to je dobre. No bolo by dobre, keby sme o Božom kráľovstve nadobudli tú predstavu, ktorú nám na mnohých miestach približuje Kristus.

Pán Ježiš opakuje to, čo už predpovedal na začiatku svojej činnosti: ***„Priblížilo sa kráľovstvo“*** *(Mt 10,7).*

Tento raz sa priblížilo natoľko, že Pán Ježiš vysiela ľudí, ktorých zvláštnou úlohou je priblížiť svetu toto kráľovstvo; majú hlásať pravdy tohto kráľovstva a konať skutky, charakteristické pre toto kráľovstvo: uzdravovať, kriesiť mŕtvych, oslobodzovať od zlých duchov. Je to teda kráľovstvo pravdy a lásky.

Hlásať toto kráľovstvo slovom a skutkom je úlohou apoštolov; s týmto názvom sa stretávame v texte, ktorý sme dnes čítali. Názov apoštola určuje jeho funkciu: „apoštol“ znamená „posol“. A poslaný je každý z nás. Pán Boh posiela človeka k človeku, aby človek Človeka približoval k Bohu, aby približoval druhému človeku Božie kráľovstvo. Aby približoval toto kráľovstvo svedectvom slova a skutku, slova pravdy a skutku lásky. Adam Mickiewicz napísal, že niet pravdy, kde nie je človek, ktorý ju zjavuje.

Samozrejme, je ťažké zjavovať pravdu nebeského kráľovstva ľuďom, ktorí sú zahľadení na pozemské kráľovstvo, pre ktorých náboženstvom je hojnosť a kostolmi banky. Ale hojnosť či blahobyt nenahradí srdce; napriek blahobytu človek môže byť skľúčený chorobou, smútkom či priam nešťastný. V dnešnom evanjeliu je reč nie natoľko o misii vyučovania, ako skôr o misii dobroty a zľutovania. Čiže: Božie kráľovstvo (či nebeské) sa približuje nie natoľko slovom, ako srdcom.

Obeta kríža, na ktorej sa zúčastňujeme, skutok Božej lásky, misia odpustenia, apoštolát srdca - najúčinnejšie nám približuje kráľovstvo, ktoré hlása Kristus.

Priblížilo sa nebeské kráľovstvo. A stále sa približuje a to aj vďaka našim postojom a skutkom lásky.

Amen.

Štvrtok 14. týždňa Mt 10,7-15

Vyprevádza apoštolov
Vysvetliť paradox evanjelia

Keď sa chystáme na dovolenku alebo na hocijaký dlhší pobyt mimo domu, rozmýšľame, čo si zobrať, čo budeme potrebovať a radšej toho zoberieme viac, ako by sme mali žiť v neistote, že nemáme niečo potrebné. Dnešné evanjelium nám priblížilo slová, ktorými Pán Ježiš vyprevádzal svojich apoštolov na dlhú cestu. Poslal ich do celého sveta a povedal im:

„Neberte si do svojich opaskov zlato ani striebro, ani palicu, ani dva obleky“ *(Mt,10,9).*

Zmysel Kristovej výpovede, ktorú sme dnes prečítali, môže byť taký: človek, ktorý na ceste svojho životného povolania má splniť rôzne zodpovedné úlohy - má sa cítiť byť úplne k dispozícii, neviazaný, zbavený neužitočných záťaží.

Nejde tu už o tú kapsu, obuv či palicu. Oveľa viac nás zväzuje pri činnosti záťaž našich záujmov a záľub, ktoré sa nezhodujú s povolaním, záťaž našich náruživostí a návykov, ktorých sa ťažko môžeme zbaviť. Je to možno príťaž nášho egoizmu, našej svojvôle, našej naviazanosti na svoju mienku, nášho pohodlia, našej zištnosti atď. Skutočne, s nabalenou kapsou ďaleko nezájdeme, ani veľa neurobíme. Zbaviť sa tohoto všetkého - to znamená zbaviť sa seba, ale kvôli tomu, aby som našiel seba v slobodnom konaní všade tam, kde ma volá Boh cez povolanie.

Padlo tu slovo: zištnosť. Zvlášť na ňu upozorňuje Pán Ježiš, keď hovorí: Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte. Zadarmo sme dostali vrodené nám schopnosti - ako zdravie, talenty, dobrý charakter, a predovšetkým nekonečný cenný, ničím nezaslúžený dar viery; s tým všetkým sa treba deliť nezištne podľa možnosti.

Zbaviť sa seba, v zmysle zbaviť sa všetkých výhrad, robí človeka skutočne slobodným, a vtedy sa stáva skutočným nástrojom v Božích rukách.

Teraz už správne chápeme Kristovo odporúčanie nebrať so sebou veci. Tak kresťanskí rodičia, ako aj kňazi sa kvôli naplneniu svojho povolania musia zbaviť egoizmu a naviazanosti na čokoľvek, čo nám bráni v ohlasovaní evanjelia.

Amen.

Piatok 14. týždňa Mt 10,16-23

Predpovedané prenasledovania
Aplikovať Kristovu predpoveď na súčasnosť

Keď čítame historické knihy alebo počúvame o počiatkoch kresťanstva, neraz nám prebehnú po chrbte zimomriavky od hrôzy nad tým, aké muky mučeníci neváhali podstúpiť, len aby nezapreli Krista. Pre nás, čo už pomaly zabúdame na dobu komunizmu sú tieto svedectvá akési vzdialené. Povieme si: „To bolo dávno, teraz je náboženská sloboda, všetko je v poriadku, nič také nám nehrozí…“

Hlavná myšlienka prečítaného textu evanjelia - to je prenasledovanie, ktoré čaká vyznávačov Krista: ***„Vydajú vás súdom, budú vás bičovať... pre mňa... Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno“*** *(Mt 10,17).*

Vidíme, že sa to deje vo všeobecnosti tam, kde kresťanstvo má čo povedať, kde má vplyv na život; práve tam jeho protivníci s ním bojujú. Tí, ktorí odmietajú kresťanské morálne zásady, nemajú takú odvahu, aby útočili priamo na osobu Ježiša Krista - ale zameriavajú svoju zlobu na pápeža, vysmievajú sa z Cirkvi a z jeho predstaviteľov, zosmiešňujú náboženské inštitúcie a kresťanských aktivistov. Pozorujeme takéto akcie v našich oznamovacích prostriedkoch; zlostné zádrapky sa týkajú aj nás osobne.

„Všetko pre mňa“, hovorí Pán Ježiš. To všetko je akoby začlenené do jeho diela spásy. Kristus trpel, aby založil Božie kráľovstvo; tí všetci, ktorí pokračujú v jeho diele, musia mať účasť na tomto utrpení. Utrpenie a znášanie príkoria pre Ježiša sa veľmi líši od utrpenia, ktoré si spôsobíme vlastnou hlúposťou alebo ako dôsledok konania zla. To prvé je nám na česť a je dôvodom na odmenu. To druhé utrpenie je na hanbu.

Ak príde prenasledovanie, neznamená to, že sa máme v takých situáciách zachovávať ako stádo baranov, ktoré ženú na zabíjanie. Pán Ježiš predsa odporúča: “Buďte teda opatrní ako hady... nestarajte sa, ako a čo budete hovoriť... bude vám dané, čo máte povedať.“ A teda máme zaujímať jasné stanovisko voči pravde a falošnosti, voči dobru a zlu... Vtedy treba vedieť, čo povedať, a čo nepovedať, komu povedať a ako povedať. Odvážnemu vyznávačovi to bude „dané“, sľubuje to Pán Ježiš; pretože odvážny vyznávač nevystupuje vo vlastnom mene, ale reprezentuje osobu Krista - neostane teda bez jeho podpory a darov Ducha Svätého. Ďakujme Bohu, že žijeme v dobe, keď nik neohrozuje náš život pre Krista a vieru. Na druhej strane však prosme o milosť vytrvať v tých protivenstvách, ktorými nás tak často mučí naša od Boha vzdaľujúca sa spoločnosť a používa viac psychický tlak a zosmiešňovanie, ktoré tiež dokážu zlomiť charakter. Jedine s Božou pomocou môžeme tento boj dobojovať k víťaznému koncu. Amen.

Sobota 14. týždňa Mt 10,24-33

Viera, ktorá sa dá poznať

Dodať veriacim odvahu ku kresťanskému svedectvu

Malé deti sa boja tmy, pavúkov a búrky. Veľké deti sa boja zlých ľudí a nebezpečenstva. Strach je ľudská vlastnosť, ktorá má veľký význam pre náš život, ale môže nám byť aj na prekážku. Pán Ježiš nás trikrát uspokojuje:

„Nebojte sa“ *(Mt 10,24).*

Jasne hovorí, o aký druh strachu či odvahy mu ide: o odvahu vyznávať svoje náboženské presvedčenie. On sám, hlásajúc odvážne svoju pravdu, zaplatil to prenasledovaním, ba dokonca smrťou - a ako zdôrazňuje, učeníci takéhoto Učiteľa nemôžu rátať s nejakou úľavou. Ako sa jemu posmievali, budú sa posmievať aj tým, čo ho nasledujú, alebo môžu ohroziť aj náš pozemský život.

Možno naivne sme si dovolili nahovoriť falošnú zásadu, že viera či náboženské vyznanie - sú súkromnou vecou. Nemôžu byť však súkromnou vecou, pretože aj mimovoľne musia vplývať na celé naše vonkajšie správanie. Práve o tomto hovorí Pán Ježiš, že nič nie je skryté, čo by sa neodhalila. Poľský prímas Štefan Wyszyňski kedysi povedal: „Svet potrebuje kritérium viery, ktorá je síce skrytým darom, ale spoločenský život v Cirkvi vyžaduje, aby sme toto kritérium prejavili slovami a skutkami.“

Musí sa nás nepríjemne dotýkať fakt, že katolícka Cirkev sa stala akýmsi obliehaným táborom, uzatvorenou pevnosťou, na ktorú sa útočí, akoby obrannou vežou - ale je to naša vina: stále sa cítime ohrození ateistami, komunistami, voľnomyšlienkármi, svedkami Jehovovými a ktovie, kým ešte. A predsa máme uistenie, že brány pekelné nás nepremôžu. Ohrozeným sa môže cítiť niekto, kto je slabý, a to nie sme, ak sme s Kristom! Ak sa už cítime ohrození - tak najúčinnejšou obranou je postoj pozitívneho svedectva, aké vydávame Kristovi slovami a skutkami. Samozrejme, nejde o to, aby sme, naopak, sami sa stali agresívnou stranou, ale aby sme zhodne s dnešným odporúčaním dokázali zjavené pravdy hovoriť na svetle a rozhlasovať zo striech čiže v podmienkach nášho bežného verejného života.

„Nebojte sa!“ Nebojte sa vyznať svoju vieru konkrétnymi skutkami, postojmi a osobným svedectvom. Takýmto spôsobom sa evanjelium ohlasuje najúčinnejšie .

Amen

Pondelok 15. týždňa Mt 10,34-11,1

Evanjelium meča

Ísť po ceste šťastia, ktorú nám ukazuje Ježiš je ťažké a častokrát v rozpore so svetom, ale o to väčšiu cenu majú pre nás plody tejto Ježišovej cesty [79]

Musíme si priznať, že každý z nás v živote má rád a potrebuje určitý druh pokoja, aspoň malý pocit istoty a bezpečia. Človek sa v takomto prostredí môže rozvíjať a napredovať. Naopak je pre človeka veľmi zlé, keď sa ocitne v prostredí nepokoja a neistoty a je pre človeka prirodzené, že si chráni pocit istoty a pokoja.

Evanjelium sa nám možno zdá až príliš tvrdé a možno slová o pokoji, ktoré boli hneď v úvode, sa nám zdajú byť v protiklade s Ježišovým pôsobením a učením.

Kristus hovorí: ***„Nemyslite si , že som priniesol pokoj na zem. Nie pokoj som priniesol, ale meč“*** *(Mt 10,34).*

Ako chápať tieto slová? Skutočne Ježiš mnohokrát svojím učením, svojimi požiadavkami neprináša pokoj, ale rozkol. Skutky, zázraky, či hlásanie Evanjelia mnohí Ježišovi súčasníci nedokázali prijať. Ježiš mnohokrát vzbudzoval pozornosť a pohoršenie svojím správaním voči hriešnikom a mýtnikom, voči ľuďom na okraji vtedajšej spoločnosti. Toto jeho správanie bolo považované za neprístojné, až rúhanie a zašlo to tak ďaleko, že na nádvorí pred Pilátom mnohí kričali: „Ukrižuj ho“.

Kristus mnohokrát prináša nepokoj aj do nášho osobného života. Na jednej strane stoja požiadavky evanjelia, častokrát veľmi radikálne a na druhej strane stojíme my, slabí a hriešni ľudia. Ľudia, ktorí dennodenne podstupujú ťažký boj medzi dobrom a zlom. Častokrát cítime, že v našom vnútri je akési napätie. Veď si spomeňme na to známe Pavlove: „Telo si žiada, čo je proti duchu a duch, čo je proti telu.“ Človek túži po pozemskom dobre, čo v určitej miere nie je zlé, ale táto žiadostivosť má svoje hranice. Tieto hranice začínajú tam, kde začína duchovná stránka človeka. Keď sa v človeku ozve vnútorný hlas: „Toto už nie“. Hlas, ktorý upozorňuje na určité hranice, človek začína boj tela a ducha. Mohli by sme povedať, že je to boj medzi pokojom, ktorý dáva svet a pokojom, ktorý dáva Kristus. Ježiš hovorí: „Svoj pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, no ja vám nedávam taký, ako svet dáva.“ Svet nám ponúka bohatstvo a Ježiš hovorí o chudobe v duchu, svet nám ponúka radosť, veselosť, hluk a Ježiš blahoslaví tichých a pokorných srdcom. Takýchto protikladov by sme mohli nájsť ešte mnoho.

Môžeme vidieť, že cesta šťastia, ktorú nám ponúka Ježiš, je v protiklade s cestou šťastia, ktorú nám ponúka svet. Neraz si musíme priznať, že nás láka

[79] Porov.: HURÁK, J.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2005.

kráčať po ceste šťastia, ktorú nám ponúka svet. Ale nájdeme na tejto ceste trvalé šťastie? Určite mi dáte za pravdu, že človek si viac cení to, čo nadobudol ťažkým úsilím. O čo bolo toto úsilie väčšie, o to má konkrétny výsledok pre človeka väčšiu cenu a pri celkovom zhodnotení môže skonštatovať, že sa oplatilo vynaložiť toto veľké úsilie na dosiahnutie cieľa. Tak podobne je to v našom živote.

V tomto zmysle sa snažme pochopiť Ježišove slová: „Neprišiel som priniesť pokoj, ale meč.“ Majme odvahu dennodenne zápasiť so zlom, aby sme na konci svojho života mohli triumfálne povedať: „Dobrý boj som bojoval.“

Amen.

Utorok 15. týždňa Mt 11,20-24

Beda, beda

Prijať Krista neznamená len akceptovať Jeho prítomnosť, ale vyžaduje si to pustiť ho do svojho srdca

Predpokladajme, že na svete sú ešte ľudia, ktorí nepočuli zvesť o Ježišovi Kristovi. Pravdepodobne sú to však už len nejaké, podľa našich meradiel, primitívne kmene domorodcov. My všetci sme však už o Ježišovej zvesti počuli. Je na mieste otázka či sme počutému aj naozaj uverili?

V dnešnom evanjeliu sme mohli počuť Ježišovu reakciu voči obyvateľom galilejských miest, ktorí radostnú zvesť evanjelia mohli vidieť na vlastné oči a napriek tomu neuverili. ***„Beda ti, Korozain! Beda ti, Betsaida! Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli robili pokánie v kajúcom rúchu a popole.“*** *(Mt 11,21-22).*

Ježiš prichádza do gailejského kraja, prichádza do galilejských miest Korozaim, Kafarnaum a Betsaida. V týchto mestách urobil , ako sme to počuli, najviac zázrakov. No ľudia aj napriek tomu, že videli Ježišove zázraky nechcú prijať Krista, ako Božieho syna. A preto ľuďom, ktorí žijú v týchto mestách Ježiš vyslovuje Beda. Vieme, že mestá Týrus, Sidon, Sodoma a Gomora boli pohanské mestá a Kafarnaum, Korozaim, a Betsaida boli židovské mestá.

Ľudia žijúci v týchto mestách neboli schopní prijať Ježiša do svojho srdca. Neboli schopní prijať to, čo hlásal, a to, čo konal. Prijali ho síce fyzicky, navonok, no neprijali ho do svojich sŕdc.

My prijímame Krista do našich sŕdc deň, čo deň pri svätom prijímaní. No musíme si dať pozor, aby sa nám to nestalo iba nejakým „konzumovaním“ – nejakým konzumným prijímaním Eucharistie. Pretože prijať Krista neznamená

prijať len jeho telo. Skutočné prijatie Eucharistického Krista znamená prijať ho celého, aj s jeho učením, jeho slovom. Preto má každá svätá omša dve časti: Bohoslužbu slova aj Bohoslužbu obety.

Eucharistia je nám posilou k tomu, aby sme dokázali prijať a ďalej podávať v každodennom našom živote Božie slovo. Jedno bez druhého nie je možné. Úloha ohlasovania Božieho slova a byť jeho svedkom je veľmi ťažká, preto si vyžaduje posilnenie, ktorým je Eucharistia.

Preto si vážme celé Kristovo učenie, žime podľa neho a prijímajme ho tak v slove, ako aj v chlebe. Je to veľký dar, ktorý nám Kristus zanechal, preto si ho vážme, aby o nás neplatili slová „beda“.

Amen.

Streda 15. týždňa Mt 11,25-27

Zjavil ich maličkým

Pri pochopení Ježišovho evanjelia nie je tak dôležitý rozum, ako otvorené a úprimné srdce .Jeho evanjelium je prístupné každému, kto Ježišovi naslúcha srdcom

Vo svete spoznávame mnohé veci niekoľkými spôsobmi: Najprv je to poznanie pomocou zmyslov. Zrak, sluch, chuť, čuch a hmat nám zabezpečujú povrchové poznanie vecí.

Keď chceme ísť do hĺbky, musíme použiť rozum. Ním skúmame podstatu vecí, princípy, zákony prírody – sme filozofmi. Ale sú veci, ktoré nie je možné poznať zmyslami ani rozumom, veci, ktoré sa nedajú naučiť?

O nich dnes hovorí Ježiš v evanjeliu a zaujímavé je jeho zvelebovanie Boha za to, že ich nezjavil múdrym a rozumným, ale maličkým. ***„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým“*** *(Mt 11,27).*

Ježiš chváli svojho Otca, že zjavil tajomstvá Božieho kráľovstva maličkým. V prvom rade zjavil tieto veci svojim učeníkom a cez nich aj ľuďom, ktorí majú svoje srdcia otvorené pre evanjelium. Boh nezjavil tieto veci múdrym a rozumným čiže farizejom a zákonníkom.

Tu sa vynára otázka: Čo má proti múdrym? Veď takí majú najlepšie predpoklady, že pochopia komplikované veci. Čo môžu pochopiť oni maličkí v dnešnom evanjeliu lepšie ako múdri a študovaní? Odpoveď je jednoduchá –

zvesť o Božom kráľovstve. Tú totiž nie je možné pochopiť rozumom. Áno, môžeme sa o nej učiť, môžeme o nej špekulovať, celé evanjelium môžeme rozumom rozkúskovať. Tajomstvo Kristovej blahozvesti je ale oveľa hlbšie než môže dosiahnuť rozum. Jej tajomstvo možno pochopiť len srdcom. A to iba srdcom, ktoré je otvorené Bohu, srdcom nezaťaženým špekuláciami a rozumkovaním. Srdcom, ktoré je pokorné a dokáže sa skloniť pred Bohom. To je srdce jednoduchého človeka.

Nie je vylúčené, že aj veľmi inteligentní ľudia môžu byť „maličkými". Ako som už povedal, pri pochopení Ježišovho evanjelia nie je tak dôležitý rozum, ako otvorené a úprimné srdce. Dôležité sú hodnoty, na ktoré je naše srdce nasmerované. Či sú to hodnoty, ktoré v nás vzmáhajú Božie kráľovstvo, alebo nás pomaličky z Božieho kráľovstva vyvádzajú von.

Teológia je fascinujúca veda. Nesie však so sebou nebezpečenstvo pýchy a namýšľania si, že sme pochopili aj samého Boha. Teológ, ktorý si neustráži čisté a pokorné srdce jednoduchého človeka, nikdy nepochopí tajomstvo a zmysel Kristovho evanjelia. Pretože tieto veci Boh zjavil maličkým. Snažme sa stať „maličkými" s veľkými hodnotami v srdci.

Amen.

Štvrtok 15. týždňa Mt 11,28-30

Ja vás posilním

Prísť za Ježišom znamená ostať s ním, znamená všetko naše konanie nasmerovať na Krista. To je pravá posila pre náš život

Všedný život človeka je naplnení všeličím. Prenasledujú nás starosti v práci, starosti v rodine, bolesti najrozličnejšieho typu, či už telesné, alebo duchovné. Niekedy sa nám zdá, že tých starostí je už vyše hlavy. Ale občas sa stane, že poštár prinesie obálku a vnútri nájdeme pozvanie – napr. na svadbu, promóciu alebo nejakú oslavu. Na takejto akcii zvyčajne opadnú z nás všetky starosti, bolesti a tešíme sa spolu s hostiteľmi. Je to príjemná úľava a vytrhnutie zo všedného života.

Dnes sme všetci dostali jedno pozvanie. Hoci neprišlo v obálke poštou, ale len ústne, predsa len je to pozvanie. Pozýva nás k sebe Ježiš. Nie je to pozvanie na svadbu, ani na nijakú inú veľkú veselicu, ale toto pozvanie má

oveľa väčší význam. ***„Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním“*** *(Mt 11,28).*

Ježiš v týchto slovách reaguje na situáciu veriacich (Židov) jeho súčasnosti. Vie, že požiadavky Zákona pre vtedajšieho človeka sú častokrát namáhavé až nesplniteľné. Všetci unavení a utláčaní dostanú od Krista jeho pokoj. Budú oslobodení od namáhavej práce dodržiavania predpisov. Všetci môžu prísť a môžu si byť istí, že v ňom nájdu pokoj. Tento pokoj je dar, nemusíme preň robiť nič špeciálneho, stačí len prísť za Ježišom. Ježiš týmto svojím počínaním nemyslí len požiadavky Zákona. Uznáva, že sme taktiež utláčaní diablom, preťažení i svojou vlastnou vinou ako stýrané zvieratá a chce nám pomôcť.

Ježiš vie, ako to chodí v živote. Bol človekom na zemi ako my a znášal všetko to, čo musíme znášať my. A zároveň je Bohom, ktorý pozná človeka a jeho život. Vie, čo všetko musíme znášať, a aké to môže mať pre nás dôsledky. Preto nám chce pomôcť oslobodiť sa od problémov a starostí. Pozýva nás, aby sme si pri ňom oddýchli a načerpali nových síl, ktoré sú potrebné pre život.
Pán Ježiš nám neponúka zábavu ani nejakú tancovačku, kde by sme mohli zo seba na chvíľu striasť starosti, ale ponúka nám sviatosť zmierenia, v ktorej nás chce oslobodiť od všetkých vín, ktorých sme sa dopustili, a ktoré nás ťažia. Neponúka nám ani stôl plný kadejakých dobrôt pre potešenie tela, ale ponúka nám stôl svojho tela, pre potešenie ducha.

Je na mieste otázka. Keď je to také jednoduché, prečo je na svete tak veľa ľudí, ktorí ešte za Ježišom neprišli? Odpoveď môžeme nájsť v samotnom evanjeliu. ***„Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“*** Ísť za Ježišom, neznamená vykonať jednorazovú návštevu a všetko je v poriadku. Prísť za Ježišom znamená ostať s ním, znamená všetko naše konanie nasmerovať na Krista. Všetko, čo robíme v našom živote máme nasmerovať na Ježiša a vtedy budeme mať vnútorný pokoj a pocit sily.

Pozvanie na nijakú oslavu na tomto svete nám nemôže dať toľko, koľko nám ponúka Ježiš vo svojom pozvaní. Čokoľvek budeme konať, budeme mať pocit, že pri nás niekto stojí, pomáha nám niekto, pri ktorom si kedykoľvek môžeme oddýchnuť. Oddychujme teda a nenechajme sa prosiť. Je to všetko pre nás a z lásky k nám.

Amen.

Piatok 15. týždňa Mt 12,1-8

Milosrdenstvo je viac ako obeta

Boh neprijme naše obety a sebazaprenia, pokiaľ my nebudeme schopní milosrdne prijať tých, ktorí to od nás očakávajú a potrebujú

Jedným z atribútov alebo vlastností Boha je milosrdenstvo. V čom spočíva milosrdenstvo Boha? V tom, že vidí našu biedu a chce nám v nej pomôcť, akoby to bola jeho vlastná bieda. Vidí hriechy, ktorých sa dopúšťame, a ktoré nás ťažia a chce nám ich odpustiť.

V takého Boha veríme. V Boha, ktorého milosrdenstvo je bez hraníc, pokiaľ ho my sami neodmietneme. V dnešnom evanjeliu Ježiš aj nám adresuje svoje slová milosrdenstva: ***„Milosrdenstvo chcem, a nie obetu“*** *(Mt 11,7).*

Každý zákon i príkaz Boží buduje na nejakej pevnej hodnote a chráni ju. Zmysel prikázania však nespočíva v doslovnom uskutočnení litery, ale v duchu Zákona. Preto prikázanie nezaväzuje vtedy, keď jeho splnenie smeruje proti zmyslu Zákona, či bránilo dosiahnutiu vyšších hodnôt.

Milosrdenstvo a nie obetu. Z týchto slov môžeme pochopiť, akú hodnotu a na akom hierarchickom stupni je v Božích očiach milosrdenstvo. Boh si cení milosrdenstvo z našej strany viac, ako všetky naše náboženské úkony, či dodržiavania zákona. Možno je to pre nás mnohých novinka, ale je to tak. A prečo usudzujem, že je to novinka? Pretože mnohí z nás sú schopní každý deň vysedávať v kostole, modliť sa, chodiť na sväté prijímanie, ale pritom opodiaľ sedí človek, ktorému nechcú odpustiť niečo, čoho sa dopustil, možno už dávno a dávno to aj oľutoval. Prejav milosrdenstva je na bode mrazu. Samozrejme to je len jeden príklad a mohli by sme ich povedať ešte omnoho viac, ale musíme si priznať, že mnohokrát sme takí. Nedokážeme prejaviť kúsok milosrdenstva voči slabším, biednejším, hriešnejším, ale z kostola nás vyháňa kostolník štrnganím kľúčov. To nie je dobré. Každý z nás pozná skutky telesného a duchovného milosrdenstva, sú v každej modlitebnej knižke, učili sme sa ich na hodine náboženstva. A napriek tomu ,že ich poznáme, uskutočnenie v praktickom živote nám častokrát zlyháva. A Boh jasne hovorí: „Milosrdenstvo chcem, a nie obetu.“ Nenahrádzajme si neschopnosť prejavov milosrdenstva účasťou na svätých omšiach, zachovávaním nedele, povrchným dodržiavaním prikázaní. Boh neprijme naše obety a sebazaprenia, pokiaľ my nebudeme schopní milosrdne prijať tých, ktorí to od nás očakávajú a potrebujú. Ak to zo svojou vierou a spásou myslíme naozaj vážne, naučme sa byť milosrdní a učme sa to od Boha. Sme predsa nedokonalí a dopúšťame sa voči Bohu a jeho zákonu mnohých prehreškov a vín, ale máme nádej, že vo svojom milosrdenstve nám ich odpustí. Skúsme teda nasledovať jeho príklad a prosme ho o štedrosť nášho srdca, aby naše srdce bolo celé preniknuté Jeho milosrdenstvom. Amen.

Sobota 15. týždňa Mt 12,14-21

Nedolomí, nedohasí

Človek zmietaný vetrom tohto sveta častokrát vyzerá ako nalomená trstina a hasnúci knôtik. Aj napriek tomu má istotu, že Kristus ho nenechá zahynúť a pomôže mu vstať

Keď sa pozrieme okolo seba, vo svete môžeme pozorovať mnoho biedy a utrpenia. Je veľa biedy, ktorú človekovi spôsobila príroda, ale najviac je tej, ktorú si ľudia spôsobujú sami alebo navzájom. Alkoholizmus, drogy, závislosti, vojny, terorizmus. Kto z nás o týchto pojmoch nepočul? Kto z nás na vlastnej koži nezakúsil dopad tejto biedy ľudstva?

Aj keď je vo svete veľa biedy a utrpenia, dnešné evanjelium nás ubezpečuje slovami proroka Izaiáša a dáva nám nádej, že sa Boh o nás postará. „Nalomenú trsť nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí“ (Mt 12,20).

Keď sa Ježiš dozvedel o sprisahaní farizejov proti jeho životu - jednoducho odtiaľ odišiel. A teda nechce riskovať otvorený konflikt či urobiť akúsi skúšku síl. Z takejto skúšky či konfliktu by dokázal vyjsť víťazne (neraz to dokázal). Vo vhodnej chvíli dokázal tiež ostro pokarhať protivníkov či dokonca vziať do ruky bič. Avšak oveľa častejšie odporúčal láskavosť, ústupčivosť a zmierenie.

Aj keď človek upadne, ešte nie je stratený. Dnešný svet nám ponúka presvedčenie, že kto raz padol, nemá právo vstať, kto raz sklamal, už to nenapraví, kto je neužitočný a neproduktívny pre spoločnosť má byť zlikvidovaný. Ale skutočná sila totiž spočíva v tvorení a formovaní života, a nie v jeho ničení. Podriadenie si možno v určitých situáciách vynútiť násilím, terorom, ale bude to len zdanlivé podriadenie bez akejkoľvek užitočnosti. Kristova moc sa prejavuje v tom, že k sviatosti odpustenia pristupujú ľudia, utýraní životom či hriechom, skutočné nalomené trstiny a ledva tlejúce knôtiky, nie kvôli tomu, aby boli tam zlomené, alebo zhasené, ale mocou Ježišovej láskavosti prinavrátené k životu.

Denne sa stretávame s ľuďmi. Mnohých trápia rôzne nedostatky, choroby. Jednému chýba zdravie, druhému chlieb, niektorým trochu úcty, lásky. Nie je v kompetencii človeka zmeniť celý svet. Jeden nedokáže nakŕmiť celý svet, nedokáže zmierniť utrpenie celého sveta. Čo však môže urobiť každý z nás, je rozdať kus chleba vo svojom okolí, aj keď len kúsok, podať pomocnú ruku blízkym a postarať sa o nich. Iných môžeme naučiť trpezlivosti, trpezlivým znášaním vlastných krížov. Je potrebná individuálna zmena každého jedného z nás.

Najlepšie osvedčeným liekom pre všetky ľudské nedostatky je Božie slovo. Mnohé z nich nám pomáha predísť, niektoré odstrániť a ostatné trpezlivo

znášať. Musíme si však túto liečivú náuku dôsledne sami osvojiť a potom pomáhať aj blížnym. V Božom slove nájdeme posilu pre náš každodenný život. Pomôže nám znášať naše krízy a biedy a zároveň nás urobí posilou pre nalomených a hasnúcich.

Aj dnešný svet potrebuje silných služobníkov Krista, aby posilňovali nalomených a zhasínajúcich. Majme odvahu stať sa takýmito svedkami Ježiša a pri tejto náročnej úlohe čerpajme posilu pre seba z Jeho Slova.

Amen.

Pondelok 16. týždňa Mt 12,38-42

Zatvrdlivosť
Prekážka nasledovania Ježiša[80]

„Ty si tvrdohlavý ako baran.“ Asi sme toto príslovie už neraz počuli a vari aj sami použili.

Dnešné evanjelium nám prináša myšlienku podobnú nášmu prirovnaniu, no ukrytú v dvoch dlhých vetách. ***„Mužovia z Ninive vystúpia na súde proti tomuto pokoleniu a odsúdia ho, lebo oni sa kajali na Jonášovo kázanie - a tu je niekto väčší ako Jonáš! Kráľovná z juhu vystúpi na súde proti tomuto pokoleniu a odsúdi ho; lebo ona z končín zeme prišla počúvať Šalamúnovu múdrosť - a tu je predsa niekto väčší ako Šalamún!“*** *(Mt 12,41-42)*

Určite ste teraz zvedaví, ako to teda súvisí s naším baranom! Ani nie tak s baranom, ako skôr s tou jeho tvrdohlavosťou, ba až zatvrdilosťou ustúpiť zo svojej pozície. Kráľovná zo Sáby (pravdepodobne dnešná Etiópia), privábená Šalamúnovou múdrosťou, prišla do Jeruzalema. Prekonala veľkú diaľku, aby spoznala Božie zjavenie, ktoré bolo vtedy v Izraeli. Pre tento dôkaz svojej túžby po Božom poznaní, vynesie pohanka pravdivý rozsudok zatratenia nad židovským národom Ježišových čias pri poslednom súde. Prečo? Súčasníci nášho Pána ho nepočúvali a ľahostajne, ba až tvrdohlavo a s nepochopením prešli okolo neho. A predsa v Ježišovi zjavená múdrosť Božia je viac, ako tá Šalamúnova. On sám je tou Múdrosťou. Ninivčania, mimochodom tiež pohania, robili pokánie na Jonášovo kázanie. Aj títo sú usvedčujúci svedkovia proti Židom pri poslednom súde, ktorí zatvrdilo nechceli uznať Ježiša za Božieho syna. Ježišove slová sú dramatické. Oba príklady sa dopĺňajú. U Etiópskej kráľovnej vidíme obrovskú lásku k pravde a u Ninivčanov ľútosť nad vykonaným zlom.

Skúsme sa aj my teraz zamyslieť nad našimi pozíciami, či vo vzťahu k Bohu, alebo vo vzťahu k ľuďom okolo nás. Nepresadzujeme si aj my niekedy tvrdohlavo svoj pohľad na vec? „To je všetko pekné, čo hovoríš, pane Bože, ale v tejto situácii sa nedá žiť podľa Teba.“ Alebo: „Nepriznám pravdu susedovi, veď, čo som ja hlúpy?“, „Nezmierim sa s dcérou, veď ona mi nie je roveň a ja nemám prečo ísť za ňou prvá!“ A takto, alebo podobne, zatvrdilo stojíme proti samému Ježišovi. A on nemôže pre nás nič urobiť. Chceme to aj my? Sme tu, v kostole, a tak verím že nie!

A predsa Boh pre nás niečo urobil. Jediné čo mu zostávalo. Možno to bol zúfalý krok lásky oproti tvrdej hlave barana; nazvime to, ako chceme. Píše o tom vo svojom evanjeliu sv. Ján, že On tak miloval svet, že dal na smrť svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný

[80] Porov.: TARANA, O.: Seminár. Badín : 2005.

život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.

Pán nechce večnú smrť súčasníkov Ježiša, ani našu. On chce náš večný život. Potrebujeme mu však znovu uveriť. Začať milovať pravdu o nás, ako Kráľovná zo Sáby a začať konať pokánie ako Ninivčania, keď v pravde spoznali svoj hriech. A potom Pán začne meniť naše zatvrdilé kamenné srdce na milujúce srdce z mäsa.

Amen.

Utorok 16. týždňa Mt 12,46-50

Skutoční Ježišovi príbuzní

V cirkvi, tele Ježiša Krista sú zväzky užšie ako pokrvné a nadobúdajú novú hĺbku

Väčšine z vás, čo ste tu, náš dobrý Pán Boh požehnal deti, alebo súrodencov. Zaiste ste teda už aj vy zažili, že ste nad konaním svojich detí, alebo bratov, či sestier, len nechápavo krútili hlavou. Niekedy od údivu, inokedy od bolesti. Niekedy pre nesúhlas, alebo len pre to, že ste celkom nechápali, či nevedeli kam to všetko s tým mojím dieťaťom, alebo súrodencom speje.

Niečo podobné prežívala i Ježišova pokrvná rodina v dnešnom evanjeliu. Prišli za Ježišom a chceli sa s ním rozprávať. On však odvetil tomu, čo mu to vravel: ***„Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“ Vystrel ruku nad svojich učeníkov a povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach je môj brat i sestra i matka“*** *(Mt 12,48-50).*

Prvá otázka, ktorá nám môže napadnúť pri počúvaní tohto textu je, prečo zrazu prišla za Ježišom jeho rodina. Nevedeli by sme to, keby nám to neprezradil vo svojom evanjeliu sv. Marek. Podľa neho sa k Ježišovým bratom dostal chýr, že je v stave hraničiacom zo šialenstvom. Chodí po krajine, uzdravuje a všetko nasvedčuje tomu, že si myslí o sebe, že je Boží syn. Preto prichádzajú s úmyslom vziať ho domov. O Márii sa nikde nehovorí, že prijala názor svojich synov. Nepripadá aj vám čudné, že sa tu hovorí o „viacerých synoch“ Panny Márie? Máme dve vysvetlenia, kto sú títo synovia. Podľa prastarej ortodoxnej tradície to môžu byť deti sv. Jozefa z prvého manželstva. To by znamenalo, že mladučká Mária dostala od Boha za manžela a ochrancu pre jej syna vdovca. Iné vysvetlenie vychádza výrazov chudobného aramejského jazyka, ktorý používa pre brata a bratranca rovnaké slovo. To by znamenalo, že za Ježišom prišli s Máriou jeho bratranci. Takže Mária

nesúhlasila s týmito svojimi „synmi“, no možno predvídala nepríjemný výstup na verejnosti a chcela ho mierniť, alebo mu aj zabrániť. Nevieme to presne. Čo je však v príbehu dôležité, je to, aký postoj zaujal v celej „kauze“ Ježiš. Musel nielen neotrasiteľným spôsobom obhájiť svoju úlohu, ale aj zachrániť ich vieru. „Každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach je môj brat i sestra i matka“, vyriekol v tej chvíli. A vidíme, že sa mu to podarilo. Na Veľkú noc, opísanú neskôr v evanjeliu, nachádzame medzi veriacimi okrem Ježišovej matky aj jeho bratov. No nielen to. Ježiš má podnes na celom svete obrovský počet bratov a sestier či mám, ktorí uverili v neho.

Aké by to bolo krásne, keby všetci v našich rodinách prijali vieru a začali horlivo nasledovať Ježiša. Ako by sme sa tešili z priateľstiev, ktoré by boli nezištné, v ktorých by sme nachádzali skutočnú oporu.

Ja som mal to šťastie a takéto priateľstvá som zažil. Napríklad ešte pred vstupom do rehole, bol som členom spoločenstva, v ktorom nás spájala láska k Bohu a z nej pramenila vzájomná láska. Našiel som tam oporu pri dospievaní, podporu v mojom povolaní, či jednoducho praktickú pomoc pri štúdiu, alebo práci. Dodnes, aj keď už nemáme možnosť stretať sa tak často, sme si veľmi blízki a naše spoločné stretnutia sú plné Božej prítomnosti.

Ježiš chce zachrániť a získať pre vzťah s Bohom čím viacerých. Robí to tak, že prehlbuje náš pohľad na naše zväzky s rodinou a priateľmi. Dáva im nový dôvod a nové naplnenie. Mohli by sme povedať novú motiváciu. Okolo tohto nového spojenia duchovnej a večnej povahy sa vinie skutočné puto, kým putá priateľstva a krvi sú iba vonkajšie a pominuteľné.

Preto modlime sa, bratia a sestry, za naše priateľstvá a rodiny. Vnesme do nich kúsok nášho svedectva o Ježišovi, ktorému sme dali život. Kúsok nepominuteľnosti. Prinesie im to určite novú kvalitu s príchuťou večnosti.

Amen.

Streda 16. týždňa Mt 13,1-9

Semeno viery

Strážiť a rozvíjať v sebe vieru, ktorú sme dostali skrz prijatie Božieho Slova

Pred pár týždňami som bol na návšteve v mojom rodnom meste. Mal som možnosť navštíviť tam veľa starých známych a priateľov. Jedna návšteva mi bola obzvlášť milá. Navštívil som mladú rodinu s dvomi deťmi, ktorá napriek tomu, že otec

rozbieha novú firmu, žije príkladným životom podľa Božieho slova. Ba čo viac, svedčia o svojej viere mnohým vo svojom okolí. Čo je tou silou, skrze ktorú to dokážu?

Dnešné evanjelium hovorí o zrne, ktoré prinesie veľkú úrodu: ***„jedno, stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú“*** *(Mt 13,9)* úrodu. Akurát je potrebné, aby padlo do dobrej zeme.

V krajoch Orientu bol zvyk najprv rozsievať obilie a až potom orať. Tak sa mohlo veľmi ľahko stať, že rozsievač hodil zrno aj na chodník, aj na skalnatú pôdu, i do tŕnia. Pretože v konečnom dôsledku bolo všetko zorané až potom sa ukázalo, ktoré zrno je ako životaschopné. V inom evanjeliu, u Mareka, Ježiš túto stať apoštolom aj vysvetľuje. My sme tou zemou, ktorá je viac alebo menej dobrá. Semeno je Božie slovo. Ono dáva zmysel jestvovania zemi, obklopujúcej náš svet. Semeno padá do zeme, tam rastie a my sa sýtime úrodou z tohto semena. Vďaka nemu môžeme prežiť. A rozsievačom je sám Ježiš, ktorý chce, aby tá zem rozložená po svete mala zmysel svojho jestvovania.

Aj my túžime, aby to, pre čo žijeme malo zmysel. Aby to niekam viedlo. A keď tento zmysel nachádzame, sme plní šťastia a pokoja. Vie to aj Ježiš. Miluje nás a túži, aby sme boli šťastní. Preto sa podujal, zjaviť nám seba, zjaviť nám Otca a jeho slovo, ktoré dá zmysel nášmu jestvovaniu. Rozsievač Kristus hovorí svoje slovo a ono padá do pôdy našich uší. Položme si otázku. Chápem, prečo nám tu Ježiš niečo hovorí? Áno, už som to povedal. Aby sme boli šťastní.

Na spomínanej návšteve som sa pýtal na nášho spoločného priateľa, ako sa má. Ale bohužiaľ dostal som smutnú odpoveď. Muž, šikovný právnik, ktorý ešte pred pár rokmi bol nadšený kresťan, našiel si inú ženu a čaká s ňou dieťa. Prestal chodiť na spoločné stretnutia mladých kresťanov. Stal sa riaditeľom súkromnej firmy s vysokým platom a skúša čo ešte si môže skrze peniaze dovoliť. Na vieru viac nemyslí.

Slovo Božie v ňom rýchlo vyrástlo a nik z nás netušil, že bolo na skalnatej pôde. Nemalo dosť živín a uschlo. Preto Slovo treba starostlivo počúvať. Áno, ale nielen to. V dnešných časoch, keď páli príkre slnko sveta zla okolo nás, je potrebné neustále sa nechať polievať. To je odpoveď na otázku z úvodu, ako to tá rodina dokáže. Tou vodou je Duch svätý a milosť, ktorú nám prináša. Skrze modlitbu, pokánie, sviatosť Eucharistie, modlitbu v spoločenstve veriacich alebo čítanie samotného Božieho slova. Veď predsa sami vieme, že keď nám niečo v záhradke nevzíde, rýchlo bežíme po semeno a dosejeme ho na prázdne miesta.

Snáď i my v týchto dňoch vidíme prázdne miesta na záhone našej duše alebo steblá našej viery vysychajú. Volajme preto s túžbou k nášmu milujúcemu Otcovi, aby opäť rozsieval a polieval. Aby sme našli pravé šťastie tu na zemi a potom raz aj u neho v nebi.

Amen.

Štvrtok 16. týždňa Mt 13,10-17

Tajomstvo Nebeského kráľovstva
Súhlas kresťana s Ježišovou vôľou

Radi počúvate rozprávky? Všetci sme na nich vyrastali, a tak verím, že naša odpoveď by znela: Áno. Ak nie tie, určite mnohí z nás si radi pozrú dobrý film. Často filmári v nich využívajú napätie, ktoré podobne, ako v rozprávke, dosiahnu skrze niečo tajomné.

Aj Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí o tajomstve. O tajomstve Božieho kráľovstva. A toto tajomstvo pre nás rozvíja, keď pokračuje zvláštnym úryvkom z proroka Izaiáša. ***„Budete počúvať; a nepochopíte, budete hľadieť; a neuvidíte. Lebo otupelo srdce tohoto ľudu: ušami ťažko počujú a oči si zavreli, aby očami nevideli a ušami nepočuli, aby srdcom nechápali a neobrátili sa - aby som ich nemohol uzdraviť“*** *(Mt 13,14-15).*

Tajomstvo tkvie v tom, že záhadné slová Ježišovho zvestovania, majú vyvolať triedenie a rozdelenie na tých, ktorí sa vážne rozhodli súhlasiť s Ježišovou vôľou a na tých, ktorí s ňou nesúhlasia. Blíži sa koniec Ježišovej práce a ľudia v jeho blízkosti sa začínajú deliť na vnímavé duše, ktoré majú vstúpiť do poriadku Božieho kráľovstva a doposiaľ nevnímavou masou, idúcou v ústrety súdu a nie spáse. Jedni prichádzali k Ježišovi, aby dostali vysvetlenie jeho podobenstiev a stávali sa tak jeho učeníkmi. Iným chýbal vážny záujem o začínajúce Božie dielo a po vypočutí podobenstiev odišli. Podobenstvá nám odhaľujú a zahaľujú pravdy podľa vnútorného stavu v akom ich počúvame. Podobne ako oblačný stĺp, ktorý bol pre Egypťanov tmavý, Izraelu však dával svetlo. Ježiš nám akoby osvetľoval túto pravdu duchovného života. Kto má uši na počúvanie (teda spolupracuje s milosťou Ducha Svätého), pre toho môže byť nejasnosť podobenstva podnetom zbystriť pozornosť. Hľadať vysvetlenie. V prípade tohto úryvku Boh určite nechce, aby sa ľudia neobrátili. Naopak, jeho vôľou je, aby sa všetkým pomohlo, a aby všetci nakoniec spoznali pravdu – pravdu večného života. My tento večný život môžeme začať žiť už tu na zemi, keď žijeme podľa toho, ako chce Ježiš a spolupracujeme s Božou milosťou. Práve v tom je Božie kráľovstvo.

Nestáva sa aj vám, že sa prichytíte pri predstavách o Božom kráľovstve, ktoré sú až príliš rozprávkové? Anjeličkovia šantia, Pán Boh sa prechádza okolo ako usmievavý starší pán s bielou bradou a my máme pred sebou večnosť plnú oddychu, ktorý sme si zaslúžili po tom, čo sme v strese a boji o každodenný chlieb prešli týmto slzavým údolím. Ja sa vždy potom zháčim, lebo zisťujem, že Božie kráľovstvo je v niečom inom, niekde hlbšie. V úplnom naplnení túžob nášho srdca. Boh ich najlepšie pozná a túži ukázať nám, ako na to. Zjavuje nám

to vo svojej vôli. Je len na nás či túto pravdu o nás prijmeme a vstúpime už dnes do večného života.

Ale ako spoznáme Božiu vôľu? Najjednoduchšia odpoveď je tak, že sa začneme na ňu Ježiša pýtať v modlitbe. Pane, čo mám robiť v tejto situácii? Spomeňme si počas dňa na to. A potom, začnime ju konať už dnes. Na začiatok nám určite bude stačiť, ak zachováme prikázania. Potom postupne začneme viac rozumieť Písmu a budeme schopní vytušiť v bežnom živote vôľu Pána. A nakoniec i situácie z bežného života nám začnú dávať hlbší zmysel, čo nám skrze ne Boh hovorí.

Zahĺbme sa dnes do tajomstva Božieho kráľovstva a plňme jeho vôľu. Aby sme očami videli a ušami počuli, aby sme srdcom pochopili a obrátili sa - aby nás Pán dnes mohol uzdraviť.

Amen.

Piatok 16. týždňa Mt 13,18-23

Spomienka svätej Márie Magdalény 22. júla Ján 20, 1–2. 11–18

Spoznala Ježiša

Povzbudenie k intímnejšiemu vzťahu s Ježišom

Možno i vy ste videli obraz, na ktorom sa žena stretá s mužom, ktorý v ruke drží rýľ. Počuli ste už príbeh o rozhovore Márie Magdalény so „záhradníkom“, ale aj tak nás tento príbeh hlboko dojíma.

Akú úrodu priniesol život Márie Magdalény po stretnuté s Ježišom? Aj v stredu sme počuli Ježišove slová o zrne, ktoré padlo do dobrej zeme a prinieslo: ***„jedno, stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú“*** *(Mt 13,23).*

Vráťme sa k udalosti z nedeľného rána, keď z mŕtvych vstal Pán Ježiš. Práve Mária Magdaléna hovorí apoštolom: „Videla som Pána!“ . Tieto slová nás oslovujú preto, lebo hovoria o jej láske. O láske k Ježišovi – o láske, akú všetci túžime mať.

Avšak o Márii Magdaléne toho vieme oveľa viac. Bezpochyby mala ťažký život. Spomeňte si, že Ježiš ju oslobodil od siedmich démonov. Vieme, že keď dosiahla milosrdenstvo a milosť, zmenila sa. V Ježišovi našla odpoveď na svoju nádej v to, že existuje bezpodmienečná láska a odpustenie. Vedela, že potrebuje nechať preniknúť svoju bytosť jeho prítomnosťou. Aby to mohla dosiahnuť, často s ním a s jeho učeníkmi cestovala, darovala im peniaze, aby im

pomohla v ich potrebách . Aj po Ježišovej smrti ju práve láska priviedla k jeho hrobu. Jednoducho nemohla zniesť odlúčenie od svojho Učiteľa.

Mária Magdaléna nás nabáda, aby sme sa vzdali všetkých predstáv o Ježišovi a otvorili si srdce na jeho prítomnosť. Aj keby sme celý svoj život strávili uvažovaním o jeho živote, smrti a vzkriesení, stále budeme len na začiatku chápania hĺbky jeho lásky a jej následkov pre náš život. Ježiš je skutočne naším bratom. Chce, aby sme ho poznali dôvernejšie a osobnejšie, než poznáme najbližších členov svojej rodiny. Ak už tu na zemi začneme spoznávať Jeho tvár, ako to urobila Mária v záhrade, Ježiš nám sľubuje ukázať inú tvár v nebi. Tvár nášho dobrého nebeského Otca, ktorá nás naplní šťastím a pokojom naveky.

Sú to nádherné prísľuby. Nasledujme príklad Márie Magdalény a zostaňme blízko pri Ňom. Len takto môžeme aj my spoznať milosť, ktorú spoznala ona. Potom budeme môcť zvolať spolu s Máriou: „Videla som Pána!“

Amen.

Sobota 16. týždňa Mt 13,24-30

Sviatok svätej Brigity, spolupatrónky Európy Ján 15, 1–8

Prinášať ovocie

Povzbudenie ku konaniu skutkov lásky v každodennom živote

Mnoho politikov v dnešnom európskom parlamente nechce ani počuť o Kristovi, kresťanstve, ba ani o kresťanských koreňoch nášho starého kontinentu.

Ježiš, v dnešnom evanjeliu, nám hovorí o niečom, čo má tiež s koreňmi mnoho spoločného. ***„Zasial dobré semeno na svoju roľu“*** *(Mt 13,24).*

Od čoho všetkého závisí dobrá úroda? Aj od koreňa. Predstavme si vinič. Vinič púšťa korene hlboko do zeme. Vďaka nim môže prinášať šťavnaté hrozno. „Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia“.

Ako sa môžem v tomto odkresťančenom prostredí stať nasledovníkom Ježiša a prinášať ovocie hodné kmeňa? Svätá Brigita sa stala spolupatrónkou Európy nie náhodou. Žena, ktorej sviatok dnes slávime, bola napojená na Ježiša, ako je napojená ratolesť k viniču. Príkladne vychovala osem detí a po smrti manžela vstúpila do Tretieho rádu svätého Františka. Hoci žila vo svete, rozhodla sa pre radikálny život s Bohom – žila Bohu. Už nežila ona, ale žil v nej Kristus. Rozjímala nad Kristovým utrpením, nad jeho láskou k ľuďom, nad tým všetkým, čo pre nás urobil. Poznala ten intímny vzťah vínneho kra a ratolesti. Z

Ježiša čerpala životne dôležitú miazgu. Spoznala tú extázu, sladkosť, chuť lásky, ktorú Boh zjavil svojou obetou na kríži. Jej srdce pretekalo vďačnosťou Ježišovi za všetko utrpenie, za zármutok a trpkosť vo chvíli, keď bol sám v Getsemanskej záhrade, keď ho zradil národ, ktorý si vyvolil a pozdvihol, keď ho falošne obviňovali a odsúdili. Táto láska musela vytrpieť mučivé bolesti, keď jeho sväté ruky a nohy pribíjali na drevo klincami. Od hlavy až po päty ani najmenší kúsok jeho svätého tela neostal bez rán. Ježiš vylial svoju krv, ako vyteká šťava hrozna pod tlakom lisu. Myslím, že chápala, že Ježiš urobil všetko a nič viac už urobiť nemohol.

Keď nadíde čas jesene, strom dáva všetku svoju miazgu svojim plodom, aby nám priniesol chutné plody. Dávame aj my v živote všetko, aby sme mohli ľudí v našom okolí obdarovať chutnými plodmi našej lásky? Náš Pán dal všetko pre to, aby sme mali večný život. Verím, že keď sme dnes ráno, v sobotu, tu na sv. omši, rozhodli sme sa nasledovať nášho Majstra.

Nasledujme ho aj vo veľkodušnom dávaní. Sv. Brigita nám bude určite dobrou inšpiráciou. Aj my sa môžeme dnes rozhodnúť rozdávať sa.

Zakončime toto uvažovanie modlitbou. Pane Ježišu, pomôž mi dnes byť celý tvoj. Pomôž mi byť ratolesťou na tvojom kmeni, ktorá prináša ovocie. Pomôž mi byť dobrým manželom, ktorý je oporou manželky. Byť dobrou mamou, ktorá stojí pri dospievajúcej dcére, pripravená pomôcť. Byť dobrým kamarátom a ukázať priateľovi radikálne svedectvo nasledovania Teba. Pomôž mi prinášať dobré plody pre svet okolo mňa. Pomôž, aby sa Európa aj skrze mňa stávala trošku viac svätou.

Amen.

Pondelok 17. týždňa Mt 13,31-35

Rast Božieho kráľovstva

Poukázať na to, že Boh má záľubu v nepatrných začiatkoch[81]

Malé okrúhle horčičné semienko sa považovalo za najmenšie zo všetkých semien. Môže jednoducho prekĺznuť pomedzi prsty a stratiť sa v zemi. Predstavme si jednoduché malé semienko zahrabané v zemi ako pomaly rastie v rastlinu dosť veľkú na to, aby poskytla úkryt veľkému kŕdľu vtákov. Skromný začiatok, veľkolepý koniec.

Milovaní bratia a sestry! Nie je Božie kráľovstvo práve také? V dnešnom evanjeliu sme počuli tieto nádherné slová: ***"Božie kráľovstvo sa podobá horčičnému zrnku"*** (Mt 13, 31).

Toto podobenstvo ukazuje Ježišovu záľubu v skromných začiatkoch s obrovskými výsledkami. Evanjelium zmenilo svet, ale aký bol pritom nenápadný Ježišov vstup do sveta.[82] Kde je Boh činný, tam sa prejaví taká vnútorná sila rastu, že aj z najmenšieho začiatku vznikne obrovské dielo. Boh nie je viazaný ľudskými meradlami, nepotrebuje veľkolepý začiatok, silnú organizáciu. Božie diela vznikajú väčšinou v tichosti a v skrytosti.[83]

Ježiš používa tento všeobecný známy zázrak prírody, aby upozornil na premenu, ktorá sa odohrá v našich srdciach, keď tam Božie slovo zapustí svoje korene. V krste sme prijali najväčší dar, aký si len vieme predstaviť- Božie kráľovstvo, ale iba v zárodku. Semienko Božieho kráľovstva s nami rastie každý deň, keď ho polievame s vierou a poslušnosťou.

Božie kráľovstvo nemá okázalú podobu, naopak je už síce blízko, ale má podobu bezvýznamného horčičného zrnka. A práve z tejto nepatrnosti vzíde čosi veľké. Boh činí podivuhodné veci a používa najjednoduchšie nástroje a materiály.

Sv. Peter Chryzológ hovorí, že Božie kráľovstvo je Kristus, ktorého Boh zasial ako horčičné semienko do lona Panny Márie a nakoniec dozrie v strom života - kríž. Keď semienko jeho slova zasejeme do svojej duše, vyrastie v mohutný strom poznania.[84]

Božie kráľovstvo bude rásť natoľko, nakoľko my dovolíme jeho slovu zapúšťať v našich mysliach a srdciach jeho korene. Boh od nás očakáva, aby sme vložili semienko jeho kráľovstva do pôdy činorodej viery, aby zapustilo v našich srdciach pevné korene, aby vyrástlo v krásny strom a prinieslo veľa ovocia. Amen.

---

[81] Porov.: JURČGA, P.: Seminár. Spišská Kapitula :2005.
[82] ZEVINI, G.: *Lectio Divina.* Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 293.
[83] HRBATA, J.: *Perly a chléb.* Tešín: Cor Jesu, 1991, s. 369.
[84] PLEŠKOVÁ, E.: *Ukáž nám cestu.* Prešov: Vydavateľstvo Michala Vaška, 2003, s. 99.

Utorok 17. týždňa Mt 13,36-43

Víťazi

Povzbudiť veriacich ku vytrvalosti na ceste svätosti do Božieho kráľovstva

Mnohí z vás iste vedia, čo je maratónsky beh. Je to najdlhší beh. Aby sa dosiahol cieľ, treba prekonať vzdialenosť 42195 m.

Nemusíme sa zvlášť namáhať, aby sme si uvedomili, že prebehnutie takejto vzdialenosti si vyžaduje veľa síl a veľkú vytrvalosť. Sú takí, čo začnú tento beh s veľkou rýchlosťou, no nemôžu ho dokončiť, lebo nemali silu a vytrvalosť. Len ten môže počítať s veľkou odmenou, kto víťazne dobehne do konca, kto vytrvá do konca.

Aj slová dnešného Evanjelia hovoria o veľkej odmene, ktorá je pripravená pre tých, ktorí ostali verní až do konca a zvíťazili: ***„Spravodliví sa zaskvejú ako slnko v kráľovstve môjho Otca"*** *(Mt 13,43).*

Alegorické vysvetlenie podobenstva o pšenici a kúkoli zobrazuje protiklad medzi synmi Božieho kráľovstva a synmi zlého. Každý patrí medzi tých, koho slovo prijal, podľa ktorého koná. Pozemský život je voľbou, kedy sa môže človek rozhodovať. Na jeho konci nastane súd. V Biblii je označený eschatologickým obrazom žatvy. Vtedy bude zrejmý rozdielny údel tých, ktorí robia nespravodlivosť a spravodlivých. Prvých čaká utrpenie a druhých večný jas.[85]

Náš pozemský život je neustály zápas o dokonalosť a svätosť. Žiadne víťazstvo sa nerodí ľahko. Najdôležitejšia úloha, ktorú sme dostali na celý život je chrániť sa hriechu za každú cenu a žiť pre Boha a milovať Ho zo všetkých síl, celým svojím srdcom, svojím životom Ho oslavovať, stále Mu slúžiť a vždy Ho poslúchať. Je to úloha na celý život. A čo je najťažšie – vyžaduje si to vytrvalosť.

Muž, ktorý seje dobré semeno, je sám Ježiš a nazýva sa Synom človeka. Semenom kúkoľa (divého obilia) sa označujú synovia zlého. Kúkoľ nevyrástol sám od seba, ale úmyselne toto semeno bolo vhodené v noci medzi práve zasiatu pšenicu. Dobré semeno a kúkoľ sú dve veľké skupiny ľudí, na ktoré sa pri poslednom súde rozdelí ľudstvo, niet tretej skupiny. Zrno prináša vlastný úžitok, najskôr po žatve, kedy je spracované a stáva sa chlebom.

Keď sa raz opýtali Benjamina Franklina, ako dokáže navzdory veľkým prekážkam vytrvať vo svojom predsavzatí dal takúto radu: „Pozorovali ste už niekedy kamenára pri práci? Udrie azda aj stokrát na to isté miesto, no

[85]ZEVINI, G.: *Lectio Divina.* Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 263.

nevznikne ani najmenšia trhlina. Ale potom pri stoprvom údere kameň rozbije na dva kusy. No nie ten posledný úder prináša úspech, lež tých sto úderov, ktoré mu predchádzali."[86]

Ježiš je vždy s nami. Je vždy s nami na dosah ruky. Pane, verím v Teba, že si blízko pri mne, rovnako ako slepec verí v slnko, ktoré síce nevidí, ale cíti.

Amen.

Streda 17. týždňa Mt 13,44-46

Vzácny poklad

Poukázať na veľkosť a cenu každého človeka. Povzbudiť hľadať Božie kráľovstvo

Perlami a drahokamami sa vyzdobujú kráľovské koruny, vzácne vydania Svätého písma, liturgické predmety. V kresťanskom umení nám majú klenoty zo zlata zdobené perlami pripomínať nebeský Jeruzalem. Perly boli cenené nielen pre ich veľkú finančnú hodnotu, ale aj pre ich krásu. Perla "rastie v bahne" hlboko na morskom dne. Svoju žiarivú krásu rozvíja v úplnej tme. Na dennom svetle začne perla dotvárať svoju krásu trblietaním. A ľudia sú ochotní za ňu draho zaplatiť.

Ježiš nám dnes priblížil úžasnú krásu a hodnotu Božieho kráľovstva podobenstvom o vzácnej perle: ***„Nebeské kráľovstvo sa podobá kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má a kúpi ju"*** *(Mt 13,45-46)*.

Oproti podobenstvu o skrytom poklade, ktorý bol nájdený celkom nečakane, stojí podobenstvo o vzácnej perle. Kupec ju dlho hľadal a nečakane ju našiel. Hľadajúcemu sa dostalo toho nálezu ako vytúženej odmeny za jeho hľadanie. Hľadanie nebolo zbytočné. Pre nás je to výzvou, že musíme Boha hľadať s celou vážnosťou a pevne sa ho držať vo všetkom vernosťou. Pre koho Božia vec nie je hodná každej obety, ten nikdy nepochopí vzácnosť perly. Vzácna perla je nezničiteľná, nemožno ju stratiť a získame ju už tu na zemi, aby tiahla naše srdce hore do neba. Aj apoštoli Pavol a Matúš všetko zanechali, keď spoznali bohatstvo Ježišovho slova.[87]

Skúsme si teraz predstaviť seba samých ako poklad, ako perlu nevyčísliteľnej hodnoty. Boh pozná našu hodnotu a chce, aby sme mu patrili. Pre mnohých z nás bude asi ťažké predstaviť si to. Veľa z nás sa pre vlastné

[86] FEDUŠ, M.: *Z múdreho notesa.* Prešov: Vydavateľstvo Michala Vaška, 1998, s. 106.
[87] RIENECKER, F. : *Wupertálska študijná biblia.* Bratislava: Creativpress v.o.v., 1992, s. 214.

poklesky a hriechy považuje za bezcenných. Často cítime, že sme urobili niečo, čo na nás zanechalo škaredú možno nezmazateľnú škvrnu.

Avšak, pravda je taká, že Ježiš prešiel dlhú cestu, aby nás našiel. Vzdal sa všetkého, podstúpil smrť na kríži, aby sme sa stali deťmi jeho Otca a spoludedičmi pokladov nebeského kráľovstva. Aký úžasný je náš Boh. V jeho očiach sme perlami a cení si nás viac, než si dokážeme predstaviť.

Sťažuje sa jedna ustrica druhej. Mám akési bolesti: je mi, ako keby som mala v tele olovenú guľu. Čo len z toho bude? Druhá ustrica pyšne odpovedá: „Mne nič nie je. Som zdravá a veselá. Ty na tú tvoju guľu asi umrieš a ja mám život ešte pred sebou." Pláva okolo nich krab, ktorý rozhovor ustríc pozorne načúval a vraví: "Čo ty vieš, pyšná ustrica, o živote? Myslíš si, že mladosť a zdravie a krása je všetko? Ona má síce bolesti, ale v jej vnútri rastie najvzácnejšia krása ligotavá perla."[88]

Dovoľme dnes Ježišovi, aby nás našiel. Neschovávajme sa za svoje hriechy, za svoju pýchu. Ježiš túži vojsť do našich sŕdc, nebojme sa prijať túto otcovu perlu – Ježiša. Boh nás vyzýva, aby sme objavovali radosť z toho, že sa stáva pre nás veľkým pokladom.

Amen.

Štvrtok 17. týždňa Mt 13,47-53

Sieť

Poukázať na to, že život je v Božích rukách a silu evanjelizácie

Nádherná krása západu slnka potešuje dušu a inšpiruje umelca k vrcholnej umeleckej tvorbe. Skutočne veriacemu človekovi zázraky prírody pripomínajú, že aj ten najkrajší západ slnka, ktorý nám vyráža dych, je ničím v porovnaní s krásou, ktorú poznávame, keď hľadíme do tváre Boha.

Ježiš často používal príklady z prírody a každodenného života, keď učil o Bohu a nebeskom kráľovstve. Majstrovsky spojil staré s novým, keď vyberal príklady zo skutočnej prírody, aby objavil duchovné veci. Dnes Božie kráľovstvo opísal, že ***„sa podobá sieti, ktorú spustia do mora"*** *(Mt 13,47).*

Ježiš sa v poslednom podobenstve o Božom kráľovstve opieral o veci, ktoré boli jeho učeníkom známe. Veď niektorí boli rybármi z povolania a toto podobenstvo im pripomenulo ich staré zamestnanie. Za rybárov ľudí boli povolaní pri zázračnom rybolove na Genezaretskom jazere. Peter a jeho traja rybárski druhovia sa stali prvými učeníkmi. Ryby sa chytali veľkými vlečnými

[88] PLEŠKOVÁ, E.: *Ukáž nám cestu.* Prešov : Vydavateľstvo Michala Vaška, 2003, s. 238.

sieťami. Sieť – to je misia, Ježišove posolstvo. Vyhodenie siete – hlásanie evanjelia. Morom sú všetci ľudia. Týmto morom ťahajú sieť a pritom chytajú ryby.[89]

Svet a náš pozemský život sú ako more, v ktorom pláva všetko možné: dobré a zlé ryby, ale aj odpadky a haraburdie. Božia milosť hľadá všetkých, a preto sa všetci môžu dostať do siete. Božie milosrdenstvo je nekonečné. Čo je v prírode nemožné, je možné v Božom kráľovstve: zlé ryby sa môžu zmeniť a premeniť na dobré ryby zmenou svojho zmýšľania. Boh poskytuje dostatok času všetkým ľuďom k zamysleniu a obráteniu.

Boh je Pánom nášho života. Sme v jeho rukách. V rukách, ktoré hrejú a chránia, v rukách, ktoré strážia a podopierajú, v rukách, ktoré povzbudzujú a sú otvorené ako náruč, aby nás kedykoľvek prijali. Taktiež to môžu byť ruky, ktoré nechajú odísť každého, kto nechce zostať, a ktoré na konci budú súdiť, pričom budú rešpektovať rozhodnutie, ktoré každý urobil. Ruky, ktoré napomínajú, ruky Božie, ktoré pozývajú a uisťujú. Ruky, ktoré ponúkajú poklad, z ktorého možno čerpať bohatstvo a je prejavom Božej lásky, ktorá sa daruje.[90] Len nádej môže vidieť to, čoho ešte niet a čo raz bude. Miluje to, čoho ešte niet a čo raz bude. V budúcom čase a večnosti. Kráča po strmej, neistej a namáhavej ceste. Podporovaná a zavesená na ramenách svojich dvoch veľkých sestier, ktoré ju držia za ruku. A maličká Nádej napreduje ako dieťa, ktoré ešte nemá silu, aby mohlo kráčať samo. Ale v skutočnosti je to ona, ktorá umožňuje kráčať ďalším dvom.[91]

Boh chce, aby sme si uvedomili, že krst je len začiatkom nášho vzťahu s ním. Každý deň nás chce posilňovať svojím Duchom Svätým.

Amen.

Piatok 17. týždňa Mt 13,54-58

Viera v Krista

Povzbudiť k vytrvalosti a k "nezovšedneniu" nášho vzťahu k Ježišovi

Každý z nás sa rád vracia tam, kde prežil svoje detstvo, mladosť, do rodného kraja, do rodičovského domu. Každý tu rád prichádza z rozbúreného mora života, pretože vie, že tu nájde pochopenie, súcit a útechu.

[89] RIENECKER, F.: *Wupertálska štúdijná biblia.* Bratislava: Creativpress v. o. v., 1992, s. 216.
[90] ZEVINI, G.: *Lectio Divina.* Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 274.
[91] LEŠTINSKÝ, J.: *Perlový náhrdelník.* Košice: Verbum, 2004, s.38.

Známe porekadlo: ***„Nik nie je prorokom vo svojej vlasti" sa nedá ani lepšie vyjadriť než týmto príbehom, ktorý sme práve počuli: "Vari to nie je tesárov syn? Skade má to všetko?"*** (Mt 13,55.57)

Ježiš vyrástol v Nazarete. Teraz prichádza do svojho rodného mesta, aby tam učil. S akými pocitmi tu prichádzal Spasiteľ. Ježiš prišiel, aby zvestoval aj tu Evanjelium a Božie kráľovstvo. Pravdepodobne sa všetci ponáhľali, aby si vypočuli svojho mladého krajana, ktorý už na nejednom mieste vyvolal medzi ľuďmi taký rozruch. Spočiatku sa čudovali, ako Ježiš majstrovsky kázal a robil veľké divy. Pôvodný úžas nad jeho učením prechádza k základnej otázke: Kto je ten nazaretský? To, že Nazaretčania poznajú Ježiša, jeho rodinu, je im prekážkou uveriť, že Ježiš je Mesiáš. A pretože zázraky predpokladajú vieru, ktorá jediná umožňuje pochopiť ich pravý význam, nevera obyvateľov Nazareta zabráni, aby tu Ježiš mohol konať zázraky.[92]

A tak Nazaretčania premeškali vynikajúcu príležitosť. Viete si predstaviť Ježišovu túžbu požehnať zvlášť týchto ľudí – svojich starých priateľov, susedov, možno aj členov svojej širokej rodiny. Akú nezvyčajne ťažkú situáciu a tragiku skrýva v sebe tento Ježišov pobyt v Nazarete. On, ktorého poslal Boh, aby spasil svet, ktorého Boh poslal k strateným ovciam domu Izraela na odpustenie hriechov pre mnohých sa stáva predmetom hriechu a pohoršení.[93]

Viera znamená naprosté prijatie a priľnutie k Ježišovej osobe. Chce, aby sme ho poznali ako Pána a Spasiteľa, ako brata a priateľa.

Jeden rabín navštívil učených mužov. Prekvapil ich otázkou: „Kde býva Boh?" Smiali sa mu a vraveli: „Čo to rozprávate? Veď celý svet je plný jeho nádhery a velebnosti." On však odpovedal na svoju vlastnú otázku takto: „Boh býva všade, kam ho pozveme."[94]

A tak nebuďme ako Nazaretčania, ktorí odmietli uveriť v Krista. Využime príležitosť, že každý deň sa s ním môžeme stretávať, zažívať jeho prítomnosť a ďakujme mu, že je vždy s nami a nikdy nás neopustí. Ježiš chce prejsť každý úsek našej cesty s nami, chce nás povzbudiť a hovoriť nám o neuveriteľnej láske Boha. Chce nám ukázať cestu do nášho nebeského domova.

Amen.

[92] ZEVINI, G.: *Lectio divina.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 278.
[93] RIENECKER, F.: *Wupertálska študijná Biblia.* Bratislava : Creativpress v. o. s., 1992, s. 230-231.
[9494] FEDUŠ, M.: *Z múdreho notesa.* Prešov : Vydavateľstvo Michala Vaška, 1998, s. 65.

Sobota 17. týždňa Mt 14,1-12

Zrkadlo pravdy

Hľadanie pravdy život podľa nej prináša víťazstvo

Každý z nás túži po takom víťazstve, ktoré by bolo pevné a isté, nie iba prechodné, a ktoré by nám nikto nedokázal zničiť. O všelijakých pomíňajúcich víťazstvách počúvame každý deň. Sú to napr. športové správy. Dnes vychvaľujú toho a toho športovca a zajtra o ňom hovoria, že prehral. A po nejakom čase sa už o ňom nehovorí.

Dnešné Evanjelium nám hovorí o človeku, ktorý zvíťazil. Je ním Ján Krstiteľ. Na prvý pohľad to však nie je také jednoznačné. ***„Herodes sa zarmútil, ale pre prísahu a kvôli spolustolujúcim dal Jána sťať"*** *(Mt 14,9-10).*

Jánova smrť slúži ako predobraz Ježišovej smrti. Obaja sú odmietnutí politickými vládcami a bezdôvodne popravení bez toho, aby boli dodržané právne formality. Ježiš pôjde rovnakou cestou. Protikladné postavy v tomto príbehu poskytujú kľúč ku svojej aktualizácii. Neohrozený prorok Ján, ktorý ohlasuje Božiu vôľu, pričom nehľadí na prípadné následky, stojí proti Herodesovi Antipovi, Herodiade a Salome.[95]

Udivene sa môžeme pýtať: Aké víťazstvo Ján dosiahol? Veď ho zabili. Skôr jeho protivníci zvíťazili nad ním. A predsa Ján Krstiteľ zvíťazil, lebo ostal verný pravde až do konca. A keď bolo treba vydať svedectvo pravde, nebál sa ničoho – ani smrti. Herodes bol napriek svojej funkcii slabý človek. Nemal žiadnu moc nad svojou manželkou a dcérou a nedokázal ovládnuť ani svoje vlastné pôžitkárske chúťky. Nevedel sa ovládať a kontrolovať. Keby Herodes dodržiaval Božie príkazy, zrejme by sa nedostal do takejto situácie. Herodes je predobrazom Piláta: obaja muži nechali zomrieť nevinných ľudí, pretože boli príliš slabí na to, aby sa postavili na obranu spravodlivosti.

V rozlúčkovej reči Ježiš o sebe prehlásil: ***„Ja som cesta, pravda a život"*** *(Jn 14,6)*. Ježiš je pravda, ktorú neuznávajú a protivia sa jej ľudia, ktorých navádza ten, ktorý je "otec lži a klamstva" *(porov, Jn 8,44).* Kto ide za týmto klamárom, nedôjde k životu, ale k smrti. A predsa má toľko stúpencov, pretože svedkovia pravdy bývajú premožení, umlčaní a zabíjaní "v koncentračných táboroch včerajška a dneška". Prenasledovania vždy vypuknú tam, kde existujú ľudia, ktorí hlásajú jasne a zrozumiteľne životom a slovom Božiu pravdu.[96]

V ktoromsi kúte sveta sa chúlila zatrpknuto, vzdorovito a bezútešne hustá, desivá tma. Zrazu sa v tejto temnote zjavilo malé svetielko, síce malé, ale predsa len svetlo. Ktosi ho tam postavil, jednoducho bolo tam a svietilo. Ktosi prechádza okolo a vraví mu:

[95] ZEVINI, G.: *Lectio divina.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 283.
[96] ZEVINI, G.: *Lectio divina.* Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 284.

„Veru lepšie by si sa vynímalo niekde inde, ako v tomto zastrčenom kúte." „Prečo?" – pýta sa svetielko. „Ja predsa svietim, pretože som svetlo, a keďže som svetlo, tak svietim. Nesvietim preto, aby ma videli, ale preto, že mi to robí radosť byť svetlom." A tu sa zamračená tma zúrivo vyrútila proti svetlu. Ale celá táto temnota bola bezmocná proti malému svetielku.[97]

Pánovo slovo nám dnes znova nastavuje zrkadlo. Ako vyzerá tvár víťaza, v ktorej sa poznávame? Je to tvár Jána Krstiteľa alebo tvár falošných prorokov – Herodesa či Herodiady? Počúvajme Pánov hlas, ktorý je hlasom pravdy, aby sme dosiahli trvalé víťazstvo, lebo len pravda nás vyslobodí.

Amen.

Pondelok 18. týždňa Mt 14,13-21

Nasýtenie zástupov

Povzbudiť veriacich k tomu, aby počítali s Bohom[98]

Robili, pripravovali ste už väčšiu hostinu? Viete teda, čo to stojí času, námahy, financií... Čo prežívajú organizátori, keď sa vyskytnú nepredvídané ťažkosti.

Evanjelium o takom niečom hovorí. ***„To miesto je pusté a čas pokročil. Rozpusť zástupy, nech si idú do dedín kúpiť jedlo"*** *(Mt 13, 15)*.

Zástupy nasledovali Ježiša na pusté miesto. Šli za ním, aby počúvali slová, ktoré dávali zmysel ich životom. Boli tak zaujatí jeho slovami, že na všetko ostatné zabudli. Zabudli dokonca aj na zásoby jedla a nemali ani možnosti, kde si ho kúpiť. Pusté miesto je len pusté miesto a prítomnosť okolo 5 000 mužov okrem žien a detí, náročnosť situácie ešte zvýšilo. Vieme si asi predstaviť, čo pre toľkých ľudí treba jedla? Keď sa zvečerilo, učeníci, vedomí si vážnej situácie, prišli k Učiteľovi s upozornením: ***„To miesto je pusté a čas pokročil. Rozpusť zástupy, nech si idú do dedín kúpiť jedlo"*** *(Mt 13, 15)*. Ježiš skúša učeníkov, a preto im hovorí, aby im oni dali jesť. Učeníci sú si veľmi dobre vedomí svojich možností. Majú len päť chlebov a dve ryby. Z toho predsa nemôžu nasýtiť veľký zástup.

Podobne ako učeníci, aj my sme veľakrát plní obáv z ťažkostí a z toho, ako to všetko máme zvládnuť. Náš subjektívny pohľad by nás viedol k znechuteniu a pesimizmu, k zabúdaniu na veľkú nádej, ktorú máme z kresťanského povolania. Ako hovorí istá ľudová múdrosť: „Ten, kto vo

[97] FEDUŠ, M.: *Z múdreho notesa.* Prešov : Vydavateľstvo Michala Vaška, 1998, s. 8.
[98] Porov.: BOLIBRUCH, V.: Semestrálna práca. Homílie na 19. týždeň cez rok. Spišská Kapitula : 2003.

svojich výpočtoch zabúda na Boha, nebude vedieť správne rátať.“ Učeníci si veľmi dobre spočítali všetky svoje možnosti. Presne vyčíslili počet chlebov a rýb, ktoré mali k dispozícii. Ale zabudli na najdôležitejšiu skutočnosť, na Ježiša Krista, ktorý svojou božskou mocou mohol úplne zmeniť celú situáciu. Ježiš tu netvoril ako Boh Otec pri stvorení sveta, keď stvoril všetko z ničoho. Ale prijal malý podiel - dve ryby a päť chlebov, ktorých sa niekto zriekol v prospech iných. Zázrak rozmnoženia chleba Ježiš vykonal svojou božskou mocou. Hneď po rozmnožení zamestná svojich najbližších čiže učeníkov. Kým zástupy pohodlne sedia na tráve, práve oni majú na starosti celú organizáciu nasýtenia ľudu. Učeníci sa nestali tými, ktorých by bol Ježiš uprednostnil, alebo im poskytol nejaké výhody. Pokiaľ skutočne aj my chceme byť Kristovými učeníkmi nehľadajme výhody sami pre seba, ale všímajme si bratov a sestry, ktorí sú okolo nás. Veľa ľudí trpí nielen hladom telesným, ale aj hladom duchovným - nedostatkom lásky, úcty, porozumenia,... . A preto buďme pozorní a otvorení pre potreby druhých, ktorí potrebujú zažiť zázrak nasýtenia.

Pane Ježišu, každá svätá omša je zázrakom nasýtenia. Chlieb a víno sa pri sa svätej omši premieňajú na Kristove Telo a Kristovu Krv, ktoré sú pokrmom pre večný život a sýtia hlad celého človeka. Príď, Pane Ježišu a nasýť nás. Amen.

Utorok 18. týždňa Mt 14,22-36

Nebojte sa

Povzbudiť veriacich, aby sa nebáli ťažkostí

Viete, čo je to strach? Vedia sa báť aj muži.

V dnešnom evanjeliu sme počuli o plavbe Ježišových učeníkov po mori. Je noc, fúka silný vietor a vlny ohrozujú loď. Všetci sú vo veľkom strachu. A v tom zrazu sa k nim kráčajúc po mori blížil Ježiš. Oni celí preľaknutí a so vzrušením hovorili: ***„Mátoha.“*** Ježiš ich osloví a dá sa im spoznať: To som ja, nebojte sa. Peter hneď zareagoval a pohotovo sa obrátil s prosbou na Ježiša: ***„Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode“*** *(Mt 16,28).*

Odvaha, nebojácnosť, ktorú Peter prejavil v ťažkej chvíli, nepoznala hraníc. Ježiš jeho prosbe vyhovel. Možno sa nám zdá divné, že Peter zmenil bezpečnosť loďky za istotu Ježišových slov. Peter nabral poriadny kus odvahy a vystúpil z loďky. Vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Bolo to iste napínavé pre všetkých. Peter skutočne šiel po mori až do chvíle, kým sa nenaľakal a nezačal sa topiť. I keď stratil odvahu, nestratil vieru v Ježiša. Začal kričať na Pána: ***„Pane, zachráň ma“*** *(Mt 16,30).*

Peter podľahol strachu a zapochyboval o Pánovom slove. Pri pohľade na ťažkosti – silný vietor rozbúrené more, sa jeho viera oslabila. Všetko však záviselo len od úplnej dôvery v Ježiša. V našom živote Boh niekedy i od nás žiada veci, ktoré sa nám môžu zdať nemožné, priam absurdné. Ako často máme pochybnosti a búrku v srdci? Životné situácie sa nám ukazujú ako neriešiteľné, ak ich nekonáme s vierou, s pohľadom upretým na Pána. On v nás prebúdza začiatočné odhodlanie a vôľu urobiť čokoľvek.

Keby sa bol Peter spoliehal iba sám na seba, vtedy mohol počítať tak akurát so svojím strachom, slabosťou a biedou. Viera a dôvera v Ježiša ako Božieho syna mu pomohla, aby sa zachránil.

Silná vôľa a životná energia dokáže premôcť veľa slabostí, ale nie všetky. Človek stále potrebuje pomoc iných ľudí. Sám si nedokáže pomôcť vo všetkom. Vždy je na niekoho odkázaný. Platí to nielen v materiálnom svete, ale aj v duchovnom. Stále sme odkázaní na pomoc „zhora“. Ak ale máme hlboké spoločenstvo s Bohom, nemusíme sa báť, že životné búrky, či už tie v našej duši, alebo tie z vonkajšieho života budú otriasať naším životom. Peter sa chytil záchrannej Kristovej ruky, ktorá je krásnym symbolom nášho povstania, z ťažkostí, záchrany z vĺn, ktoré by nás isto potopili.

Denno-denne chodíme po rozbúrenom mori života, ale nikdy po ňom nechodíme sami. Nezabúdajme, že vždy máme vedľa seba Ježiša, ktorý je nám vždy ochotný podať ruku a zachrániť nás od najväčšieho nebezpečenstva.

Amen.

Streda 18. týždňa Mt 15,21-28

Žena, veľká je tvoja viera

Povzbudiť veriacich k živej viere

Objaviteľ lieku proti besnote Pasteur povedal: „Chcel by som veriť ako bretónska sedliačka!“ Bol totiž Bretónec a poznal vieru žien tohto kraja, že mali vieru pevnú, stálu, neochvejnú.

Žene z evanjelia Ježiš hovorí: ***„...veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, čo chceš“*** *(Mt 15,28).*

Kanaánska žena bola z iného národa než bol vyvolený národ. Bola z pozostatkov pôvodného obyvateľstva Palestíny, ktoré mali Židia vyhubiť, a s ktorými sa nesmeli stýkať, pretože v styku s cudzími národmi Židia často strácali vieru v Boha Izraela. Ježiš odmieta kanaánsku ženu a zdôrazňuje, že je poslaný k ovciam Izraela. Odmietnutím sa ale celá záležitosť nekončí. Žena, cudzinka, sa nedá znechutiť. Necítila sa urazená a ponížená, keď počula slová

o deťoch a šteňatách. Neodišla s hnevom, ale dosvedčila svoju vieru a dôveru v neho. Oslavuje ho, ako syna Dávidovho, teda ako Mesiáša a s neochvejnou vierou prosí o oslobodenie od zla pre svoju dcéru. A práve viera tejto ženy sa výrazne líši od nevery mnohých ľudí v Izraeli. Veď si len všimnime, ako Pán často vytýka svojim učeníkom ich slabú vieru.

Aká je tá naša viera? Nezdá sa nám niekedy priveľmi ťažká a takmer nemožná, alebo sa vzpierame dôsledkom, ktoré vyplývajú pre nás, ako pre veriacich, prípadne ňou pohŕdame? Viera je dar a tento dar si musíme chrániť a rozvíjať. Viera potrebuje, ako všetko živé – potravu, aby mohla rásť. Preto sa musíme stále prehlbovať vo viere a oddanosti k Ježišovi Kristovi. Zároveň budeme musieť s ňou prekonať aj rozličné krízy, aby vyzrela. Viera v Ježiša ako Spasiteľa, viera v Ježiša ako v toho, ktorý oslobodí človeka od vnútorného zla, je tá správna viera v Mesiáša. Na takúto vieru Ježiš odpovedá kladne nielen v prípade kanaánskej ženy, ale vždy. ***„Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“*** *(Mt 15, 28).* Veľká viera ženy je hlavným dôvodom toho, že Ježiš uzdravil jej dcéru. Ježiš môže uzdraviť aj nás od všetkého toho, čo nás vnútorne zväzuje a zotročuje. Záleží len na nás, či Ježišovi veríme, že nás môže uzdraviť.

Pane Ježišu, my v Teba chceme veriť, v Teba dúfať a nadovšetko Ťa milovať.

Amen.

Štvrtok 18. týždňa Mt 16,13-23

Ty si Mesiáš

Priviesť veriacich k zamysleniu, kto je pre nás Ježiš Kristus

Čo si ľudia o nás myslia? To je častá otázka.

A túto otázku sa opýtal aj Ježiš svojich učeníkov: ***„Za koho pokladajú ľudia Syna človeka“, A za koho ma pokladáte vy“*** *(Mt 16,13.15).*

Kontrast s existujúcimi názormi ľudí a medzi vyznaním Petra, ktorý spoznal v Ježišovi Mesiáša a uveril v neho. Petrova odpoveď je síce jednoznačná, i keď sa skladá z dvoch častí. Tá prvá časť je, že Ježiš je Mesiáš. Toto vyjadrenie je zrozumiteľné Židom. Pre nich bol Mesiáš očakávanou postavou, človekom, ktorý mal napraviť zlé veci. Zlé veci boli dôsledkom hriechu a náprava znamenala návrat do dobrého stavu, v akom bol svet stvorený. Druhá časť je označenie , že Ježiš je Syn živého Boha. Toto označenie je naopak zrozumiteľné pohanom.

Za koho my ľudia 21.storočia pokladáme Ježiša? Kto je teda pre nás Ježiš – Mesiáš? To veru nie je jednoduchá otázka ani pre veriaceho človeka. Myslieť si, že niekto pozná Ježiša Krista a že ho naozaj dobré pozná, lebo o ňom veľa počul a pritom sa neusiluje osobne sa s ním stretávať v modlitbe, vo sviatostiach, v utrpení, v bratoch a sestrách. Ten ho ešte pravdivo a osobne nepozná. Nestačí hovoriť len o Ježišovi, žiť len zo slov, ktoré možno lahodia citu a potrebe svätosti, ale za slovami, poučkami a náukami treba objaviť to najpodstatnejšie – živého Pána. Treba si vždy vážne uvedomovať otázku, ktorú Ježiš kladie každému jednému z nás: za koho ma pokladáš, čím som pre Teba?

Bratia a sestry, Ježiš je predovšetkým ten, ktorý nám prináša odpustenie. Odpustenie v takej miere, s akou sa vo svete nestretneme. Je tým, ktorý nám prináša nádej. Nádej, ktorú nám nedá tento svet ale, len Ježiš. Ježiš nám ukazuje ľudským a pochopiteľným spôsobom, kto je Boh. A len skrze Ježiša nachádzame plný zmysel nášho utrpenia. Naša smrť získava zmysel práve vďaka Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaniu. To je zopár dôvodov, ktoré nám ukazujú, kto je pre nás Ježiš – Mesiáš.

Pane Ježišu, prosíme Ťa, daj nám silu, aby sme vždy ako svätý Peter vyznali: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“

Amen.

Piatok 18. týždňa Mt 16,24-28

Vezmi svoj kríž

Povzbudiť veriacich k neseniu kríža

Je medzi nami niekto, kto nenesie nejaký kríž, nemá ťažkosti, choroby...?

Ježiš hovorí svojim učeníkom: ***„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nech ma nasleduje“*** *(Mt 16, 24).*

Vieme, čo je zaprieť druhého človeka. Svätý Peter zaprel Ježiša pri umučení. On vtedy prehlásil, že nepozná toho človeka a že s tým človekom nemá nič spoločného. Čo však v Ježišových slovách znamená zaprieť sám seba? Znamená to toľko, ako prestať byť v strede svojho záujmu. Hlavným záujmom Kristovho učeníka má byť iba Kristus, ku ktorému sa majú obracať naše myšlienky, túžby, trápenia, aby sa celý náš deň premenil na skutočnú obetu Bohu. On dá všetkému zmysel a náplň. Vezmi svoj kríž znamená, že máme oddane prijať svoju životnú cestu ako Božiu vôľu.

Vziať svoj kríž vyjadruje pevné rozhodnutie, ochotu ísť za Kristom, a ak bude treba, až na smrť. Vo všetkom ho napodobňovať. On prijal svoj kríž bez

váhania a vyniesol ho na Kalváriu, kde sa obetoval Bohu Otcovi v obete nekonečnej hodnoty a lásky. Kristus chcel vytrpieť všetky tie hrôzy mučenia a smrti na kríži, aby nám ukázal, ako veľmi každého jedného z nás miluje. Človek či už chce, alebo nechce s krížom sa stretne v bežných maličkostiach dňa, keď je vyčerpaný, keď sa musí niečoho zrieknuť, keď musí s láskou znášať chyby a nedostatky iných ľudí, s ktorými sa stretáva, keď je ponižovaný, keď sa mu nedarí všetko tak, ako by chcel.

Vždy aj v takýchto situáciách je pri nás Pán, ktorý nám ukazuje kríž ako cestu k šťastiu. On nám ukazuje kríž nielen ako cestu k vlastnému šťastiu, ale i šťastiu druhých. Je, ale pochopiteľné, že ten, kto uverí v Ježiša Krista, je vyzvaný, aby šiel za ním a s ním. Nie preto, aby definitívne skončil smrťou na kríži. Ale, aby aj cestou strácania, obety, utrpenia a smrti došiel k cieľu. A naším cieľom je Boh. On je plnosť života, plnosť lásky, plnosť šťastia a plnosť nádeje. Ak chceme nasledovať Ježiša Krista, ak sa chceme s ním stotožniť. Potom sa nebojme prijať kríž a statočne nasledovať nášho Pána a Majstra.

Pane, nenechaj nás samých niesť kríž. Vieme, že vo všetkom potrebujeme Tvoju milosť a Tvoju pomoc. Len s tebou Pane sa nebudeme báť toho, čo nás v živote stretne.

Amen.

Sobota 18. týždňa Mt 17,14-20

Sila viery

Povzbudiť veriacich k viere

Ako sa správame, keď potrebujeme pomoc a vieme, že je niekto, kto nám môže pomôcť?

K Ježišovi prišiel človek, padol pred ním na kolená a hovoril: ***„Pane zmiluj sa nad mojím synom“*** *(Mt 17,15)*.

Postoj a slová tohto otca sú odzrkadlením jeho pokornej a zároveň silnej viery. Otec neapeluje na Ježišovu moc, i keď vie, že ju má. Ale apeluje na súcit, zmilovanie. Syn tohto otca bol uzdravený, aj keď sa to apoštolom predtým nepodarilo. Neskôr, keď boli učeníci s Ježišom sami, sa ho spýtali, prečo oni nemohli uzdraviť posadnutého chlapca. On im povedal: ***„Pre svoju malú vieru. Veru hovorím vám: Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: Prejdi odtiaľto ta! –prejde“*** *(Mt 17,20)*.

Prirovnanie, ktoré použil Pán Ježiš, pôsobí na prvý pohľad zarážajúco. Pretože k takému zázraku nepatrí predsa malá viera, taká malá ako horčičné zrnko, ale obrovská viera. Ježiš tu, ale nehovorí o obyčajnej viere, ktorú má mať každý veriaci, aby dosiahol spasenie, ale ide tu o zvláštny druh viery, ktorú svätý Pavol počíta k zvláštnym charizmatickým darom Ducha. Môžeme povedať, že táto zvláštna alebo divotvorná viera, pokiaľ je ukrytá v srdci toho, kto ju má, je celkom nenápadná. Keď však vstúpi do činnosti, stáva sa nadovšetko účinnou, lebo je v nej ukrytá Božia moc. Preto Ježiš hovorí: ***„A nič vám nebude nemožné“*** *(Mt 17,20)*. Táto viera je ako účasť na Božej všemohúcnosti. Kto má takúto silnú vieru, ten sa nespolieha na veľkosť vlastnej sily, ale ráta jedine s Pánom. Toto vedomie nám pomáha čeliť prekážkam, s ktorými sa stretávame v každodennom živote. Veľké zázraky môžeme uskutočniť aj my modlitbou, sebazaprením životom viery, ktorý je prejavom nášho priateľstva s Pánom. Jedine v spojení s Bohom budeme schopní „vrchy prenášať“, čo znamená „urobiť možným to, čo sa zdá nemožné“. Napríklad: zdolávať zdanlivo neprekonateľné problémy, privádzať svojich blížnych ku sviatostiam, pomáhať pri nachádzaní správnej cesty tým, ktorí idú opačne.

Pán nás povzbudzuje, že aj viera veľká ako horčičné zrnko dokáže vrchy prenášať. Prosme ho i pri tejto svätej omši o vieru, ktorá prináša hojnosť nadprirodzených a ľudských prostriedkov.

Amen.

Pondelok 19. týždňa Mt 17,22-27

Ježiš predpovedá svoje utrpenie

Porozumieť Ježišovej reči nás má priviesť k radosti v Pánovi[99]

Evanjelium hovorí o Ježišovom budúcom utrpení, ktoré ho čaká. Táto udalosť zarmucuje jeho učeníkov. Tí, ktorí sú v jeho škole, ktorí počúvajú jeho náuku, ktorí prijímajú každý deň niečo nové z jeho učenia, nedokážu ešte celkom rozumieť jeho slovám.

„Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí; zabijú ho, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“ *(Mt 17, 22-23)*. Negatívna predpoveď, ktorú človek nemá rád. Možno celkom zatienila tú druhú, radostnejšiu časť – ***„ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“*** *(Mt 17,23)*. Trochu moc pre učeníkov. Sú zarmútení. To, že

[99] Porov.: BRTOŠ, S.: Semestrálna práca. Homílie na 19. týždeň cez rok. Spišská Kapitula : 2003.

nepochopili celkom tieto jeho slová, sa spĺňa onedlho v Getsemanskej záhrade. ***„Vtedy ho všetci učeníci opustili a rozutekali sa“*** *(Mt 26,56)*.

Ježiš ostáva teda celkom sám. Opustený. To sa môže stať aj nám. Budeme celkom opustení, pretože nám nikto nebude rozumieť, okrem Ježiša. Na rozdiel od nás, ktorí sami často nerozumieme, alebo nechceme rozumieť jeho slovám, jeho reči. Keď je človek akokoľvek opustený, nech na neho čokoľvek doľahne, Ježiš ho vždy chápe. Ježiš nás nenecháva nikdy samých. Vždy je pri nás, vždy sa máme o koho oprieť, ku komu sa utiekať. Len nie vždy si to dokážeme uvedomiť. Pretože nie vždy je nám jeho reč príjemná. Často by sme chceli pred ňou zutekať. Nám ľuďom je vždy príjemnejšie počúvať radostné správy, udalosti. A to je aj rozdiel medzi človekom a Bohom.

Ježiš svojím výrokom Syn človeka dokazuje jasne, že je Božím Synom. Aj tu je jeho reč radikálna. Pre dobro človeka. Ježiš vie, čo človek potrebuje. Najlepšie pozná situáciu človeka, jeho stav, myslenie. Jeho slová sú vždy aktuálne. Nenechávajme ani my Ježiša samého len preto, že sa nám jeho slová zdajú ťažké alebo nepochopiteľné. Učeníci pochopili mnohé z toho, až keď sa im otvorili oči, keď spoznali Ježiša vzkrieseného. My ho už poznáme.

A môžem povedať, že aj rozumiem jeho reči? Ak nie, ešte som nepochopil celkom Ježišove slová. On ma však pochopil už dávno. Veď sa stal človekom aj kvôli mne a dokonca nás urobil aj synmi svojho Nebeského Otca. Jeho reč je vždy jasná. Len my nemáme vždy jasno, čo nám chce ňou povedať.
Prosme aj dnes, pri sv. omši, aby sme dokázali chápať a načúvať Božej reči Ježiša Krista. Tej reči, ktorá je síce Božia, ale je adresovaná pre človeka. Aby sme sa mohli vždy vyvarovať situáciám, do akej sa dostali učeníci, keď zostali po jeho slovách zarmútení.

Pamätajme na to, že Ježišova reč je vždy radostnou zvesťou. Nie zarmútením. I náročnejšie slová Ježišovho posolstva nás majú privádzať k radosti. K tej radosti, ku ktorej sv. Pavol apoštol vyzýva v liste Filipanom. Radosť musí byť centrom nášho kresťanského života. Radostná zvesť nás musí preniknúť a my jej musíme rozumieť. Radosť z Krista v našom živote je ponuka, ktorá sa neodmieta. „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa.“ *(Flp 4,4)*, hovorí apoštol Pavol. Záleží odo mňa, či ju prijmem, alebo ostanem zarmútený.

Amen.

Utorok 19. týždňa Mt 18,1-5.10.12-14

Kritériá veľkosti človeka v nebeskom kráľovstve
Môj príspevok k rastu Božieho kráľovstva

Kto je najväčší v nebeskom kráľovstve? Správna otázka na správneho adresáta, v správnej dobe. A veľmi konkrétna. Pretože Ježišova odpoveď jasne definuje vzťahy, podmienky, zákony tohto kráľovstva. On ho neustále približuje k ľuďom, od okamihu svojho príchodu na svet.

Už vtedy Izraelský národ počuje – Priblížilo sa Božie kráľovstvo *(porov. Mk 1,15)*.

Kráľovstvo, o ktorom Ježiš pred Pilátom hovorí, že nie je z tohto sveta. Ktoré opisuje v mnohých podobenstvách. Ako prišlo spolu s ním na tento svet nebadane, aj podobenstvá ho predstavujú na začiatku celkom jednoducho. Ako horčičné zrnko ako podobné hospodárovi, vinohradníkovi a mnohé iné prirovnania. Ale ono má v sebe aj úžasnú silu. Božie kráľovstvo je v neustálej dynamike. Ono rastie, nadobúda úžasné, obrovské rozmery. Nie však také rozmery, že by sme ho mohli zmerať, ako nejakú vec. Jeho rozmermi sú okrem iného aj ľudské skutky. Jeho rozmermi sme aj my sami.

Pán Ježiš nielen hovorí, že Božie kráľovstvo sa priblížilo, on hovorí ešte čosi viac. Hovorí, že Božie kráľovstvo je medzi nami, dokonca v nás. A rastie tak, ako rastiem ja. Ako rastie môj vzťah k Nebeskému Otcovi, ktorého nám Ježiš predstavuje dôverným oslovením – Abba – Otče. S ktorým sa Ježiš stotožňuje, keď hovorí – ***„Ja a Otec sme jedno“*** *(Jn 10,30)*.

Božie kráľovstvo je teda niečo konkrétne, čo prežívame a máme prežívať každý deň. To nie je vôbec naša predstava, kde sa možno raz dostanem na konci svojho života. Božie kráľovstvo, to je môj každodenný život v Ježišovi Kristovi a s Ježišom Kristom. To je náš kresťanský život uprostred všetkého diania, ktoré je okolo nás. Božie kráľovstvo – to je prítomnosť Boha medzi nami. Božie kráľovstvo – to som aj ja.

Na otázku, kto je v ňom najväčší, Ježiš odpovedá radikálne. Nevyhovára sa, nehovorí všeobecne. Ale dáva príklad. Postaví do stredu dieťa a dáva vzor. Dieťa je vzorom pre dospelého človeka. Zaujímavý postreh.

Dieťa ale miluje svojho otca. Celkom mu verí. Dôveruje. Odovzdáva sa do jeho vôle. Ak budeme mať aj my takýto vzťah k Nebeskému Otcovi, pochopili sme tento radikalizmus detského vzoru.

Ježiš ide ešte ďalej. Nehovorí len o tom, čo je Božie kráľovstvo, kto je v ňom najväčší. Zároveň hovorí, ako on vníma človeka, vchádzajúceho do Božieho kráľovstva. Vníma ho predovšetkým, ako veľkú hodnotu. Pretože zanecháva mnohých a je ochotný ísť za tým, kto sa stratil, kto zablúdil. Inými slovami povedané, kto zblúdil. Hľadá ho, aby ho priviedol späť, k Otcovi, do Božieho

kráľovstva. Tak to už robí viac než 2000 rokov, aby priviedol celé ľudstvo na tú správnu cestu. Ježiš tu vyjadruje svoj individuálny vzťah a prístup k človekovi. Aj my sme sa ocitli niekedy v situácii, kedy sme sa snáď na chvíľu stratili, zablúdili. Možno aj zblúdili. Aj to sa stáva. Sme mnohokrát slabí. To, že sme tu, to je aj Ježišova individuálna starosť o každého z nás. On sa vybral za nami, aby nás priviedol späť. Mnohokrát aj bez toho, aby sme si to čo i len uvedomili. Božie kráľovstvo preto rastie aj nepozorovane, skryto. Pretože Ježiš je jeho hlavným protagonistom. On je ten, ktorý je v ňom najväčší. On ako Boží Syn, privádzajúci často „neposlušné deti“ k svojmu a nášmu Otcovi.

Preto namiesto otázky, kto je najväčší v nebeskom kráľovstve, pýtajme sa skôr sami seba, ako ja konkrétne prispievam a čo robím preto, aby Božie kráľovstvo rástlo aj mojím pričinením.

Amen.

Streda 19. týždňa Mt 18,15-20

Napomínanie brata

Napomínanie má priviesť človeka k jednote Božieho ľudu

Ježišovo napomenutie je nepríjemné pre každého z nás. Tak, ako všetko, keď sa nám niečo vyčíta. Ježiš ale ide trochu ďalej, hlbšie. Priamo nenapomína, nevyčíta, ale túto právomoc prenecháva nám. On hovorí: ***„Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe“*** *(Mt 18,15)*.

Prehrešiť sa voči bratovi, sestre, blížnemu – to je to „nepríjemné“, čo človek pociťuje a o to Ježišovi ide. Lebo hriech voči človeku nás rozdeľuje. Hriech človeka voči iným nás robí neschopnými navzájom vytvárať jednotu, o ktorú tak naliehavo Ježiš prosí. ***„Aby všetci boli jedno“*** *(Jn 17,21)*. Jedno stádo, pastierom ktorého je Kristus. Prehrešiť sa voči blížnemu znamená aj odmietnuť obraz Boží v blížnom. Aj o to tu ide. Nemôžeme na jednej strane nosiť v sebe Boží obraz a na druhej strane ho v inom popierať. Človek nemá tú moc, aby mohol diktovať, v kom má a v kom nemá byť Boží obraz. On je vo všetkých. To je dar od Boha. To on sám tak stvoril človeka. Na svoj obraz a svoju podobu. Ak Ježiš káže napomínať brata, ktorý sa voči nám prehrešil, vie, prečo to robí. Aby zachránil v každom z nás tento Boží obraz. Aby každý mal tú hodnotu, ktorú mu dáva Boh, a ktorá mu patrí. Dôstojnosť človeka. Akú vážnosť tomu Ježiš prisudzuje, ale s akou jemnosťou to hovorí. Najprv to povedz bratovi medzi štyrmi očami. Ak to nepomôže, potom si priber svedkov. Ak ani to, povedz to Cirkvi. Dokonale pozná zmýšľanie človeka. Vždy nám je nepríjemnejšie, keď sa nám niečo vyčíta pred druhými, alebo na verejnosti. Ježiš nechce týmto ponížiť

človeka. Chce ale zachovať dôstojnosť všetkých. Koľko pozornosti venoval týmto Ježišovým slovám apoštol Pavol vo svojich listoch. V nich sa môžeme inšpirovať, ako sa dá napomenúť taktne, úprimne, nežne, s láskou. Ale aj vážne a razantne. V správnom chápaní Ježišových slov. Pavol napomína mnohé cirkevné obce, mnohých jednotlivcov, aby zachránil to, čo vložil do človeka Boh. Nový život v Ježišovi Kristovi. Od neho sa môžeme učiť, realizovať Ježišove slová o napomínaní. Úsilie apoštola Pavla v tomto smere prinieslo mnoho listov, ktoré dnes tvoria súčasť pokladu viery, z ktorého aj dnes Cirkev žije.

Napomínanie brata, ktorý sa prehrešil, má svoj význam. Aby sme dokázali pochopiť a realizovať druhú časť dnešného evanjelia: ***„Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyseľne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo, kde sú dvaja alebo traja zhromaždení, tam som ja medzi nimi“*** *(Mt 18,19-20)*.

Aby sme sa mohli spoločne zhromaždiť a prosiť Pána, musíme odstrániť všetky naše previnenia, prehrešenia voči blížnemu. Aj pri sv. omši, aby sme ju mohli sláviť s plným úžitkom. Aby naša obeta, naše prosby boli milé Bohu, vyznávame na začiatku svoju vinu. Ak sme tak neurobili, ak sme pri úkone kajúcnosti mysleli na niečo iné, uznajme v tichosti svoju vinu, každé naše previnenie voči blížnemu.

Aby sme mohli jednomyseľne, ako jedna rodina, prednášať svoje prosby a prinášať naše dary a obetu Bohu Otcovi Všemohúcemu s čistým srdcom. Na chválu Boha a na našu spásu.

Amen.

Štvrtok 19. týždňa Mt 18,21-19,1

Odpustenie

Mierou odpustenia je láska

„Vtedy k nemu pristúpil Peter“ *(Mt 18,21)*.

Tieto slová nadväzujú na udalosť včerajšieho evanjelia, ktoré končilo Ježišovým uistením ***„lebo, kde sú dvaja alebo traja zhromaždení, tam som ja medzi nimi“*** *(Mt 18,20)*. Evanjelista veľmi výstižne zaradil za sebou tieto dve udalosti. Zhromaždenie dvoch, troch a viacerých ľudí, uprostred ktorých je Kristus, znamená Cirkev. Cirkev je vždy tam, kde je zhromaždený ľud s Kristom uprostred. Hneď za touto udalosťou Kristovho vyznania prítomnosti uprostred nás je uvedený Petrov príchod za Ježišom. Človek, ktorému Kristus zveril Cirkev. Prichádza za Ježišom so základnou otázkou: ***„Pane, koľko ráz***

mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší?“ *(Mt 18,21)* Peter iste netuší, že aj on bude potrebovať odpustenie od samého Krista, ktorého zaprie. Petrova otázka „koľko“, vyjadruje zmýšľanie človeka. Aj my sa často pýtame, koľkokrát ešte, dokedy sa to bude ešte opakovať, keď sa niekto z nás zmýli. Človek akoby nemal trpezlivosť. Chceme riešiť všetko hneď, na všetko chceme mať mieru. Chceme ohraničovať, a tým aj obmedzovať. Ale Boh koná ináč. Od prvého pádu človeka. On odpúšťa neustále. Bez obmedzenia. On nehovorí, ak sa ešte raz človek prehreší, už mu nebude odpustené. Božie milosrdenstvo je nekonečné. Boh odpúšťa v celých dejinách ľudstva. Sväté písmo je plné dokonca takých odpustení, ktoré sa na prvý pohľad zdajú veľmi „bijúce do ľudských očí“. Odpúšťa hriešnej Márii Magdaléne, odpúšťa kajúcemu Lotrovi. Ako by asi konal v týchto situáciách človek? Človek má iný pohľad, iný meter, iné meradlo odpustenia. Lebo človek nie je Boh. Ale v človekovi je zároveň paradox. Tak veľmi sa dovoláva odpustenia zo strany Boha a zároveň tak ťažko odpúšťa. Preto Ježišova odpoveď Petrovi na otázku „koľkokrát“, graduje, prevyšuje Petrovu mieru sedem ráz. ***„Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“*** *(Mt 18,22)*. Mnohonásobne prevyšuje Petrovo odpustenie. Boh je milosrdnejší. Má pochopenie, zľutovanie s človekom. Odpúšťa aj ten najpodlejší hriešny skutok. Boh nemeria ako človek. Mierou Božieho odpustenia je láska. Boh odpúšťa z lásky. Úplne zotiera naše previnenie. Na rozdiel od nás, ktorí sa tak radi staviame do pozície spravodlivosti. Božia spravodlivosť je iná, ako tá ľudská. Boh najprv meria svojím milosrdenstvom, svojou láskou. Tou láskou, ktorú Kristus vyjavil svojou obetou na kríži za naše hriechy. Až takto odpúšťa Boh. Obetovaním vlastného Syna. Len aby nás mohol zmieriť so sebou.

Nesmieme premárniť túto Božiu milosť, túto nekonečnú lásku. Musíme si osvojiť Ježišove slová „Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“. Teda neustále. Musíme sa stať voči sebe navzájom milosrdnejší, láskavejší, zhovievavejší. Lebo aj my sme mnohokrát v pozícii Petra. Toho Petra, ktorý zaprel Krista a sám potreboval, aby mu bolo najprv odpustené. Ale stačil jeden jediný Kristov pohľad na Petra.

Stačí jeden jediný Kristov pohľad. A tento pohľad môžeme zažiť aj my. Keď s pokorou a v ľútosti predstúpime pred neho s prosbou o odpustenie. Ale tým istým Kristovým pohľadom, ktorý odpúšťa, sa môžeme aj my dívať na svojho blížneho, ktorý sa previnil voči nám. Kristov pohľad v nás. Ten nás dokonale premieňa. V samého Krista. Veľmi výstižne to vyjadril sv. apoštol Pavol, keď povedal: ***„Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“*** *(Gal 2,20)*.

Dívajme sa aj dnes, zajtra vo svojom okolí na každého blížneho, hlavne na toho, kto sa proti nám previní, Kristovým pohľadom. Aby bol vždy v nás a uprostred nás Kristus.

Amen.

Piatok 19. týždňa Mt 19,3-12

Nerozlučnosť manželstva
Obnoviť vernosť hodnotám

Aktuálna otázka, na ktorú by sme radi počuli v rámci dnešného módneho trendu priliehavú odpoveď, ktorá by sa zhodovala s postojmi súčasného sveta. Človek sa tak ľahko dá ovplyvniť názormi svojho okolia, prostredia, v ktorom žije. A ako ľahko dokáže zabudnúť na to, čo hovorí Boh, čo hovorí Kristus. Človek si veľmi rád a veľmi rýchlo dokáže prispôsobiť nejaký predpis, zákon tak, aby mu to vyhovovalo, aby to zapasovalo s jeho predstavou, požiadavkou. Hľadá príčinu, dôvod, ktorý by bol tým vhodným ospravedlnením.

Takto sa správali aj farizeji, keď položili Ježišovi otázku: ***„Smie človek prepustiť svoju manželku z akejkoľvek príčiny?“*** *(Mt 19,3)*

Existoval zákon v židovskej spoločnosti vo vzťahu medzi mužom a ženou. Pre Žida, Hebreja, Izraelitu to bolo niečo, čo ho robilo skutočne človekom, ako ho chcel mať Boh. Bola to vlastne jeho povinnosť. Vtedy bol požehnaný. Ale v dejinách Izraelského národa vidíme aj postavy, ktoré sa tohto vzťahu zriekajú. Najmä niektorí proroci, ale vidíme to i na postave Jána Krstiteľa, na postave apoštola Pavla a mnohých iných. Práve pre Božie veci, aby mohli pracovať pre Božie kráľovstvo. Ježiš pozná zmýšľanie pýtajúcich sa farizejov. Hovorí priamo a otvorene o tvrdosti ľudského srdca. Ale chce preniesť svoju odpoveď do inej roviny, ktorou je vnútro, srdce človeka v pôvodnom Božom pláne. Pripomína to pôvodné, starozákonné ***„Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele***“ *(Mt 19,; porov. Gn 2,24)*. A ďalej sám dodáva ***„A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“*** *(Mt 19,6)*.

Ťažká reč. Aj v dnešnej dobe. Keď celý svet okolo nás je dôkazom tvrdosti srdca človeka voči človekovi i voči Bohu. Najbežnejšou správou v najpredávanejších časopisoch, týždenníkoch, sú tzv. „pikošky“ z intímneho života. Manželstvá na chvíľu, na skúšku, ktoré sa rozpadávajú. Sú nahrádzané partnerským spolužitím, ďalšími a ďalšími vzťahmi. Celý svet hudby, filmu, politiky, umenia je akosi viac poznačený týmto problémom. Ľudia, ktorí sú nám predkladaní ako istý „ideál“ súčasného života. Ideál dokáže človeka silne motivovať. Ale zlý ideál dokáže človeka aj silne pomýliť a uviesť na tú veľmi nesprávnu cestu.

Pýtajme sa sami seba, koľkokrát sme siahli po týchto článkoch a koľkokrát to boli články prvé, ktoré nás zaujali. Sme aj my pomýlení dnešnou dobou alebo máme ešte zdravý názor, zdravú vieru ohľadom vzťahu muža a ženy? Možno sa pýtať rovnako mladých i starších. Musíme sa ale pýtať predovšetkým sami seba. Vo svojom vnútri, vo svojom svedomí. Je pre mňa ideálom, vzorom „hviezda“

z časopisu, ktorá má za sebou „pestrý život“, alebo je mojím ideálom stále Kristus, ktorého môžem uvidieť v zbožnej matke, otcovi, ktorí sú verní po celý život svojej láske, postavenej od začiatku na láske Boha? Tvrdá reč aj v dnešnej dobe. Ježišova reč je často radikálna. Evanjeliový radikalizmus nepozná niekedy kompromisy. V tomto prípade iste nie. Pretože človek nie je nejaká vec, ktorú možno použiť a potom, keď uvidí azda „inú, lepšiu, krajšiu“, môže ju zameniť. Človek – to je Boží obraz. A ten neslobodno nikdy odhodiť. V tom je dôstojnosť človeka. Podobnosť Bohu. Preto Ježiš tak dôrazne hovorí ***„čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“*** *(Mt 19,6)*.

Preto vyžaduje inými slovami vernosť muža a ženy. Aj v tom spočíva veľkosť človeka. Vernosť. Pojem, ktorý sa dnes pomaly vytráca spomedzi ľudí. Vernosť medzi mužom a ženou, vernosť sebe, vernosť svojmu povolaniu, vernosť svojim hodnotám, svojim ideálom, vernosť maličkostiam a predovšetkým vernosť Bohu. S týmto musíme dnes bojovať oveľa viac, pretože svet okolo nás neustále chce oberať a často i oberá o túto vernosť, ak nie sme dosť opatrní.

Dokážme svetu, ktorý ponúka svoje „hodnoty“, že naša viera v Krista nás vedie k iným, pravým hodnotám. Obnovme tento vytrácajúci sa pojem vernosti v našich rodinách. Dajme mu patričné miesto v každom manželskom vzťahu. Postavme ho ako ideál pred deti, ktorým sa chce dnes ponúkať niečo iné. Rozprávajme v rodinách na túto tému, aby sme dokázali zachovať živé Božie slovo, ktoré chceme niekedy sami od seba meniť. Kristus však jasne hovorí: ***„Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“*** *(Mt 19,6)*.

Amen.

Sobota 19. týždňa Mt 19,13-15

Zhoda pohľadov

Cez pohľad dieťaťa vstupovať do nebeského kráľovstva

„Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo“ *(Mt 19,14)*.

To sú Ježišove slová. Nikto z nás by ich nemal v úmysle poopraviť. Vzácna zhoda človeka s Ježišovými slovami. Pohľad na dieťa zo strany Ježiša a človeka nás privádza k pochopeniu významu nebeského kráľovstva. Ježiš nás k nemu privádza cez pohľad na dieťa a človek môže doň vstupovať pohľadom na dieťa alebo ešte presnejšie pohľadom dieťaťa. Dva pohľady na dieťa nás privádzajú k tomu istému cieľu, k nebeskému kráľovstvu. Ak Ježiš hovorí

o nebeskom kráľovstve v mnohých podobenstvách, obrazoch, tento je pre nás azda najprijateľnejší, najprirodzenejší. Pretože detská nevinnosť dokáže meniť srdce človeka, a tým aj otvárať jeho duchovný zrak. Ježišov príklad dieťaťa, ktorý nám stavia ako vzor pre vstup do tohto kráľovstva je veľmi príťažlivý. Ale zároveň aj motivačný.

Tým dieťaťom sa máme stať aj my. Každý z nás si pamätá na isté okamihy svojho detstva. Niekto viac, niekto menej. Každé detstvo je plné dobrodružstva, radosti, rozprávkového sveta, plné plánov, ideálov, bezstarostnosti. Dieťa cíti istotu, pretože vie, že má za sebou oporu, ochranu, ktorá ho vždy podrží, ochráni, pomôže. To isté musíme nanovo prežiť. Nie tým, že začneme viesť bezstarostný život, že sa budeme venovať iba zábave. Nanovo prežiť v tom zmysle, že si uvedomíme svoju závislosť, svoju oporu, ochranu Božieho dieťaťa v závislosti od nebeského Otca. Ježišove slová – ***„...lebo takým patrí nebeské kráľovstvo“*** *(Mt 19,14)* neznamenajú, že len deťom je povolený vstup do nebeského kráľovstva. Ináč povedané, preložené do našej ľudskej reči, reči dospelého človeka, to znamená, že „takto zmýšľajúcim patrí nebeské kráľovstvo“. Zmýšľať s dôverou, v odovzdanosti, v pokore, v detskej nevinnosti, v čistote detského srdca, zmýšľania, v čistote detského pohľadu.
Dieťa je pre človeka veľký dar i vzor. Ježiš to veľmi dobre vedel. Postavil pred nás to najcennejšie, čo človek má. Niečo zo seba samého. V čom sa dokáže viac vidieť. Koľkokrát počujeme o svojich deťoch povedať: “Mama sa v tebe vidí, tvoji rodičia sa v tebe vidia.“ Dieťa je pre človeka veľkým priblížením nebeského kráľovstva. Máme ho stále pred očami, máme ho stále medzi nami.

Vychovávajme svoje deti správnym smerom, ale pritom sa popri nich aj sami vychovávajme pohľadom na ne, v zmysle Ježišových slov ***„...lebo takým patrí nebeské kráľovstvo“*** *(Mt 19,14)*.

Amen.

Pondelok 20. týždňa Mt 19,16-22

Rozhodovať sa s Bohom

Naše rozhodnutie rešpektuje Boh

V dnešnom evanjeliu sme počuli príbeh o mladom mužovi, ktorý sa obrátil s prosbou na Ježiša: ***„Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život? On mu odpovedal: Prečo sa ma pýtaš na dobré? Len jeden je dobrý. Ale ak chceš vojsť do života, zachovaj prikázania“*** (Mt 19,16-17)!

Otázka, s ktorou sa obracia bohatý mladík na Ježiša, vychádza z hĺbky jeho srdca. Je to zásadná otázka v živote každého jedného z nás, na ktorú treba hľadať odpovedať. A túto odpoveď nenájdeme u nikoho, iba u Boha. Tieto a podobné otázky si zväčša kladieme vtedy, keď v istej chvíli nášho života spoznáme, že náš život nie je celkom naplnený. Naplnenie treba hľadať u Krista a jedine u Krista. On jediný môže dať nášmu životu pravý zmysel. On nás miluje a záleží mu na tom, aby sme boli v živote šťastní. A to je istá garancia. Garancia toho, že mu na nás záleží, že mu nie sme ľahostajný. Božie plány, pripravené pre nás už od večnosti, hoci by nás niekedy aj prekvapili, sú tým najkrajším, čo si vieme v živote predstaviť. Každý z nás dostal od Boha dar slobodnej vôle. Teda právo rozhodnúť sa. Avšak samotné rozhodnutie, či už kladné, alebo záporné nesie v sebe aj istú zodpovednosť. Sme zodpovední za každé svoje konanie, za každý svoj skutok. K tomu, aby sme boli v živote šťastní je potrebné, aby sme sa dokázali zriecť vlastných predstáv o sebe, o živote a o mnohých iných veciach, s ktorými sa denne stretávame a boli disponovaní na prijatie nie vlastnej vôle, ale vôle Božej. Žijeme v dobe, ktorá je poznačená materializmom, konzumizmom, egoizmom a sebectvom.

Veľmi úzkostlivo sa staráme o svoje záujmy. A tak často zabúdame na Boha. V tejto tak uponáhľanej dobe, nie sme schopní povzniesť sa z tohto materiálneho sveta, do sveta duchovných hodnôt. Spása pochádza od Boha, a preto náš pohľad musí byť upriamený stále na neho. Myslíme si, že sa poznáme a vieme, čo potrebujeme. A práve to je veľký omyl. Veď, kto nás už môže poznať lepšie, ako náš Stvoriteľ, ktorý nás stvoril.

Nebojme sa teda pustiť Boha do svojho života. Veď Boh vie oveľa lepšie, čo potrebujeme. Veľkým vzorom poslušnosti a odovzdanosti do vôle Božej je nám Panna Mária. Je to žena, ktorá sa nebála zmeniť svoje životné postoje, plány. Bola ochotná vydať sa celkom do Božích rúk. Iste, každý z nás má nejaké životné plány, predsavzatia. Ale buďme si istí v jednom, že to, čo nám Boh ponúka je lepšie, ako to, čo si my sami vieme vôbec predstaviť, alebo naplánovať. Vo svojej prozreteľnosti vie najlepšie, čo potrebujeme. Život sa naplní radosťou a pokojom až vtedy, keď sa úplne odovzdáme do Božích rúk.

A však záleží len od nás, ako sa rozhodneme. A teda, buď vykročíme na cestu života, teda za Ježišom, alebo na cestu vlastného nešťastia. Každé stretnutie s ním zahŕňa jasné požiadavky a zároveň aj veľké obohatenie pre celú osobu. Ježiš nám nedáva možnosť zostať ľahostajnými.

Amen.

Utorok 20. týždňa Mt 19,23-30

Správny vzťah k majetku
Na čo nezabudnúť pri majetku?

Mať majetok, byť zabezpečený. Toto všetko je v dnešnej dobe veľmi potrebné. Je to určitá istota v živote každého jedného z nás, ktorá je síce potrebná, ale nie najdôležitejšia. Je to istota, do ktorej mnohokrát vkladáme celú svoju nádej, dôveru. Ale dokáže nás to urobiť skutočne šťastnými? Sme spokojní so svojím životom? Cítime sa istí?

Popri svojej honbe za majetkom mnohokrát zabúdame na seba, na svojich blížnych a v neposlednom rade aj na Boha. Nemáme na nič čas. Majetok sa nám stal Bohom. Úplne nám zatemnil rozum. No problém nie je v tom, že máme veľké majetky. Problém je v tom, že nevieme správne užívať tieto hodnotné dobrá, ktoré nám Boh dal. Skazia sa vždy vtedy, keď si z nich človek urobí predmet uctievania a podrobuje sa im. Tieto dary sa však môžu aj zušľachtiť, keď ich premeníme na nástroje konania dobra v kresťanskej úlohe spravodlivosti a lásky. Materiálne dobrá samy osebe sú dobrami, ktoré majú prinášať úžitok nielen nám, ale celej spoločnosti, v ktorej žijeme. Človek môže mať za cieľ buď Boha, čo dosahuje aj skrze materiálne veci, ak ich používa ako prostriedok na dosiahnutie spásy, alebo si môže postaviť ako cieľ bohatstvá s mnohorakými túžbami po prepychu, pohodlí a vlastnení vecí, a tým sa vylučuje z pravej radosti z vlastnenia Boha.

V živote sú veci podstatné a menej podstatné alebo vedľajšie. Pre pasažierov Titanicu bolo podstatné vedieť, že loď sa potápa. Mnohí sa tomu najprv smiali a bezstarostne hrali ďalej karty. No o chvíľu sa im to stalo osudné. Zabudli na to, že sú na lodi. Náš život je tiež ako jedna veľká loď, na ktorej nesmieme zabudnúť, že náš život má aj nejaké poslanie, cieľ. Naším cieľom má byť Kristus. Naňho treba zamerať celú svoju nádej a lásku. On je tou pravou hodnotou určujúcou celý náš život, pretože nijaká iná hodnota ju neprevyšuje a v nijakej inej hodnote, niet spásy. Kto vkladá svoje srdce do pozemských dobier, prekazí si možnosť stretnúť sa s Pánom. Ježiš nám pripomína: ***„Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“*** *(Mt 6,24)* Teda pravým cieľom človeka nemôže byť len vlastné obohacovanie sa a zhromažďovanie dobier. Viedlo by to k veľkému zúboženiu našej osoby. A možno aj k strate spásy. Miernosť vo vlastnení a užívaní dobier dodáva kresťanovi ľudskú i nadprirodzenú zrelosť. Človek sa má posväcovať aj skrze užívanie týchto hmotných darov.

Preto ďakujme Bohu za všetko to, čo nám dal, ale zároveň si vyprosujme aj dar milosť, aby sme vedeli správne užívať tieto hmotné dobrá a zapájať ich do veľkého Božieho plánu spásy.

Amen.

Streda 20. týždňa Mt 20,1-16

Povolanie

Pracovať na svojom povolaní

Pán Ježiš cez evanjeliové podobenstvo poúča o jednej veľkej pravde. A tou pravdou je, že všetci máme povolanie od Boha. Kristus nás pozýva pracovať do svojej vinice. Je to povolanie, alebo pozvanie ktoré je stále aktuálne a platné . Platné preto, lebo Boh ostáva verný v každom čase. On je ten istý včera, dnes i naveky. No nie každému sa toto povolanie dostane v rovnakom čase. Jedným sa toto pozvanie dostane na úsvite ich života, teda už v mladom veku. Iným v dospelosti a iným až celkom na konci ich života. Boh dokonca prijíma do svojej vinice i tých, čo po celý svoj život predstierali hluchotu a ignorovali Pánovo volanie. A práve na tomto sa my kresťania dokážeme veľa ráz pohoršovať. Nie sme schopní pochopiť Božie plány. Nevidíme do nich. Na miesto toho, aby sme sa radovali z prejavu Božej dobroty a lásky voči všetkým ľuďom, hneváme sa a vyčítame Bohu jeho nespravodlivosť. Snažíme sa staviať do pozície sudcov. Do pozície Boha. Naša pýcha nás úplne oberá o spolucítenie s hriešnikmi a v neposlednom rade aj o skutočnú radosť a lásku z návratu zblúdených synov a dcér.

Boh volá koho chce a kedy chce. Vyplýva to z jeho nekonečnej dobroty a lásky voči nám. Boh je absolútne slobodný, a preto sa môže rozhodnúť, ako chce. Boh dokazuje svoju veľkosť a slobodu práve svojou nekonečnou láskou. Táto sloboda Boha je pre človeka nepochopiteľná.

Práca v Pánovej vinici v ktoromkoľvek úseku nášho života znamená spoluúčasť s Kristom na vykúpení sveta. Ten, kto dostal pozvanie ísť pracovať do Pánovej vinice, musí sa najrozmanitejšími spôsobmi „zúčastňovať na Božom pláne spásy a pomáhať aj iným, aby dosiahli spásu. Pomáhajúc iným, aj sám sa spasí.“[100] Úlohou nás kresťanov je, aby sme svojím životom poukazovali na pravého a živého Krista. Aby sme šírili jeho náuku po celom svete a poukazovali na pravé hodnoty, ktoré sú trvalé. Našou úlohou nie je rozhodovať o tom, kto má byť spasený a kto nie. To prenechajme Bohu. Starajme sa v prvom rade o vlastnú spásu. O to, aby sme žili, ako sa patrí vzhľadom na Božie deti a v ničom nezaostávali, aby sme neboli nikomu na pohoršenie. Aby možno aj skrze naše svedectvo života sme mnohých pritiahli k Bohu, Otcovi.

Amen.

[100] Ján Pavol II., *O čnosti rozvážnosti,* 1978.

Štvrtok 20. týždňa Mt 22,1-14

Božie volanie

Správne sa postaviť k povolaniu kresťana

V centre dnešného evanjelia stojí pozvanie ako obraz Božieho volania, ktoré prichádza k nám v Ježišovi Kristovi. Spočiatku toto pozvanie bolo adresované vyvolenému židovskému národu. Oni však pre zatvrdilosť svojho srdca, toto jeho pozvanie odmietli. Židia neprijali plán spásy, ktorý im Boh ponúkal, pretože neprijali Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána. Preto sa Boh obrátil na pohanov a práve im ponúkol toto pozvanie do Božieho kráľovstva. Boh týmto neodvrhol Židov, ale ich pád sa stal spásou pre pohanov. Čiže teológia dejín spásy spočíva v tom: nevera Izraela slúži na spásu pohanom a spása pohanov bude viesť ku konečnej spáse Izraela.

V našom živote sa mnohokrát správame ako tí, ktorí si zatvrdili srdce pred svojím Bohom. Teda ako vyvolený židovský národ. Nie sme schopní otvoriť sa Bohu, ktorý je Láska. Hľadáme výhovorky, aby sme si ospravedlnili svoje konanie a správanie. Ale Boh nás i napriek tomu, všetkých zahŕňa do svojej lásky a pozýva nás k svojmu stolu. Nikto nie je vylúčený z účasti na jeho dobrodeniach a z jeho veľkej a nekonečnej lásky. A však rozhodnutie ponecháva na nás. Buď pozvanie prijmeme, a tým si získame večný život, alebo ho odmietneme, a tým si úplne zatvoríme dvere k večnej radosti a spáse. Práve tu je potrebná otvorenosť a vnímavosť srdca. Kým sme tu, na tomto svete, máme ešte stále čas, aby sme sa rozhodli pre Boha a prijali ho, ako súčasť svojho života. No treba konať rýchlo, lebo dnes môže byť človek tu a zajtra už tu nebude. Podobenstvo nás upozorňuje na skutočnosť chladu a nevšímavosti, ktorým tak často odpovedáme na Božiu veľkodušnosť. Boh je nám tak blízko. Je prítomný v Eucharistii, najväčšej sviatosti lásky. Ten, kto spoznal Ježiša a jeho lásku, nikdy neodmietne jeho pozvanie, k svadobnému stolu. K tomuto tak veľkému tajomstvu, je potrebné, aby sme pristupovali s dôverou a láskou. Ježiš ukrytý pod spôsobom chleba, čaká na nás a na našu odpoveď. On chce našu spásu.

Uverme teda Božím slovám a oddajme mu svoje životy. Veď on je ten, ktorému na nás záleží. Boh nás vykúpil bez nás, ale nespasí nás bez nás. Z našej strany je potrebné, aby sme prejavili svoje rozhodnutie a boli ochotní spolupracovať s Bohom a s jeho milosťou.

Amen.

Piatok 20. týždňa Mt 22,34-40

Príkaz lásky
Milovať

Katechizmus Katolíckej Cirkvi hovorí o láske: „Láska je teologálna čnosť, ktorou milujeme Boha nadovšetko pre neho samého a svojho blížneho z lásky k Bohu ako seba samých“ (KKC. Bod 1822).

Láska k Bohu je hlavnou silou kresťanskej zbožnosti a náplňou celého kresťanského života. Boh je láska. A preto aj cesta k nemu je cestou lásky. Všetky prejavy viery vyrastajú z lásky k Bohu. Láska k Bohu je pre človeka veľmi dôležitá. Je to to jediné, čo má absolútny význam, niečo, pre čo bol človek stvorený. Bez lásky k Bohu zostáva život človeka prázdny. Modernému človekovi sa niekedy zdá, že milovať Boha z celého svojho srdca a zo všetkej svojej sily nie je možné, pretože Boha si predstavujeme ako čosi vzdialené a nedostupné. Vytvorili sme si vlastnú bariéru. No každá láska pramení z Boha. Veď Boh je jej pôvodcom a prameňom. Niet opravdivej lásky k človeku bez lásky k Bohu. Ale niet ani opravdivej lásky k Bohu bez lásky k človeku. Tieto Ježišove slová platia pre všetkých, teda aj pre neveriacich. Príkaz lásky k Bohu je navždy spojený s príkazom lásky k blížnemu. Lásku treba pestovať, strážiť a posilňovať.

Evanjelium dnešnej svätej omše, nám podáva celkom nový pohľad na lásku k človekovi. Ním sa začína nová mravnosť, nové vzťahy. Človeka nemožno opravdivo, natrvalo a za každých okolností milovať bez lásky k Bohu. Život viery nemôže byť iba bezstarostné pozeranie niekam hore k Bohu. Ani samotná nábožnosť, nemôže byť len únikom z tohto sveta. Musia byť spojené s pohľadom do šírky - na svet, na ľudí, na človeka. Láska k blížnemu je meradlom viery, lebo ona je viditeľným znakom vierohodnej lásky k Bohu. Láska k Bohu, ako každá skutočná láska, nie je len citom, nie je len emocionálnosťou alebo prázdnou sentimentalitou. Pravá láska má viesť ku konkrétnym prejavom. Láska sa prejavuje v skutkoch, nie v pekných a prázdnych slovách. Pravou láskou sa približujeme k Bohu. Matka Terézia z Kalkaty raz povedala: „Máme moc byť v raji s Bohom už teraz, byť šťastní s ním aj v tejto chvíli, ak milujeme, ak pomáhame, ako on pomáha, ak dávame, ako on dáva, ak slúžime, ako on slúži.“ Nech teda aj táto svätá omša nás utvrdí v pravej láske, ktorou je Kristus. A snažme sa, aby sme boli otvorení pre lásku, ktorá nikdy nezanikne.

Amen.

Sobota 20. týždňa Mt 23,1-12

Poznanie

Mám prehľad o hodnotách?

Ježišov útok na farizejov sa začína uznaním ich autority ako učiteľov Zákona, Tóry. Židovskí zákonníci zväčša patrili do skupiny farizejov. Bola to židovská skupina, ktorá sa vydávala za opatrovníkov ústneho podania a vymýšľala rozličné predpisy, ktoré sa vzťahovali na všetky životné situácie, rozpracované až do najmenších podrobností. Tieto predpisy boli často neznesiteľné a nesplniteľné. Bránili ľudom povzniesť sa k Bohu. Zákonníci a farizeji boli známi tým, že nosili veľmi široké modlitebné remienka, aby každému bolo na prvý pohľad zrejme, že práve oni si veľmi vážia Zákon. Problém bol v tom, že síce učili prikázania ako prikázania Božie, no ich konanie bolo ďaleko od toho, čo učili. V prvom liste svätého apoštola Jána čítame: ***„Kto hovorí, že ostáva v ňom, má aj sám žiť, ako žil on“*** *(1Jn 2,6)*.

Samotná viera vyžaduje skutky. Teda veriť znamená konať tak, aby sa náš život zhodoval s tým, čo veríme a vyznávame. Boh od nás nechce a neprijíma lásku, ktorá je falošná a pokrytecká. Taká, ktorá sa len predstiera, aby bola ľuďmi obdivovaná. Veď čo z toho, keď sa tvárime ako poriadni kresťania, a naše skutky sú ďaleko od toho, čo veríme a vyznávame. Stačí sa len pozrieť do našich všedných každodenných dní. Každý z nás dobre vie, koľko zloby a pokrytectva sa skrýva v našich srdciach. Prejavuje sa to najmä pri vzájomnej komunikácii s inými. Nie sme schopní odpustiť jeden druhému. Dokážeme sa hnevať na život a na smrť. Sme schopní schváliť aj také veci, ktoré sa úplne priečia kresťanskej morálke. A mnohé iné veci, o ktorých každý z nás veľmi dobre vie. Tu si môžeme položiť otázku: O čom to všetko je? Môže nás taká viera spasiť?

Pristupujeme k sviatostiam, chodíme do kostola, na svätú spoveď a náš život sa nemení. Hráme sa na poriadnych kresťanov. Avšak Boh od nás takéto správanie nechce! Ba priam nás vyzýva, aby sme zanechali takýto farizejský spôsob života. Naša viera sa musí preniesť do skutkov každodenného života. A to sa nám podarí len vtedy, keď budeme žiť v pravde pred Bohom, pred sebou i pred ľuďmi. My sme tí, ktorí majú byť svetlom. Svetlom, ktoré svieti v temnotách tohto sveta. Preto nezahmlievajme svojím životom pravé svetlo, ktorým je Kristus. Nechcime, aby nám Ježiš raz povedal: Tvoj život, bol len akousi fraškou. Uvedomme si, že sme zodpovední za každý svoj skutok. Pred Bohom nemá zmysel sa na niečo hrať, pretože Boh vidí každému do srdca a vie, akí v skutočnosti sme. Prosme teda aj pri tejto svätej omši, aby sme dokázali uplatňovať svoju vieru v živote, a aby sa náš život zhodoval s tým, čo veríme a vyznávame. Amen.

Pondelok 21. týždňa Mt 23,13-22

Nebuďme pokrytci[101]

Vzbudiť v ľuďoch ľútosť a rozhodnutie sa pre nápravu života

„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo zatvárate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi! Sami doň nevchádzate, a tým, čo vchádzajú, vojsť nedovolíte“ *(Mt 23,13)*.

Drahí bratia a sestry!

Tieto tvrdé slová adresoval Ježiš učiteľom Božieho zákona, veľmi váženým a nábožným ľuďom. Ľuďom, ktorí v Izraeli čosi znamenali, a ktorí sa nechali nazývať farizeji, teda čistí, oddelení, či spravodliví. Práve týchto „spravodlivých ľudí“ Ježiš nazýva pokrytci. Toto slovo pochádza od slovesa pokrývať, alebo prikrývať. Ľudia zvyknú prikrývať mnoho vecí a robia to z rôznych dôvodov. Prikrývajú potraviny, aby nedošlo k ich znehodnoteniu, prikrývajú nábytok, aby naň nesadal prach a prikrývajú i seba, napríklad hlavu aby neprechladli. Keď sa ľudia čohosi boja, alebo sa náhle zľaknú, prikrývajú si tvár. Aj Mojžiš si takto zakryl tvár pred Bohom, ktorý sa k nemu prihovoril z horiaceho kríka. (porov.: Ex 3,6) Prikrývajú sa teda čisté a dobré veci, aby neboli znečistené, alebo poškodené. Naopak nepekné a špinavé veci sa zase zakrývajú, aby ich nebolo vidieť. Slovo pokrytec sa vzťahuje práve k tomu druhému prípadu. Prečo teda Ježiš nazval farizejov pokrytci? Iste preto, že tiež voľačo zakrývali. Farizeji totiž svoje egoistické záujmy schovávali pod rúško Božieho zákona. Navonok hlásali Božie slovo a vysvetľovali Zákon i prorokov, ale ich vnútorné myslenie tomu nenasvedčovalo.[102] Striktným dodržiavaním vonkajších predpisov židovského zákona chceli zakryť svoje nekalé vnútorné skutky. Od iných vyžadovali prísne dodržiavanie zákona, no sami nevládali uniesť túto ťarchu. Najhoršie však bolo to, že si to vôbec nechceli priznať. Teda nie žeby sa chránili pred zlom, ale oni svoje zlo chceli zakryť, aby ho nikto nevidel. Ježiš ich však dobre poznal a tvrdo im vyhodil toto ich klamstvo na oči. Začo ho oni neraz chceli ukameňovať.

Nikto z nás sa nenašiel v tomto rozprávaní o farizejoch, pokrytcoch? Spomeňme si koľkokrát sme urobili čosi, za čo sme sa hneď v prvej chvíli hanbili, ale hneď na to sme si ten čin začali ospravedlňovať a zakrývať ho všelijakými dôvodmi. Vo vlastnom slova zmysle pokrytec je práve ten, kto dokáže nazvať krásnymi slovami svoje špinavé skutky. Nebuďme takýmito pokrytcami aj my! Ak chceme žiť ako šťastní ľudia, ak sa chceme páčiť Bohu i ľuďom, tak neklamme viacej seba ani svoje okolie. Postavme sa v pravde pred Boha a uznajme svoju slabosť a hriešnosť. Pred Bohom si naozaj nemusíme nič

[101] Porov.: FUDALY, F.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2003.
[102] Porov : ŠPIDLÍK T.: *Živé slovo,* Refugium Velehrad- Roma s.r.o., Velehrad 2000, s. 464.

vymýšľať, lebo Boh sa nedá oklamať. Kľúčom k pochopeniu tohto postoja pred Pánom nech nám je kajúci lotor na kríži, ktorý bol v hodinu svojej smrti spasený, nie však svojím životom, ale svojou pokorou pred ukrižovaným Kristom.

My všetci, ako tu stojíme, sme tiež takými lotrami. Jediný a podstatný rozdiel medzi nami je ten, že niektorí z nás ľutujú a niektorí nie.

Z celého srdca Vám prajem a želám, aby ste si svojou opravdivou ľútosťou vyvolili večný život.

Amen.

Utorok 21. týždňa Mt 23,23-26

Spomaliť a viac milovať

Poukázať na zháňanie sa za zbytočnosťami

Raz večer, bolo to pred vianočnými sviatkami, šiel otec so svojím dieťaťom ulicami mesta, kde bolo plno obchodov. Niesol tašku plnú darčekov. Dieťa nespokojne fňukalo, nahlas fučalo a pomaly cupkalo za otcom. Otec sa po chvíli nazlostený obrátil k dieťaťu a povedal: „Kúpil som ti červenú teplákovú súpravu, kúpil som ti robota, ktorý sa dá všelijako meniť, kúpil som ti obálku s obrázkami slávnych futbalistov... Čo ti mám ešte dať?“ „Vezmi ma už konečne za ruku,“ povedalo dieťa.[103]

Drahí bratia a sestry! Toto je jeden z mnohých obrazov dnešného uponáhľaného sveta. Každodenná realita prežitá medzi blízkymi v rodine, medzi kolegami v práci nás presviedča o tom, že dnešný človek žije veľmi rýchlo a vôbec nemá čas si všimnúť veci, ktoré by mu tento životný šprint mohli spomaliť, alebo spríjemniť. Natíska sa mi tu otázka: „Kam tak bežíme?“ A keď už tak utekáme, vieme kam máme dobehnúť? A keď dobehneme, čo potom?

Pán Ježiš v dnešnom Evanjeliu rázne napomína farizejov za to, že si nevšímajú dôležité veci, ale naopak príliš zdôrazňujú zbytočnosti. Ježiš im hovorí: ***„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo dávate desiatky z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste, čo je v zákone dôležitejšie - spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť! Toto bolo treba robiť, a tamto nezanedbávať“*** *(Mt 23,23).*

Apoštol sv. Pavol, na inom mieste v Písme na účet farizejov hovorí: ***„Cieľom prikázania je láska vychádzajúca z čistého srdca, dobrého svedomia***

[103] Porov: FERRERO B.: *Malé príbehy na potešenie duše : Niekedy stačí jeden slnečný lúč*, Vydavateľstvo Don Bosko, Bratislava 1998, s. 29.

a úprimnej viery, od čoho niektorí odbočili a dali sa na prázdne reči. Chcú byť učiteľmi zákona, a nerozumejú ani tomu, čo hovoria, ani tomu, čo tvrdia.“ *(1Tim 1,7)*

Toto Ježišove „Beda...!“, nepatrí len židovským farizejom, ale aj nám, ktorí nedokážeme žiť svoj život naplno medzi svojimi rodičmi, súrodencami, kolegami, bez toho, aby sme jeden druhému ubližovali svojím egoizmom, netrpezlivosťou, či svojou nevšímavosťou. Často sa dnes stretneme s úbohým zmýšľaním takto rýchlo žijúcich ľudí. Mnohí ľudia dnes odmietajú dochovať svojich starých rodičov doma v kruhu rodiny, lebo sa boja, že to bude trvať veľmi dlho, a im tak ostane už len veľmi málo času na užívanie si svojho vlastného života. A tak paradoxne tí, ktorí svoj život dostali od rodičov, nechcú život dopriať tým, od ktorých ho dostali. Potom tu veľmi rýchlo a vtieravo prichádza vhod myšlienka na takú zvrátenosť, ako je eutanázia. Nemyslime si však, že domovy dôchodcov sú pre starších ľudí nejakým prevratným riešením. Pamätajme, že aj my raz budeme starí a aj nás budú chcieť, možno podľa nášho vzoru naše deti odstaviť na vedľajšiu koľaj. Ako zvládneme kruté odopretie prirodzenej lásky a úcty zo strany svojich detí? Povedzme si na rovinu, že odkladanie svojich rodičov do domovov dôchodcov je len jemným výkričníkom toho, že sme nezvládli situáciu, ktorú mnohé generácie pred nami vcelku dobre zvládali. Iste si mnohí poviete, mne sa to nemôže stať! Ja mám rodinu v poriadku! Možno máte pravdu, ale toto je len jeden z problémov, ktoré sa vykľujú, keď sa deťom nedá v pravom čase to, čo majú práve vtedy dostať: pravú lásku, trpezlivosť, ponaučenie, no aj dobrý príklad zo strany rodičov. Kto deťom odovzdá vieru, ak nie ich rodičia? Kto im ponúkne pravé hodnoty o ktorých budú presvedčení? Podľa čoho majú vedieť správne žiť naše deti, keď to nevedia ani rodičia? Keď sa deťom ponúkne zdeformovaná a pokrivená viera, alebo viera, ktorá sa nezhoduje zo životom rodičov, takúto vieru mladí neprijmú. A keďže nebudú chcieť ostať v neistote, pôjdu si hľadať svoje presvedčenie, ideály, svoje vzory a hodnoty na ulicu. A buďme si istí, že tam vždy niečo pre svoje krátke uspokojenie nájdu. Ak sa teda mladému človeku nedostanú pravé hodnoty, v pravý čas, bude sa takto uspokojovať celý život. Čo je veľké nešťastie pre celú spoločnosť. Dajme si teda pozor, aby sme raz my „farizeji a pokrytci,“ ak nimi sme, neboli odsúdení ďalšími farizejmi a pokrytcami, ktorých sme sami vytvorili svojou nevšímavosťou.

Všetci viac pamätajme na to, že ľudia sú viac ako veci. Čo všetko len robíme pre obyčajné veci, autá, domy, kariéru, materiálny zisk! Keby sme toľko času a pozornosti venovali ľuďom, svet by bol úplne iný. Mali by sme si nájsť viac času na počúvanie, čas pozrieť si do očí, čas spolu plakať, modliť sa, povzbudzovať sa, smiať sa... Jedine to si prinesieme so sebou pred Boha, čo dáme zo seba druhým tu na zemi. Seba a svoju schopnosť milovať. Nie veci, ani obleky, ani toto svoje telo... Skúsme oddnes, drahí bratia a sestry, svoj život

spomaliť a viacej milovať. K tomu nech nás povzbudia i slová matky Terezy, ktorá hovorí: „Kedysi som si myslela, že musím všetkých obrátiť. Dnes viem, že musím všetkých milovať.

Amen.

Streda 21. týždňa Mt 23,27-32

Žiť v pravde

Povzbudiť ľudí k zanechaniu klamstva a pretvárky

Práve sme počuli, ako Ježiš nazval farizejov „obielenými hrobmi“. Čo to znamená, že sa niekto podobá obielenému hrobu? Pojem hrob je nám všetkým veľmi dobre známy. Deti vedia, že hrob je čosi hlboké a tmavé, kde sa ukladajú mŕtvi ľudia, no a my dospelí si vieme predstaviť, čo taký hrob obsahuje aj zvnútra. Nie je tam nič krásneho, pravda pokiaľ tam nezasiahne Boh svojou milosťou a nezachová telo bez porušenia. Krása a dobro sa teda spájajú vždy so životom, kým smrť je nám nepríjemná, lebo prináša rozklad. Je preto prirodzené, že smrť sa zakrýva a hroby sa ozdobujú. Vo východných krajinách dokonca hroby bielili vápnom, takže na slnku zďaleka žiarili.[104] Na tom teda nie je nič zlého. Zlé však je, keď živý človek nosí v sebe zárodok smrti, a navonok to musí tajiť. Práve o tom hovorí Ježíš farizejom vo svojom osemnásobnom „Beda“.

V Evanjeliu Ježiš farizejom i nám ostro vyčíta: ***„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo sa podobáte obieleným hrobom, ktoré zvonka vyzerajú pekne, ale vnútri sú plné mŕtvolných kostí a všelijakej nečistoty! Tak sa aj vy navonok zdáte ľuďom spravodliví, no vnútri ste plní pokrytectva a neprávosti“*** (Mt 23,27-28).

Je prirodzené, že chceme v spoločnosti ako ľudia, vyzerať dobre. Aj to, že chceme aby nás ostatní považovali za dobrých a statočných ľudí je prirodzené. Avšak, je známe, že vonkajší vzhľad človeka prezrádza veľa o tom, čo sa ukrýva vnútri človeka. Tento jav je zreteľnejší najme u mladých, pretože tí starší sú už buď pokojnejší, vyrovnanejší, alebo vedia oveľa rafinovanejšie zakrývať svoje vnútro.

Príkladom toho, že sa človek naozaj usilovne snaží zakrývať svoje zlé úmysly a skutky je aj tento krátky príbeh, ktorý píše spisovateľ Bruno Ferrero:

[104] Porov : ŠPIDLÍK T.: *Živé slovo,* Refugium Velehrad- Roma s.r.o., Velehrad 2000, s. 293.

Po dlhom čase sa stretli dvaja dobrí priatelia a začali spolu preberať svoju minulosť: ,,Keď som bol mladík," hovorí prvý, ,,môj otec ma upozornil, aby som sa vyhýbal niektorým miestam v meste. Povedal mi: ,,Nikdy nechoď na diskotéku do toho špinavého baru, synku!" ,,Prečo otec?" pýtal som sa. ,,Lebo by si tam videl veci, ktoré vidieť nemáš." povedal otec. ,,To samozrejme vzbudilo vo mne zvedavosť a pri prvej príležitosti som tam na tú diskotéku išiel." ,,A videl si tam čosi čo si nemal?" Pýtal sa ho priateľ. ,,Áno", povedal muž sklamane. ,,Videl som tam svojho otca."[105]

Aj na tento príbeh, ktorý nie je zriedkavý, by sa dali aplikovať Ježišove slová: ***„Preto robte a zachovávajte všetko, čo vám povedia, ale podľa ich skutkov nerobte: lebo hovoria, a nekonajú"*** *(Mt 23,3).*

Nebuďme takými farizejmi aj my! Skúsme žiť pravdivo pred Bohom aj pred ľuďmi, najmä pred svojimi blízkymi. Veď čo nám osoží, ak budeme tu na zemi namáhavo hľadať a nosiť masky pred druhými a zároveň hrať naivné divadlo pred Bohom, keď nebudeme mať pevné miesto a uznanie v nebi. Usilujme sa teda žiť jednoducho a čisto ako žila Panna Mária Ježišova matka a zanechajme konečne všetky klamstvá a pretvárky. Tak sa nám s Božou pomocou podarí zbaviť sa všetkej hmly a špiny, ktorá sa okolo nás vďaka našim klamstvám nahromadila a my budeme nakoniec šťastní a blažení, lebo budeme môcť s čistým srdcom naveky hľadieť na Boha.

Amen.

Štvrtok 21. týždňa Mt 24,42-52

Príprava na večný život

Povzbudiť ľudí k zodpovednosti za svoj život

Bdieť znamená byť pripravený na to, čo príde. Ježiš povedal svojím učeníkom: ***„Bedlite, pretože neviete, v ktorý deň príde váš Pán"*** *(Mt 24,42).*

Aj my máme byť pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nebudeme mať ani potuchy. Každý deň sme si zvykli brať ako niečo samozrejmé. Je to presne ako s dýchaním. Od svojho narodenia suverénne nasávame vzduch, naše pľúca si z neho povyberajú všetko, čo potrebujú a takto opotrebovaný ho potom pokojne vypustia, aby sa opäť mohli nasať až dosýta. Toto všetko sa deje tak, prirodzene a samozrejme, že si to vôbec neuvedomujeme. Ani o tom nerozmýšľame. Avšak, keď nastane situácia, že

[105] porov: FERRERO B.: *Malé príbehy na potešenie duše : Niekedy stačí jeden slnečný lúč*, Vydavateľstvo Don Bosko, Bratislava 1998, s. 30.

nemáme dostatok čerstvého vzduchu, automaticky otvárame okno, rozopíname si košeľu pod krkom a podobne. Snažíme sa urobiť niečo pre to, aby sme sa mohli opäť pokojne nadýchnuť. Nad svojím dýchaním teda dokážeme bdieť aj keď si ho poriadne ani neuvedomujeme. O čo viac by sme mali bdieť nad svojím životom, najmä keď má smerovať k večnému životu? Ak prestaneme dýchať vzduch istotne zomrieme, stratíme pozemský život, no ak prestaneme žiť a dýchať duchovne, stratíme večný život a stratíme ho naveky. Boh každému z nás daroval život a ustanovil nás tak správcami nad svojím vlastným životom.

Od každého správcu sa však vyžaduje jedna dôležitá čnosť. Je to čnosť zodpovednosti. Pretože on, správca, spravuje majetok, ktorý patrí istému spoločenstvu a ono sa slobodne rozhodlo zvoliť si spomedzi seba jedného, ktorý bude zodpovedný za hospodárenie s majetkom. Každý pracovník banky musí mať všetky záznamy o vklade peňazí či výbere peňazí v poriadku. Keby to tak nebolo, riaditeľ banky by takého účtovníka hneď prepustil z práce a našiel by si iného a zodpovednejšieho. Alebo, povieme si „obyčajný výhybkár na železničnej trati“. Tento človek však nesie obrovskú zodpovednosť, za poriadok na trati a je to vlastne on, kto posiela vlaky na tú správnu trasu. A tak zodpovedá za životy mnohých cestujúcich ľudí.

Čnosť zodpovednosti, dostal každý z nás do daru spolu s darom života. Každý má teda zodpovednosť za „správu“ svojho života. Ak nás dnes Kristus vyzýva k bdelosti, robí to kvôli tomu, aby sme si uvedomili svoju smrteľnosť, pominuteľnosť. ***„Buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nemáte potuchy“*** *(Mt 24,44)*. Niekto z nás vtedy bude spať, niekto bude možno na dovolenke, niekto v práci, či škole, niekto v chráme, niekto na svadbe a niekto na diskotéke. Nik z nás nevie, kedy pre nás nastane tá posledná hodina. Chvíľa Pánovho posledného príchodu na tento svet alebo chvíľa nášho osobného odchodu z tohto sveta je známa iba Bohu.[106]

Všetci raz zomrieme, dôležité však je, ako na to budeme pripravení. Preto aj pre nás platia Kristove slová: „Bedlite!“ Pripravte sa! Smrť človeka, ale aj smrť sveta sa zakráda ako zlodej. Čo máme robiť, aby nás neprekvapila? Podľa podobenstva, ktoré sme dnes počuli, bedliť neznamená strážiť svoj dom, svoj majetok, bohatstvo. Bedliť znamená naprávať chyby, ktoré sme urobili. Robiť pokánie. Zmeniť svoje vnútro. Venovať viac času nie telu, ale duši. Nevieme, či zajtra budeme mať ešte príležitosť, preto treba začať hneď. Navykli sme si spoliehať sa na Pánovo meškanie. Keď sa však Boh oneskoruje, je to preto, že je milosrdný a zhovievavý. Nespoliehajme sa na to, že nám dá ešte veľa možností.

Začnime už teraz pracovať na všedných veciach, riešiť každodenné problémy tak, akoby to bolo to posledné, čo tu na zemi máme urobiť. Je to ťažké, ale pokiaľ ich budeme riešiť s Bohom, správne východiská sa nám stanú jasnejšími a za chvíľu si všedné problémy prestaneme uvedomovať. Ak chceme

[106] JURKO, J.: *Príď, Duchu lásky a pokoja!*, Slza spol. s.r.o., Poprad 1998, s. 250

naozaj žiť s Kristom vo večnosti, rozprávajme sa s ním, raďme sa a žime s ním už tu na zemi. Náš život s Kristom sa nám tak pomaly stane samozrejmým ako samotné dýchanie.

Amen.

Piatok 21. týždňa Mt 25,1-13

Konajme kým je čas!

Vyzvať veriacich k obráteniu sa k Bohu

„Aká rýchlosť je predpísaná v uzavretej osade?" - pýta sa policajt šoféra. „Šesťdesiatka!"- „A vy ste išli skoro osemdesiat. Podajte mi doklady.“ Z auta počuť hlas: „Len ho potrestajte! Ja som už s nervami hotová. Stále mu hovorím, aby šiel pomaly. Neposlúchne! Každého chce predbehnúť a ešte má vypité!“ Policajt podáva doklady šoférovi a hovorí: „Môžete ísť ďalej, aj ja mám takú ženu doma, vy ste už dosť trestaný.“

V knihe Sirachovej sa píše: ***„Je to potupné otroctvo a veľká hanba, keď žena ovláda svojho muža“*** *(Sir 25,21)*.[107]

Svedčí o tom aj dnešné evanjelium, keď opisuje ako Herodiada s túžbou po pomste ovládala kráľa Herodesa, s ktorým žila cudzoložne. My však upriamime pozornosť na to, že ochranca zákona mal súcit s človekom, ktorého vôbec nepoznal. Či konal správne, necháme na posúdenie iným.

Herodes však, hoci Jána rád počúval, nemal s ním súcit. Opojený vínom stratil všetku súdnosť a nechal sťať Jána Krstiteľa na žiadosť Herodiadinej dcéry. Keď sa neskôr Herodes dopočul o Ježišovi, o jeho učení a zázrakoch, povedal: ***„To vstal z mŕtvych Ján, ktorého som dal sťať“*** *(Mk 6,16)*. Možno ho hrýzlo svedomie. Azda svoj čin neskôr predsa len oľutoval a možno si potom viac prial, aby Ján Krstiteľ znovu žil. A možno by ho chcel znova a viacej počúvať, lenže to, čo z neuváženosti urobil sa už nedalo vrátiť späť. Mnohokrát sa vo svojej pýche ocitneme v situácii, keď si myslíme, že máme všetko pod kontrolou. Myslíme si, že sa môžeme len tak krátko a nevinne pohrať s ohňom, s hriechom, či s hocijakým zlom a že nás už nič nemôže prekvapiť. Veru môže a Herodes aj mnohí iní sú toho jasným dôkazom.

Nikdy ani len nekoketujme s hriechom. Diabol je veľmi rafinovaný a ak sa ním dá človek do rečí, skôr či neskôr ho dostane. Len si spomeňme na prvých

[107] FRITZ RIENECKER.: *Evanjelium podľa Marka*, in: *Wuppertálska študijná biblia*, Creativpress, v.o.s. Bratislava 1993, s. 123, e.

rodičov v raji. Keď sa nenaučíme premáhať svoje pokušenia a pomaly sa im oddáme, skôr či neskôr nás ovládnu. Zatemnia náš rozum. Prevrátia náš úsudok. Naopak, keď budeme často obracať svoju myseľ k Bohu, k večnému životu, alebo k Ježišovi a jeho milosrdenstvu, naše zmýšľanie bude ľahšie, dobroprajné, preniknuté Duchom Svätým a ožiarené svetlom večného života. Naše skutky budú vedené naším čistým svedomím, budú podnecované pomáhajúcou milosťou a budú prinášať hojné ovocie. Toto nie sú len rozprávkové reči, ktoré by sa nedali uskutočniť. Toto je obraz uplatňovania všetkých Božích darov, ktoré do nás Boh neustále vkladá, ak to naozaj sami chceme a ak sme na to dostatočne pripravení. Cirkev má a ponúka veriacim všetky prostriedky na to, aby sme sa pripravili na prijatie všetkých týchto Božích darov. Tieto prostriedky nazývame sviatosti. Sú to Krst, Eucharistia, Birmovanie, sviatosť Pokánia a sviatosti Povolania ku kňazskému či manželskému životu. Tieto sviatosti všetci veľmi dobre poznáme, a predsa z nich čerpáme len zriedka a málo. Najmä pri prijímaní sviatosti Eucharistie a sviatosti Pokánia, ktoré sú zdrojom Božieho milosrdenstva a večného života si to často uvedomme.

Dobre si všimnime, ako pristupujeme k u sviatostiam a dajme si to do súvisu s tým, ako vyzerá náš osobný život. Nepoukazujme na druhých, ale každý nech to urobí sám za seba. Pozrime sa na tento kríž. Boh pre našu spásu posiela na zem svojho syna, svojho jediného. Neposiela nám žiaden duplikát ani falzifikát, ale syna, Boha, ktorého vážne necháva pribiť na kríž. Toto obetoval za nás náš nebeský Otec. A Ježiš sa obetoval dobrovoľne. Čo urobíme my? Privrieme si oči ako Herodes? Budeme Boha i naďalej ignorovať? Pre koho je Kristus len človekom, ten ho neberie vážne. Jeho náuka je pre neho len študijný materiál. Život si zariadi podľa svojich predstáv. Pre koho je Ježiš Bohom, ten žije podľa jeho Slova a berie ho s veľkou vážnosťou. Napodobňujme teda Ježiša vo svojom živote svojimi dobrými skutkami. Neumlčujeme hlas niekoho vo svojom okolí, kto nám chce zvestovať Božie priania? Nebuďme ako Herodes, ktorý ľutoval, keď už bolo neskoro, ale konajme, kým je čas.

Pane, daj nám silu, byť pozornými tam, kde nás chceš cez slovo a príklad iných naprávať k lepšiemu. Nech neumlčíme hlas žiadneho proroka tak ako to urobil Herodes.

Amen.

Sobota 21. týždňa Mt 25,14-30

Verný sluha

Vzbudiť vo veriacich zodpovednosť za zverené talenty

Kým inokedy brával Pán Ježiš pre svoje podobenstvá porovnania z roľníckeho, remeselníckeho a rodinného života, v tomto podobenstve siahol po príhode z peňažníctva a bankovníctva. Peňažníctvo a bankovníctvo bolo v tom čase vecou mesta. Aj keď Pánovi poslucháči nevlastnili také veľké sumy peňazí, ako je talent, čo je suma v cene asi 36,2g čistého striebra, predsa však vedeli o peňažníctve a bankovníctve a vedeli tiež, že ten, kto má veľa peňazí, môže šikovnými špekuláciami zarobiť ešte oveľa viac. Úroky boli v antickom svete veľmi vysoké. Možno šikovní sluhovia sami ako bankári požičali peniaze na vysoký úrok a urobili s nimi dobrý obchod. Zdá sa, že Pánovi vôbec nevadí, keď podobenstvom o zverených talentoch siaha po symboloch z oblasti, ktorá mu inak bola celkom vzdialená.

Pán Ježiš tu rozpráva učeníkom podobenstvo, v ktorom istý muž odchádza do cudziny a zverí svoj majetok do rúk svojim trom sluhom. Ako sme počuli každému sluhovi zveril majetok podľa jeho schopností. Čo však urobili sluhovia s jeho majetkom? Niektorí ho svojou šikovnosťou zdvojnásobili, ale našiel sa i taký, ktorý len zaháľačsky a zo strachom vyčkával svojho pána. Neutratil síce nič, čo je chvályhodné, ale ani nič nenadobudol. Teda nepracoval, čo je pre sluhu neprípustné. Kým prvým dvom sluhom Pán po svojom príchode povedal: ***„Správne, dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdi do radosti svojho pána“*** *(Mt 25,21)***,** výrok pre tretieho sluhu bol zničujúci: ***„Vyhoďte ho von do tmy, tam bude plač a škrípanie zubami“*** *(Mt 25,30).*

Počuli sme, čo urobili so zverenými talentami sluhovia v podobenstve? Premietnime si teraz Evanjelium do nášho života. Keď sa pozrieme okolo seba, zistíme, že nie všetci sme dostali rovnako zdravia, telesnej zdatnosti, krásy, múdrosti, bystrosti, nadania. Niektorí dostal viac a iní sa musia uspokojiť s málom. Nie je to zo strany darcu nespravodlivé? Nie, veru nie je, pretože v tomto podobenstve sa nezdôrazňujú iba dary, ako niečo rozhodujúce a podstatné, ale aj ich využitie a uplatnenie. Pán je pritom spravodlivý, ba až dokonale spravodlivý. Lebo od nikoho nežiada viac, ako môže urobiť. Keď už hovoríme o talentoch, teda daroch od Boha, treba tu povedať, že to nie sú len prirodzené fyzické dary, ako zdravie, sila, rozum, dobrá výchova, ale aj nadprirodzené dary. Predovšetkým dary Ducha Svätého. Ďalej zjavené Božie slovo, modlitba, požehnanie, ale aj zármutok a utrpenie. Všetky tieto dobré dary nám každodenne daruje Boh. A my sme pred najvyšším Bohom a sudcom plne zodpovední za ich spravovanie. Raz sa nás Pán opýta, ako sme tie dary využili.

Nie však len pre seba, ale hlavne pre našich blížnych. Lebo, kto myslí len na seba, neškodí iba Pánovmu dielu, ale aj sebe samému! Neužitočnému sluhovi sa aj tak vezme talent, ktorý tak starostlivo skryl len pre seba. Je totiž strašným omylom všetkých samotárov, keď si myslia, že sa zabezpečili proti všetkému škodlivému, keď sa izolujú od druhých. Ich duchovný život hynie zvnútra. A naopak, ak sa človek odovzdáva v láske a službe druhým, vôbec sa tým nezmenšuje jeho duchovný majetok, ale naopak, rozmnožuje sa. Kto žije pre druhých, vyhýba sa chorobe zbožného egoizmu. Tu sa spĺňa to pravidlo duchovného života, ktoré hovorí: ***„Každému, kto má, ešte sa pridá. Ale kto nemá, tomu sa vezme i to, čo má“*** *(Mt 25,29).* Každý Ježišov učeník „má" len preto, že dáva, lebo „nedostal“ nič pre seba samého. Pravidlo je tvrdé, ale pravdivé, lebo: „Kto nič nedáva, tomu sa vezme i to, čo má, pretože nedáva.“ Pamätajme drahí bratia a sestry, že Pán svojich učeníkov nikdy nepreťažuje. On pre svojich verných sluhov nemá len väčšiu úlohu, ale podelí sa s nimi aj so svojou radosťou.

Prosme Pána s vrúcnym srdcom i počas tejto svätej omše, aby nás neustále posilňoval svojou milosťou a pomáhal nám spoločne rozvíjať svoje talenty na väčšiu chválu Božiu. Aby sme raz mohli počuť z Božích úst: ***„Poď, sluha dobrý a verný; keďže si bol nad málom verný, nad mnohým ťa ustanovím. Maj účasť na radosti svojho Pána“*** *(porov: Mt 25,21).*

Amen.

Pondelok 22. týždňa Lk 4,16-30

Ježiš a Starý zákon

Povzbudiť veriacich k hlbšiemu uvažovaniu a čítaniu Svätého písma[108]

Zo sociologických prieskumov je zrejmé, že v dnešnej dobe sa pomerne málo číta. Moderného človeka ako keby nezaujímala vážna literatúra, beletria rôzneho druhu a žánru a už len málokto siaha po duchovnej literatúre. Naopak, úspech si vydobyli bulvárne časopisy a literárne braky, ktoré získavajú čoraz väčšiu obľubu v našich domácnostiach. Z toho jasne vyplýva, že dnes nám stačí povrchnosť a nejdeme do hĺbky ľudského ducha, ktorým dýchajú literárne diela. Iste mi dáte za pravdu, že keď si prečítate kvalitnú knihu, zanechá to vo vás duchovný zážitok, ku ktorému sa radi vraciame, pretože je to naša strava pre dušu. Z evanjelia sa dozvedáme o návrate Pána Ježiša na miesto, kde prežil svoju mladosť. Vrátil sa k zaužívaným zvykom tamojšej mentality, stretol sa so svojimi známymi, ktorí ho videli rásť a dospievať. Jedným z jeho „zaužívaných

[108] Porov.: HAMRÁK, C.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

zvykov“ bolo aj to, že vošiel v sobotu do synagógy, aby čítal. Nebol to teda čin, ktorý mal na Ježiša upriamiť pozornosť preto, lebo sa tam vrátil ako rabbi – učiteľ. Výnimočné bolo to, že prečítal stať z knihy proroka Izaiáša. Úryvok hovoril o ňom samom. Mohli by sme povedať, že Pán sa im chcel predstaviť, ako Mesiáš, a tak naplniť Písmo. Veď sám povedal: ***„Dnes sa splnilo toto písmo, ktoré ste práve počuli“*** *(Lk 4, 21)*.

Práve v tejto chvíli sa potvrdzuje téza, že Nový zákon je naplnením Starého zákona. Mnohí z nás už nechápu zmysel a dôležitosť Starého zákona. Sú aj takí, ktorí by ho v našich chrámoch nechceli počuť. Je predsa zbytočné omieľať to, čo Ježiš pozmenil, či doplnil. Veď On a jeho učenie dávno prevýšili tvrdosť a rutinu Starého zákona. Iní podliehajú falošným predsudkom antisemitizmu[109] a so židovským zákonom a národom nechcú mať nič spoločné.

Ako si však dnes môžeme všimnúť, Spasiteľ nás učí inému vzťahu k starozákonným textom. Už samotný fakt, že On sám vchádza do synagógy, aby čítal dokazuje, že mal ku starozákonným knihám úctu a poznal ich. Ak by starozákonné slovo bolo pre nás a našu dobu zbytočné, nemyslím si, že by sa Ježiš k nemu vracal a venoval mu pozornosť. Podľa neho je to Božie slovo pre všetky časy, naplnené posolstvom spásy.[110] A takto ho musíme brať aj na začiatku tretieho tisícročia, ba až do skončenia sveta.

Položme si spoločne otázku, čo Ježiš vlastne vykonal, keď prečítal Izaiášovo proroctvo o prisľúbenom Mesiášovi? Odpoveď znie, že sprítomnil živé Božie slovo, slovo, ktoré bolo vyslovené pre spásu ľudstva.

Áno, starozákonné posolstvo nám slúži na to, aby sme si uvedomovali, že Boh je s nami od začiatku stvorenia a bude snami až do konca vekov. Je tu nato, aby sme videli, ako sa Boh stará o svoj vyvolený ľud, ako ho vedie na ceste k nemu, ako sa v dejinách naplnili Bohom dané prisľúbenia. Dnes už nejde len o vyvolený židovský národ, ale pre Ježišovu vykupiteľskú obetu ide o nás všetkých. Uvedomme si, že čítaním a študovaním Starého zákona získavame nielen poznatok vyplývajúci zo súvislostí, ktoré sa v Písme nachádzajú, ale hlavne skúsenosť Božej starostlivosti a lásky. Premýšľaním alebo meditovaním nad skutočnosťou a naplnením starozákonných dejín spásy sa nám otvára nový horizont viery, ktorý vyúsťuje v náuke Nového zákona, lebo Nový zákon je doplnením Starého zákona.

Snažme sa teda čítaním starozákonných kníh aspoň trochu obsiahnuť nepochopiteľného Boha Otca a nezabudnime, že starať sa o svojho ducha je rovnako dôležité, ako starať sa o svoje telo. Veď aj sv. apoštol Pavol hovorí: ***„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poúčanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo“*** *(2 Tim 3, 16)*. Amen.

---

[109] Porov. HRBATA J.: *Perly a chléb*, Katolícke nakladateľstvo Cor Jesu, Tešín 1991, s. 172.
[110] Porov. Tamtiež, s. 172.

Utorok 22. týždňa Lk 4,31-37

Ježišova ráznosť.
Poukázať na potrebu hovoriť pravdu a konať podľa svedomia

Spomínate si na niekoho, kto rázne konal a vy ste jeho postoj, správanie pochopili až neskôr a dnes ste mu vďační za jeho správanie?

Ježiš diablovi rázne prikazuje: ***„Mlč a vyjdi z neho“*** *(Lk 4,35)*.

Pán Ježiš vstupuje do synagógy a učí tam zhromaždený ľud. Mesto Kafarnaum bolo zvláštne tým, že sa tam narodil sv. Peter a neskôr sa stalo mestom Kristovho „hnutia“[111] – teda prvých kresťanov. Keď sa vcítime do situácie samotného Petra, napadne nás myšlienka, že bol iste plný očakávaní, ako to v jeho meste s Majstrom a apoštolmi celé dopadne. On sa predsa vzdal všetkého pre svojho Učiteľa a mnohí sa mu preto divili a často ho aj odsudzovali. Z ľudského hľadiska teda právom očakával, že sa tam budú diať veľké Božie skutky.

Ďalšie riadky evanjelia nás hneď upozorňujú na skutočnosť, s ktorou bol určite spokojný aj sám Peter, lebo všetci, ako sme počuli, žasli nad jeho učením, pretože ***„jeho slovo malo moc“*** *(Lk 4, 32)*. Aj alelujový verš dnešnej liturgie nás vovádza do tejto atmosféry bázne pred mocným Pánom – ***„Veľký prorok povstal medzi nami a Boh navštívil svoj ľud“*** *(Lk 7, 16)*.

Pán Ježiš sa v synagóge stretáva so Zlom v posadnutom človeku. Jeho reakcia na provokačné a odpudzujúce pokriky je veľmi priama a jasná. Pán Ježiš ostro umlčal diabla. Jedinou vetou, ktorú biblisti prekladajú ešte tvrdším výrazom ako je výraz mlč, rozkazuje démonovi, aby opustil telo človeka.

Takéto vystupovanie a rázne odmietnutie zla imponuje spravodlivému človeku. Ježiš tu vystupuje, ako rozhodný a priamy pán, ktorý si je vedomý svojho slova a svojej moci. Keď sa pozrieme do reality našich dní, mnohokrát to vyzerá celkom inak. Bojíme sa priamo postaviť proti zlu alebo nesprávnemu konaniu druhých. Nevieme spravodlivo potrestať tých, ktorí sa na úkor druhých obohacujú, ktorí ničia pracovné miesta krachovaním podnikov, a ktorí majú toľko bohatstva, že ho v tomto živote ani nedokážu užiť a iní zomierajú na uliciach od hladu v decembrovom mraze. Ako keby sme si nechceli poškvrniť čistý štít pred druhými ľuďmi a hlavné je pre nás to, že zo všetkými dobre vychádzame!

Rozhodný a priamy postoj človeka voči človeku je obdivuhodný a mnohí z nás by sa chceli takto správať a takto konať. Už neraz som počul z úst ľudí, ktorí sa zhovárali s takýmto človekom, že sa pri ňom cítia dobre, lebo vedia na čom sú. No pravda v realite našich dní je iná. My sa mnohokrát bojíme nahlas

[111] Porov. HRBATA J.: *Perly a chléb*, Katolícke nakladateľstvo Cor Jesu, Tešín 1991, s. 180.

vyznať pravdu, aby nás nezosmiešnili, aby si o nás v práci neurobili zlú mienku, aby sme si to náhodou s niekým „nepokazili“, len aby sme za každú cenu boli „dobrí“. Otázka, ktorá z toho vyvstáva je, načo sú Kristovi nemí svedkovia jeho pravdy? Dajme si pozor na to, že nežiť svoje vnútro navonok v pravde, spravodlivosti a láske, je prejavom slabosti, zla a ľudskej falošnosti, a to vonkoncom nie je žiadna čnosť!

Peter bol určite hrdý na svojho Majstra za jeho skutky a návštevou svojho mesta bol nadmieru spokojný. My žime tak, aby náš Pán bol hrdý na nás, že sa nebojíme vyznať pravdu a svoju vieru, nebojme sa žiť spravodlivo a radikálne odmietať zlo. Ak to dokážeme, pocit pravdy nám častokrát otvorí oči, dá silu byť šľachetnými a čestnými ľuďmi.

Amen.

Streda 22. týždňa Lk 4,38-44

Na návšteve u sv. Petra

Naučiť sa vnímať Božiu vôľu a podriadiť sa jej

Každý z nás má určite človeka, pri ktorom si rád posedí a porozpráva sa s ním. Niekedy si k nemu zájdeme po radu či povzbudenie. Inokedy je to len tak, aby sme si oddýchli v spoločnosti, v ktorej sa dobre cítime.

Aj Pán Ježiš po dlhom kázaní v synagóge zavítal k svojmu priateľovi Petrovi, keď navštívil jeho dom. Ježiš ako pravý Boh a pravý človek tiež pociťoval únavu. Iste mu dobre padol chládok a pohostinnosť Petrovej rodiny. Zhodou okolností zastihol Petrovu svokru v chorobe. Ako nám je známe, uzdravil ju a ona ***„hneď vstala a obsluhovala ich“*** *(Lk 4, 39).*

Keď sa vžijeme do rodinného ovzdušia Šimonovho domu, zistíme, že boli radi Ježišovej návšteve. Niekto by mohol namietať, že Pán im zobral pracovité ruky muža, ktoré potreboval pri stavbe základov Cirkvi a nechal rodinu napospas osudu. Odtrhnúť muža od manželky a detí sa nám môže zdať neľudské a kruté. Tieto argumenty sú oprávnené, keď sa pozeráme na túto vec ľudskými očami.

Z reakcie Petrovej rodiny však môžeme vycítiť, že Ježiš bol pre nich vzácnou návštevou a nikto nič nenamietal. Ba naopak, oni prosili Pána, aby sa zmiloval a uzdravil nemocnú ženu. Ani v jednom z evanjelií sa nespomína, že by rodinní príslušníci naliehali na svojich manželov, synov, či zaťov, aby nešli s Ježišom a ostali s rodinami. Samotný postoj uzdravenej testinej je dôkazom, ako si vážila

Ježišov záujem. Svojím spôsobom mu vyjadrila vďaku tým, že hneď vstala a s láskou mu posluhovala.[112]

Prečo to bolo tak? Blízki príbuzní apoštolov sa pozerali na stávajúce sa udalosti očami viery. Zažiť na vlastnom tele a duši Ježišovu prítomnosť a závan večnosti je čosi ohromné a povznášajúce. Nezabudnime pri tom na to, že práve oni mali milosť načrieť do Božieho mystéria a cítiť Božiu prítomnosť blízko pri sebe. Pre nich Ježiš nebol iba kazateľ či potulný učiteľ. Oni už vtedy, cez jeho skutky a slová verili, že je Mesiáš, Boží Syn. A tu ustupujú do úzadia všetky medziľudské vzťahy a väzby vytvorené ľudským životom, pretože sú podriadené vyššej moci pre nebeské kráľovstvo. Vtedajšia doba si vyžadovala, aby na službu apoštolov boli povolaní aj takí, ktorí už mali založené vlastné rodiny, ale napriek tomu opustili všetko.

Dnes si Pán skrze Cirkev povoláva slobodných mužov bez rodinných a iných záväzkov, ktorí sú tak pripravení flexibilne hlásať Božie slovo kdekoľvek na svete.

Aj svätec Gregor Veľký, ktorý sa narodil okolo roku 540 nám môže poslúžiť ako príklad odovzdanosti sa do Božích rúk. Vstúpil do rehole benediktínov. Roku 590 bol zvolený za pápeža a patril k najgeniálnejším a najvplyvnejším pápežom prvých kresťanských storočí. Dejiny ho charakterizujú ako muža modlitby a pokory. Hovoril, že duše, ktoré sú neustále spojené s Bohom , vidia všetko z hľadiska Božieho – veľký je iba Boh. To ich vedie k rýdzej pokore, ktorá je najvhodnejšia práve pre veľké skutky. Gregor aj ako pápež nosil svoj jednoduchý rehoľný habit. Odmietol titul „univerzálny pápež“ a dal si titul „sluha sluhov Božích!“ Dvanásť chudobných vždy sedelo pri jeho stole a on sám ich obsluhoval. Staral sa aj o hladných, siroty a vdovy. Modlitba ho viedla k ľuďom a od ľudí prichádzal k Bohu, aby mu predkladal žiadosti bratov a sestier. Uvedomme si, že to všetko vykonával ako pápež. Posledných 5 rokov života preležal na posteli, no napriek tomu viedol Cirkev pevnou rukou. Diktoval listy, úpravy a vykonal toľko práce, že zdraví sotva stačili na jeho pokyny.[113]

Čo nám chce povedať tento veľký pápež dnes?

Keď ide o Božie záujmy, o Božiu vôľu máme upustiť aj od svojich najsvätejších osobných plánov.

Amen.

[112] Porov. MULEER P.: *Evangelium sv. Lukáše*, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1998, s. 55.
[113] Porov. LIPTOVSKÁ M.: *Celý rok so svätými – II. diel,* Spoločnosť Božieho slova, Nitra 1992, s. 680-682.

Štvrtok 22. týždňa Lk 5,1-11

Úspešný lov s Ježišom

Povzbudiť veriacich k väčšiemu poznaniu svojho vnútra – seba

Mnohí prichádzame do kostola modliť sa za svojich drahých. Prečo? Čo si prajeme?

Ježiš v evanjeliu dáva príkaz ***„Zatiahni na hlbinu a spustite siete na lov“*** *(Lk 5, 4)**!*** Ako nám znejú tieto slová? Čo v nás vyvoláva tento veľavravný Ježišov výrok?

Ak nám niekto povie „zatiahni na hlbinu“, my vieme, že ide o niečo veľmi dôležité, lebo vtedy musíme ísť do hĺbky a nemôžeme ostať len na povrchu. V evanjeliu sú tieto slová adresované apoštolom, ktorí boli rybármi, takže oni si ich vysvetľovali z hľadiska svojho remesla. Ako skúsení rybári dobre poznali miesta Genezaretského jazera vhodné na lov rýb. Keď im Pán Ježiš prikazuje spustiť siete, oni unavení celodennou prácou, spojenou s trpkým neúspechom predsa spúšťajú siete. Možno sa to nezaobišlo bez hromženia, nervozity a nechuti, ale predsa Učiteľove slová berú vážne, pretože cítili, že im to nariaďuje niekto, kto má moc nielen v slove, ale i v skutkoch.

Aj my v živote sme častokrát unavení po celodennej práci, znechutení z politickej a ekonomickej situácie. Niekedy nám to škrípe v rodine, medzi priateľmi, či v medziľudských vzťahoch vo všeobecnosti. Nevládzeme uniesť ťarchu každodenného života, a to sa niekedy nezaobíde bez zbytočného hromženia a nadávok. Táto jednoduchá Ježišova veta „zatiahni na hlbinu“ je liekom práve na túto „únavu zo života.“

Vieme, že krása pokladov je častokrát ukrytá v útrobách zeme a musíme sa k nim dostať namáhavou prácou, ťažkou technikou i šikovnosťou ľudského umu. Vtedy je potrebné, aby sme vstúpili do svojho vnútra, do hĺbky našej duše, ktorá práve v takýchto chvíľach potrebuje Ježiša. Nebojme sa vojsť do svojho vnútra. Nebojme sa toho, čo tam nájdeme, aj keď sa nám to nebude páčiť. Moderná psychológia potvrdzuje, že ak chceš nájsť sám seba a kto si, musíš sa najskôr pozrieť do svojho vnútra, vydať veci na povrch, aby došlo k fáze uvoľnenia, prijatia sa a zmierenia sa s danou skutočnosťou.[114] Pod povrchom rôznych nánosov ľudských starostí a malicherností, pod nánosom hriechu a zloby stále „tlie“ plamienok túžby po najväčšom poklade, ktorým je Boh, Ježiš Kristus. Pre kresťana musí byť najväčším pokladom Ježiš Kristus! Musí ho neustále hľadať. Nesmie sa uspokojovať len s pominuteľnosťou tohto sveta.

Tak, ako pre apoštolov Ježišova výzva bola skúškou ich poslušnosti, tak Boh skúša vieru, oddanosť a poslušnosť každého človeka. Niekedy od nás žiada veci,

[114] HAMRÁK C.: *Psychológia,* Zápisky z prednášok z Psychológie, ThLic. Stanislav Zonták, Osobný archív autora, Spišská Kapitula 2002, s. 20.

ktoré sa nám vôbec nepáčia a zdajú sa nám akoby nerozumné alebo hlúpe. Keď však uznáme vo svojom svedomí a vnútri, že je to Božia požiadavka, alebo skúška, potom nemôžme odpovedať Bohu záporne.

Každý zázrak vo Svätom písme nejako súvisí s vierou a poslušnou dôverou ľudí. „Pretože si uveril“, „tvoja viera ťa uzdravila“, „blahoslavená, ktorá si uverila“. Z toho vidíme, že Ježiš odmeňuje bohatú dôveru k nemu a poslušnosť k jeho volaniu. Preto si, bratia a sestry, položme otázku: „Dokážem počúvnuť Boha alebo hľadám najsamprv tisícoraké poistky v prirodzenej rovine?“[115]

Nie je naša doba plná neistoty preto, že je chudobná na vieru a dôveru v Boha?

Spusťme, drahí bratia a sestry, siete na hlbinu a prosme Boha, aby rozmnožil našu vieru i oddanú poslušnosť jeho slovám.

Amen.

Piatok 22. týždňa Lk 5,33-39

Hostiť alebo postiť sa?

Vysvetliť veriacim zmysel a vnútorný význam pôstu a modlitby

Máme správny vzťah k učeniu o pôste? Vieme sa zriekať jedla, mäsa aj počas roka, nie iba v pôste či prvý piatok, či každý piatok?

Ježiš upriamuje na myšlienku pôstu a sebazapierania. V priamom kontakte s farizejmi a obhajuje svojich apoštolov. Odpoveď, ktorú adresoval farizejom bola pre nich zarážajúca: ***„Vari môžete žiadať od svadobných hostí, aby sa postili, kým je ženích s nimi“*** *(Lk 5, 34).*

Modlitba a pôst sú dôležitými náboženskými úkonmi, ktoré doporučoval aj sám Pán, a to nie len svojím slovom, ale i vynikajúcim príkladom.[116] To dôležité, na čo Ježiš upriamil svoje slová je správne chápanie významu pôstu. Všimnime si prechod od dodržiavania rutiny zákona k vnútornej potrebe modlitby a pôstu skrze vieru. Samotný úkon pôstu či akéhokoľvek sebazaprenia nám bez dobrého vnútorného úmyslu neprinesie žiadny osoh. Je zbytočné myslieť si, že som len zadosťučinil povinnosti, a preto Boh musí byť so mnou spokojný. Je to omyl, ktorý Pán Ježiš často kritizuje u farizejov. Ďalším nebezpečím rutinérskej praxi kresťanského života je povedomie povinnosti

[115] Porov. HRBATA J.: *Perly a chléb*, Katolícke nakladateľstvo Cor Jesu, Tešín 1991, s. 190.

[116] HRBATA J.: *Perly a chléb*, Katolícke nakladateľstvo Cor Jesu, Tešín 1991, s. 202.

pôstnych úkonov na príkaz Cirkvi. Všetky Cirkvou vyhlásené pôsty či skutky pokánia majú znamenať pre kresťana podnet na zvnútornenie a objavenie vlastnej potreby pokánia a sebazapierania. Konečným efektom je práve správny osobný úmysel, ktorý nás vedie konať skutky kajúcnosti.

Uvedomme si skutočnosť, že pôst, sebazapieranie, či rôzne druhy pokánia sú len prostriedkom, cestou a nádobou a nie sebaúčelom, cieľom a obsahom! Farizeji a čiastočne aj Jánovi učeníci si zamieňali pravú zbožnosť so zbožnými úkonmi. Zbožnosť však nespočíva v ľudských úkonoch, ale jej podstatou je spojenie s Bohom, s jeho milosťou, dôverou a láskou. Ľudské prejavy zbožnosti sú nutné a užitočné, aby také spojenie s Bohom pripravili a vyjadrovali ho. Robia človeka takým, aby prijal Boha do svojho srdca, no hlavnú časť spásy činí Boh sám![117]

Teda aký je náš postoj k otázke pôstu a sebazapierania? Neberieme ho aj my ako bremeno povinností, ktoré nám nariaďuje Cirkev? Máme pri kajúcich skutkoch správny úmysel? Nech nám dnešné evanjelium slúži na zamyslenie sa a objavenie pravého zmyslu kajúcich skutkov. Želám nám všetkým, aby sme našli ten opravdivý postoj a vnútornú potrebu po kajúcich skutkoch, pretože dnes prežívame dni, o ktorých platia Pánove slová: ***„No prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom, v tých dňoch sa budú postiť“*** *(Lk 5, 35).*

Dnešná doba volá po pokání! Skúsme ho činiť pre spásu našich duší, nie pre povinnosť, či tradíciu.

Amen.

Sobota 22. týždňa Lk 6,1-5

Ježiš je nad zákonom

Objaviť pravý zmysel zákona, ktorý nás má privádzať k Bohu

O čom sme včera uvažovali? O pôste!

V nadväznosti na otázku pôstu zo včerajšieho evanjelia, ktorá bola kontroverzná medzi farizejmi a Kristovými apoštolmi nás dnešné upriamuje na otázku trhania klasov v sobotu. Niektorí farizeji hovorili: ***„Prečo robíte, čo nie je dovolené robiť v sobotu“*** *(Lk 6,2)***?**

Ježiš s apoštolmi prechádzajú cez obilné pole a učeníci trhajú a mrvia obilné klasy. Farizeji poukazujú na to, že táto činnosť je v sobotu zakázaná. Ježiš sa odvoláva na udalosť zo Starého zákona, *(1 Sam 21, 1-7)* kde Dávid a jeho

[117] Porov. Tamtiež, s. 202.

družina prestúpili zákaz známy z knihy Levitikus a jedli z chleba predkladaného Bohu na obetu, ktorý mohli požiť iba kňazi. Ježiš sám je predsa viac ako Dávid a stojí ako Pán nad prikázaním o sobote i nad Tórou.[118]

Každý zákon i príkaz buduje na nejakej pevnej hodnote a chráni ju. Zmysel prikázania však nespočíva v doslovnom uskutočnení litery, ale v duchu zákona. Preto prikázanie nezaväzuje vtedy, keby jeho splnenie smerovalo proti zmyslu Zákona, alebo by bránilo dosiahnutiu vyššieho cieľa, či hodnôt. Zákony sú v každej spoločnosti nutné, ale majú byť len pomôckou k udržaniu poriadku. Obrazne povedané, plot nemôže byť dôležitejší než pozemok, ktorý chráni.[119] Človek je pánom nad zákonom, pretože nie človek je pre zákon, ale zákon pre človeka. Preto žijeme podľa určitého poriadku, či stanov, aby to slúžilo nám alebo spoločenstvu a nie, aby sme uspokojili zákonodarcu, alebo iba splnili zákon. Teda významovo nižšie podriaďujeme vyššiemu. Kto sa hlbšie zaoberá významom Ježišových slov, skôr, alebo neskôr príde na to, že Boží zákon nám nebol daný, aby nás obmedzoval. Je nám daný, aby človeka oslobodil, naplno rozvinul a pomáhal prežiť plnohodnotný život. Veď Kristus sám hovorí v Markovom evanjeliu *(porov. Mk 2,27)*, že sviatočný deň je pre človeka, a nie človek pre sviatočný deň.

K lepšiemu pochopeniu nám pomôže aj jednoduchý príklad zo života. Keď niekto ochorie na zlyhanie obličky, ktorej nedostatočná činnosť spôsobí infekciu a z tej by nastala smrť nemocného, ten je okamžite pripravený obetovať tento orgán pre záchranu svojho života. Podobne každý rozumný človek podriaďuje nižšie vyššiemu aj v každodenných maličkostiach. No naše uprednostňovanie vyšších hodnôt v duchovnej oblasti už nie je také stopercentné.

Kristus nám káže, aby sme boli takí prezieraví a šikovní ako synovia sveta. Ak by Boh na nás dopustil chorobu obličky, ktorú som spomínal, ako rýchlo by sme sa vedeli rozhodnúť pre záchranu svojho života a aj za cenu rizika by sme obetovali telesný orgán! Podobajme sa synom sveta nielen pri záchrane svojho pozemského života, ale predovšetkým pri záchrane večného života. Objavujme pravý zmysel zákona, ktorý nás privádza k Bohu a prináša usporiadaný život tu na zemi.

Amen.

[118] Porov. MULEER P.: *Evangelium sv. Lukáše*, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1998, s. 65.
[119] Porov. HRBATA J.: *Perly a chléb*, 1991, s. 212.

Pondelok 23. týždňa Lk 6,6-11

Postav sa na Ježišovu stranu

Povzbudiť ľudí k správnemu postoju k blížnemu[120]

Evanjelium nám predkladá tri typy ľudí. Chorý s ochrnutou rukou, farizeji a Ježiš. Traja ľudia v troch rôznych situáciách. Chromý, ktorý je chorý a čaká, kto mu pomôže a Ježiš spolu s farizejmi, ktorí sú postavení k zaujatiu postoja voči chorému. A tak okrem týchto dvoch typov ľudí a dvoch rôznych situácií, v ktorých sú položení, sa nám tu predkladajú aj dva rozdielne postoje, ktoré z tohto jedinečného stretnutia povstávajú. A prečo hovorím „z tohto jedinečného stretnutia„ drahí bratia a sestry? Preto, lebo ono jedinečné je a to svojím morálnym, a tak ľudským odkazom.

Keď som bol ešte ako chlapec, v našej dedine žil jeden starší muž. Dosť rád si vypil a k ľuďom nemal nejako zvlášť blízko. Prečo to tak bolo, bola otázka, ktorú som si kládol. Časom, keď som už starší, bol vnímavejší na život okolo seba a dokázal som čítať vo vzťahoch, ktoré vládli medzi jednotlivými ľuďmi, začínal som pomaly objavovať aj odpovede na tieto otázky. A videl som človeka chorého, raneného životom v minulosti, raneného aj hriechom. Videl som okolo neho aj množstvo ľudí mávnuc nad ním rukou, ľudí, ktorí ho radšej obchádzali, a keď sa mu už vyhnúť nemohli, mali natoľko necitlivé srdce, že sa ani nenadýchli na pozdravenie. A nakoniec som videl hŕstku tých, ktorí, či ho poznali viac, alebo menej, aspoň sa s ním pozdravili, ale i porozprávali sa s ním. A tak majúc pred očami túto skúsenosť zo života a zrejme ju má každý z nás, v istých podstatu nemeniacich obmenách, majúc túto skúsenosť, môžeme v nej s istotou rozoznať všetky tri typy ľudí z dnešného evanjelia. Človeka, opilca, či inak chorobou postihnutého, ktorý čaká, kto ho vylieči, farizejov, namyslených a necitlivých ľudí, ktorým obmedzená miera dobroty v ich srdci dovolí nad chorým akurát mávnuť rukou a zavrieť oči a nakoniec Ježiša, ktorý sa skrýva v každom prejave lásky a citu v konaní ľudí, ktorí vidia bolesť a túžbu v prosiacom pohľade chorého. A teraz, myslím, každému z nás napadla otázka:

„Kde sa nachádzam ja? Medzi farizejmi alebo po Ježišovom boku?“ Isté je, že často sa nachádzame v situácii chorého. Z času na čas aj nás zachváti choroba, či už duševná, spôsobená hriechom, sklamaním, alebo inými ranami, ktoré zasiahnu naše srdce a dušu, alebo nás zasiahne choroba telesná. Z pozície čakáme, kto nám spomedzi zástupu pomôže. Je nepochybne isté, že sa musíme vedieť vžiť do situácie chorých ľudí okolo, ľudí prosiacich o telesné, či duchovné milosrdenstvo. I my sme naň mnohokrát odkázaní.

[120] Porov.: JURÍK,J.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Preto, ak dôverne poznáme situáciu chorého z vlastnej skúsenosti, sme o to viac zodpovední pri pohľade na trpiaceho, zaujať v zástupe miesto po Ježišovom boku. Život každého jedného z nás, nás stavia do situácie opísanej v evanjeliu. Na pracovisku, doma a v celom našom životnom priestore sme postavení pred ľudí trpiacich duševne a telesne, ktorí potrebujú vľúdny pohľad, slovo, pochopenie, skutok lásky. A preto, keď nás takáto situácia vyzve zaujať postoj, neváhajme zaujať postoj Ježišov, postoj naplnený láskou. Inak opačný postoj, postoj farizejov z evanjelia z nás spraví práve chorých, chorých na nedostatok lásky a porozumenia a nakoniec my sami budeme potrebovať pomoc.

A preto prajem sebe i vám odvahu a silu, aby sme boli tými prvými, ktorí vo svojom živote vždy zaujmú miesto po Ježišovom boku.

Amen.

Utorok 23. týždňa Lk 6,12-19

Postav sa s otázkou pred Pána

Poukázať na dôveru v Boha v dôležitých otázkach života

V perikope evanjelia sv. Lukáša máme možnosť sledovať nášho Pána, ako trávi modlitbou čas celej noci. Po celú noc sa rozpráva s Bohom. Prečo trávi toľko času v rozhovore so svojím Otcom? Text evanjelia nám odpovedá na túto otázku, keď poukazuje na úkon, ktorým je povolanie apoštolov. Bolo dôležité vybrať tých správnych, a preto sa Ježiš v modlitbe radí o tejto dôležitej skutočnosti so svojím Otcom. A aj ich vybral.

Táto udalosť z Ježišovho pozemského účinkovania je akýmsi návodom, ktorý môže veľmi zasiahnuť do rozhodnutí v našom živote, ovplyvniť ich správnosť a rozhodnosť s akou ich vykonáme. A že týchto dôležitých rozhodnutí, pred ktoré sme postavení počas celého života je mnoho, vie každý z nás. Určite si spomenieme, aké a koľké chvíle premýšľania, vyratúvania za a proti, chvíle pochybovania striedajúce sa s chvíľami istoty a tak dokola, čo všetko sme z tohto prežili, kým sme zaujali nejaké rozhodnutie. A či sme si boli vždy istí tým, pre čo sme sa rozhodli, či to bolo správne, alebo nie? Dnes už vieme posúdiť správnosť či nesprávnosť minulých rozhodnutí. S odstupom času je nám už možné hodnotiť tieto rozhodnutia. Avšak v živote každého jedného z nás je pred nami ešte mnoho rozhodnutí. Ale nie je rozhodnutie ako rozhodnutie a nie je dôsledok týchto rozhodnutí ako dôsledok. Každá voľba,

pred ktorú sme postavení má takú dôležitosť, aké veľké následky môže vyvolať. Ak sa rozhodujem, do ktorého obchodu pôjdem a potom zistím, že v tom druhom som mohol kúpiť liter mlieka o tridsať halierov lacnejšie, dôsledok tejto voľby nenaruší až tak veľmi rovnováhu môjho života a života tých, s ktorými ho zdieľam. Ale čo pred dôležitým, či dokonca vrcholne dôležitým zaujatím postoja k veci, pred ktorú sme postavení a musíme, ba sami sa chceme zodpovedne a čo najlepšie rozhodnúť. Školáci, teda najmä tí starší sa rozhodujete pre odbor, v ktorom budete vo svojom vzdelávaní pokračovať. Vy, starší dorast, už istotne pomýšľate na voľbu povolania, cez ktoré chcete naplniť svoj život. Tu sa vynárajú dôležité otázky, ktoré životné povolanie ma priťahuje. Manželstvo či zasvätený život? A hneď zasa pri manželstve sa natíska ďalšia otázka: Kto je ten správny partner, s ktorým chcem toto povolanie naplniť? Pri zasvätenom živote sú tiež viaceré možnosti. Kňazstvo, rehoľný život? A mnoho iných, tak dôležitých otázok. Nemáme to vôbec ľahké, ba povedal by som, že niekedy až priťažké, ak sa chceme zodpovedne a správne rozhodnúť. A tu vstupuje z evanjeliovej state obraz Ježiša, ktorý stojac tak isto pred vážnym rozhodnutím neváha stráviť celú noc v modlitbe, v rozhovore so svojím Otcom, naším Bohom. Že jeho rozhodnutie bolo správne a zapadalo presne do Božieho plánu spásy je potvrdené skutočnosťou jeho slávneho zmŕtvychvstania a Cirkvi vybudovanej na základoch, ktorými sa stali z jeho poverenia práve títo apoštoli. Nuž tak i my, bratia a sestry, neváhajme sa so svojimi otázkami postaviť pred Boha a pýtať sa. Môžeme sa pred neho postaviť v modlitbe, rozjímaní, v blízkom človeku, ktorý nám môže pri rozhodovaní pomôcť, lebo Boh účinkuje aj cez jemu verných ľudí. Je dôležité zostať pred rozhodnutím v pokojnom postoji, pýtať sa a čakať, načúvať odpovedi, ktorá sa nám iste dostaví v nejakej forme pre nás, ak budeme pozorní, zrozumiteľnej.

Dôležitosť nášho posledného cieľa, to jest spásy, života večného si od nás vyžaduje zodpovedne a podľa najlepšieho vedomia a svedomia sa rozhodnúť. O odvahu pýtať sa a trpezlivosť na odpoveď čakať prosím pre vás, a tak aj vy za mňa, aby naše rozhodnutia boli čo najsprávnejšie a pre spásu nás i našich blížnych najužitočnejšie.

Amen.

Streda 23. týždňa Lk 6,20-26

Chceš byť svätý?

Pripomenúť povolanie, ku ktorému sme všetci povolaný

Mám pre vás jednu otázku. Neviem, či ste si ju dakedy položili. Je to otázka skutočne aktuálna pre každý jeden deň nášho pozemského putovania. Chcete byť svätí? Je to veľmi krátka otázka a veľmi jednoduchá, pretože odpoveď na ňu by nás nemala stáť veľa námahy, keďže k odpovedi na túto otázku sme povolaní od krstu, kedy sme dostali povolanie k svätosti. Práve preto som presvedčený, že určite chceme byť všetci svätí. Ak by nie, tak sme sa spreneverili svojmu povolaniu. Ale, kto by sa chcel vedome spreneveriť, keď vieme, že takéto spreneverenie má v konečnom dôsledku zlé následky. A ak sa teda nechceme spreneveriť povolaniu k svätosti, znamená to, že chceme byť svätí. Byť svätým nie je ľahké, byť hriešnym ľahké je. Avšak potom, po uplynutí nášho času pozemského žitia, sami viete, ako rýchlo sa minie, potom znášať večné muky, to je už ťažko, žiť však naveky v blaženosti práve naopak, je ľahké. Preto skutočne niet čo váhať a treba sa nám rozhodnúť pre svätosť. Svätý, to nie je človek bez viny. Svätý je človek, ktorý v pokore vyzná svoju vinu pred Bohom a túži i snaží sa napriek svojej slabosti, posilňovaný však milosťou, pomocou Božou žiť čoraz dokonalejšie, aby tak dosiahol absolútnu dokonalosť, svätosť pred Božím trónom.

Keď diakon či kňaz prečíta evanjelium, v tichosti hovorí: „Slová svätého evanjelia nech zmyjú naše previnenia.“ Slová svätého evanjelia, ktoré nabáda, volá k svätosti. I v dnešnom evanjeliu počuli sme slová Krista. On práve v blahoslavenstvách poukázal všetkým na život, ktorý vedie k svätosti. Blahoslavenstvá ukazujú, čo potrebujeme, aké duchovné, vnútorné prežívanie, žeby sme boli svätí. Chudobní v duchu, hladujúci, plačúci, nenávidení pre Kristovo meno. Vy budete nasýtení, budete sa radovať, vám bude patriť nebeské kráľovstvo.

V modlitbe a dôvere vytrvať počas života v dobrom až do konca, napriek slabosti, ale v pokore pred Bohom v dobrom i zlom, bez pýchy a zloby. Keď tak žijeme a snažíme sa žiť, sme blahoslavení, svätí a Kristus nám hovorí: ***„Radujte sa a jasajte, lebo máte veľkú odmenu v nebi“*** *(Lk 6,23)*.

Amen.

Štvrtok 23. týždňa Lk 6,27-38

Milovať pravou láskou
Povzbudiť veriacich k obetavej láske

„Keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás je dokonalá“ *(1Jn 4,12).*

Toto sú slová z verša pred evanjeliom. A v čítaní z listu sv. apoštola Pavla odzneli slová: ***„Ale nad toto všetko majte lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti“*** *(Kol 3,14)*. Do tretice odzneli slová o láske z úst samotného Krista, ako sme počuli v úryvku z Lukášovho evanjelia.

V dnešnej dobe sa hovorí a píše veľa o láske. No položme si otázku: O akej láske dnes počuť zo všetkých strán? O láske k človeku? Áno, aj o tej. O čom však počuť ešte častejšie, keď sa hovorí o láske? Veľmi často počuť o láske k peniazom, autám, domu, k záľubám, k televíznym seriálom, dobrému jedlu a tak ďalej. Možno by sa niekto spýtal či je láska k týmto veciam zlá. Určite zlá nie je, pravda za určitých podmienok. O ktoré podmienky sa jedná? O dve. Láska k týmto materiálnym veciam nesmie prevýšiť lásku k Bohu. A nie menej dôležitá je druhá podmienka. Tá hovorí, že láska k materiálnym veciam nemôže prevýšiť lásku k ľuďom. A keď sa teraz v zornom uhle týchto dvoch podmienok pozrieme na lásku, ako dnes o nej počuť a ako sa aj mnohokrát predstavuje sťaby v reklame, môžeme hodnotiť, aká láska sa v dnešnej dobe preferuje, aká láska sa žije. A tak vo vzťahu k peniazom väčšinou vidno vo svete mamonárstvo, vlastný prospech pre seba. K veciam ako auto, dom, biznis sa láska k nim mnohokrát javí ako túžba vyniknúť nad ostatných. Niekedy doslova neviazanosť na televízne seriály a mnohé iné zábavky, ktoré ani nemusia byť zlé, a ktorým podriaďujeme dôležitejšie skutočnosti sa prejavuje často iba ako záujem o seba a nezáujem pre potreby druhých. A mohli by sme pokračovať ďalej mnohými inými láskami, všelijako pokrivenými. Kde je teda problém doby? Tento problém charakterizovaný týmito pochybnými láskami je sebaláska, je teda v nás samých. Sebaláska nás kvári a spôsobuje toľko rán vo svete. Ľudia príliš často povyšujú materiálne veci nad Boha i človeka. Tu je koreň egoizmu, neochoty pomôcť, obetovať sa. My sami predsa mnohokrát pociťujeme túto neochotu, túto zahľadenosť do seba a nezáujem o potreby druhých, keď treba pomôcť. A ak Kristus hovorí: ***„Ako chcete, aby ľudia robili vám, tak robte aj vy im“*** *(Lk 6,31)*, hovorí, že ak niekto obetoval čas, námahu a niekedy i imanie, aby nám pomohol, nemáme váhať a máme urobiť to isté preň, keď to od nás potrebuje. Poznali to už naši predkovia. O tom svedčí aj staré známe porekadlo: „Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva“. Ako Ty mne, tak i ja tebe. Keď si Ty pomohol mne, pomôžem aj ja Tebe a obetujem čas, námahu, a keď treba aj imanie. Kristus ešte ďalej hovorí: Ak robíte dobre tým,

čo vám dobre robia, akúže máte zásluhu? Veď to isté robia aj hriešnici. Ale milujte svojich nepriateľov, dobre robte a nič za to nečakajte. Tak bude vaša odmena veľká a budete synmi Najvyššieho, lebo on je dobrý aj k nevďačným a zlým *(Porov. Lk 6,33-35)*. Kristus predstavuje ešte dokonalejší stupeň lásky. A tak už nie niečo za niečo, už nie porekadlá: „Ako sa do hory volá....., ale obetujte a nič nežiadajte.“ Svet sa dá zmeniť k lepšiemu iba takto. Inak to bude iba obyčajná vypočítavosť, ktorá má blízko k prospechárstvu pre seba a neochote podriadiť lásku k materiálnym veciam láske k človeku Bohu. Iba láska, ktorá dáva a nič nepýta prinesie ovocie každému už aj tu na zemi, avšak o to viac vo večnom živote. To je tá láska, o ktorej Pavol apoštol hovorí, že nikdy nepominie, láska ktorá je trpezlivá, dobrotivá, nezávidí, nevypína sa, nie je sebecká *(Porov. 1Kor 13,4–14)*.

Takúto lásku vyprosujem pre vás i pre seba, aby sme Boha a človeka milovali viac ako všetko ostatné, aby už nebolo neochoty obetovať, keď treba, to čo je milé a bez váhania takéto obety prinášať, aby svet ozdravel aj pomocou takéhoto nášho svedectva lásky, kvôli ktorej Kristus obetoval seba samého.

Amen.

Piatok 23. týždňa Lk 6,39-42

V pokore a láske sa navzájom sprevádzajme

Poukázať na pokoru a lásku vo vzťahoch

Predpokladám, že poznáte porekadlo: „Zlodej kričí – chyťte zlodeja.“ Aká múdrosť sa v tejto vete skrýva? „Zlodej kričí – chyťte zlodeja.“ Zaváňa to nejakým farizejstvom, nemyslíte?

Kristus v dnešnom evanjeliu hovorí: ***„Ako môžeš povedať svojmu bratovi: Brat môj, dovoľ, vyberiem ti smietku, čo máš v oku;, keď vo vlastnom oku brvno nevidíš? Pokrytec, vyhoď najprv brvno z vlastného oka“*** *(Lk 6,42)*.

My sa na ceste do Božieho kráľovstva musíme navzájom sprevádzať. K tomuto sprevádzaniu aj napomínať jeden druhého, keď robíme chyby, ktoré by nás mohli o večný život pripraviť. Avšak takéto napomínanie sa musí uskutočňovať v láske a pokore. No či je prejavom lásky a pokory, keď niekomu vyčítam hrubo a bez citu mysliac si o sebe a vyvyšujúc sa, že som lepší, keď vyčítam, že ty si pijan, zlodej, neznaboh, lebo pravidelne nechodíš do kostola, neschopný, lebo máločo sa Ti podarí urobiť dobre? Niekto povie, že v tomto všetkom je skutočne lepší a môže mať pravdu. Ale tu sa natískajú ďalšie otázky. Ak niekoho upozorňuješ, že je alkoholik, rob to s pokorou a láskou, lebo koľko

je vecí, na ktorých si ty závislý. Televízor, šport, autá a tak ďalej. A ak sa chystáš niekoho upozorniť na nepravidelné navštevovanie kostola a prijímanie sviatostí, spýtaj sa najskôr seba samého, ako si bol a si na tom Ty, koľkokrát si nehodne prijal sviatosti a koľkokrát si bol nepozorný na svätej omši. Keď si toto s pokorou uvedomíš, budeš iste napomínať s láskou. A jedine napomenutie s láskou v pokore lieči neduhy slabých. Povýšenectvo sa nevyznačuje láskou. No srdcia sú vždy priťahované iba láskou. Nuž teda, ako by sme mohli liečiť, keby sme sa správali pri napomínaní povýšene, bez lásky a pokory. Choré srdce by nemalo čo pritiahnuť a ostalo by na tom rovnako, ba možno ešte horšie. Kristus sa pýta:

„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata a vo vlastnom oku brvno nezbadáš " *(Lk 6,41)*?

Pozrime sa najprv na seba, svoje rany a spoznáme choroby, ktoré ich spôsobili a spôsobujú. Tak jedine spoznáme choroby, ktoré spôsobujú rany aj u našich blížnych, tak jedine budeme vedieť pochopiť situáciu, v ktorej sa blížny nachádza a nášmu napomenutiu nebude chýbať láska a pokora. Potom budeme môcť vidieť aj liek na jeho chorobu, ako Kristus hovorí: Keď vyhodíš brvno zo svojho oka, potom budeš môcť vybrať smietku, čo je v oku tvojho brata *(Porov. Lk 6,42)*. A keby niekto povedal, že napomenúť by sme mohli jedine vtedy, keď budeme sami bez jedinej chyby, absolútne dokonalí, nič nepochopil. Absolútne dokonalí budeme až vo večnom živote. Ale na našej pozemskej púti sa naša dokonalosť prejavuje tým, že sme si vedomí svojich vlastných chýb a snažíme sa zo všetkých síl, niekedy úspešnejšie, niekedy menej, predsa však proti nim bojovať. A tento prejav našej dokonalosti sa vyznačuje pokorou a láskou. Pokorou a láskou, ktorými napomíname nie pre vlastné vyzdvihnutie, akí sme my v tom, či onom dobrí, ale napomíname pre spásu našu a oslavu Boha. V tomto nech je nám vzorom aj sv. apoštol Pavol, ktorého veľké slová, plné pokory a lásky, sme počuli v čítaní z jeho listu Timotejovi. On, ktorý vtedy a skrze slovo, ktoré sa zachovalo, až podnes všetkých napomína pre spásu, on sám o sebe hovorí: ***„Ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristovi Ježišovi, nášmu Pánovi, že ma uznal za verného a zveril mi službu, hoci som bol predtým rúhač, prenasledovateľ a násilník"*** *(1Tim 1,12– 13)*.

Tak aj my, vo vedomí svojej vlastnej slabosti napomínajme slabých. Lebo povýšenec je sám chorý. A či môže chorý liečiť chorého? Či môže slepý viesť slepého? Nepadnú obaja do jamy *(Porov. Lk 6,39)*? Najprv vyberme brvno z vlastného oka a až potom budeme môcť viesť tých, ktorí sú ešte vo tme. Amen.

Sobota 23. týždňa Lk 6,43-49

Dobrý strom – dobré ovocie

Pripomenúť ovocie dobrých skutkov pre svedectvo o spáse

„Nie je dobrý strom, ktorý rodí zlé ovocie, ako nie je zlý strom, ktorý rodí dobré ovocie“ *(Lk 6,43).*

Slová, ktoré odzneli v dnešnom evanjeliu. A zasa v liste Pavla apoštola sme počuli: ***„Kristus Ježiš prišiel na svet zachrániť hriešnikov“*** *(1Tim 1,15).*

Úryvky zo Svätého písma sa úzko dotýkajú každého z nás, každého kresťana. Kristus prišiel na svet, aby ustanovil poriadok, aby z nás zmyl vinu dedičného hriechu. A tak sme v krste boli vštepení k účasti na živote Najsvätejšej Trojice. Kristus sa obetoval, ale ovocie jeho obety za nás bolo a je i bude nesmierne. A od krstu sme povolaní ovocie jeho obety rozširovať a zveľaďovať vo svete. A ako povolaní máme prvý prísľub na užívanie tohto ovocia tu i vo večnosti. Ale ako povolaní máme i povinnosť, a to povinnosť prinášať našimi skutkami ovocie pre spásu svoju i tých, medzi ktorými žijeme.

Čo náš život? Ovocie našich skutkov. Keď počujeme, že nie je dobrý strom, ktorý prináša zlé, počujeme, že je zlý. A zlý prináša zlé ovocie. Komu také ovocie poslúži? A keď niekto zbadá, že takých, zlé ovocie prinášajúcich je viac, možno sa už nebude obťažovať aby vkročil ďalej, ale zďaleka taký sad obíde. Nuž a čo potom s takým, ktorý prináša zlé ovocie a nepriťahuje nikoho, aby ochutnal z ovocia ovocného sadu večnosti. My by sme taký strom ihneď vyrúbali, aby už viac neodpudzoval. Ktovie, čo by urobil Boh, či by konal hneď tak tvrdo, lebo on je milosrdný a vždy dá príležitosť k náprave. Ale treba mať na pamäti Kristove slová: ***„Každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie vytnú a hodia do ohňa“*** *(Mt 7,19).* Na druhej strane však počujeme, že nie je zlý, kto prináša dobré ovocie. Komu poslúži dobré ovocie? Všetkým, ktorí ho zbadajú a zatúžia zostať v sade, ktorý ponúka také dobré ovocie. Sami by sme taký strom nevyťali a nehodili do ohňa. Nuž, dnešné evanjelium hovorí o našom živote, o tom ako máme nasledovať Pána svojím životom, aby sme sami za ním kráčali do večnej slávy a iných k nemu príkladom svojich skutkov priblížili. Každá duša, ktorej príkladom svojho života ukážeme Krista, aby po ňom zatúžila, každá takáto duša bude dobrým ovocím našich skutkov vo večnom živote.

A preto i teraz obetujme za seba navzájom túto obetu Eucharistie a prosme Pána o pomoc, aby bolo v našom živote čoraz viac, ktorých dobré ovocie nepominie nikdy ako ani strom, každý jeden z nás, ktorý dobré ovocie priniesol. Lebo pravda je taká, že ovocie dobrých skutkov neprinášame len preň samé, nekonáme dobro samoúčelne, ale pre svoju spásu a spásu našich blížnych a oslavu toho, ktorý nás v krste k účasti na poslaní plánu spásy povolal.

Amen.

Pondelok 24. týždňa Lk 7,1-10

Pane, nie som hoden...

Poukázať na to, že pokora je základom viery[121]

V živote rozoznávame dva druhy viery a z týchto dvoch druhov viery zároveň aj dva druhy veriacich ľudí.
Sú ľudia, ktorí sa narodili vo viere, ktorí sú k nej vychovávaní od malička, poznajú všetky pravdy viery a niekedy poznajú ešte lepšie predpisy. Ich život viery sa vyznačuje hlavne dodržiavaním vonkajších predpisov a toto aj patrične prejavujú navonok.

Na adresu stotníka hovorí Ježiš: ***„Ani v Izraeli som nenašiel takú vieru“*** *(Lk 7,9)*.

Predstaviteľmi viery navonok boli farizeji, znalci židovského zákona, ale nájdu sa aj novodobí farizeji v našej dobe medzi nami. Toto je prvý druh. Do druhého patria ľudia, ktorí konajú skutky viery, skutky spravodlivých. Ľudia, ktorí dokážu a vedia prejaviť svoju vieru v kritických situáciách. Ktorí poznajú pravdy viery, poznajú predpisy, ale poznajú aj ich aplikáciu pre každodenný život, pre životné situácie. Do tejto skupiny môžeme zaradiť stotníka z dnešného evanjelia. Hoci nepozná teóriu viery, napriek tomu, že sa jeho život pohybuje po iných chodníkoch, cestách, on prosí Ježiša. No prosí nie za seba, ale za svojho sluhu, ktorý je na smrť chorý. Stará sa o zdravie obyčajného sluhu, čo je v rozpore s pohanskou tradíciou. Keby sme to povedali ináč, láska k blížnemu v praxi. Verí, že Ježiš vyslyší jeho prosbu a uzdraví jeho sluhu.

Viera jedných sa prejavuje zvyklosťou, vonkajším rituálom, ale hlavne pýchou! Kým druhí veria s pokorou. Ježiš po vykonaní zázračného skutku, pred zástupom chváli vieru stotníka, vyzdvihuje ju nad celý Izrael: ***„Ani v Izraeli som nenašiel takú vieru“*** *(Lk 7,9)*.

Všetky Ježišove zázračné skutky boli prejavom srdca plného lásky a milosrdenstva. Veď nikdy nevykonal nejaký skutok, ktorý by bol niekoho ranil a tiež nikdy ich nekonal pre vlastný zisk. Aj týmto skutkom telesného milosrdenstva prispieva na duševný rast stotníka v pomaly sa rodiacej viere.

A aká je naša viera, drahí bratia a sestry? Ktorému druhu sa podobá? Ježiš aj nás v tento deň vyzýva, aby sme sa zamysleli, aby sme pouvažovali nad našou vierou. Aká je, ako sa prejavuje! Aj my mnohí sme vychovávaní vo viere v Boha už od narodenia. Poznáme alebo by sme mali poznať všetky pravdy viery, ale poznáme aj predpisy. Podobá sa viere farizejov? Ktorá bola v mnohom založená iba na zvyklosťou a dodržiavaním, niekedy až prehnaným, všetkých predpisov.

[121] Porov.: KATRENČÍK, M.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Alebo je to viera pokorného stotníka? Viera, ktorá sa prejavuje hlavne skutkami spravodlivých. Viera, ktorá sa vyznačuje pokorou. Pokorou, ktorá otvára srdcia ľudí, aby mohol vstúpiť Ten, ktorý má moc uzdraviť. Pokora, čnosť, ktorá uznáva závislosť na Bohu a hodnotí schopnosti človeka a zásluhy len podľa tejto závislosti. Všetci svätí boli odetí do čnosti pokory. A všetci vynikajúci a veľkí ľudia, či už z oblasti vedy, alebo umenia, boli spravidla ľudia hlboko pokorní. Ale veľmi hlbokú jednotu medzi vierou a pokorou nachádzame u tej, ktorá bola jediná hodná toho, aby sa stala matkou Spasiteľa, u Panny Márie. Obracajme sa preto k nej o pomoc, aby nás naučila rásť v čnosti pokory, na ktorej si viera buduje neotrasiteľné základy.

Prijmime preto aj dnešnú výzvu Ježiša Krista, ktorú nám adresuje v dnešnom evanjeliu, pokora je základnou podmienkou viery.

Amen.

Utorok 24. týždňa Lk 7,11-17

Vzkriesenie z duchovnej smrti prostredníctvom sviatosti zmierenia

Povzbudiť veriacich k pristupovaniu k sviatosti zmierenia, v ktorej zakúsime veľké Božie milosrdenstvo

Stretli ste už na ulici mŕtveho človeka? A koľkých. Každý ťažký hriech robí dušu mŕtvou.

Keď sa Ježiš priblížil k mestečku Naim ***„práve vynášali mŕtveho. Bol to jediný syn matky a tá bola vdova*** *(Lk 7,12)*.

V dnešnom evanjeliu Ježiš zjavil svetu, zástupu, ktorý bol okolo neho znova svoju veľkú moc, božskú moc kriesiť mŕtvych k životu. Zľutoval sa nad matkou, ktorá odprevádzala na poslednej ceste svojho syna. Ježiš pri stretnutí s nešťastím a utrpením, nikdy neprechádzal nevšímavo. Jeho ľudské srdce napĺňal súcit. Aj teraz, mu bolo ľúto matky vdovy, preto pristúpil a dotkol sa már a vrátil ustarostenej strateného syna. A všetkých prítomných sa zmocnila hlboká bázeň z Ježišovej moci.

V obraze ustarostenej matky, drahí bratia a sestry, môžeme vidieť obraz Cirkvi a v mŕtvom synovi môžeme zas vidieť strateného syna alebo stratenú dcéru Cirkvi. Stratených pádom do hriechu, tých, ktorí nezomreli telesne, ale zomreli duchovne, práve pádom do hriechu. Cirkev, ako starostlivá matka je vždy ustarostená a smutná, keď jej dieťa zomrie duchovnou smrťou, vždy keď padne do osídiel diabla. Hriech je postavenie sa do pozície proti Bohu a jeho príkazom. Je to prestúpenie zákona lásky. Boh nás všetkých stvoril z lásky,

pozýva nás do plného spoločenstva s ním, do spoločenstva, v ktorom vládne opravdivá láska. No človek nechce prijať toto krásne pozvanie od svojho Stvoriteľa. Miesto pozvania k láske vyberá si pozvanie k zatrateniu, k ničote. Často padá, padá do priepasti svojej pýchy, samoľúbosti.

Kristus aj nás prebúdza k životu, k životu s spoločenstve s ním. Vždy keď duchovne zomrieme pádom do hriechu, ponúka nám návrat k životu prostredníctvom sviatosti zmierenia. Zveril ju Cirkvi, ktorá jej prostredníctvom, vďaka milosrdnému pôsobeniu Krista, znovu získava svoje deti. Cirkev ako matka vo svojej bolesti, sa prihovára za každé svoje dieťa, ako by to robila vdova pre svoje jediné dieťa. Prejavuje milosrdenstvo vtedy, keď privádza ľudí k prameňom Spasiteľovho milosrdenstva, ktoré je nesmierne, ktoré ona opatruje a rozdáva. Vo sviatosti zmierenia, kajúcnik, obťažený ťažkými hriechmi, zakusuje milosrdenstvo, vlastne tú veľkú lásku Boha, ktorá je neporovnateľne silnejšia ako hriech. Tak, ako Ježiš stretol pri svojej ceste do mesta Naim mŕtveho, tak aj nás chce stretnúť vo sviatosti zmierenia, kde nás chce, túži vzkriesiť z našej duchovnej smrti a vrátiť do náručia matky Cirkvi.

Prijmime dnešnú výzvu Ježiša Krista, nechajme pôsobiť jeho božskú moc, keď nás chce vo sviatosti zmierenia vzkriesiť z našej duchovnej smrti.

Amen.

Streda 24. týždňa Lk 7,31-35

Dar reči, slova

Upozorniť veriacich na vzácny dar od Boha, na dar slova, reči

Každý z nás dostal popri iných daroch od Boha, aj dar reči, dar slova. Slovo, ako také má veľkú silu, veľkú váhu, tak v dnešnej spoločnosti, ako aj v časoch Ježiša Krista.

V evanjeliu Ježiš pripodobňuje všetkých tých, ale hlavne farizejov a zákonníkov, ktorí hlavne prekrúcali jeho slová, jeho náuku, učenie, k hrajúcim sa deťom na ulici. Ktoré pokrikujú jedno na druhé: ***„Pískali sme vám, a netancovali ste; nariekali sme, a neplakali ste“*** *(Lk 7,32b)*.

Prečo použil Ježiš práve takéto slová na farizejov a zákonníkov? Farizeji a zákonníci ako predstavitelia národa mali určitú moc, verejná mienka sa točila okolo nich, pridržala sa ich názorov. Kritizovali Ježiša, že sa vydáva za Mesiáša. Nedokázali však odhaliť múdrosť, ktorá sa im v ňom zjavila, ktorá sa im zjavovala každý deň v jeho slovách, jeho náuke. Namiesto chválospevu na dlho očakávaného Mesiáša, radosti, že je už konečne medzi nimi; vzniesli na Ježiša

ostrú nepravú kritiku, zlorečia mu, prekrúcajú všetky jeho slová, falošne vykladajú jeho skutky. Zneužívajú dar od Boha, svoju reč na šírenie zla, o Ježišovi.

Pribehol raz niekto rozčúlený k Sokratovi: "Počuj, musím ti niečo veľmi dôležité porozprávať. Predstav si, tvoj priateľ..." "Počkaj!" zarazil ho filozof, "preosial si to, čo mi chceš porozprávať, cez tri sitá?" "Akými tromi sitami?" čudoval sa ten druhý. "Áno, priateľ, tromi sitami je treba preosiať to, čo chceme niekomu vyrozprávať. To prvé sito je pravda. Preskúmal si všetko, čo mi chceš povedať, či je to pravda?" "To nie, ale počul som o tom rozprávať." "Tak, tak. Iste si tú správu preosial na druhom site. Tým je dobrota. Je to, čím ma chceš oboznámiť, aspoň dobré, keď sa nedá dokázať, že je to pravda?" "Nie, to nie, naopak, je to niečo zlé." "Tak vidíš," povedal Sokrates, "možno sa bude tvoja správa hodiť na tretie sito. Je to aspoň nutné?" "Nutné to práve nie je, ale..." "Priateľ," povedal filozof s úsmevom, "keď tvoja správa nie je ani pravdivá, ani dobrá, ani nutná, tak ju nepotrebujem počuť, pochovaj ju vo svojom srdci."

Slovo, drahí bratia a sestry, je vzácny dar, ktorý pochádza od Stvoriteľa, z jeho rúk a mal by sa preto používať na jeho slávu a zároveň na konanie dobra voči našim blížnym. Nemalo by sa zneužiť, aby sa ním škodilo. Naša reč by mala a má byť jedine v službe dobra: potešovať trpiacich, poúčať nevedomých a blúdiacich, povzbudzovať slabých... Naše slová nech vždy navádzajú našich blížnych na cestu radosti, pokoja.

Sv. Josemaría Escrivá vo svojej knihe Cesta o reči, slove píše toto: „Reč je jedným z najvzácnejších talentov, ktoré človek dostal od Boha, najkrajší dar slúžiaci na vyjadrenie vznešených myšlienok lásky a priateľstva voči Pánovi a jeho stvoreniam“ *(Cesta, 447)*.

Amen.

Štvrtok 24. týždňa Lk 7,36-50

Hriešnik pri Spasiteľových nohách

Poukázať veriacim na to, že jedine u Krista, pri jeho nohách, nájdeme pokoj a odpustenie hriechov

Kľačali ste už pred Ježišom na kolenách? Prečo?

„V meste bola istá žena, hriešnica. Keď sa dozvedela, že Kristus je hosťom vo farizejovom dome, priniesla alabastrovú nádobu s voňavým olejom, s plačom pristúpila zozadu k jeho nohám, začala mu slzami máčať nohy a

utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom“ *(Lk 7,37-38).*

Kristus prichádza k istému farizejovi na hostinu, kde bolo všetko pripravené. No nik mu nepodal vodu na nohy, nik mu nedal bozk pokoja iba jediná jedna osoba, a to hriešna žena, ktorá padá k jeho nohám, umýva mu ich a utiera.

Ľudia našich dní sú známi tým, že si vedia so všetkým poradiť. Vedia si všetko tak zariadiť, aby všetko išlo ako po masle. Pripravia peknú hostinu, zariadia vynikajúco a moderne svoj dom, kanceláriu. Zorganizujú krásnu dovolenku. No predsa, so všetkým si vieme poradiť, iba s jednou jedinou vecou, skutočnosťou nie. A tou je hriech! Čo vlastne s ním? Kam ho umiestniť, aby nám neprekážal v našom živote? Kam ho odložiť, aby nás viac netrápil? Hľadáme vhodné miesto, ale nemôžeme ho nájsť? Kto z nás čo sme tu, by sa odvážil povedať svojmu susedovi: Daj mi tvoj hriech, ja si ho vezmem na svoje plecia, aby si sa viac netrápil! Kto z nás je toho schopný?

A predsa je tu niekto, kto to urobí, kto to dokonca urobí z lásky k nám, lebo nás nekonečne miluje! Je to Ježiš. On zjavuje svoje posolstvo o milosrdnom Bohu Otcovi, ktorý volá každého hriešnika. V Ježišovi sa hriešny človek stretáva s milujúcim a odpúšťajúcim Bohom Otcom. Ako kajúca hriešnica, ktorá padá pred Ježišom a slzami mu zmáča nohy a svojimi vlasmi mu ich poutiera. Ona uverila, že Kristus je Spasiteľ, záchranca od hriechu a smrti. Úprimná viera ožila v jej srdci, nádej ju priviedla k jeho nohám. Láska naplno ožila v jej srdci. Našla toho, ktorý zobral jej hriechy na seba, vzal ich na svoje plecia z lásky, vzal ich do svojich rán, kde budú navždy pochované. Žena si k nemu kľaká ako hriešnica, ale vstáva ako dcéra samého Boha.

Hriešna žena ale ešte stále kľačí pri Ježišových nohách, máča ich slzami a utiera vlasmi. Je to putujúca Cirkev so svojimi hriešnymi údmi. Pri každej svätej omši vyznávame svoju hriešnosť, ale kľačíme pri Ježišových nohách so slzami ľútosti a nádeje?

Poučme sa aj my a prichádzajme k Ježišovi s veľkou vierou, hlbokou pokorou, so skrúšeným srdcom. Padnime k jeho nohám so slzami ľútosti a nádeje; on nás vždy prijme a zjaví nám veľkú lásku milosrdného Boha Otca a udelí nám pokoj.

Amen.

Piatok 24. týždňa Lk 8,1-3

Nasledovať Krista tak verne ako ženy z evanjelia

Vyzvať veriacich k nasledovaniu Krista, vo všetkých okamihoch svojho pozemského života, tak verne ako ženy, spomínané v evanjeliu

Prečo býva v kostole na svätých omšiach viac žien ako mužov?

Ježiša počas verejného účinkovania sprevádzali aj ***„niektoré ženy“*** *(Lk 8,2).*

Ježiša skoro vždy sprevádzali učeníci, hlavne dvanásti, ale okrem nich aj niektoré ženy, ktoré im pomáhali. Z evanjelia sa dozvedáme, že tieto ženy boli spolu s Máriou a Jánom pri kríži. Stáli verne pri svojom majstrovi. Nachádzajú sa aj pri snímaní Ježišovho mŕtveho tela z kríža, pomáhajú uložiť jeho sväté telo do kamenného hrobu. Posluhujú mu až po hrob. Ježiš však k nim nezostáva ľahostajný. On sa im za túto vernosť odmeňuje tým, že po svojom slávnom zmŕtvychvstaní sa im zjavuje ako prvým. Ostávajú verné až do poslednej chvíle, ale nielen dovtedy, ale sú mu verné navždy. Ony sú pre nás veľkým vzorom; popri jeho matke, svätých; nasledovať Krista pri všetkých udalostiach nášho pozemského života, nasledovať ho vo chvíľach radosti, smútku, ale aj veľkej bolesti.

Byť Kristovým učeníkom znamená nielen počúvať jeho slovo, ale toto slovo aj verne zachovávať a žiť podľa neho. Znamená to nasledovať Ho v každej situácii svojho života. Tak, ako ženy z dnešného evanjelia, nasledovať Ježiša a posluhovať mu, v našich blížnych. Doma vo svojich rodinách, rodičia svojim deťom starostlivosťou, dobrou a príkladnou výchovou. V zamestnaniach medzi spolupracovníkmi ako verní učeníci jeho zákona.

Sprevádzať ho na jeho krížovej ceste, v podobe našich blízkych, ktorí sú chorí, bezvládni, odkázaní na našu pomoc, či už duchovnú, alebo materiálnu. Posluhovať im skutkami telesného a duchovného milosrdenstva. Stáť spolu s ním verne pod krížom, pri nešťastiach, ktoré nás postihnú, pri bolestiach a smútkoch, ktoré budú prežívať naši najbližší. Odprevádzať Ježiša pri kladení jeho tela do hrobu, v obrazoch našich blížnych, ktorí už skončili svoju pozemské putovanie. Za toto verné nasledovanie sa aj nám Ježiš bohato odmení, uvidíme ho v našej nebeskej vlasti, uvidíme ho osláveného ako víťaza nad smrťou, ako Pána života a smrti.

Na talianskom fronte za vojny dal dôstojník povel k útoku volajúc: Avanti! Sám vyskočil zo svojho zákopu a bežal k nepriateľským pozíciám v domnienke, že vojaci vidiac jeho príklad ho budú nasledovať. Ale oni zostali v úkrytoch, všetci mu tlieskali a volali: Bravó! Bravissimo!

Takýmito vojakmi, ale my kresťania nemáme a pevne verím, že ani nechceme byť. Keď sme ozdobení znakmi Kristových vojakov, nezostávajme v zákopoch svojho pohodlia a v úkryte svojej sebalásky, ale verne bojujme, nasledujme svojho vodcu, svojho Pána.

Amen.

Sobota 24. týždňa Lk 8,4-15

Nová pôda ľudského srdca

Povzbudiť veriacich, aby sa ich srdcia stali úrodnými pôdami na prijatie Božieho Slova, aby Ono v nich prinášalo hojnú úrodu

Máme zdravé srdcia? Snáď nás nebolia. A máme otvorené srdcia pre Krista?

Práve sme si vypočuli úryvok z evanjelia; kde sám Ježiš sa k nám prihovára: ***„Rozsievač vyšiel siať semeno“*** *(Lk 8,5).*

Ježiš vysvetľuje apoštolom postoj poslucháčov k počutému Božiemu slovu. Používa obrazy pôdy, na zobrazenie kategórii ľudí. Kraj cesty, skalnatá pôda, tŕnie a dobrá pôda, štyri kategórie poslucháčov. Štyri rôzne skupiny tých, ktorí rozdielne odpovedajú na počuté Slovo, odlišným spôsobom sa k nemu postavia.

Boh k nám hovorí vo svojom slove, pri každom čítaní Svätého písma. Mnohí z nás čítajú Písmo, pozorne ho počúvame pri svätej omši; ale aký je náš postoj k počutému, prečítanému Božiemu slovu? Prečo sa niekedy od nás toto Slovo odráža a padá niekde inde? Prečo nás niekedy nadchne iba na určitý, niekedy až krátky čas, a potom zmizne bez stopy? Čo v nás udúša toto Božie slovo?

Dnešný človek je ohrozený zo všetkých strán. V mnohých prípadoch sú to starosti, ktoré však človek nerieši, nerozvíja v spolupráci s Bohom, ale sa s nimi uzatvára do komory svojho srdca. Bohatstvo, v ktorom mnohí z nás hľadajú falošnú istotu a klamlivé šťastie. Túžba za kariérou a dobrým postavením, žiadostivosť po pôžitku. Toto všetko ničí, dusí, spaľuje náš vzťah k Bohu. Toto všetko robí neschopným naše srdce prijať Božie slovo.

Hľadať Ježiša znamená kráčať v jeho šľapajach, nech by už viedli kamkoľvek, nech by už bola cesta hladká a ľahká, alebo strmá a namáhavá. Kráčať za Ježišom si však vyžaduje počúvať jeho Slovo a toto Slovo aj uskutočňovať vo svojom živote, za každých okolností. Na to však potrebujeme účinné prostriedky a tie nám môže ponúknuť iba Boh, nikdy nie tento svet. Ježiš

nám ako pomoc ponúka začať znovu a znovu s pokorou, vrúcnou modlitbou a obetou, aby milosť Božieho slova priniesla v srdci, duši človeka hojné ovocie.

Modlitba a obeta sú vhodné prostriedky, ktoré vhodne pripravia dušu človeka na prijatie Božieho zrna, ktoré hospodár rozsieva. Bez týchto prostriedkov je náš život neplodným, neprináša nijaké dobré ovocie, je ako vyschnutý figovník, ktorý je súci už iba na vyťatie a hodenie do ohňa.

Všetci ľudia sú schopní priniesť hojnú úrodu; pravda iba za predpokladu, že pôda ich srdca je kvalitne pripravená, že je dobrá, úrodná, schopná prijať Božie zrno; bez ohľadu na minulosť. Boh, ako dobrý rozsievač vždy seje zrno svojej milosti. Účinnosť závisí len a len na pripravenosti pôdy prijať ho. Pôda srdca musí byť taká, aby sa zrno Božej milosti dobre uchytilo, aby ho nespálilo slnko vášní, aby ho vietor diablových nástrah neuchytil a neodvial.

Staňme sa teda, drahí bratia a sestry, tými, ktorí počúvajú Božie Slovo, zachovávajú ho v dobrom a šľachetnom srdci a s vytrvalosťou prinášajú úrodu.

Amen.

Pondelok 25. týždňa Lk 8,16-18

Neutajené kresťanstvo

Vydávať verejne svedectvo viery[122]

Určite sme zažili situáciu, keď večer v byte náhle vypnú elektrický prúd. Všade tma, všetko stíchne. Malé deti dostávajú strach. Aká radosť, keď zapálime sviecu, ktorá ožiari tmu. Všetko sa rozprúdi, ožije reč i pohyb. V tme nikto z nás nepochybuje o potrebe a užitočnosti horiacej sviece. Je viac ako logické, že sviecu nepostavíme pod posteľ, ale, že ju umiestnime tak, aby osvecovala, čo najväčší priestor.

My kresťania máme byť svetlom sveta. Máme svietiť svojím dobrým príkladom, skutkami, evanjeliovými postojmi.

Pán Ježiš nám v evanjeliu pripomína, že viera v neho a vzťah k nemu nie je niečo výsostne súkromné, skryté a utajené. Úprimný vzťah s Bohom sa musí nutne prejaviť aj navonok v našom konaní a správaní. ***„Nič nie je také utajené, aby nevyšlo najavo...“*** *(Lk 8,17)*.

Nie je možné, aby sa niekto nábožne modlil, prijímal sviatosti, zúčastňoval sa liturgie a neprejavovalo by sa to v jeho živote.

Ak, by to tak bolo podobali by sme sa človeku, ktorý v tme nepostaví sviecu na svietnik, ale pod posteľ.

[122] Porov.: KNÁPIK, F.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Chybou nás kresťanov je, že sme svoju vieru zredukovali na nedeľný príkaz zúčastniť sa na svätej omši a dvakrát do roka prijať sviatosti. S plnením týchto povinnosti naše kresťanstvo končí. Mimo kostola a na verejnosti sa často správame ako neveriaci. Pokladáme sa síce za veriacich, ale naše konanie prezrádza plytký a povrchný vzťah ku Kristovi a jeho Cirkvi. Skutočne, opravdivo žitá viera je nevyhnutne spojená so svedectvom.

Naše kresťanstvo musí mať aj vonkajší prejav. Nemôžeme sa ukryť, uzatvoriť za kostolné dvere, obmedziť len na liturgické prejavy. Akou mierou sa budeme snažiť žiť podľa Kristovho evanjelia, v takej miere sa bude radostná zvesť šíriť a ohlasovať v našom okolí. Čím viac si budeme budovať osobný vzťah s Kristom, tým viac aj to skryté, osobné, čo prežívame s Ježišom sa bude dostávať na verejnosť.

Je to jediný účinný spôsob, ako robiť dnešný svet lepším a kresťanskejším. Neexistuje iná cesta, ako dostať Kristovu blahozvesť do myslenia a správania ľudí.

Prosme pri svätej omši o milosť, aby sme sa snažili o pravý a skutočný vzťah s Kristom, ktorý sa prejaví aj v našom živote, v prostredí, ktorom žijeme. „Lebo nič nie je skryté, čo by sa neprezvedelo a nedostalo na verejnosť."

Amen.

Utorok 25. týždňa Lk 8,19-20

Mať vzťah k Ježišovi

Vzťah s Ježišom je výhodným

Možno sme zažili situáciu, keď sme potrebovali niečo súrne vybaviť a na úrade bolo veľa ľudí. V rade čakajúcich vládlo napätie a nervozita. Zrazu sa pri okienku, alebo vo dverách objavil náš príbuzný. Milo sa na nás usmial, kývol na nás a za niekoľko minút bola vec vybavená a my sme ušetrili aj hodinové čakanie.

Je dobré mať všade známych a príbuzných. Protekcia je zaručená. Ide to oveľa ľahšie a rýchlejšie.

Pán Ježiš ponúka podobnú výhodnú známosť. Pozýva nás do svojej rodiny. Prijíma nás za svojich bratov a sestry. Stanovuje si len jednu podmienku: ***„Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho"*** *(Lk 8,21)*.

Počúvanie a uskutočňovanie Božieho slova je vstupenkou do Kristovej rodiny. Len životom podľa Božieho slova môžeme vstúpiť do vzťahu s Kristom.

Keď každý deň venujem aspoň štvrťhodinku čítaniu a uvažovaniu nad Svätým písmom, náš vzťah s Kristom sa bude prehlbovať a narastať. Ak sa nám budú zdať evanjeliové požiadavky ťažké, náročné a nesplniteľné, spomeňme si, že ide o vôľu a želanie nášho príbuzného.

Kristus nezakladal Cirkev ako inštitúciu a organizáciu. On chcel mať z Cirkvi predovšetkým rodinu, v ktorej vládne vzájomná dôvera a láska.

Vieme však, že aj v rodine to niekedy zaškrípe. Nepochopenie, netrpezlivosť, hnev, neláska. Ak zoberieme vážne Kristove slová a začneme podľa evanjelia meniť svoj život, svoje postoje, máme v rukách riešenie týchto problémov. Vzťahy v našich rodinách sa budú viditeľne zlepšovať.

Mať osobný bratský alebo sesterský vzťah s Ježišom sa určite oplatí.

Ťažko chorý človek chytil ruku svojho lekára: „Bojím sa smrti, pán doktor. Povedzte, čo má čaká po smrti?“„Neviem,“ odpovie lekár. „Vy to neviete?“ šepká umierajúci. Lekár na miesto odpovede otvoril dvere na chodbu. Tu pribehol k nemu pes, vyskakoval naňho a všemožne dával najavo radosť, že vidí svojho pána.

Lekár sa obrátil k chorému a povedal: „Všimli ste si správanie psa? Ešte nikdy nebol v tejto miestnosti a nepozná ani ľudí, čo sú v nej. Vedel však , že jeho pán je na druhej strane dverí, preto natešený vbehol dnu, len čo sa otvorili dvere. Pozrite, ani ja neviem nič bližšieho o tom, čo nás čaká po smrti, ale stačí mi, že viem, že môj dobrý priateľ Kristus je na druhej strane. Preto keď sa jedného dňa otvoria dvere, s veľkou radosťou prejdem na druhú stranu.

Príbuzenský vzťah s Kristom je veľkou výhodou. Je to vždy a všade tá najväčšia a najvyššia protekcia.

Nezabudnime však na Kristovu podmienku. ***„Mojimi bratmi a sestrami sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho“*** *(Lk 8,21)*.

Amen.

Streda 25. týždňa Lk 9,4-6

Mať správny vzťah k hmotným dobrám

Učme sa zaujímať správny postoj k hodnotám materiálnym

Pred niekoľkými rokmi som bol svedkom odchodu jedného kňaza na misie do Ruska na Ďaleký Sibír. Jeho osobné auto bolo plne naložené vecami a batožinou. Dokonca aj na streche niesol náklad, lebo v kufri už nebolo ani kúsok voľného miesta.

V dnešnom evanjeliu Pán Ježiš posiela apoštolov hlásať božie kráľovstvo. Skôr ako ich vyšle dáva im radu: ***„Na cestu si neberte nič, ani palicu, ani kapsu, ani chlieb, ani peniaze, ani dvoje šiat nemajte“*** *(Lk 9,3)***.**

Ako to Pán Ježiš myslel? Mal sa teda kňaz na misie vydať iba pešo s malým kufríkom v ruke?

Božie slovo nás upozorňuje na jednu dôležitú vec. Ponúka nám príležitosť zamyslieť sa prehodnotiť svoj vzťah k hmotnému majetku.

Nemôže byť Kristov apoštol, nemôže verne ohlasovať evanjelium ten, ktorého srdce je naviazané na hmotu, peniaze, bohatstvo. Kristus neodsudzuje výdobytky dnešnej techniky, ani peniaze a majetok. On len chce, aby sme si upravili vzťah k týmto veciam. Aby sa nám hmotné veci nikdy nestali cieľom sami v sebe, ale, aby vždy slúžili len ako nástroj na šírenie a ohlasovanie evanjelia.

Je veľkým omylom vidieť úspešnosť a účinnosť nášho apoštolátu v drahých a luxusných veciach a myslieť si, že oni pritiahnú ľudí ku Kristovi a Cirkvi. Kristus rozhodne nechce, aby sme chodili bosí v jedných otrhaných šatách, bez peňazí. On nás len vystríha pred prílišnou starostlivosťou a zháňaním sa za hmotnými vecami, ktoré sa stávajú hlavným predmetom záujmu. A tak, potom to, čo by malo slúžiť ako prostriedok a pomoc pre duchovný rast, stáva sa prekážkou nášho osobného vzťahu ku Kristovi a ohlasovania jeho radostnej zvesti. Len chudobní duchom, tí, ktorí sú vnútorne slobodní od hmotných vecí a potrieb, môžu rásť vo svojej viere v Boha a účinne hlásať Kristovu blahozvesť.

Pripomína to pápež Ján Pavol II. v apoštolskom liste NOVO MILLENIO INEUNTE. Svätý Otec na prahu tretieho tisícročia Cirkvi píše, že, aby Cirkev mohla účinnejšie hlásať evanjelium, musí byť Cirkvou chudobných: „Bez tejto formy evanjelizácie vykonanej prostredníctvom dobročinnej lásky a kresťanskej chudoby, hrozilo by ohlasovaniu evanjelia, že sa mu nebude rozumieť, alebo, že zapadne do mora slov, ktorými nás dnešná spoločnosť komunikácie každodenne zaplavuje.“

Zoberme vážne slová Svätého Otca, ktorými sa obracia na nás kresťanov. Kto má dnešnému zmaterializovanému svetu, ktorý sa pozerá na človeka len cez peniaze, ukázať skutočné a pravé hodnoty?

Ak cítime nedostatky a rezervy, dnešné evanjelium nech je podnetom a povzbudením pre zmenu nášho vzťahu k hmotným veciam.

Prosme si o silu a pomoc aj pri tejto svätej omši, aby materiálne veci nikdy neboli pre nás cieľom, ale len prostriedkom ku spáse duše.

Amen.

Štvrtok 25. týždňa Lk 9,7-9

Čisté svedomie

Usilujme sa o práve kresťanské svedomie

Každý z nás zažil pocit, ktorý nasledoval po vykonaní zlého skutku. Darmo sme si nahovárali, že nič sa nestalo, že je to dnes normálne, že to robia všetci, výčitkám svedomia a vnútornému nepokoju sme sa neubránili. Každý zlý skutok je zameraný proti človeku, proti jeho štruktúram a prirodzenosti. Konanie v rozpore so svedomím vnáša do nášho života pocit strachu , neistoty, stratu sebaúcty a sebadôvery.

Evanjelium opisuje nepokoj a rozpaky Herodesa, ktorý počúva správy o Ježišovi. ***„Niektorí hovorili: „Ján vstal z mŕtvych“. A Herodes vravel: “Jána som dal stať, kto je ten, čo o ňom počúvam také veci?“ A chcel ho vidieť“*** *(Lk 9,8.9).*

Herodes dal Jána Krstiteľa sťať, lebo mu hovoril nepríjemnú pravdu, ktorá sa týkala jeho hriešneho súkromného života. Odstránil toho, ktorý bol pre neho nepríjemnou výčitkou pravdy. Predpokladal, že Jánovou smrťou umlčí prorocký hlas a problém s cudzoložstvom sa vyrieši. Zdá sa, že sa mýlil. Po Jánovi Krstiteľovi prichádza Kristus. Prorok, ktorého skutky a slová vyvolávali obdiv a rešpekt, u niektorých však obavy a strach.

Ten, kto má vplyv a moc môže umlčať, odstrániť proroka. Ale pravda o hriechu sa nedá umlčať. Tá vždy ostane pravdou, je stále rovnaká a platí aj po smrti toho, kto pre ňu zomrel. Hriech bude vždy hriechom, krádež krádežou, cudzoložstvo bude vždy ťažkým hriechom proti manželskej láske a vernosti. Na to Herodes zabudol. A často aj my.

Je veľkou chybou nás kresťanov myslieť si, že Božie prikázanie, dôstojnosť človeka, prirodzený a mravný zákon, sú výmyslom staručkého pápeža biskupov a kňazov. Nebyť ich, náš život by bol krajší a radostnejší. Mnohí chcú pošliapať a skompromitovať Cirkev prostredníctvom masmédií a poukázať na jej chyby a ľudské nedostatky, dúfajúc, že tým Božie prikázania a zákony prestanú platiť. Nebude nič zakázané, všetko bude dovolené, prestanú diskusie, polemiky a s nimi aj výčitky svedomia.

Je to však omyl, na ktorý nás upozorňuje dnešné evanjelium. Herodes smrťou Jána Krstiteľa nezískal vnútorný pokoj, ba naopak strach a neistota u neho ešte vzrástli. Pred pravdou sa nedá skryť. Možno sa pokúsime na ňu zabudnúť, alebo budeme sami seba presviedčať o čistom a pokojnom svedomí, no skutočne spokojní určite nebudeme.

Kristus nám zanechal návod ako dosiahnuť vnútorný pokoj a šťastie: „Pravda vás oslobodí.“ povedal svojim učeníkom. Jedinou cestou k radosti a pokoju z čistého svedomia je život podľa evanjelia a Božích príkazov. Nie je

to ľahká cesta. Byť v dnešnom svete verným kresťanom si vyžaduje odvahu a námahu. Kristus nám necháva slobodu. Buď úzka cesta odriekania a obety, ktorej výsledkom je usporiadaný život a čisté svedomie, alebo život bez Boha Cirkvi s pocitom strachu, neistoty, nepokoja, nenaplnenia.

Evanjelium nech ovplyvní naše rozhodnutie. Nezabudnime pritom, ako dopadol a čo prežíval Herodes.

Amen.

Piatok 25. týždňa Lk 9,18-22

Kto je pre mňa Kristus?

Venujem pozornosť Kristovi vo svojom živote?

Dvaja mladí ľudia, keď chodia už dlhší čas spolu, skôr či neskôr si musia položiť vzájomnú otázku. Kto som pre teba? Za koho má pokladáš? Som pre teba kamarát na trávenie voľného času, priateľ, partner do spoločnosti, alebo budúci manžel?

Pán Ježiš sa pýta apoštolov: ***„Za koho ho pokladajú ľudia Syna človeka“*** *(Lk 9,18)***?** Dostáva pohotovo rôzne reakcie. Ježiš sa neuspokojuje so všeobecnou odpoveďou, ktorá vyjadruje verejnú mienku ľudí, ale pýta sa učeníkov osobne. „***A vy má za koho pokladáte“*** *(Lk 9,20)*?

Ježiš sa pýta dnes aj nás. Za koho má pokladáš, kto som pre teba? Nie je problém dať odpoveď na otázku, čo o Kristovi hovoria dnešní ľudia. Jedni ho pokladajú za historickú osobu, iní za veľkého mysliteľa a filozofa, ktorý ovplyvnil dejiny myslenia, a ktorý si získal mnohých stúpencov, pre ďalších je predmetom kresťanskej viery. Tu máme všetci dostatok odpovedí. Horšie to asi bude s osobnou odpoveďou na konkrétnu Ježišovu otázku. Kto som pre teba osobne, čo pre teba znamenám, aké miesto mám v tvojom živote?

Odpoveďou je náš život, naše skutky a postoje. Tie sú, alebo nie sú výrazom nášho osobného vzťahu ku Kristovi. Ježiš nám v dnešnom evanjeliu ponúka príležitosť zamyslieť sa a prehodnotiť svoj vzťah k nemu.

Dlhé modlitby, náboženské vedomosti, aktivita vo farnosti ešte nemusia byť zárukou osobného vzťahu ku Kristovi. Pôsty, modlitby, návšteva kostola nie sú cieľom našej viery, to sú len prostriedky na budovanie a rast nášho vzťahu k nemu.

Ježiš nás upozorňuje na podstatu a zmysel našej viery. Viera je vzťah, vzťah dvoch osôb, dvoch bytostí. V pravom a úprimnom vzťahu túžime po priateľovej prítomnosti, po jeho slovách, po jeho objatí, často naňho myslíme.

Kvôli osobe, ktorú milujeme sme schopní aj tých najväčších obiet. Kristus nám ponúka priateľstvo. Odpoveďou na jeho ponuku je náš vzťah k nemu, ktorý dáva úplne vyčerpávajúcu odpoveď na otázku dnešného evanjelia. Človeka, s ktorým sa stretnem bez vážnej príčiny raz alebo dvakrát do roka asi ťažko budem pokladať za priateľa a za človeka, na ktorom mi záleží. Presviedčať niekoho o našej láske a svojimi skutkami a postojmi prejavovať úplnú ľahostajnosť nie je dôkazom úprimného vzťahu.

Ako je to s naším vzťahom k nemu? Dokážme Kristovi, že to s ním myslíme vážne. Ide tu o naše dobro, o našu spásu. Aj pri tejto svätej omši sa s ním stretneme v Eucharistii. Priatelia sa vždy tešia na osobné stretnutie. Využime ponúkané milosti.

Nech náš život jasne a zreteľne hovorí, kto je pre nás Kristus.

Amen.

Sobota 25. týždňa Lk 9,43-45

Utrpenie

Vedieť prijímať utrpenie

Predstavme si situáciu, že náš vplyvný a v spoločnosti vysoko postavený známy, ktorému sme za mnohé vďační, nám jedného dňa oznámi, že je naň vydaný zatykač a čaká ho vypočúvanie a súd. Naše plány a naša neochvejná istota do budúcnosti sú zrazu preč.

V evanjeliu Pán Ježiš hovorí učeníkom nepríjemnú správu: ***„Syn človeka bude vydaný do rúk. Lenže oni nechápali toto slovo“*** *(Lk 9,44)*.

Ježiš svojimi zázrakmi budil úžas a obdiv. Všetci sa k nemu tlačili a skláňali sa pred jeho mocou. Apoštoli asi vôbec neľutovali, že nechali dom, siete, otca, matku, manželku. Byť s Kristom a v jeho blízkosti bolo výhodné.
Ideálne predstavy sa zrazu rozplynú. Ježiš hovorí o utrpení a prenasledovaní. Učeníci sú z toho mimo. Slová o utrpení vyvolávajú zmiešane pocity. Výhodná pozícia v spoločnosti sa rýchlo mení. Začína strach, neistota, obavy, čo bude. Alebo vydržia, alebo sa Krista zrieknu.

Aj my sa často nachádzame v podobnej situácii. Chceme a prijímame Krista pokiaľ je to výhodné, pokiaľ to prináša zisk, môžeme si prihlásením ku kresťanstvu vylepšiť spoločenské postavenie, získať priazeň podriadených. Ak to začne byť nepopulárne, nie je problém na Krista úplne zabudnúť.

Dnešné Božie slovo nám pripomína jednu veľmi dôležitú pravdu kresťanstva. Kristus veľmi úzko súvisí s krížom a utrpením. Cesta kresťanov, jeho stúpencov by mala byť podobná.

Mnohí ľudia dnes prijímajú Krista, ale odmietajú jeho kríž, bolesť a utrpenie. Cesta kresťana je cesta kríža. Kresťanstvo bez ťažkostí, problémov nie opravdivým a zmysluplným kresťanstvom.

Božie kráľovstvo je kráľovstvom lásky. Láska je však nemysliteľná bez obety. A obeta bez utrpenia. Utrpenie , sebazaprenie sú zákonom, ktorému sa musí podrobiť každý, kto chce dosiahnuť večnú blaženosť. Každý, kto sa z lásky vydal nasledovať Krista, musí počítať s bolesťou a utrpením. Nie možné nasledovať Krista a necítiť pritom bolesť, strach z odmietnutia, nepochopenie predstavených, výsmech okolia. Utrpenie môže mať rôzne podoby. Nik však nemá ťažší kríž, než ako je schopný uniesť. Kristus bez kríža neexistuje. Utrpenie bez Krista je nezmyselná nespravodlivosť. Len v Kristovi dostáva naše utrpenie význam a zmysel.

Dnešný človek nerád hovorí a počúva o utrpení. Bojí sa ťažkostí a obety. Preto si prosme o milosť, aby sme pochopili, že bolesť a utrpenie majú nezastupiteľne miesto v živote kresťana. Nejde však o prázdne a nezmyselné znášanie bolesti. Láska, ktorá silného Boha urobila kvôli nám slabým, dá nám silu s radosťou prijímať a znášať utrpenie.

Amen.

Pondelok 26. týždňa Lk 9,46-50

Úmysel srdca
Byť sám sebou![123]

Evanjelium je bohaté na množstvo pekných myšlienok.

Prvá z nich je, ako sa apoštoli medzi sebou hádali, ***„kto z nich je väčší“*** *(Lk 9,46).*

Spor pripomína malý hlúčik veselých detí hrajúcich sa spolu na pieskovisku, ktoré si pri svojej zodpovednej činnosti – pečení koláčikov z piesku, začnú všímať viac tie svoje a pohŕdavo sa pozerať na výsledok práce tých druhých. Snažia sa pretlačiť a presadiť názor, že len tie ich sú najkrajšie a najlepšie spravené.

Asi podobne tejto udalosti z pieskoviska by sa dala prirovnať hádka a spor medzi apoštolmi, ktorí sa tiež snažili presadiť a vyvýšiť medzi tými druhými. Každý jeden sa chcel určite pred tými ostatnými vykresliť a ukázať ako najlepší, najužitočnejší, najskromnejší, jednoducho, že iba on je ten, bez ktorého sa nemôže a nedá nič urobiť, že len on sa vyzná do všetkého, a preto je proste „ naj“ medzi tými druhými. Ale na druhej strane si všimnime postoj Ježiša. Ako reaguje na túto skúsenosť s jeho najbližšími, s apoštolmi? Čo im nato hovorí? Evanjelista to veľmi dobre zachytil, keď zdôrazňuje, že Ježiš poznal zmýšľanie ich srdca. On dobre vedel, o čo ide medzi nimi, o akú hádku, o aký spor. Ježiš v tejto chvíli nehovorí nič, nepovie ani pol slovka na ich adresu, lebo on veľmi dobre vie, čo je za tým, kde bol dôvod takéhoto ich konania a správania, lebo on pozná zmýšľanie ich sŕdc.

My ľudia sme už raz takí, že sa radi ukazujeme a predvádzame, keď nám ide o našu prestíž. Každý sa ocitne v takej situácii života, kedy sa rád chce ukázať a prezentovať pred tými druhými čo dokáže, alebo zdôrazniť načo všetko má, v čom je lepší, alebo dôležitejší. Je to uložené niekde vo vnútri každého človeka, a u každého sa to, u niekoho častejšie u niekoho nie tak často ozýva. Vtedy si to ten dotyčný človek ani neuvedomuje, ale veľmi zreteľne si to všímajú ľudia okolo neho. Človek sa vtedy nepozerá na druhých, ani sa o nich nezaujíma, ide mu len o seba. Všetky činnosti vtedy nevychádzajú z čistého a úprimného srdca, ale iba z chorobnej a vášnivej ctižiadosti a vlastného ega. Ide mu len o vlastný prospech a blahobyt.

Je veľmi dôležité, že aj keď sme si vedomí svojich predností, svojich schopností, ostali sme pokorní a skromní. Aby sme vždy, keď aj budeme prezentovať svoje schopnosti a vedomosti, robili to s čistým úmyslom srdca. Nie preto, aby sme boli obdivovaní a obletovaní pre naše nezaslúžené dary, ale ako

[123] Porov.: MALČEK, J.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

ľudia vedomí si svojich predností majúc na mysli, že všetky tieto dary máme z Božej dobroty a lásky.

Na záver jedno staré príslovie, ktoré znie: „Z plnosti srdca hovoria ústa“. Vieme, aký ma význam, čo to znamená. Prenesme si slová na seba, na naše skutky, naše myšlienky... Ukazuje to charakter celého človeka.

Amen.

Utorok 26. týždňa Lk 9,51-56

Úloha posla

Byť poslom aj dnes

Poslovia v minulosti mali svoju dôležitú funkciu a úlohu. Veď, keď nebola ešte pošta ani iné masovokomunikačné prostriedky, poslovia zohrávali úlohu, akejsi spojky – pre bilaterálne vzťahy, pre vzájomný dialóg medzi ľuďmi. Mali nezastupiteľné miesto v spoločnosti, ale tiež boli vystavení aj určitému riziku o svoj život. Prinášali rôzne správy akéhokoľvek druhu, raz dobré a priaznivé, inokedy skôr také, o ktorých by najradšej nikto ani len nepočul.

V evanjeliu Ježiš pred svojím príchodom do Jeruzalema posiela poslov, ***„aby mu pripravili miesto“*** *(Lk 9,52)*.

Takýmto podobným poslom bol aj archaniel Gabriel poslaný Bohom Otcom, ktorý zvestoval Pane Márii radostnú novinu, že si ju Boh vybral za matku svojho jednorodeného syna.

Nielen Ježiš posiela poslov, ale už jeho Otec poslal posla s radostnou správou. Iste sa všetci v duchu pýtame, že prečo dnes rozprávam o posloch? Aj my všetci sme takýmito poslami ako bol aj archaniel Gabriel, poslovia ktorých posiela Ježiš pred svojím príchodom do Jeruzalema a mnoho ďalších. My konáme túto úlohu v tom zmysle, že nemusíme behať a odovzdávať správy od jedného človeka k druhému, ale tým, že sme kresťania, sme začlenení do Kristovho tajomného tela, sme poslami samého Krista. Ježiš od nás nežiada nejaké ohromujúce a zdrvujúce správy o jeho poslaní, účinkovaní, jednoducho o ňom samom. On sám chce, aby sme boli proste tými pravými poslami jeho radostnej zvesti, plnej lásky a porozumenia. Nemusíme nejako výnimočne hlásať a šíriť evanjelium, ale stačí, keď budeme prežívať svoj kresťanský život tak, aby to mnohých v našom okolí aspoň upozornilo a povzbudilo. Aby z našich skutkov, slov a postojov všade kde sme poslaný každý deň, či už v zamestnaní, v škole , v rodine, na dovolenke ľudia vypozorovali a uvedomili si, že sme kresťania, ozajstní praví poslovia samého Ježiša.

Prosme Nebeského Otca v mene Ježiša Krista, aby sme sa stali dobrými poslami, ktorí budú šíriť radosť, lásku, porozumenie a pokoj. Daj, aby sme sa stali poslami v pravom slova zmysle nielen niekedy, keď nám to bude vyhovovať.

Amen.

Streda 26. týždňa Lk 9,57-62

Pracovať na sebe

Zvýšená zodpovednosť za svoje správanie

Človek sa vie nadchnúť pre rôzne veci a činnosti. Závisí to iba od toho, ako nás daná vec, činnosť priťahuje, oduševňuje. Vďaka takémuto odhodlaniu, zapretiu sa ľudí vznikli rôzne pre ľudstvo dobré a prospešné veci, ale niekedy aj veci zlé a nebezpečné.

Pozrime sa len na dnešný vrcholový šport. Keď chce nejaký jednotlivec alebo kolektív dosiahnuť určitý úspech, nejaký dobrý výkon, vyžaduje si to samozrejme talent, dnes už aj dostatok peňazí, ale v prvom rade nepochybne oduševnenie a odhodlanie sa pre čo najlepší výkon. Vyžaduje si to veľa námahy a driny na sebe samom, veľa sebazapierania a odriekania si rôznych iných aktivít, ktoré bežne robia ľudia v jeho okolí. Musia pristupovať zodpovedne ku všetkým tréningovým procesom, mnohí už od svojho skorého detstva, a len preto, aby z nich niečo bolo, aby niečo vo vrcholovom športe dokázali.

Vždy, keď sa chce niečo dosiahnuť, vyžaduje si to nemalú námahu. V dnešnom evanjeliu sme počuli, ako sa niektorí odhodlane rozhodli ísť a nasledovať Ježiša: ***„Pôjdem za tebou všade kam pôjdeš“*** *(Lk 9,57)*.

Fenomén nadchnutia pre rôzne veci je dosť špecifický pre dnešnú dobu. Mnoho aj z našich kresťanských radov sa vie nadchnúť pre Ježiša, ale veľmi málo z nich v tomto rozhodnutí vydrží a zotrvá. Vieme, že aj Ježiš od nás žiada určitú námahu, zaujatie v niektorých vážnych situáciách rázny postoj, správny kresťanský názor. Nie je to vždy také jednoduché a ľahké. Keď vidíme, ako si žije dnešný sekularizovaný svet, je dosť ťažké vydržať a zachovávať kresťanské ideály. Vyžaduje si to pevnú vôľu a rázny charakter človeka, ktorého nemôže len tak niečo odradiť. Nemôžeme sa podobať na tých ľudí z dnešného evanjelia, ktorí potrebovali urobiť mnoho iných vecí, ktoré považovali za dôležitejšie, než to, čo od nich chcel Ježiš. Preto snažme sa, aby sme boli „dobre vytrénovaní“ pre Ježiša a našu vieru. Vieme, že nebude to ľahké a bez obetí, ale čím viac sa budeme trápiť a namáhať teraz, bude nám to určite viac započítané u Pána. Bez

námah sa problémov nič nejde ľahko a rýchlo, ale tvrdo a pomaly a výsledok takejto práce je potom však znamenitý a ukážkový.

Amen.

Štvrtok 26. týždňa Lk 10,1-12

Prinášať Boha ľuďom

Zvýšiť pozornosť pri ohlasovaní evanjelia

Evanjelista Lukáš predkladá stať evanjelia, v ktorej zachytáva udalosť, ako Ježiš povoláva a rozposiela učeníkov do celého sveta. Výstižne sa Ježiš prihovára svojim učeníkom ohľadom ich doposiaľ nového poslania: ***„Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“*** *(Lk 10,2).*

Ježišove slová sú dostatočne aktuálne aj pre dnešnú dobu a pre apoštolskú činnosť Ježišových nasledovníkov. Rozsievanie Božieho slova, a s tým spojené apoštolské pôsobenie je nesmierne obrovské. Veď aj dnes sú po celom svete miesta, krajiny, národy, kde je potrebné hlásanie Ježišovho posolstva. Na jednej strane sú miesta, kde sa toto posolstvo ešte nedostalo, kde ľudia nič nevedia o Bohu, ešte o ňom nepočuli. Ježiš sám chce, aby sa posolstvo viery dostalo aj k týmto ľuďom, vďaka horlivej a potrebnej práci misionárov. Sú vo svete miesta, kde sa evanjelium rozsieva, ale je potrebné viac robotníkov, ktorí ho budú s nadšením šíriť, hlásať a zveľaďovať. Nemôžeme však zabudnúť ani na také miesta, kde v minulosti apoštolské pôsobenie bolo hojné a bohaté, kde krajiny a národy majú bohatú kresťanskú tradíciu, ale vďaka kresťanskej ľahostajnosti a náboženskému indiferentizmu ich život viery zanikol a potrebujú novú evanjelizáciu.

Svet potrebuje mnoho dobrých vecí, ale bezpochyby potrebuje aj dostatok horlivých a odhodlaných robotníkov v Kristovej vinici. Keď bude dostatok svätých, radostných a húževnatých Ježišových vyslancov, môžu semienka radostného Kristovho posolstva, byť dobre rozosievané, starostlivo obrábané, a tak dobre zakorenené v srdciach všetkých ľudí. Ježiš nám však nechal odpoveď, ako zohnať nových robotníkov na svoje polia. Hovorí: ***„Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“*** *(Lk 10,2).*

Modlitba je najúčinnejší spôsob, ako získať ďalších apoštolov. My všetci sa preto môžeme tiež pripojiť k apoštolskému pôsobeniu, a to tým, že sa budeme neustále a dôverne modliť za nových robotníkov na Pánovom poli. Modlitba by mala byť na počiatku každej činnosti, a preto je nevyhnutné, aby bola aj

počiatkom apoštolskej činnosti. Pri svätej omši spoločne prosme Pána o dostatok horlivých a svätých kňazov, ktorí pri rozosievaní slova pôjdu príkladom svojim veriacim. Nech ich Pán povoláva a posiela do celého sveta podľa svojej potreby a vôle.

Amen.

Piatok 26. týždňa Lk 10,13-16

Prijať mienku a názor
Zmysel zmeny postojov

Koľkokrát ste sa už tak „správne naštvali"? Aby sme sa rozumeli výraz „správne sa naštvať", myslím na takú situáciu, keď ste niekomu presne vysvetlili, čo treba urobiť, ako najlepšie a najskôr to môže spraviť, venovali ste mu tým množstvo času a nakoniec ste zistili, že to bolo zbytočné. Dotyčný si to urobil aj tak podľa seba, a čo je najhoršie, všetka robota je zlá a zbytočná. Vtedy to každého „tak správne popudí", lebo si v tej chvíli uvedomí „ako keby hrach na stenu hádzal."

V podobnej situácii sa nachádzal aj Ježiš v dnešnej perikope evanjelia, ktorý sa „tak správne nahneval" a povedal: ***„Beda ti Korzain. Beda ti Betsaida. Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli v kajúcom rúchu sedeli a kajali sa"*** *(Lk 10,13-14).*

Ježiš veľakrát prechádzal ulicami a námestiami miest na pobreží Genezaretského jazera. Hoci vykonal veľa zázrakov a služieb týmto ľuďom, nekajali sa ani sa neobrátili. Nevedeli prijať Mesiáša, o ktorom toľko počuli v synagóge. Ježiš v týchto mestách rozsieval plným priehrštím, ale zberal len málo úrody. Ani mnohé, naozaj neuveriteľné znamenia nepohli ľudí k pokániu. Toto všetko pohlo Ježiša k tomu, že vzniesol také ostré a tvrdé slová na mestá a ľudí. Ale iste sa v duchu pýtate, kde bol ten problém, že ľudia ostali zatvrdnutí a neprijali ani tie najväčšie Ježišove zázraky? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Ich srdcia ostali tvrdé, nechceli sa obrátiť a prijať Krista ako Mesiáša a Záchrancu.

Stáva sa, že máme zatvrdnuté srdcia, keď máme prijať nejaký lepší názor ako ten náš. Zvlášť, keď ide o niekoho, koho poznáme, kto nám až tak nevyhovuje. Veľmi ťažko prijímame radu, názor, lebo sa to v nás prieči, priam búri. Naše srdce je v tej chvíli úplne zatvrdnuté, hoci môže ísť o naozaj dobrú a prospešnú radu. Nie sme schopní od niekoho iného prijať pomoc, lebo si myslíme, že by nám to azda uškodilo, znížilo by to naše nedostupné

a vynikajúce "ego", padli by sme v očiach iných. Keď sa však nad týmto postojom srdca u niektorých z nás zamyslíme, zistíme, že ide iba o úbohú ľudskú naivitu a hlúposť, ktorá nás zväzuje a bráni nám slobodne sa rozvíjať.

Prosme Pána, aby nám obmäkčil srdce pri prijímaní dobrých rád a ponaučení od všetkých ľudí bez rozdielu, aby sme raz nemuseli banovať pre našu hlúposť.

Amen.

Sobota 26. týždňa Lk 10,17-24

Radosť

Čo je pravá radosť?

Lukáš zachytáva udalosť sedemdesiatich dvoch učeníkov, ktorí sa plní nadšenia, radosti a plesania vrátili zo svojej misijnej cesty. Naplnený eufóriou, Ježišovi zvestovali svoje skúsenosti a pocity zo svojej práce. Natešení hovorili: ***„Pane, aj zlí duchovia sa nám poddávajú v tvojom mene“*** *(Lk 10,17)**!***

Radosť, ktorú učeníci prežívali bola obrovská. Boli plní prekvapenia z udalostí, s ktorými sa stretli, ktoré zažili, ktoré dovtedy iba videli, keď chodili s Ježišom a mali z nich veľkú bázeň. Ježiš im odovzdal moc a silu. Odvďačil sa im za ich vernosť a lásku, ale v prvom rade za ich vieru, zato že uverili v neho ako Boha. Ale aby im sláva príliš nestúpla do hlavy, vystríha učeníkov rázne: ***„Neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujete sa, že sú vaše mená zapísané v nebi“*** *(Lk 10,20).*

Kristus chce aj od nás, aby sme sa radovali z toho, že sme kresťania. On nechce, aby sme boli skostnatelí, smutní a ustráchaní, aby sme si azda mysleli, že viera nám zväzuje ruky, že nám bráni slobodne žiť v dnešnom svete, ako si to myslí mnoho neveriacich ľudí. Je našou povinnosťou ukázať a presvedčiť ľudí, že to tak v žiadnom prípade nie je. My sami svojím životom viery máme ukázať radosť, krásu a slobodu Ježišovho posolstva. Radosť by nemala chýbať ani jednému z nás. Mala by v nás byť udomácnená. V každom jednom z nás má mať svoje dôležité miesto. Radostný človek vyžaruje a prekypuje do celého svojho okolia potešenie, porozumenie a spokojnosť. Má sa s ňou deliť, obohacovať iných, rozdávať ju nielen, keď je všetko tak, ako má byť, keď sa darí, ale aj keď sú ťažšie chvíle v živote. Kresťanská radosť je darom pre tých, čo rozumejú prirodzeným radostiam, ako je radosť zo života, radosť z dobre vykonanej práce, radosť z pokoja v rodine, radosť z každodenných stretnutí a chvíľ s tými,

ktorých nám Pán postaví do cesty. Úprimná, čistá kresťanská radosť nie je individualistická a sebecká, ale je dobroprajná a spolucítiaca.

Radosť je vlastnosťou, ktorá je na človeku viditeľná. Keď čítame životopisy svätých mužov a žien, zistíme, že všetci boli ľudia plní úsmevu a radosti. Napriek všetkým úskaliam, ktoré im život prinášal, vždy a všade vedeli rozdávať radosť.

Preto poprosme svojich svätcov o radosť, ktorú by sme vedeli dávať aj prijímať.

Amen.

Pondelok 27. týždňa Lk 10,25-37

Blížny

Súcit voči núdzi blížnych

Podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi obsahuje príbeh aktuálny vo všetkých dobách. Je zrozumiteľné tak malým deťom, ktorým sú blízke rozprávky o zlodejoch, tak dospelým ľuďom modernej doby, ktorí sa stretávajú denne s násilím, či už v televízií, alebo v tom čo nás denne ohrozuje na každom kroku.

Znalec zákona sa pýta Ježiša: ***„Kto je môj blížny“*** *(Lk 10,29)**?***

Toto podobenstvo poukazuje, ako sa má každý z nás správať k trpiacemu blížnemu.

Nesmieme ho nevšímavo obísť, ale sa musíme pri ňom „zastaviť“. Milosrdný Samaritán je každý človek, ktorý sa zastaví pri utrpení druhého človeka, nech je to akékoľvek utrpenie. Toto zastavenie nemá byť zvedavosťou, ale pohotovosťou. Je to otvorenosť srdca, ktorá sa prejavuje aj vnútorným dojatím. Milosrdný Samaritán je každý človek citlivý na utrpenie iných, ktorý cíti súcit s blížnym v utrpení. Ak Kristus, ktorý dobre pozná vnútro človeka, podčiarkuje tento súcit, to znamená, že je to dôležité pre celé naše správanie sa voči utrpeniu druhých. Preto je potrebné pestovať v sebe túto citlivosť srdca, ktorá svedčí o spolucítení s trpiacim. Niekedy tento súcit ostáva jediným, alebo najdôležitejším vyjadrením našej lásky a našej solidárnosti s trpiacim bratom.

Milosrdný Samaritán v Kristovom podobenstve sa nezastavuje iba pri súcite a dojatí: tie ho pobádajú do činnosti, aby pomohol poranenému človekovi. Slovom, milosrdný Samaritán je ten, čo pomáha znášať utrpenie, nech je akékoľvek povahy, pomáha účinne, nakoľko je to len možné. Vloží do pomocnej činnosti svoje srdce, nešetrí ani hmotnými prostriedkami. Môžeme tvrdiť, že dáva seba samého, svoje vlastné ja. Dotýkame sa tu jedného z kľúčových bodov celej kresťanskej antropológie. Človek môže nájsť úplne seba samého iba úprimným sebadarovaním. Dobrý Samaritán je ten, čo je schopný takého sebadarovania.

Keď uvažujeme o evanjeliovom podobenstve, môžeme povedať, že utrpenie, ktoré sa medzi ľuďmi nachádza v najrozličnejších formách, je preto medzi nami, aby vzbudzovalo v človekovi lásku, ten nezištný dar seba samého iným trpiacim ľuďom, nestarajúc sa o vlastné pohodlie. Svet ľudského utrpenia bez prestania vyvoláva iný svet, svet ľudskej lásky. Bolesť do určitej miery pôsobí, že človek zabúda na seba, vnútorne sa podnieti láskou a prejaví ju skutkami. Blížny človek nesie nedbalo prejsť pomimo utrpení iných už pre základnú ľudskú spolupatričnosť a viac pre lásku k blížnemu. Musí sa „zastaviť, dojať sa“ a správať sa tak, ako Samaritán evanjeliového podobenstva. Amen.

Utorok 27. týždňa Lk 10,38-42

Počúvať Boha

Mať čas na povinnosti voči Bohu

Dnešný úryvok evanjelia o Marte a Márii nám dáva podnet k úvahám a zamysleniam o dvoch spôsoboch života. Jeden je činný aktívny, druhý rozjímavý a kontemplatívny.

Marta predstavuje prvý spôsob – vystupuje v role hostiteľky. Ona je tá, o ktorej evanjelium píše, že prijala Ježiša do domu *(porov. Lk 10,38)*. Jej sestra Marta predstavuje druhý spôsob – pozorne počúva Ježiša. O nej Lukáš píše, že ***„si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo“*** *(Lk 10,39)*.

Z ľudského hľadiska bola pochopiteľná reakcia Marty, keď sa o Ježiša domáhala toho, aby jej sestra pomohla s obsluhou. A Ježiš určite neprišiel sám, prinajmenšom boli s ním dvanásti apoštoli. Všetky práce s pokrmom a obsluhou stoja za to, len aby mohli zakúsiť prostredie domova v ich vlastnom dome. Ježiš odpovedá Marte taktne, ale priamo. Hovorí, že lepší podiel si vybrala Mária a ten jej nikto nevezme. Nechcel tým určite znevážiť Martinu prácu. Svätý Pavol nás vyzýva: ***„Kto nechce pracovať, nech ani neje“*** *(2 Sol 3,10)*. Chce zdôrazniť, čo je v živote najdôležitejšie a na čo by sme nemali zabúdať ani pri najväčšom návale práce: Byť v tichosti so svojím Bohom. Byť s ním, načúvať mu, prestať robiť čokoľvek iného a spočívať v jeho blízkosti, je najlepším údelom. Nič lepšieho nemôžeme robiť, než práve toto. Dôverné chvíle s ním je to najkrajšie a najvýznamnejšie, čo v živote máme a nič nám nemôže nahradiť to bohatstvo, ktoré cez modlitbu dostávame.

Svätý Bernard stanovil zásadu: „ Modli sa a pracuj“ (Ora et labora). Myslime na ňu i dnešnom uponáhľanom svete, kde rytmus práce dokáže človeka tak pohltiť, že nevie, čo je chvíľa pokoja. A keď tú chvíľu nájde, jeho myseľ je zavalená starosťami o mnoho vecí, takže sa nedokáže sústrediť. Nedajme sa chytiť do takejto siete, lebo sa z nej ťažko dostáva. I minúty prežité s Bohom v sústredenej a intenzívnej modlitbe odovzdanosti a dôvery môžu byť silnou stopou svetla, ktoré ožiaruje celé hodiny našej dennej práce.

Naučme sa od Marty pozývať Pána do svojho domu a byť k nemu pohostinní. Kiežby aj o nás platilo, že si robíme starosti tam, kde ide o Ježiša. Na druhej strane sa máme učiť od Márie tomu, čo tvorí najlepší údel života: Byť čo najbližšie pri Kristovi, vnímať jeho prítomnosť i lásku, načúvať mu, čerpať z neho, nechať sa pohostiť od neho. Kiežby sme si s Božou pomocou oboje osvojili.

Amen.

Streda 27. týždňa Lk 11,1-4

Hovoriť s Bohom
Vedieť hovoriť s Bohom

Aký silný dokáže byť príklad. V živote sme sa s tým určite stretli, keď nás niečo zaujalo na inom človeku. Napríklad niekto vidí iného hrať dobre na gitare, a tým mu dodá impulz, aby sa učil aj on hrať na gitare. Alebo sa nadchneme domácimi prácami kamaráta, ktorý vie doma čosi vystrúhať, vymodelovať, prikrášliť a inšpiruje tým aj nás. Hlavne deti vidia vo filmoch svojich hrdinov a na druhý deň ich už napodobňujú. A mohli by sme pokračovať ďalej v rôznych oblastiach. A predsa vyčnieva nad toto všetko jedna vec a to je príklad v konaní dobra. Nič tak nedokáže nadchnúť a pritiahnuť, ako dobrý príklad. Krásne to vyjadrila jedna arská pútnička, ktorá nad životom svätého Jána Vianeya zvolala: „Aké krásne je byť svätým!“. Veľká krása je v hrdinskej kráse a obetavosti.

Zažili to aj apoštoli. Často videli Ježiša modliť sa, ako sa v tichu a samote rozpráva so svojím Otcom. Zatúžili aj oni po modlitbe. Preto jeden z nich prosí Ježiša: ***„Pane, nauč nás modliť sa“*** *(Lk 11,1)*!

Táto veta je základ pri modlitbe: Uvedomiť si, že bez Boha nemôžeme urobiť nič. Lebo Boh dáva pokorným milosť, pyšný človek nepotrebuje ani Boha, ani modlitbu. Až vtedy im Ježiš predkladá modlitbu, ktorou majú oslavovať Boha Otca.

Lukáš uvádza síce Otče náš v kratšej forme ako Matúš vo svojom evanjeliu. Ale podstatnú pravdu kresťanského zjavenia obsiahnutú v prvom výraze „Otče“ , majú obidvaja. Naše vierovyznanie neznie len „Verím v jedného Boha“, ale predovšetkým „Verím v jedného Boha Otca. Ježiš nás neprišiel len vykúpiť, ale prišiel nám aj zjaviť, že Stvoriteľ sveta je osoba, s ktorou môžeme viesť dialóg a má také vlastnosti, že ho môžeme nazvať Otcom. A to je veľká vec, ktorú si potrebujeme uvedomiť a často opakovať: Mám na výsosti Otca, ktorý mi rozumie. Zamyslime sa aj nad tým, koľko ľudí zostáva nevšímavými voči Bohu. Nedokáže mu povedať ani jedno prosté slovo ako je: Ďakujem! Prosím! Odpusť! Pritom sa nemusíme učiť žiadnej špeciálnej reči. Boh hovorí naším jazykom, ba dokonca nepotrebuje ani slová. Vidí na dno srdca, čaká na každý záchvat našej dôvery, na čo najmenší signál našej potreby, aby nám prišiel na pomoc. Preto i my máme túžiť po tom, naučiť sa s ním správne hovoriť. Keď sa modlíme, vstupujeme do dôverného vzťahu s Pánom, kde prichádza ku komunikácii medzi nami a Bohom. Táto komunikácia spočíva v tom, že ja hovorím a On počúva, alebo On hovorí a ja počúvam. Dajme si pozor, aby naša modlitba nebola iba monológom, v ktorom hovorím iba ja, ale už nemám záujem počúvať ho. A nebojme sa mu povedať všetko, veď On je náš Otec. Amen.

Štvrtok 27. týždňa Lk 11,5-13

Modlitba

Boh nás v modlitbe počúva

V čase pobytu v Gdansku sa Ján Pavol II. vrátil od pomníka padlých do svojej rezidencie v Oliwie. Mal si tu trochu odpočinúť pred ďalšími povinnosťami a zúčastniť sa obeda s významnými hosťami. Pápež sa teda odobral do svojej izby a hostia na neho pokojne čakali. Ale toto čakanie sa čoraz viac predlžovalo, Svätý Otec zo svojej izby nevychádzal. Rozrušený o. Tadeusz Goclowski teda vošiel do predizby a opýtal sa pápežovho kaplána, preláta Stanislava Dziwisza, čo sa stalo: „Pán prelát, pozvaní hostia čakajú a začínajú byť netrpezliví!“ Prelát Dziwisz iba ukázal na dvere kaplnky a povedal: „Len sa pozrite, pán biskup!“
Dvere kaplnky boli trochu pootvorené. Cez škáru bolo vidieť vnútro kaplnky a Jána Pavla II., ktorý sa s veľkým sústredením modlil krížovú cestu. Tento človek, veľmi unavený, obklopený tisíckami ľudí a záležitosťami, namiesto toho, aby si aspoň trochu odpočinul, šiel do kaplnky modliť sa. Zdalo sa, že pohrúžený do modlitby odsúva od seba všetky problémy. Biskup Goclowski hľadel na neho veľmi dojatý a prekvapený. Neskôr, vždy, keď na to spomínal, hovoril: „Bol to jeden z mojich najsilnejších zážitkov a tiež veľké ponaučenie!“.

O modlitbe sme toho počuli a čítali veľa. Aj Ježiš nás dnes v evanjeliu vyzýva: ***„Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám“*** *(Lk 11, 9)**!***

K týmto Ježišovým slovám nie je čo dodať. Sú vyslovené božsky stručne a jasne. Ježiš význam týchto slov podtrhuje ešte silnejšou skratkou.: Každý, kto prosí, dostáva. Každý kto hľadá, nachádza, a kto klope, tomu bude otvorené. Ježiš týmito slovami trafil priamo do čierneho. Záver je tak jasný a jednoduchý: Keď Boh dáva každému, kto prosí, ako to, že máme tak málo? Tak málo viery, odvahy a lásky! Vieme s vierou prosiť o všetko, čo nám Boh chce a túži dať? Kto z nás by bol schopný po svätej omši zopakovať úmysly v prosbách? Zabudneme ich skôr, než povieme: Prosíme ťa, vyslyš nás! Môže takéto prosby brať Pán vážne?

Často obdivujeme dobrých ľudí, nadchýname sa nimi a aj my by sme chceli byť takými, ako sú oni. Ale položme si otázku: Prečo sú jedni ľudia dobrí, iní zlí? Kde je koreň ich dobroty? Odpoveď je jednoduchá: v modlitbe. Za dobrotou ich srdca stoja dlhé hodiny modlitieb na kolenách. Dovolili, aby dobrý Boh vstúpil do ich života, aby kraľoval v ich srdcu a aby cez nich šíril dobrotu a lásku vo svete. Chceme dôkaz? Počuli sme ho v príbehu o Svätom Otcovi. Z modlitby čerpá silu do svojho života a do svojho úradu. A modlitbu

pokorného Boh nikdy neodmietne a jeho prosby vyslyší. Sami by sme mohli rozprávať zo svojich skúseností o sile a účinnosti modlitby.

Pán potrebuje nájsť v našom srdci silnú vieru, vytrvalé hľadanie a usilovný kontakt spolupráce. Prosme Boha o tieto dary pri tejto svätej omši!

Amen.

Piatok 27. týždňa Lk 11,15-26

Dobrý Ježiš proti diablovi

V dobrote nasledovať Ježiša proti diablovi

Evanjelium nám dnes ponúka spor farizejov s Ježišom. Farizeji opäť nevedia prehltnúť, že Ježiš koná zázraky a svoju moc používa na konanie dobra a vyjadrenie lásky k blížnemu. Zlomyseľne prekrúcajú Ježišovu moc a jej pôvod vidia v spojenectve s Belzebulom, kniežaťu zlých duchov. Takouto mocou vyháňa zlých duchov. V ich postoji vidíme počínanie človeka, ktorý je naplnený zlom, ktorý všetko okolo seba vidí v čiernych farbách. Takýto človek neznesie pri sebe čistú dušu. Bude mu strpčovať život, len aby mu nerobil svojím životom výčitky. Podobne sa správajú farizeji voči Ježišovi. Ich obvinenie je vôbec nepodložené a smiešne. Stačilo sa pozrieť na Ježišov život a zistili by, že jeho moc pochádza od Boha.

Veď Ježiš, kade chodil, všade dobre robil, uzdravoval, kriesil mnoho mŕtvych, vykonal mnoho exorcizmov čiže vyhnal mnoho zlých duchov. Aj napriek tomuto ťažkému obvineniu, Ježiš svojou múdrosťou poukazuje na ich omyl: ***„Ak je satan vnútorne rozdelený, akože obstojí jeho kráľovstvo“*** *(Lk 11,18)***?** A neskôr dodáva: ***„Ale ak ja Božím prstom vyháňam zlých duchov, potom k vám prišlo Božie kráľovstvo“*** *(Lk 11,20)*.

Sú ľudia, a medzi nimi sa, žiaľ, nachádzajú aj teológovia, ktorí si myslia, že diabol neexistuje. Hovoria, že všetky citáty, ktoré máme v Biblii o diablovi, sú iba výrokmi typickými pre kultúru, v ktorej žili Židia. A preto kedykoľvek Ježiš hovorí o diablovi, nepotvrdzuje existenciu diabla, ale hovorí iba rečou ľudu, ktorí v tom čase veril v anjelov, diablov a duchovné bytosti. Súčasný pápež Ján Pavol II. odsudzuje tých, ktorí šíria takéto teórie. Veď si ani nevieme predstaviť, žeby nás Biblia zavádzala. Možno budete prekvapení, ale v Biblii nájdete viac výrokov o diablovi, ako o Duchu Svätom. To pravda neznamená, že diabol je dôležitejší, ako Duch Svätý. Z Písma jednoznačne vyplýva, že diabol je osobné bytie. Ak by sme chceli tvrdiť, že nejestvuje, alebo nie je osobným bytím, museli by sme z Biblie vytrhnúť veľmi veľa strán. Svätý apoštol Ján vo

svojom treťom liste hovorí dôležitú vetu: ***„A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky“*** *(1 Jn 3,8).* To je jeden z dôvodov, prečo Ježiš prišiel medzi nás – aby zničil diablove skutky.

Pápež Pavol VI. opisuje diabla takto: „Diabol je hrozná, tajomná a desivá skutočnosť.“ Musíme si uvedomiť, že diabol je tá najinteligentnejšia bytosť, aká kedy existovala. Má dar uzdravovania, dokáže robiť divy, pozná celé Písmo naspamäť, ako hovorí svätý Jakub, verí v Boha, ale neverí srdcom, verí iba svojou mysľou. Jeho viera nevedie k láske, ale k nenávisti. Má dva ciele: V prvom rade chce klamať ľudí. Je to veľký luhár. Jeho druhým cieľom je odviesť našu pozornosť od Ježiša. A je preto ochotný urobiť čokoľvek. Zožiera ho totiž veľká závisť, keď duša miluje Boha a blížneho.

Ježiš nám však hovorí: „Nebojte sa!“ On dokonale porazil a pokoril diabla. Diabol vie, že nemá nad nami absolútne žiadnu moc, ak mu to my nedovolíme. Len si vyberme za vodcu svojho života Ježiša, On nás nikdy nesklame.

Amen.

Sobota 27. týždňa Lk 11,27-28

Učme sa milovať Máriu

Vždy milovať Pannu Máriu

Väčšina z Vás, čo ste dnes prišli do Božieho chrámu, bola alebo ešte len bude rodičmi. Určite mi dáte za pravdu, že nič tak rodičov nedokáže potešiť a povzbudiť, ako keď im deti prejavia vďačnosť, alebo keď majú v živote úspech. Zásluha sa totiž pripočítava aj im. To je balzam na ich dušu za starostlivosť, obety, prebdené noci, strach, mozole na rukách a všetko, čo podstúpili pri výchove svojich detí, len aby ich najlepšie vystrojili do ďalšieho života. A dobrí synovia a dcéry to uznajú, sú si vedomí toho, čo dostali z domu, z rodiny.

V evanjeliu žena zo zástupu chváli Ježišovu matku: ***„Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval“*** *(Lk 11,27).*

Spĺňajú sa tak známe slová chválospevu Panny Márie, ktorý vyslovila pri návšteve svojej príbuznej Alžbete: ***„Hľa od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia“*** *(Lk 1,48).* Môže sa nám toto vyjadrenie javiť, ako by sa Mária chcela chváliť. No ďalšie Máriine slová poukazujú na jej pokoru: ***„Lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný“*** *(Lk 1,49).* Všetky vyznačenia a milosti dostáva od Boha, a preto, keď blahoslavíme Máriu, oslavujeme a zvelebujeme Boha, ktorý v nej urobil veľké veci. Mária poznala pravdu o sebe a Bohu, čo je

vlastne pokorou. Všetky milosti a dary dostala od Boha, a preto si ich nepripisuje. Skrz tento postoj bola vždy otvorená ďalším milostiam a v tom je nám vzorom a príkladom.

Neznáma žena zo zástupu je jedna z prvých, ktorá behom dvoch tisícročí v dejinách sveta, v toľkých národoch a pokoleniach chváli a bude chváliť Pannu Máriu. Zvolanie tejto ženy je spontánne, vychádza zo srdca a volí slová, ktoré sa týkajú telesného materstva: Lono, hruď matky, kde je dieťa počaté, nesené a živené.

Zatiaľ čo žena zo zástupu blahoslaví Máriino dielo a jeho časti, Ježiš ju doplňuje a výslovne zdôrazňuje a blahoslaví to, čo sa vzťahuje k jej duši. Ide mu i viac než o telo. Hovorí niečo čo má obecnú platnosť pre všetkých, ale v prvom rade a mimoriadnym spôsobom sa vzťahuje k Panne Márii: ***„Blahoslavení tí, ktorí počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho“*** *(Lk 11,28)*. Pokiaľ chceme i my správnym spôsobom uctiť Ježišovu matku, chváľme predovšetkým túto jej čnosť. Napodobňujeme Máriu v jej viere, tak, ako deti prijímajú prvé podnety práve od svojej Matky. Veď Mária je prvou a najlepšou kresťankou a pokiaľ sa necháme ňou viesť k Ježišovi, bude to cesta najpriamejšia a najpožehnanejšia.

Keď svätý Ján Bosko vystaval baziliku Panny Márie Pomocnice v Turíne a stavba zažiarila v záplave svetiel, padol svätec na zem, rozopäl náručie k výšinám, kde v kupole je socha Panny Márie, a volal: „Ó Panna Mária, ako nás miluješ! Tu na tejto stavbe niet ani kameňa, ktorý by nehovoril, aká si k nám dobrotivá“.
Známa je aj jeho rada: „Dôverujte bezhranične Márii a Eucharistii a spoznáte, čo sú zázraky“. Nebojme sa vložiť svoju dôveru do rúk Matky Božej, lebo ona nás nikdy nesklame.

Amen.

Pondelok 28. týždňa Lk 11,29-32

Verme Ježišovmu slovu

V evanjeliu počúvame tvrdé slová Ježiša Krista: ***„Toto pokolenie je zlé pokolenie. Žiada znamenie, ale znamenie nedostane....“*** *(Lk 11,29)*.

Hovorí ich na adresu tých, čo majú tvrdé srdcia a odmietajú mu uveriť, že jeho svedectvo je oveľa mocnejšie a presvedčivejšie, ako kohokoľvek pred ním. Keď chceme preniesť tieto Pánove slová do dnešnej doby, je potrebné najskôr vedieť, že za časov Ježišových nevera neznamenala popieranie Božej existencie. V Boha verili všetci, farizeji aj zákonníci. Nevera skôr znamenala neochotu

uveriť, že Boh hovorí skrze Ježiša Krista, bolo tu odmietnutie Božieho hlasu. V dnešnej situácii, nevera znamená ateizmus, popieranie Boha a jeho existencie.

Naviac Ježiš hovorí, že pri poslednom súde bude naša generácia konfrontovaná s pokoleniami, ktoré žili v minulosti dávno pred nami. Dávna minulosť, to nie sú tiene a kosti, ale životy, ktoré sú blízko pri cieli, Boha. Jedného dňa nám pozrú do očí s otázku, ako sme naložili s ich odkazom. Skúsme si predstaviť, koľko generácií si predávalo vieru v Krista, kým dospela k nám na začiatok tretieho tisícročia. I keď naši predkovia mali ťažký život, vedeli, v čom je to najcennejšie dedičstvo a bohatstvo, ktoré je potrebné predať deťom a zachovať ho za všetkých okolností. V dnešnej dobe si musíme položiť otázku: Nie sme práve my tým pokolením v dejinách národa, ktoré nedokázalo vieru v Krista predať svojmu pokoleniu? Ba čo viac, neplatí práve o tomto pokolení, že svoju vieru stratilo?

Dokáže sa toto pokolenie obrátiť a obnoviť?! Najhoršia je tupá ľahostajnosť, prázdnota, neschopnosť a neochota pýtať sa a snažiť sa zachytiť Boží hlas v srdci. Taká závažná reflexia v nás dnes otvára Božie slovo, aby sme si so smrteľnou vážnosťou uvedomili, čo sa očakáva od tých čo chápu, počujú, veria.

Poprosme Boha, aby nám pomohol nájsť v srdci odpoveď, ktorá by bola hodná Boha.

Amen

Utorok 28. týždňa Lk 11,37-41

Pripraviť svoju dušu pre Krista

Povinnosťou každého z nás je starať sa o svoju dušu

Načo je almužna? Čo ňou môžeme?

Ježiš hovorí: ***„Čo je vnútri, rozdajte ako almužnu a všetko vám bude čisté“*** *(Lk 11,41)*.

Ježiš zdôrazňuje rozdiel medzi pojmami vnútro a vonkajšok. Dáva nám jasne najavo, že Boh, ktorý vidí hlboko do vnútra ľudského srdca, chce, aby práve tam bolo čisto. Svojou ostro vyslovenou odpoveďou zdôraznil jadro svojho učenia. Nemáme sa obávať o obradnú nečistotu, ale o nečistotu hriešnych postojov, ktoré zatemňujú naše vnútro. Neznášanlivosť, nečestnosť, arogancia, chlipnosť, sebectvo- tieto a iné mnohé postoje nás poškvrňujú. Všetci možno súhlasíme, že naše slová a skutky majú svoje korene v postoji srdca. Ak sa zbavíme toho, čo je vnútri, čo uráža Pána, potom sa očistia aj naše slová

a skutky, aby sme mohli získať novú slobodu a silu plniť Pánove prikázania. Zakaždým, keď konáme sviatosť zmierenia, zakúsime vnútornú túžbu a potrebu očistiť vnútro vzácnej nádoby, ktorou je naša duša. Vždy sa do nej prelieva Kristov život.

Pane, farizej ťa pozval ku stolu, aby si zaujal svoje miesto. Veta môže znieť aj opačne: Ty pozývaš ku stolu nás, aby si nás nasýtil tým najlepším pokrmom, aký môžeš dať: sebou samým.

Pri dnešnej modlitbe poprosme Ducha Svätého, aby nám ukázal, čo vo svojom srdci máme očistiť, aby naša duša bola pripravená pre príchod Krista.

Duchu Svätý, nazri dnes do môjho srdca a ukáž mi, kde som dovolil, aby sa zakorenil hriech. Urob ma vnímavejším na tvoj hlas, aby som mohol rýchlo prísť k Ježišovi, nech ma očistí. Obmy ma krvou Krista, aby všetko, čo urobím, vychádzalo z čistého srdca.

Amen.

Streda 28. týždňa Lk 11,42-46

Božie slovo nám zväčšuje obzor

Písmo prináša obohatenie pre život

Poznáme Ježiša Krista ako dokonalé stelesnenie Božej lásky a milosrdenstva?

V evanjeliu počujeme kritické slová na adresu zákonníkov a farizejov. ***„Beda vám, farizeji...“*** *(Lk 11,42).*

Môžeme si dať otázku. Odkiaľ sa berie taký príval nemilosrdnej zdrvujúcej kritiky, ktorá dopadá na farizejov a učiteľov zákona? Ten, ktorý je vo svojom odpustení taký veľkorysý. Dáva jasne najavo, že odmieta a neznáša predstieranú zbožnosť, zdanie viery, za ktorou sa skrýva pýcha, nečistota, degradovanie hodnôt a zaťatosť voči pravde.

Na túto tvrdosť srdca, volí Ježiš ako zbraň vlastné tvrdé slová, ktoré majú spôsobiť šok v mysliach farizejov a zákonníkov. Zo života rodiny poznáme situácie, keď niekto z rodičov zakričí na deti, ktoré sa nebezpečne hrajú, alebo vzdorujú. I z úst rodičov môžeme počuť slová ostré, výhražné a silno znejúce. Nehrozí i nám, že sa považujeme viac alebo menej za znalcov zákona, v porovnaní s väčšinou ľudí tohto národa? Čím častejšie čítame a počujeme úryvky z Nového zákona, tým viac by sme mali skúmať, ako sa náš život vplyvom Božieho slova mení. O čo viac by sme sa mali usilovať o splnenie Božích požiadaviek, ako tí, čo nepoznajú tento zdroj pravdy čiže Boha.

Bratia a sestry, v ľudskej reči existuje porekadlo: „Kto sa veľa pýta, ten sa veľa dozvie.“ Myslí sa tým, že je lepšie sa menej pýtať, menej vedieť, menej počuť, aby bol život pokojnejší a pohodlnejší. Lenže, kto počúva Boha a pýta sa významu jeho slov, ten sa vždy veľa dozvie. Nielen o jeho láske, o úteche a radosti, ktoré jeho slovo tak štedro rozdáva, ale tiež o skutkoch, ku ktorým sme volaní.

Milovaní, prosme Boha, aby dnešné slovo nás obohatilo, oslovilo, rozšírilo obzor nášho vzťahu k Bohu, a zároveň vyprovokovalo k väčšej túžbe po Božej službe. Bože daj nám, aby sme vedeli veci pomenovať pravým menom, aby sme vedeli prijať aj tvoje ostré slová, a nezachovali sa ako farizeji a zákonníci.

Amen.

Štvrtok 28. týždňa Lk 11,47-54

Znášať svoj kríž

Naučme sa žiť so svojimi krížami

Výstraha má svoje opodstatnenie v živote.

Ježiš znova hovorí: ***„Beda vám“*** *(Lk 11,47)*.

V perikope počúvame ostrý a konfrontačný dialóg Ježiša s farizejmi a zákonníkmi. Ježiš hovorí o krvi prorokov zabíjaných v Izraeli a dáva do priamej súvislosti správanie súčasného pokolenia so spáchanými vinami ich predkov. V Ježišových slovách vidíme, že jeho posolstvo je myslené veľmi vážne. Je to výzva na život a na smrť. I jeho vlastná smrť sa blíži, nenávisť nepriateľov pripraví plán, ako ho zničiť. V Pánových slovách sa viackrát objavuje slovo krv. Krv prorokov, od krvi Ábelovej, po krv zabitého proroka Zachariáša. Je to vždy krv privolávajúca trest a pomstu. Ale krv Ježišova, ktorá uzatvára mučeníctvo prorokov, bude krvou zmierenia a záchrany, bude krvou, ktorá sa preliala na odpustenie hriechov. Kto bude piť z kalicha Kristovho, bude žiť naveky.

V tomto kontraste môžeme pochopiť, čím sa líši Starý zákon od Nového zákona a k svojmu úžasu objavujeme tie najkrásnejšie rysy tajomnej Božej tváre. Je to láska milujúca do krajnosti a dávajúca všetko bez výhrady tým, ktorých miluje.

Kým Ježiš pripomína zákonníkom a farizejom, že stavajú náhrobky prorokom, ktorých ich otcovia zabili, napadá nás myšlienka na Pánov vlastný hrob v skale, kde bude skoro uložené i jeho telo zmučené krutou popravou. Ježiš

je jediný z prorokov, jediný zo všetkých ľudí tejto zeme, komu nemôžeme postaviť náhrobok. Ježiš je ten, ktorý premenil hrob v miesto najvyššej nádeje a radosti, rovnako ako kríž a najťažšie utrpenie prežiaril tým, že ich podstúpil. Kristus nám dáva niesť svoje životné kríže, dáva nám ich z lásky, aby sme aj my mali účasť na jeho utrpení. V týchto, krížoch nás Ježiš neopúšťa, ale nás navštevuje milosrdnou láskou.

Poprosme Boha pri rannej modlitbe o milosrdnú lásku a schopnosť vytrvalo niesť svoj kríž.

Amen.

Piatok 28. týždňa Lk 12,1-7

Kresťan je človek bez pretvárky
Žiť bez pretvárky

Čo je pretvárka?

V dnešnom evanjeliu od sv. Lukáša sme počuli, ako sa okolo Ježiša zišiel taký početný zástup, že si ľudia navzájom šliapali po nohách a narážali jeden do druhého. A uprostred tejto tlačenice napomína Ježiš svojich učeníkov slovami: ***„Chráňte sa kvasu farizejov čiže pokrytectva. Veď nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo. Lebo čo ste povedali vo tme, bude počuť na svetle, a čo ste pošepli v izbách do ucha, bude sa rozhlasovať zo striech“*** *(Lk 12,1-3)*.

Slovo hypokrit - pokrytec, pochádza zo starovekého Grécka. Označovalo herca s maskou a v preoblečení, ktorý hral nejakú postavu v dráme. Kvôli obecenstvu musel predstierať, že je niekým iným, často na míle vzdialeným od svojho skutočného „ja“: raz bol kráľom, inokedy žobrákom či veliteľom. Stačilo „zosobňovať“ niekoho druhého vďaka maske. Jeho výkon bol určený pre verejnosť a úspech sa meral potleskom davu divákov.

Povahovou črtou „kvasom“ mnohých farizejov bolo pokrytectvo. Zaujímali sa viac o uznanie ľudí než o uznanie Boha. Ich životy boli také falošné a plytké ako hercova maska, ako jeho výstup na javisku. Farizeji podľahli pokušeniu pripisovať nesprávnu dôležitosť mienke ľudí na úkor poslušnosti Bohu. Pri inej príležitosti ich Pán kritizoval, že sa podobajú obieleným hrobom, ktoré zvonka vyzerajú pekne, ale vnútri sú plné mŕtvolných kostí *(porov. Mt 23,27)*. Farizeji viedli fakticky dvojtvárny život: na jednej strane život s maskou plný pretvárok,

falošností a závislosti od mienky ľudí a na druhej strane život naplnený nedbalosťou a chýbajúcou veľkodušnosťou voči Bohu.

Naše slová a správanie ako kresťanov by mali u druhých ľudí vzbudzovať úctu. Vždy a vo všetkom hľadajme pravdu, vyhýbajme sa pokrytectvu a dvojtvárnosti. V bežných životných situáciách by slovo kresťana malo byť dostatočnou garanciou splnenia sľubu. Pravda je odrazom samého Boha, a preto k nej treba mať vždy náležitú úctu. Ak si zvykneme hovoriť pravdu aj v najbezvýznamnejších záležitostiach, naše slovo nadobudne veľkú spoľahlivosť a silu. Bude mať cenu zlata. V tomto smere bude plne napodobňovať život nášho Pána. Opačným pólom takéhoto kresťanského správania je muž s rozpoltenou mysľou, nestály vo všetkom svojom počínaní. Vo svojich postojoch sa správa ako herec schopný kedykoľvek si nasadiť masku a hrať podľa požiadaviek davu. Sv. Béda Ctihodný ho vystihuje ako človeka, „ktorý sa chce tu na tomto svete len radovať, a tam s Bohom kraľovať."

Pán očakáva od svojich učeníkov a taktiež od nás, že budeme kvasom, ale kvasom dobrým a zdravým. Chce, aby sme sa snažili o jednotu života bez masiek, bez dvojtvárnosti, bez dvojzmyselných rečí a klamstiev. Máme byť mužmi a ženami, ktorí vedú priamočiary a úprimný život viery.

Amen.

Sobota 28. týždňa Lk 12,8-12

Neuzatvárať sa pred Bohom

Otvoriť sa Bohu vždy je prínosom

Sv. Lukáš nás upozorňuje na Pánove slová: ***„Ak niekto povie niečo proti Synovi človeka, odpustí sa mu to. Kto by sa však rúhal Duchu Svätému, tomu sa neodpustí"*** *(Lk 12,10)*.

Sv. Marek reprodukuje Pánove slová v tej istej veci, že totiž takéto rúhanie sa neodpúšťa naveky a človek je vinný večným hriechom.

Sv. Matúš zasa vo svojom evanjeliu umiestňuje tieto slávnostné Pánove slová do kontextu, ktorý poskytuje najlepší priestor na pochopenie ich zmyslu. Rozpráva, že ľudia žasli, keď videli Pánove zázraky a vraveli s údivom: Nie je toto syn Dávidov? Farizeji však ani toľké Pánove zázraky, ktorých svedkami mnohí z nich boli, nechceli uznať za dôkazy Ježišovho božstva, ale ich zlomyseľne prekrúcali a pripisovali samému diablovi. Kvôli tvrdosti svojich sŕdc nechceli prijať to, čo bolo úplne očividné. Tento len mocou Belzebula, kniežaťa zlých duchov, vyháňa zlých duchov –hovorili *(porov. Mt 12,24)*. Presne

v tomto bode sa nachádza pravý dôvod neodpustiteľnosti rúhania proti Duchu Svätému. Podľa sv. Tomáša ide o hriech neodpustiteľný z hľadiska samej jeho povahy, pretože vylučuje to, čím sa dosahuje odpustenie hriechov. Je to postoj uzatvorenia sa voči milosti, odmietnutie prijať spásu. Všetky hriechy sa ľuďom odpustia, nehľadiac, aké ťažké by vo svojej povahe boli. Božie milosrdenstvo je totiž nekonečné. Hriešnik však musí splniť jednu podmienku, uznať svoj priestupok za hriech a uveriť v Pánovo milosrdenstvo. Zatvrdnutosť farizejov bola zaiste prekážkou mocného účinku Božej milosti.

Milovaní, Ježiš nazýva takýto postoj hriechom proti Duchu Svätému. Nie je neodpustiteľný kvôli jeho vážnosti a zlu, ale kvôli uzavretiu sa človeka pred tým, aby bola jeho vôľa Bohu k dispozícii. Kto hreší týmto spôsobom, vylučuje sa z dosahu Božieho odpustenia. Ján Pavol II. nás varuje pred vážnosťou tohto postoja k milosti: „Rúhanie proti Duchu Svätému je teda hriech spáchaný človekom, ktorý sa domáha domnelého práva zotrvať v zle, v akomkoľvek hriechu, a tak odmieta vykúpenie. Človek zostáva uzavretý v hriechu a zo svojej strany tak znemožňuje svoje obrátenie, a teda aj odpustenie hriechov, ktoré pokladá za nepodstatné alebo bezvýznamné pre svoj život. Je to stav duchovnej záhuby, pretože rúhanie proti Duchu Svätému nedovoľuje človeku vyjsť z väzenia, do ktorého sa sám uzavrel, a otvoriť sa božským prameňom slúžiacim na očistenie svedomia a odpustenie hriechov.“

Bratia a sestry, dnes sa obráťme na Pána s prosbou o radikálnu úprimnosť a pravú pokoru v prípadoch, kde máme uznať svoje chyby a hriechy. Prosme ho aj o to, aby sme si na svoje chyby, aj keby išlo len o oblasť všedných hriechov, nikdy neprivykli a aby sme sa hneť utiekali k Pánovi o odpustenie a o oživujúci dych Ducha Svätého. Prosme tiež našu Matku o svätú bázeň pred Bohom, aby sme nikdy nestrácali citlivosť na hriech a na uznanie svojich slabostí. Keď máme pohľad zahmlený a strácame zrak, musíme vyjsť na svetlo. Kristus nám povedal, že je svetlom sveta a prišiel liečiť chorých.

Amen.

Pondelok 29. týždňa Lk 12,13-21

Majetok

Byť slobodný od hmotného bohatstva[124]

Veľmi rád si spomínam na film Winnetou. Keď som bol malý chlapec a išiel tento film, musel ustúpiť aj futbal, aj hokej a sedelo sa pri televízore. A veľmi zle by dopadol ten, kto by sa ma pokúsil vyrušiť pri jeho sledovaní. Nám všetkým sú veľmi sympatickí hlavní hrdinovia, ktorí bojujú smelo a odvážne proti zlu a snažia sa o mier a dobro, vzájomné porozumenie a lásku medzi belochmi a Indiánmi. Veľmi pôsobivý je hlavne diel nazvaný Poklad na striebornom jazere. Banda sa naháňa za skrytým pokladom Indiánov – Apačov. A banditi sú ochotní urobiť všetko – aj plieniť a zabíjať – len, aby sa dostali k pokladu a vlastnili ho. A vieme, ako to končí: dostanú sa k pokladu, a keď ho majú na dosah ruky medzi sebou sa povraždia, takí sú skúpi.

Bohatstvo, majetok, peniaze a naháňanie sa za tým všetkým. Načo to všetko? K čomu to vedie? K smrti, bolesti, smútku a často aj k vraždeniu. Také sú poklady tohto sveta.

A Kristus nám dnes hovorí: ***„Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude“*** *(Lk 12,20)**?!***

A na inom mieste Písmo hovorí: ***„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich moľ a hrdza ničia a kde sa zlodeji dobýjajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zlodeji nedobýjajú a nekradnú. Lebo, kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“*** *(Mt 6,19-21).*

Ježiš nehovorí, aby sme poklady nezhromažďovali, naopak, máme zhromažďovať. Ale otázkou je: „Čo?“ a „Kde?“ zhromažďovať.

Začnime od toho „Kde?“. Kde, teda na aké miesto máme ukladať nazhromaždené poklady. Kristus hovorí, že v nebi: „V nebi si zhromažďujte svoje poklady“.

To je dôležité, lebo kto zhromažďuje v nebi nemusí sa báť o svoje poklady. Lebo tam ich moľ a hrdza nezničia a ani zlodeji tam nebehajú, lebo tí sa do neba nedostanú. A tak sa nemusíš báť o svoj poklad, ak si ukladáš na toto miesto. Zlodej ti ho nezoberie. To sa môže diať a aj deje tu na zemi, ale nebo to je niečo celkom iné. Ako bezstarostne a spokojne si môže žiť ten, kto hromadí pre nebo a nie pre seba.

Teraz si položme otázku: „Čo?“ zhromažďovať. Aké sú to poklady, o ktorých hovorí náš Pán. V prvom rade, zdá sa, že nie sú hmotné: moľ ani hrdza ich neničí, zlodeji ich neukradnú. Dnes zlodeji neukradnú iba to, čo neexistuje. O tom nemusím hovoriť, napokon s tým sa stretávame dennodenne. Poklady

[124] Porov.: SIVOŇ, M.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

uložené v nebi však sú zlodejom nedostupné, lebo sú im neviditeľné, nehmotné, sú duchovné. Sú to poklady vyvierajúce z čistého srdca, prekypujúceho láskou. Získavame ich už tu na zemi, avšak majú cenu večnosti. Netreba nič mimoriadne, a predsa môže mať takýto poklad veľkú cenu. Niekedy je to úsmev, dobré slovo, rada; inokedy stačí len vypočutie, ... Malé veci, ktoré ale v skutočnosti nie sú malé. Ktosi múdry raz povedal: „Dokonalosť sa dosahuje maličkosťami, ale dokonalosť sama nie je maličkosť." Nič nie je malé, čo sa robí s veľkou láskou. Cenu naším skutkom dáva láska, s akou ich konáme. A tak nezáleží až tak na tom, čo robím, ako skôr na tom, ako to robím. Pravé poklady sú naše skutky konané z lásky. A neplatí, že čím väčší skutok, tým väčší poklad, ale čím väčšia láska vložená do skutku, tým väčší poklad.

Zoberme si Veroniku, ktorá Ježišovi utrela zakrvavenú tvár. No, čo veľké ona urobila? Nič, len vzala ručník a utrela mu tvár. Nič zvláštne. Urobila teda málo? Vôbec nie, veľmi veľa. Predstavme si Krista: mal na hlave tŕňovú korunu, bili ho po tvári, oči mal zrejme zaliate krvou, možno ani poriadne nevidel, kadiaľ kráča. A tu príde žena Veronika a len mu utrie tvár. A to stačí. A bolo to veľa, veľmi veľa. Málo sa stáva veľa, keď sa robí pre Krista, z lásky voči nemu.

Pre pozemské bohatstvá: majetky, peniaze,... niekedy prestávame byť ľuďmi. Pritom dnes ich máš a zajtra už nemusíš. Lebo sú to len pozemské veci. Zhrdzavejú, zašpinia sa, zničia, ... Alebo príde zlodej a ty sa ráno zobudíš a... Pravé poklady sú tu – v tvojom srdci, keď v ňom prebýva Boh a ty konáš veci pre neho s láskou.

Amen.

Utorok 29. týždňa Lk 12,35-38

Platenie za rozhrešenie?

Zostávať v modlitbe a byť pre hlásanie Krista stále pripravený[125]

Koľkokrát nás zaskočila návšteva, bratia a sestry, ktorá prišla nečakane? Ešte šťastie, že sme boli včera na nákupe, inak by sme sa hanbili, že by sme im nemali čo ponúknuť.

Ježiš hovorí tiež niečo radostné: ***„Bedrá majte opásané a lampy zažaté! Blahoslavení sluhovia, ktorých pán pri svojom príchode nájde bdieť"*** *(Lk 12,35.37a).*

Starší ľudia si pamätajú na to, keď boli pioniermi, ako hovorili: Vždy pripravený! Ježiš však hovorí o inej pripravenosti. Hovorí o pripravenosti slúžiť,

[125] Porov.: KAČALJAK, M.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2005.

byť pripravený na Jeho druhý príchod. Opásať si bedrá v biblickej dobe znamenalo to, čo dnes obuť si topánky. Byť pripravený kedykoľvek odísť. Keď čakáme priateľa, tak máme nablízku pripravené veci na oblečenie a obutie, aby nečakal dlho. Našou prípravou, naším opásaním bedier a zažatými lampami je čisté srdce. Ježiš túži po čistom srdci, v ktorom on duchovne stále žije a prebýva, ako to sám prisľúbil *(porov. Jn 14,23).*

Hovorí sa podľa židovského zvyku i iných obyvateľov Blízkeho Východu, že mať opásané bedrá je metaforické vyjadrenie. Obyvatelia si podpásali dlhé objemné obleky, aby im neprekážali v pohybe pri putovaní po prašných cestách. Aj zažaté lampy symbolizujú postoj bdenia, keď sa s radosťou očakáva príchod niekoho. Keď niekoho milujeme, očakávame jeho príchod, alebo sme pripravení ísť za ním. A tak je to aj v láske k Ježišovi. Byť pripravený na Ježišov príchod neznamená byť strnulý a vystrašený. Iba čisté a láskavé srdce dokáže čakať Pána v pokoji. Počas očakávania môže prísť aj ťažký kríž, ťažké boje, utrpenie, pády. Ale svätý páter Pio hovorí: „V duchovnom živote je nevyhnutné ísť vždy dopredu, nikdy nie dozadu. Loďku, ktorá zostane stáť a neplaví sa ďalej, odveje vietor naspäť."

Naše očakávanie spočíva v bdelosti, v ustavičnej modlitbe *(porov. 1 Sol 5,17).* My nečakáme na to, že veď zajtra to urobím, lebo dnes nestíham. Nie, už teraz chce Boh nás celých, takých, akí sme.

Tento príbeh hovorí o tom, ako sa istý muž z Turína prišiel vyspovedať k don Boscovi. Ten sa ho opýtal, že kedy bol naposledy na spovedi. Kajúcnik odpovedal, že pred desiatimi rokmi. Don Bosco povedal: „Tak to bude desať strieborniakov." „Ako to," začudoval sa kajúcnik, „myslel som si, že rozhrešenie je zadarmo!" Ale don Bosco mu veľmi pohotovo odpovedal: „Tak vy ste to vedeli, a predsa ste čakali desať rokov!!!" Nečakajme na to, že sa začneme modliť od zajtra, začnime už dnes. Jedine s Bohom sa oplatí bdieť. Iba s ním získame večnosť, radostnú večnosť.

Ako je to s tou návštevou? Stále mať zásoby, aby sme im vždy mali čo ponúknuť. Preto sa naplňme už tu na zemi Bohom, aby sme sa premenili v neho a žili jedine v prítomnosti Pána, keď príde.

Amen.

Streda 29. týždňa Lk 12,39-48

Očakávať neočakávané

Byť dobrým správcom svojho povolania a darov daných od Boha

Svätý Otec Ján Pavol II. Veľký bol v Afrike na apoštolskej ceste. V istom ústave malomocných detí ako blesk letela správa, že príde Svätý Otec. Sestričky upratujú, lietajú, iba Karolko sa zlostí a mračí. Sestrička sa ho pýta: „Ty jediný sa netešíš? Veď od svätého krstu sa voláš tak ako on – Karol."

„Neteším sa ani trošku. Čo z toho, že príde, ako chodia aj rodičia. Aj on zostane iba pri dverách, ako otec a mama. Aj on sa bude báť, aby sa nenakazil. A už som vám povedal, že Karol ma nevolajte, ale po africky, tak je to krajšie." Potom si zaboril čiernu tváričku do bieleho vankúša a plakal, plakal.

Pápež prišiel. Nič netušiac, prišiel k plačúcemu chlapcovi. Ale ako? Tak ako Ježiš. Pohladil ho po čielku a v jeho reči sa pýta. „Ako sa voláš?"

„Pokrstili ma Karol, ale to nie je pekné."

„Ale to si predsa môj menovec, a tak aj môj kamarát."

A kým si Karolko uvedomil skutočnosť, pápež ako druhý Kristus, berie si ho do náručia a pobozká ho s horúcou láskou milujúceho otca. To stačilo! Zo smutného malomocného chlapčeka sa stal veselý a vyrovnaný chlapec a nikto viac ho od tej chvíle už nesmel volať po africky, ale Karolko, lebo tak sa volá jeho kamarát – pápež Ján Pavol II. Veľký.

Karolko sa nikdy nestretol predtým s pápežom, ale keď sa zmenili k dobrému všetky jeho očakávania, zmenil sa aj jeho vzťah k pápežovi, ktorého si obľúbil. Keď sme my stretli Ježiša a pocítili jeho lásku, už ho nikdy nechceme opustiť, ale vždy chceme byť pripravení na jeho príchod, chceme byť blahoslavenými sluhami. Ale Pán hovorí aj toto: ***„Kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať, a komu veľa zverili, od toho budú viac žiadať"*** *(Lk 12,48b).*

Od malého Karolka sa nič také neočakávalo, iba to, aby sa tešil návšteve Svätého Otca a pomohol pri upratovaní, ale on sa na to hneval, nechcel sa tešiť. Doteraz bol sklamaný aj z návštevy svojich rodičov, a tak prestal niečo dobré očakávať. Ježiš nám hovorí, že keď nám boli zverené rôzne milosti, je potrebné, aby sme im boli verní, aby sme ich využili pre dobro iných a pre svoju spásu. Každému Boh zveril správcovstvo, ale tak, aby sme sa nestali otrokmi spravovania, ale Božími sluhami, ktorí sa pripravujú poctivosťou na príchod svojho pána. Všetko, čo robíme, robíme pre šírenie Božieho kráľovstva. Boh každému zveril inak – niekomu menej, niekomu viac.

Ku spravovaniu Božieho majetku nepatrí ani komplex menejcennosti, ani rezignovanie, ani schádzanie z kríža... Iba správca dôverujúci v Božiu moc a

všemohúcnosť dokáže zodpovedne spravovať. Človek sa pozná a túži po poznaní. Pokorný vie, že je slabý a ohraničený. Sv. Augustín hovorí o jednote Pánovej milosti a ľudskej slobody, spätosti medzi darom a povinnosťou: „Daj, čo prikazuješ a prikáž, čo chceš.“ Plnením si svojich povinností a očakávaním Božieho kráľovstva do srdca, môjho i druhých, sa stávam podobným Bohu a teda sa zdokonaľujem a posväcujem.

„Môj pán voľajako nejde,“ *(Lk 12,45)* hovorí sluha a končí s očakávaním, zabáva sa a myslí len na pôžitok. Bratia a sestry, zostať verný vždy svojim povinnostiam je niekedy veľké nekrvavé mučeníctvo, ale je to veľmi dôležité k tomu, aby nás Pán našiel dávať čeľadi určený pokrm a byť blahoslavený... „Apoštolská duša, si ako kameň, ktorý spadol do vody. Svojím príkladom a slovom urobíš prvý kruh na vode, potom ďalší... a ďalší... Zakaždým širší. Chápeš teraz veľkosť svojho poslania?“

Karolko si myslel, že Ján Pavol II. Veľký sa len na nich pozrie z dvier a odíde. Ale Svätý Otec to tak neurobil, on ukázal príklad splnenia svojho poslania a všade naozaj šíril Božiu lásku, ktorá vychádzala a rástla v modlitbe a v adorácii pred Eucharistiou. Nech nám Ježiš s Pannou Máriou pomáhajú šíriť medzi ľuďmi lásku a načúvať Božiemu Duchu poslušnou odpoveďou.

Amen.

Štvrtok 29. týždňa Lk 12,49-53

Oddajme sa Bohu

Povzbudiť veriacich k tomu, aby sme sa nebáli úplne sa oddať Bohu, úplne sa nechať preniknúť jeho láskou

„Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul“ *(Lk 12,49)*!

Toto sú slová dnešného evanjelia. O akom ohni to Ježiš hovorí? Možno sa vám zdá trochu zvláštne a nezrozumiteľné, čo nám Ježiš dnes hovorí. Aj ja som mal dosť dlho problém pochopiť ako to, že ten, ktorý je darcom pokoja, zároveň prináša »meč«; ako to, že ten, ktorý je strojcom jednoty prináša »rozdelenie«?!

Ježiš hovorí, že prišiel »oheň« vrhnúť na zem. Biblisti sa domnievajú, že „Ježiš priniesol na zem oheň, ktorý sa v dušiach ľudí rozhorí ako oheň lásky k Bohu.“[126] To potvrdzuje aj fakt, že Duch Svätý na Turíce zostúpil na apoštolov v podobe ohnivých jazykov; a Duch Svätý je Láska. Teda ide o oheň lásky, ktorý Kristus prináša na zem.

[126] HERIBAN, J: *SVÄTÉ PÍSMO*. Rím: SÚSCM, 1995, s. 2247, poznámka k v. 49.

Lenže v evanjeliu sa ďalej hovorí, že Kristus prináša aj rozdelenie. Ako to, že prináša rozdelenie a zároveň lásku? Láska a rozdelenie, to predsa nejde k sebe. Ježišove slová treba chápať v celom kontexte jeho učenia. Láska k Bohu má byť úplná, totálna,... Nemožno tu hovoriť o nejakej polovičatosti. Pravá láska k Bohu je úplná, je ako oheň, ktorý horí v srdci človeka a úplne ho spaľuje. Je len samozrejmé, že takáto láska – blčiaci oheň – je často nepochopená okolím, zvlášť dnes, keď mnohí nedokážu vidieť ďalej, ako na koniec svojho nosa, keď je spoločnosť tak ľahostajná v láske, keď vládne relativizmus a konzumizmus, ktorý je tak prijímaný dnešným človekom. Preto sa ľudia horiaci Božou láskou často stretajú s nepochopením, mnohí ich neprijímajú, odmietajú, vysmievajú,... Preto rozdelenie a meč.

Pochopiť, o aký oheň tu ide nám môže pomôcť sv. páter Pio, ktorý bol ním celý zapálený. V jednom svojom liste pátrovi Agostinovi dňa 26. augusta 1912 napísal: „Teraz počúvajte, čo sa mi prihodilo minulý piatok. Doslúžil som svätú omšu a práve som odriekal ďakovnú modlitbu, keď som odrazu pocítil, ako mi srdce poranil ohnivý šíp. Bol taký ostrý a žeravý, že som si myslel, že zomriem. (...) Zdalo sa mi, akoby nejaká neviditeľná moc ponorila celú moju bytosť do ohňa. Bože drahý! Tá páľava! Tá radosť! Zažil som veľakrát takúto extázu lásky a na nejaký čas som sa ocitol mimo reálneho sveta. Vtedy bol však tento oheň slabší. Keby ale teraz trval ešte chvíľočku, ešte jedinú sekundu dlhšie, moja duša by sa oddelila od tela a odišla k Ježišovi. (...) Ježiš teraz vytiahol svoj ohnivý šíp z môjho tela, ale ja som smrteľne ranený.“[127]

Je to mimoriadny prípad, mimoriadna milosť, to iste áno. Avšak, milovaní Kristovi, všetci sme povolaní k láske. Možno nebudeme zažívať takéto mimoriadne extázy ako sv. páter Pio, ale oheň lásky by mal horieť v srdci každého z nás, čo sme tu. Chceme zapaľovať srdcia druhých. Ako môžem zapáliť druhého, keď sám nehorím? Iba srdce rozpálené láskou dokáže zapáliť aj iné srdcia.

Otvorme teraz svoje srdcia a započúvajme sa do slov nášho sv. Otca Jána Pavla II., ktorý nepochybne je zapálený Kristovým ohňom a prináša ho všade, kam príde. Pápež nás dnes vyzýva: „Buďte fakľami, ktoré horia vo svete: nech tam, kde je noc nevery, svieti jas vašej viery; kde je temnota nenávisti a zúfalstva, nech zažiari svit vášho optimizmu, vašej nádeje; kde je tma egoizmu a násilia, nech horí oheň vašej lásky.“[128]

Amen.

[127] CHIFFOLO, F. A.: *Sv. páter Pio – Vlastnými slovami*, výber z listov. Trnava: Dobrá kniha, 2002, s. 17.
[128] Ján Pavol II.: *Nebojme sa pravdy*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1999, s. 153.

Piatok 29. týždňa Lk 12,54-59

Prijať Ježiša

Kristus aj dnes prichádza k nám, preto ho s láskou prijímajme

Keď som bol malý chlapec so sestrou sme chceli ísť von, do lesa. Bolo to na začiatku jari a práve sa topil sneh, takže bolo všade mokro. V ten deň však slnko krásne pálilo a my ako malé deti sme nerozmýšľali nad tým, že vonku môže byť mokro; vnímali sme len to, že je krásne teplo a že slnko pekne svieti. Mama nám vtedy nakázala, aby sme si obuli gumené čižmy, vraj: „Lebo je všade mokro". „Mokro?", pomyslel som si, „veď slnko pekne svieti." A tak sme si spolu so sestrou obuli tenisky a utekali sme do lesa. Čoskoro sme zistili, že mama mala pravdu. Všade bolo tak mokro, že by sme museli lietať, aby sme sa nenamočili. Vtedy som si asi po prvýkrát uvedomil, že mama má pravdu a treba ju počúvať. Skúsená mama vedela lepšie čítať znamenia prírody ako my, malé deti.

Sme obklopení znameniami, ktoré dokážeme čítať a chápať. Napr. keď vidím niekde dym, viem, že na tom mieste horí a pod. Treba však rozlišovať znamenia prírody od istých hlbších znamení, ako je napr. znamenie čias.

Dnes Ježiš Židom dosť tvrdo vytýka: ***„Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Ako to, že terajší čas posúdiť neviete"*** *(Lk 12,56)*?

A čo my, bratia a sestry, ako dokážeme posúdiť »terajší čas«? Čo vlastne Ježiš myslí terajším časom? Je to čas, keď k nám prichádza Kristus, keď prichádza Božie kráľovstvo; to sa deje tak dnes, ako aj pred dvetisíc rokmi, lebo Kristus je stále ten istý, teraz i na veky.

Uvažujme spoločne nad tým, aký je dnešok: Aký je dnes svet? Aký je človek žijúci v dnešnom svete? Aký je dnes Kristus, ktorý prichádza k človeku?

Aký je dnešný svet? Podobnú otázku si kladie aj pápež Ján Pavol II., keď sa pýta: „Aké je ľudské spoločenstvo dnes, na konci dvadsiateho storočia?"[129] A vzápätí dáva odpoveď: „Vo všeobecnosti môžeme povedať, že naša spoločnosť je zložitá a rozporuplná:" (...) a pokračuje v jej hodnotení: „Je spoločenstvom obdivuhodným svojimi výdobytkami a súčasne dramatickým, lebo stratilo jasný a istý zmysel pre význam existencie jednotlivca a ľudských dejín, a tak žije v protirečeniach, v trápení, v strachu. Je to však spoločenstvo, ktoré zmiera túžbou po Absolútne, v ustavičnom očakávaní nadprirodzeného svetla, v namáhavom hľadaní Pravdy a skutočnej radosti,..."[130]

A aký je človek dneška? Vlastne sme už sčasti na to odpovedali. Ján Pavol II. chápe človeka ako „pútnika za Absolútnom" a ako „väzňa Tajomstva".

[129] JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1999, s. 29.
[130] JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. 1999, s. 29.

Hovorí, že človeka charakterizujú tri veľmi významné črty. Sú to objektívne ťažkosti, s ktorými sa stretáva, potreba istoty v učení, ktorá je predpokladom prijatia celého posolstva J.K. a Cirkvi a napokon je to nevyhnutnosť kresťanskej dôslednosti.[131] A ja len dodávam, že človek tak ako vždy, aj dnes potrebuje Krista, ba dnes možno oveľa viac, ako kedykoľvek predtým.

A aký je Kristus, ktorý k nám dnes prichádza? Kristus je stále ten istý; dnes je práve taký, ako pred dvetisíc rokmi. Kristus - ten istý včera, dnes a naveky. Aj dnes k nám prichádza taký mocný, svätý, plný lásky ako vtedy, keď chodil po tejto zemi. On vie, že aj my, ľudia dneška, ho veľmi potrebujeme. A aj dnes túži liečiť, uzdravovať, odpúšťať, ..., lebo dnes miluje práve tak, ako kedysi.

Hoci len veľmi máličko, načreli sme do znamení dnešných čias. Svet a človek v ňom dnes túžobne volá po Živote, po Pravde, po Láske; je to volanie po Kristovi, v ňom jedinom nachádzame radosť a šťastie i trvalé spočinutie.

Amen.

Sobota 29. týždňa Lk 13,1-9

Prijať blížneho, aký je a pomôcť mu sa zmeniť

Našou úlohou nie je druhého zmeniť a pomôcť mu, aby sa zmenil sám

Nedávno som sa rozprával s jedným chlapcom; bol to mladý človek, mal asi sedemnásť, možno osemnásť rokov. Hovoril o tom, že jeho otec pije a že by bol veľmi rád, keby bol otec iný. Pýtal sa ma: „Ako by si riešil takú situáciu, keby ti otec pil? Ty by si mu aj dohováral, ale on by si nechcel dať povedať! Čo by si vtedy robil?“ V prvej chvíli som nevedel, čo na to povedať. Videl som, že pre chlapca je to dôležité a vážne. Potom som si však uvedomil jednu dôležitú vec a hovorím mu: „Chcieť zmeniť človeka a milovať človeka, to sú dve veci. Ak ja chcem niekoho silou mocou zmeniť, to znamená, že ho neprijímam takého, aký on je; chcem ho iného. Chcem, aby sa zmenil. Ale takýmto spôsobom dosiahnem len to, že bude ešte neprístupnejší a vôbec mu nepomôžem. Druhá vec je človeka milovať. Kto miluje, ten prijíma toho druhého človeka takého, aký on je, aj s jeho chybami a nedostatkami. Keď sa budem za každú cenu usilovať zmeniť človeka, asi sa mi to za celý život nepodarí. Ale keď ja budem druhého milovať, a to opravdivo, takého aký on je, on sám spozná svoju cenu a sám sa zmení.“ Niekedy by sme chceli bojovať proti zlu, meniť ľudí, a pod.

[131] JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. 1999, s. 6 – 7.

Ale zdá sa, že tou najlepšou cestou nie je za každú cenu iných obracať, meniť, vytýkať im,..., ale najschodnejšou cestou je konať dobro, jednoducho milovať.

Dnešné evanjelium tvoria akoby dva celky. Prvý celok tvorí rozprávanie ***„o Galilejčanoch, ktorých krv zmiešal Pilát s krvou ich obetí“*** *(Lk 13,1)* a o osemnástich, ***„na ktorých padla veža v Siloe***“ *(Lk 13,4)*. Druhý celok tvorí rozprávanie o neúrodnom figovníku *(porov. Lk 12,6–9).*

V skutočnosti tieto dva celky (časti) vytvárajú jednotu – jeden celok. Najskôr je reč o pokání, ku ktorému nás majú viesť aj také nešťastia, aké sa tu spomínajú; lebo vina tých, ktorým sa nešťastia stali vôbec nie je väčšia, ako vina ostatných a všetci potrebujeme pokánie. Potom je reč o figovníku, ktorý neprináša úrodu. Pán mu dáva ešte jeden rok. Bude sa mu zvlášť starostlivo venovať. Ak ani potom neprinesie úrodu, ***„potom ho vytne“*** *(Lk 13, 9)*.

Pokánie a konanie dobra, asi tak by sa v skratke dalo zachytiť posolstvo dnešného evanjelia. Tieto úkony by mali ísť spolu, mali by vytvárať akúsi jednotu, tak ako tvoria jednotu v rozprávaní dnešného evanjelia. Na jednej strane je to pokánie, ktoré spočíva v uvedomení si hriechov, v priznaní si viny, jej oľutovaní a v obrátení sa smerom k Bohu. A na druhej strane potom nasleduje prinášanie ovocia alebo jednoducho konanie dobra. Nestačí len konať pokánie, ľutovať hriechy a bojovať proti zlu, ale treba aj konať dobro, a tak budovať Božie kráľovstvo. Toto je náš, ľudský život: konať pokánie a prinášať ovocie dobrých skutkov, a tak smerovať k Bohu.

Niekedy by sme veľmi chceli zmeniť iných, chceli by sme, aby boli lepší: aby prestali piť, fajčiť, alebo nadávať a pod. Silou-mocou bojujeme proti zlu okolo nás, ale zdá sa, že efekt je minimálny. Prečo je to tak? Náš svet je ako – asi to nebude celkom šťastné prirovnanie, ale môže pomôcť pochopeniu danej veci – je ako nepodarené rezané pivo. Iste mnohí, hlavne chlapi, vedia, ako sa robí také rezané pivo. Rezané pivo to je vlastne spojenie tmavého a svetlého piva v jednom pohári tak, že sa nepomiešajú. Je v tom kus čašníckeho umenia a aj skúsenému čašníkovi sa to z času na čas nemusí podariť; potom je to len nejaká zmiešanina svetlého a tmavého piva. Podobne je to s naším svetom: je ako taká zmiešanina svetlého a tmavého, dobrého a zlého, svätého a hriešneho. Predstavme si, že by sme chceli, aby v takomto zmiešanom pive, nebolo to tmavé, ale iba svetlé. Iste by sme nezačali vyťahovať to tmavé, lebo to je nemožné, keďže sú obidve piva pomiešané a s tmavým by sme odstránili svetlé. Ale dalo by sa to urobiť tak, žeby sme neustále prilievali svetlé, až kým by nebolo celé úplne svetlé. Podobne to treba robiť aj v živote: nebojovať silou

mocou proti zlu a odstraňovať zlo, lebo by sme mohli odstrániť aj dobro, ale treba neustále konať dobro. Veď zlo nie je ničím iným ako nedostatkom dobra, tak ako tma je nedostatkom svetla. Čím viac svetla, tým menej tmy; čím viac dobra, tým menej zla.

Nehovorím, že netreba bojovať proti zlu, že ho netreba odstraňovať, hovorím len, že proti zlu treba bojovať dobrom. Čo to znamená v konkrétnom živote? Kde je nenávisť, tam treba priniesť lásku; kde je smútok, tam treba priniesť radosť; kde je tma, treba priniesť svetlo...

Chlapec, ktorého som spomínal v úvode nemôže svojmu otcovi pomôcť lepšie než, že ho bude milovať. Matka Tereza hovorí: „Na začiatku som si myslela, že musím obracať ľudí na vieru. Medzičasom som sa naučila, že mojou úlohou je milovať. A láska obráti toho, koho chce.“[132]

Iba takto môžeme premieňať svet okolo nás a kráčať spoločne za Kristom.

Amen.

[132] Matka TEREZA: *Počúvaj, čo hovorí láska – myšlienky Matky Terézie*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1999, s. 43.

Pondelok 30. týždňa Lk 13,10-17

Mať cit na lásku alebo láska bez podmienok

Byť otvorený milovať každého ako Kristus, ktorý nás krížom zdokonaľuje v láske

„Najhoršia choroba nie je malomocenstvo, ale keď niekto zistí, že ho nikto nemá rád.“ To povedala tá, ktorá sa o malomocných starala celý život - matka Tereza.

Asi všetci sme zažili chvíle, keď nás niečo bolelo, zlomili sme si ruku alebo nohu. Ale tiež sme asi všetci zažili, keď nás bolela duša a bolo nám ťažko. Dostavil sa smútok, zmizla radosť a trápili sme sa. Vtedy sme túžili, aby boli pri nás naši najbližší, ktorí nám pomôžu pochopiť nás a budú ochotní znášať spolu s nami naše bolesti, pomôžu nám niesť kríž.

Počuli sme, ako Ježiš uzdravil ženu, ktorá mala 18 rokov ducha neduživosti. Bola zhrbená a nemohla sa ani trochu narovnať.

Dnes by sme povedali – veľmi ťažký stav. Ježiš však učil v synagóge a v sile Ducha, ktorým bol vedený, zbadal túto ženu, vložil na ňu ruky a bola oslobodená od choroby. Urobil to Ježiš svojou mocou, ktorou je živá a účinná láska. Zvláštna láska, ktorá miluje človeka a zároveň má takú silu, že uzdravuje choré telo. V tomto prípade sa Ježišova láska stretla so zlým duchom, ktorý túto ženu zväzoval až tak, že sa nemohla narovnať a videla iba zem.

A ako vtedy zareagoval človek na lásku? Rôzne. Žena chválila a oslavovala Boha, za to, čo jej urobil Kristus. Druhým bol predstavený synagógy, ktorý v Ježišovom skutku nespoznal jeho lásku. Za to vykričal ľudí: ***„Je šesť dní, keď treba pracovať; v tieto dni prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, a nie v sobotu“*** *(Lk 13,14)*! A tu by sme mohli parafrázovať slová matky Terezy. Najhoršia choroba nie je zhrbenie, ale keď o vás druhí nestojí. Keď necíti lásku k vám, a preto vám ani nerozumie. Považoval predstavený synagógy vari za zlé, keď človek zrazu vyzdravel.? A navyše, veď na vlastné oči videl zázrak?

Ježiš im odpovedal: ***„Pokrytci. A túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan držal osemnásť rokov spútanú, nebolo treba vyslobodiť z tohto puta hoci aj v sobotu“*** *(Lk 13, 15a;16)*? Ježiš im to nepovedal priamo, ale v tom, čo povedal vyjavil, že on je pánom nad sobotou, lebo je Boh. A Boh je teraz medzi svojimi. Teraz nastal čas spásy. Aj pre túto ženu. Boh bol tam, hoci farizeji nevideli žiadneho Boha. Paradoxne uzdravená žena videla v Ježišovi Božieho služobníka, lebo oslavovala Boha za to, že ju uzdravil.

Farizeji namietali, lebo Ježiš podľa nich nezachoval zákon. On však vložil do neho to, čo farizejom chýbalo. Vložil do neho svojho Ducha lásky, lebo iba tak mohol byť zákon naplnený. Lebo iba láska, ktorá je z Boha, dokáže nehľadieť na seba a milovať všetkých bez rozdielu. Iba ona si trúfa podstúpiť riziko, že

bude napadnutá, za to, čo to robí, lebo spoločnosť má iné predstavy. Farizeji mali iné predstavy. Podľa nich by sa Boh takto nemohol správať. Ale raz musel prísť čas, kedy Boh zjaví svoj nový a definitívny spôsob lásky v Kristovi. Zdá sa nám, že Boh tak predtým nemiloval? Miloval, ale teraz chce pripraviť človeka na prijatie ešte hlbšej lásky. Na lásku, ku ktorej je človek oddávna Bohom povolaný. Ale kto mal prísť ukázať ako sa miluje takou láskou, ak nie sám Boh - autor a prameň tejto lásky?

V dnešnom evanjeliu sme sa stretli so ženou, ktorá veľmi trpela. Dnes mnohí ťažko trpia na tele i na duchu. Tí, ktorí takto trpia potrebujú od nás ostatných počuť, že nestratili svoje miesto medzi nami (v spoločnosti), aj keď sú pripútaní na lôžko a zdá sa im, že sú načas akoby vyradení z činnosti. V Cirkvi má každý úd svoje miesto a jeho život má zmysel, lebo mu ho vtlačil Kristus. A preto aj ten, ktorý trpí je znamením pre všetkých. Znamením, ktoré nás nemá nechať ľahostajnými. Akoby sa nás život týchto ľudí netýkal. Zvlášť v dnešnej dynamickej dobe žijeme rýchlo, máme mnoho starostí a problémov často s nami samými. Ak sme zahľadení do seba, len ťažko dokážeme vnímať potreby iných. Často sa potom stáva, že nie sme schopní vnímať impulzy Ducha. Ide však o to, aby sme nikdy nestratili ten ľudský spôsob, s ktorým sa máme priblížiť nielen ku chorým ale ku každému. My veríme v Krista, ktorý posvätil svojím životom a smrťou naše ľudské spôsoby, aby sa stali jeho spôsobmi konania. Jeho spôsob konania, jeho štýl bola láska. Pristupoval ku každému s láskou. S láskou bez podmienok, rovnako ku všetkým: či ku bohatému mládencovi, ku Jairovi, ku stotníkovi, či ku tým, ktorí volali: „Ukrižuj ho.“

Nebojme sa vrhnúť sa Ježišovi do náručia, keď trpíme. Veď on je pánom života. On je ten, ktorý dáva život. Sám prešiel utrpením, dobre nám rozumie, keď trpíme. Áno, trpieť je ťažké aj preto, lebo utrpenie samo o sebe nemá zmysel. Vtedy sme dezorientovaní a nerozumieme, prečo trpím práve ja, prečo sa to stalo práve mne. Možno ani Boh nám vtedy nedá odpoveď. Chce však, aby sme mu bezhranične dôverovali. Lebo je ako otec, ktorý je občas prísny na svoje dieťa, ale nikdy mu nechce zle. Je ako otec, ktorý chce naučiť svoje dieťa, aby raz opravdivo a hlboko milovalo, až tak ako on. Azda tou najzvláštnejšou cestou, ako to Boh robí, je, že nás zdokonaľuje utrpením.

Prosme spoločne Pána. Ježišu, dopraj nám zdravie tela i duše, lebo ty si prameň života. Prosíme ťa, posilňuj našu vieru, keď akokoľvek trpíme, aby sme rástli vo vzťahu k tebe i cez každodenný kríž. Pane daj, aby sme chvíle, kedy trpíme pochopili vo svetle tvojho kríža. Pomáhaj nám ho niesť a nikdy nás neopusť.

Amen.

Utorok 30. týždňa Lk 13,18-21

Venovať pozornosť božiemu kráľovstvu
Hodnoty

Mnohé rozprávky sa začínajú slovami: „Bol raz jeden kráľ, mal veľké kráľovstvo a bol veľmi bohatý...“ Aj v dnešnom evanjeliu je reč o kráľovstve. Je to však Božie kráľovstvo. Čo myslíte, môžu v tomto kráľovstve panovať také vzťahy, ako kedysi dávno v starých kráľovstvách? A vôbec, podobá sa Božie kráľovstvo na nejaké kráľovstvo na zemi?

Ježiš sa sám seba pýtal: ***„K čomu ho prirovnám“*** *(Lk 13,18)*, aby ste si vedeli predstaviť, aké je. ***„Podobá sa horčičnému zrnku, ktoré človek vzal a zasial vo svojej záhrade. Keď vyrástlo, bol z neho strom a nebeské vtáky hniezdili v jeho konároch“*** *(Lk 13,19).*

Je to obraz, ktorý vystihuje podstatu Božieho kráľovstva, no ono samotné predstavuje oveľa viac. Ťažko sa to však vyjadruje slovami, lebo človek na to slová ani nemá. Preto Ježiš použil obraz.

Ak by sme mali dať odpovedať na otázku, či sa Božie kráľovstvo podobá na nejaké kráľovstvo na zemi, musíme rozhodne povedať, že nie. Keď Ježiš Božie kráľovstvo pripodobnil semenu horčice, ktoré je veľmi malé, chcel povedať, že aj Božie kráľovstvo je nenápadné a nerobí okolo seba rozruch. „Neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Ani nepovedia: ***„Aha, tu je! Alebo: Tamto je!“*** *(Lk 17, 20b-21)*! Čo je teda zač?

Božie kráľovstvo, to je sám Boh, ktorý prichádza so svojou mocou, s plným priehrštím darov, s posolstvom spásy pre každého človeka na zemi. Prichádza vo svojom synovi Ježišovi. Preto Ježiš na otázku farizejov, kedy príde Božie kráľovstvo *(porov. Lk 17,20)*, odpovedal: ***„Božie kráľovstvo je medzi vami“*** *(Lk 17,21b).* Nepovedal im to priamo, ale mali na to prísť podľa slova, ktoré Ježiš ohlasoval a skutkov, ktoré konal.

To malé semeno človek vzal a zasial vo svojej záhrade, aby vyrástlo. Má ho zasiať u seba, teda do záhrady svojho srdca. Lebo Božie kráľovstvo je tu pre človeka a osobne sa dotýka jeho života. Má v sebe obrovský potenciál života, lebo je predurčené, aby vyrástlo vo veľký strom. Ale Boh potrebuje, aby sme s ním spolupracovali a dovolili v sebe vyrásť jeho kráľovstvu vo veľký strom, aby v nás kraľoval. Dovolili mu, aby nás celých prenikol ***„až sa všetko prekvasí“*** *(Lk 13,21b).* Aby tak boli prekvasení všetci vo všetkom. Celé ľudstvo má byť zasiahnuté misiou Božieho kráľovstva, nielen Izrael. Boh sa v Ježišovi rozhodol vyjsť ku človeku, aby prenikol, prekvasil celý svet Božím kráľovstvom.. Aby vyrástlo.

A odtiaľ sa odvíja naša úloha ako zareagujeme na to, že Boh nám dennodenne ohlasuje svoje evanjelium skrze kňazov, rehoľníkov, ale i laikov.

On je v plnosti tu medzi nami. Je medzi nami v Duchu Svätom. Teda Božie kráľovstvo je medzi nami. Jeho semeno osobne do nás zasial v krste. V pravde sa však musíme pozrieť na seba, či už zapustilo korene, a či rastie. Aké je, či je z neho strom, alebo len nejaký ker? Tu sa tak veľmi ukazuje, že Boh nás potrebuje, aby sme spolupracovali spolu s ním na svojej spáse a na spáse sveta. Lebo hlavným obsahom Božieho kráľovstva je spása, ktorú dáva Boh. Boh potrebuje, aby sme k nemu každý deň prichádzali v modlitbe a boli s ním. Aby sme sa vedome rozhodli dať mu svoj život. Je potrebné vpustiť ho do nášho srdca. To je ten kvas, o ktorom Ježiš hovorí, že ho žena ***„vezme a vmiesi do troch mier múky, až sa všetko prekvasí“*** *(Lk 13,21)*. Ten kvas je Boh sám, a preto on sám nás prekvasí. Nie je to jednorazový moment, ale dlhodobý proces. Kvasenie na celý život, ktoré v nás vyvoláva mnohé zmeny. Meníme sa, lebo kvasenie zasahuje celého človeka, všetky oblasti nášho života. Jeho výsledkom je, že Boh nám chce dať schopnosť, aby sme videli jeho očami a milovali jeho srdcom. Aby v nás mohol prebývať. A tak to, čo rastie je náš vzťah s ním. Stávame sa viac zakorenení v ňom. A čím viac ho milujeme, tým dávame väčší priestor, aby sa Božie kráľovstvo prejavilo v nás a cez nás. A keďže na jeho konároch môžu hniezdiť vtáky, stalo sa pre nich oporou a útočiskom. Pociťujeme aj my v našom živote, že náš vzťah s Bohom nám dáva úžasnú slobodu do ľudských vzťahov, a preto nemáme problém prijať každého človeka? Môžu iní spočinúť v tôni konárov nášho stromu Božieho kráľovstva?

Je to veľmi jednoduché. Boh túži, aby v nás mohol prebývať a konať cez nás. Aby cez nás mohol milovať svojou láskou, ktorá zasahuje všetky oblasti ľudského života: naše vzťahy doma, v škole, v práci, osobné prežívanie, naše postoje. Božie kráľovstvo prišlo preto, aby človek na vlastnej koži zakúsil ako ho Boh miluje, ale zároveň aj preto, aby človek spoznal, že naplno a opravdivo môže dozrievať a stávať sa tak viac človekom iba v Bohu.

Amen.

Streda 30. týždňa Lk 13,22-30

Ako sa ide do neba

Odovzdať svoj život so všetkým Kristovi a môcť tak vojsť tesnou bránou do Krista už tu na zemi

Túžba po nebi je v človeku veľmi silná. Túžba žiť raz spolu s Bohom vo večnej radosti a šťastí, ktoré nikdy nepominie. Aj my si často kladieme otázku, ako to s nami dopadne, keď opustíme tento svet? Čo bude potom?

Iste to trápilo aj ľudí za čias Ježiša. Nehovoriac, že ich to muselo rozrušiť o to viac, keď im o spáse hovoril sám Boh, Ježiš. Ten, ktorý bol najkompetentnejší o tom hovoriť, lebo dobre vedel, o čo tu ide. Že tu ide o život človeka. A z veľkej túžby poznať pravdu a možno aj zo zvedavosti sa ho ktosi spýtal: ***„Pane, je málo tých, čo budú spasení“*** *(Lk 13,23)***?** Opýtal sa tak zvláštne.

Je málo tých... Prečo sa opýtal negatívne, je ich málo a nie, je ich veľa? Povedal by som, že to trochu prezrádza predstavu toho človeka, ako ťažko je vojsť do Božieho kráľovstva, a preto sa mu zdá, že tam asi nebudú mnohí. A možno sa mu zdalo, že to všetko, čo hovoril Ježiš o spáse, bolo dosť tvrdé. Zdá sa mi, ako keby v sebe niesol obavu podobne ako tí, ktorí sa Ježiša tiež opýtali: ***„Kto potom môže byť spasený“*** *(Lk 18,26)*, keď je také ťažké zachovať tvoje slovo a príkazy, ktoré nám tu hovoríš.

Ježiš človeku, ktorý sa pýtal, neodpovedal spôsobom, ktorý isto čakal. Nepovedal koľko bude spasených. Akoby chcel povedať, že to nie je dôležité, o to sa nestarajte. Ale začal rozprávať o tom, ako sa ide do neba. Povedal: ***„Usilujte sa vojsť tesnou bránou“*** *(Lk 13,24a).* Použil obraz brány, ktorý na inom mieste vysvetlil, lebo sám sa vložil do obrazu brány. Tou bránou aj skutočne sám je. Hovorí: „Ja som brána“( ).

Ako sa ide do neba? Cez bránu, ktorou je Kristus. A on je tesnou bránou. Prečo tesnou? Lebo tou bránou je iba on sám, nikto ho nemôže nahradiť. Nikto nedokáže napodobniť siluety jeho tváre, jeho osoby. Či si štíhly, alebo tučný, či vysoký, alebo malý, to nevadí. Ježišom ako bránou dokáže prejsť každý, kto sa rozhodne dať mu svoj život. On prijíma každého. Pre neho nie je problém, kto ako vyzerá alebo akú má postavu. Lebo svetlo, ktoré prúdi z Ježišovej siluety Ducha, objíma celého človeka. Preniká mu až do špiku kosti. Vzápätí však Ježiš povedal to, čo v nás vyvolá smútok: ***„Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť“*** *(Lk 13,24b).* Pýtame sa prečo? Čo netrafili do brány? Alebo sa vydali nesprávnou cestou?

Áno, ku každej bráne vedie cesta. A cesta vedie i k Bohu do Božieho kráľovstva. Nemožno tam dôjsť a neísť po nejakej ceste. Dnes sa nám predkladajú mnohé cesty ako prísť do blaženosti. Sú to cesty, na ktorých človek môže zažiť kopec zážitkov a zábavy, až sa mu bude z toho krútiť v hlave. Končí to však zväčša tak, že človek je dezorientovaný a vysilený padá na zem. V bolestiach zisťuje, že sa oklamal, lebo cesta, po ktorej šiel mu nepriniesla pokoj, šťastie a pravú radosť. Ako úzko a neoddeliteľne je brána spojená s cestou.

Kto nám ukáže cestu? Tú cestu, ktorá nás dovedie k bráne. Všetci ju poznáme. Je ňou Ježiš. Spomeňme si, ako povedal: ***„Ja som cesta, pravda a život“*** *(Jn 15,5).* On nám dáva ísť po sebe. Dáva nám milosť ísť vo svetle jeho osoby, v sile jeho Ducha. Vedie nás neomylne, aby sme nezišli z cesty. Lebo, keď ideme po hlavnej ceste, občas zbadáme aj odbočky a láka nás to pozrieť sa,

kde tie cesty vedú. Cesta aj brána je Ježiš. Ten istý Ježiš je cesta a potom aj brána. Ak Ježiš hovorí, že sa máme usilovať vojsť tesnou bránou, nutne sa musíme usilovať ísť v jeho šľapajách aj po ceste. A jeho šľapaje majú podobu ľudských nôh: sú dvoje a stopy od nich vedú iba jedným smerom, vždy iba dopredu. Nikdy nie doľava alebo doprava, alebo dozadu. Nemožno nasledovať Krista a zároveň žiť v hriechu. Ježiš vie, že hriech nám chutí, lebo často je príjemný. No ubíja ducha človeka. A práve na tejto ceste má človek v Kristovi spoznať, že jeho prirodzenosti najviac vyhovuje, keď miluje. A to sa dá opravdivo naučiť jedine v Kristovi. Iba v Kristovi sa môžeme naučiť opravdivo milovať Boha a ľudí. Opravdivo, vo viere, aby aj keď budeme na jeho ceste prežívať ťažkosti, nás nikto nezviedol.

Preto ísť po jeho ceste, znamená aj zápasiť. Zápasiť o svoj vlastný život, čím ho naplním. Zápasiť o Boha, aby som si ho nedal vytrhnúť zo srdca. Zápasiť o lásku. Tento zápas budeme dokonale prežívať na vlastnej koži, keď sa rozhodneme kráčať po Ježišovej ceste. A aj na svojom tele zakúsime, že jeho cesta je úzka, lebo je iba cestou lásky. Láska, ktorá odpúšťa podrazy, ktorá sa obetuje pre druhých a nemyslí na seba. Inej možnosti na nej niet.

Seba i vás povzbudzujem, aby sme sa každý deň nanovo rozhodli ísť po jeho ceste. On sám nás bude na nej viesť. Prežijeme možno na nej to, čo prežíval aj on. Napokon, je to jeho cesta , ktorá znamená prežívať Ježišov život spolu s ním. Je to však jasná a najistejšia cesta, ktorá vedie človeka k bráne. A ak žijeme v Kristovi už tu a teraz, potom sa nemusíme báť, že netrafíme do jeho brány. On je zárukou, že do nej trafíme. A v bráne nás osobne privíta. Spôsobí, že sa budeme vidieť z tváre do tváre a začneme tak, ako nikdy predtým, prežívať jeho hlbokú lásku, priateľstvo s ním.

Spoločne sa modlime. Ježišu, priveď všetkých ľudí na tvoju cestu pravdy a sám nás po nej sprevádzaj. Posilňuj nás svojou milosrdnou láskou. Priveď nás k bráne, k miestu nášho osobného stretnutia. Aby, keď sa budeme pokúšať vojsť, si nás všetkých poznal a naveky prijal k sebe.

Amen.

Štvrtok 30. týždňa Lk 13,31-35

Ježišov údel.

Dať sa Ježišovi celý a nerobiť kompromisy

V evanjeliu sa odohral dialóg medzi farizejmi a Ježišom. Hovorili mu: ***„Odíď odtiaľto, lebo Herodes ťa chce zabiť“*** *(Lk 13,31).*

Herodes už mal isté správy o Ježišovom pôsobení. Nevedel však, čo si má o ňom myslieť. Je ale isté, že Ježišovo pôsobenie ho znepokojovalo a bol v rozpakoch.. Bol by býval rád, keby sa Ježiš bol z jeho územia vzdialil. Či ho však naozaj chcel usmrtiť, o tom sa dá pochybovať. Lebo práve Lukáš podáva správu, že Herodes si žiadal vidieť Ježiša, čo je ťažko zlučiteľné s tým, že by ho chcel dať zabiť. Zdá sa teda, že farizeji sotva varovali Ježiša dobromyseľne, lebo už predtým sa spojili v Galilei s Herodiánmi. To, aby odtiaľ odišiel Ježiš do Jeruzalema, vyhovovalo aj im. Očakávali, že v Jeruzaleme sa dá s pomocou Veľrady urobiť rýchlejší koniec Ježišovej činnosti.[133]

Ježiš im na to povedal: ***„Choďte a povedzte tej líške: „...zajtra a pozajtra musím ísť ďalej, lebo nie je možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalema“*** *(Lk 13,33).* Ježiša nič nezastaví. Poslanie je neodkladné, tu a teraz. Ide o život človeka. Ježiš dal jasne najavo, že jeho cesty a poslanie neurčuje nijaká moc tohto sveta. Jeho poslanie závisí iba od Otcovej vôle, ktorú jedinú Ježiš plní. Ježiš vie, že Herodes je zbabelý a podvodník, preto ho obrazne nazval líškou. Lebo líšky vychádzajú na lov v noci, potme a skryto. Jeho podvod bol v tom, že sa chcel prefíkane zbaviť Ježiša, aby sa nemusel postaviť ani za neho, ani proti nemu. Ježiš však požaduje rozhodnúť sa. Alebo človek v neho uverí, alebo ho odmietne. Kompromis medzi tým nejestvuje.

Je paradoxné, že tí, ktorí poznali zákon, nespozorovali, že medzi nimi stojí sám Boh, Boží Syn, prisľúbený Mesiáš. Ten, ktorý je naplnením zákona; ten, ktorého im Otec poslal z lásky, aby poznali jeho vôľu celú. A jeho vôľa bola, že chcel dať svetu život vo svojom Synovi, aby nezahynul nik, kto v neho uverí.

A potom sa odvíja druhá časť dialógu, ktorý síce Ježiš adresuje mestu Jeruzalemu, týka sa však aj farizejov, ktorí vytvárajú náboženskú náladu mesta. Ježiš zaťal do živého. Na to miesto, o ktorom z nich nikto rád nepočúval, lebo vedeli, že v tom majú prsty ich otcovia. ***„Jeruzalem, ktorý zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo boli k tebe poslaní...“*** *(Lk 13,34a)*. Ježiš povedal: ***„... koľko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti ako sliepka svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste“*** *(Lk 13,34)*. A potom Ježiš vyslovil tú bolestnú vetu: ***„Hľa váš dom ostáva pustý“*** *(Lk 13,35).*

Ježiš každého miluje svojou hlbokou láskou, zomrel za každého. To môže urobiť iba Boh, ktorý miluje nezištne. Nežiada nič za lásku. Neobviňuje ťa, keď padneš, ale túži, aby si mu vydal svoj život do jeho rúk. Túži po tebe, aby si sa rozhodol pre neho každý deň. Aby si prišiel k nemu do ticha, modlil sa a bol s ním. On ťa chce viesť svojím Duchom Svätým. Tam, v priestore modlitby ti chce dať svoj život. Tam chce naplniť tvoje túžby. Tam ti chce ukázať, ako sa máš rozhodnúť. Chce ti ukázať, ako máš žiť. Záleží na tebe či sa mu necháš skryť pod jeho krídla, aby ti mohol prejaviť svoju lásku a ochrániť ťa pred

[133] KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy).* Dobrá kniha. Bratislava, 1994, s. 318-320.

hriechom. Medzi kvočkou a jej kuriatkami je materinský vzťah, ktorý je pre malé kurčatá nevyhnutný. Bez matky by zahynuli.

Ježiš nás povoláva, aby sme sa stali jeho priateľmi. Jeho priateľstvo je však hlboko existenčné. Kto spozná hĺbku jeho lásky, spozná aj jeho závislosť na ňom. Závislosť, ktorá z nás nerobí otrokov, lebo nám dáva zmysel života. Ježiš nám dáva život.

A tak prosme Boha, aby sme sa každý deň rozhodli pre neho. Aby sme sa chránili hriechu a dali tak naplno vyniknúť Ježišovej láske v nás.

Pane, buď s nami, aby náš dom neostal pustý, bez teba.

Amen.

Piatok 30. týždňa Lk 14,1-6

Naplnením Zákona je Láska

Motivovať veriacich, aby si v nedeľu našli čas pre Boha

Dnešné evanjelium nám hovorí o tom, ako Ježiš prijal pozvanie do domu ktoréhosi popredného farizeja.

Ježiš prijal pozvanie do domu farizeja. Nestránil sa nikoho a vedel prijať každého i farizejov. Tak ukázal svoj cit a vľúdnosť k človekovi. Zrazu sa však medzi prítomnými objavil chorý človek. Či bol pozvaný ako hosť, alebo prišiel sám, o tom evanjelium nehovorí. Mal vodnatieľku, ktorá bola prejavom ťažkého ochorenia srdca a obličiek. Evanjelium hovorí, že prítomní farizeji a zákonníci pozorovali Ježiša celý čas, odkedy prišiel, čo bude hovoriť a robiť. Zvlášť teraz zbystrili pozornosť, keď prišiel chorý človek. Isto mnohých prekvapila myšlienka: ***„Je sobota, možno ho uzdraví.“ Zdá sa, že Ježiš vedel, o čom rozmýšľajú v srdci a opýtal sa ich: „Slobodno v sobotu uzdravovať, či nie?“*** *(Lk 14,3)*

Na túto otázku panovali medzi Židmi rozličné názory. Všeobecne panovala mienka, že v sobotu nie je dovolené uzdravovať, ak nejde o nebezpečenstvo smrti. Prítomní farizeji tiež zastávali tento názor, bolo im však azda trápne vysloviť ho nahlas práve v tejto situácii. Azda preto sa hovorí: ***„Ale oni mlčali“*** *(Lk 14,4a)*. Prísni farizeji zakazovali zachrániť v sobotu zviera, ktoré padlo do cisterny alebo studne. Bolo dovolené len ho nakŕmiť a čakať na koniec sabatu, teda na šiestu hodinu večer. Miernejší farizeji dovoľovali zviera zachrániť hneď.[134] Ježiš im k tomu povedal: ***„Ak niekomu z vás padne do studne syn alebo vôl, nevytiahne ho hneď hoc aj v sobotu?“*** *(Lk 14,5)*

[134] KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy).* Dobrá kniha, Bratislava, 1994, s. 323-325.

Ježiš v tejto otázke odobril, že ak sa také niečo stane, možno zviera zachrániť. A ak sa to stane človeku, nikto nepochybuje, že ho treba zachrániť o to viac. O to viac, keď je to vaše vlastné dieťa. A chorému človeku treba záchranu odmietnuť? Ale oni mu na to nevedeli odpovedať *(porov. Lk 14,6)*. Ježiš im dal jednoznačnú odpoveď tým, že vzal toho chorého človeka, ***„uzdravil ho a prepustil“*** *(Lk 14,4b)*.

Ježiš sa predtým opýtal: „Ak niekomu z vás padne do studne syn...“ Teda, ak do studne padne váš vlastný syn. Boh nás prijal za svoje deti. Stali sme sa Božími synmi a dcérami z jeho lásky. A tak Boh dáva najavo, že mu záleží na každom človeku. Je obrazne povedané, nepokojný, ak niektorý z jeho synov alebo dcér padne do studne. A preto prichádza, aby ho z nej vytiahol, lebo ho veľmi miluje. V tomto prípade človeka vyťahuje zo studne tak, že ho uzdravuje. Nedbá na to, že je sobota. Je to posvätný čas, v ktorom sa také veci nesmú robiť. Farizeji zakazovali, aby sa v sobotu uzdravovalo. A tak spôsobili, že človek tu bol pre sobotu a nie sobota pre človeka. Ba ešte horšie. Spôsobili, že Boh tu v sobotu nebol pre človeka.

A zrazu tu prichádza Ježiš, ktorý na to dáva jasnú odpoveď. Zmyslom a naplnením zákona je láska. Preto uzdravil človeka v sobotu. Uzdravil ho nielen na znak toho, aby dal odpoveď farizejom. Uzdravil človeka na znak toho, že Boh prišiel teraz medzi svoj ľud. A je s ním zvlášť v sobotu. V čase, ktorý obzvlášť patrí Bohu. Sám Boh si totiž želal byť s človekom. Dôkazom toho je, že Ježiš uzdravil človeka. To bolo znamenie, ktoré malo ukázať, že Boh je medzi nami. Ten, ktorý je očakávaný už prišiel. Je to on Ježiš. Bol však v tele ako človek, čo bolo pre farizejov prekážkou, aby v neho uverili ako v Božieho Syna. On ním naozaj bol, preto si mohol dovoliť vykladať zákon „po svojom“. Preto mohol uzdraviť človeka aj v sobotu, lebo bol darcom tejto soboty. Sobota sama sa tak stáva znamením, dňom Pána, dňom Božieho milosrdenstva.

Židia slávili deň Pána v sobotu, teda siedmy deň v týždni. Po vzkriesení Ježiša sa pre nás kresťanov stala týmto dňom nedeľa, lebo v nedeľu ráno Ježiš vstal z mŕtvych. Obsahom nedele je teda vzkriesenie Krista, jeho nový život, ktorý zavládol v celom stvorení. Boh chce, aby sme ho v tomto čase hľadali intenzívnejšie ako inokedy. Je to čas, kedy chce byť s nami a túži, aby sme my chceli byť s ním.

Spoločne sa modlime. Pane, daj, aby sme ťa hľadali pre tvoju lásku k nám. Daj, aby sme ťa hľadali a našli. Daj sa nám poznať. Daj nám zažiť silu tvojej prítomnosti, lebo ty si vždy blízko.

Amen.

Sobota 30. týždňa Lk 14,1.7-11

Pýcha verzus pokora.
Nechať sa slobodne pretvárať na Kristov obraz

Ježiš stoloval u popredného farizeja. Farizeji striehli na Ježiša, čo bude hovoriť a ako sa bude správať. Pozorovali ho. No aj Ježiš si všímal ich, lebo v evanjeliu sa hovorí: „Keď zbadal ...“, ako sa správajú. Na margo toho im povedal podobenstvo o svadobnej hostine, kde sa mnohí snažili dostať čo najbližšie, dopredu a robili to bezohľadným spôsobom. Z toho sa dá dedukovať, že farizeji sa pri stole správali podobne ako ľudia z podobenstva. Podľa starodávnych zvykov boli hostia usádzaní nie podľa veku, ale podľa hodnosti.[135] A Ježiš videl, ako sa farizeji tlačili na prvé miesta. To bol však len jeden z prejavov ich charakteru, ktorý odrážal ich životný postoj. Postoj, ktorý prenikal všetko ich konanie.

Ježiš im na to povedal: ***„Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponižuje, bude povýšený“*** *(Lk 14,11).*

Ježiš postavil jasne vedľa seba povýšenie a poníženie, pýchu a pokoru. Pýcha a pokora nie sú veci zavesené v prievane. Môžeme povedať, že časom sa stávajú postojmi človeka a postoj človeka je niečo, čím sa riadime rovnako v každej situácii. Je to niečo, čo preniká konanie vo všetkých oblastiach nášho života.

Čo je pýcha? Je to hnutie srdca, ktoré často všetci zakúšame. Je to hnutie, ktoré pociťujeme ako dôsledok dedičného hriechu. Áno, pýcha stála na počiatku hriechu prvých prarodičov Adama a Evy. Satan ich nabádal, aby ochutnali zo stromu života a budú ako Boh *(porov. Gn 3,5)*. Preto sa pýcha nazýva, že je matkou každého hriechu. Pýcha dáva človeku na oči akýsi závoj, takže potom nie sme schopní chodiť v pravde. Zrazu potrebujeme, aby si nás každý všimol; chceme byť všade prví. Neradi počúvame pravdu o sebe a sme často zahľadení do seba. To všetko sú časté prejavy pýchy. Stihla už zapustiť svoje korene v rôznych oblastiach ľudského života a oslepuje nás. Je preto potrebné ísť až ku jej koreňom a odseknúť ich.

Často sa nám však zdá, že sme na to slabí. Našej slabosti prichádza na pomoc Pán. Hovorí: ***„Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“*** *(Mt 11,29)*. ***„Dal som vám príklad“*** *(Jn 13,14)*. Ježiš nám ho dal v každej chvíli svojho života. Jeho slovo, konanie bolo preniknuté postojom pokory, ktorý vychádzal z jeho srdca, priamo zo stredu jeho osoby, zo srdca naplneného láskou.

Antoine de Saint-Exupéry vo svojej útlej knižke Malý princ napísal, že: „Správne vidíme iba srdcom“. Mohli by sme dodať: „Správne vidíme iba Kristovým srdcom.“ Kristovo srdce totiž nevedelo žiť ináč iba tak, že bolo

[135] KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy).* Dobrá kniha, Bratislava, 1994, s. 326-327.

pokorné a vedelo sa skloniť ku každému. Kristus vedel prijať každého človeka. Nevedel by to, keby jeho pokora nebola živená láskou Otca. A preto pre Krista je i správanie sa na hostine vecou srdca a postoja pred Bohom.

Na to, aby sme správne videli potrebujeme Kristovo srdce. Správne videli a neodpísali niekoho skôr, ako sa k nám ozve. Nepohrdli nikým a vypočuli každého. Neodvracali sa od toho, kto bude od nás niečo žiadať. Potrebujeme mať srdce, ktoré bude tiché a pokorné podľa Kristovho príkladu. Pamätajme, že vždy, keď sme v tichu s Kristom, keď prijímame Eucharistiu, mení naše srdce na jeho srdce. On chce byť v nás dokonale prítomný. A tak i pri dnešnej sv. omši si vyprosujme dar Kristovho srdca, ale zároveň aj veľa sily, aby sme veci videné jeho srdcom chceli a vládali uskutočniť.

Amen.

Pondelok 31. týždňa Lk 14,12-14

Dar bez nároku na odmenu

Motivovať ľudí bez nároku na odmenu, z lásky[136]

Pán Ježiš vyzýva k darovaniu bez nároku na odmenu. ***„Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj svojich priateľov ani svojich bratov, ani príbuzných, ani bohatých susedov, aby nepozvali oni teba a mal by si odplatu“*** *(Lk 14,12)*.

Ako to vyzerá u nás? Mnohokrát niečo robíme, lebo čakáme, že sa nám to vráti. To je náuka sveta. Do tohto náhle vstupuje Ježiš, ktorý hovorí, aby sme dávali bez nároku na odmenu. Bez toho, aby sme zakusovali ovocie tohto skutku tu na zemi. Mnohokrát zabúdame na našu spásu. Spásu si musíme nejako zaslúžiť. Zaslúžime si ju dobrými skutkami, ktoré sú len výsledkom lásky. Len ten kto miluje dokáže dávať bez nároku na odmenu. V našej pozemskej láske sa však vyskytuje aj nedokonalosť. Mnohé veci robíme len preto, že je to dobré aj pre nás.

Zdanlivo šialená veta, dávať bez nároku na odmenu. Kto by to už robil? A predsa sa nájde mnoho ľudí, čo to dokážu. Tí, čo majú skutočne radi svoje deti to určite robia bez nároku na odmenu. Robia to z nezištnej lásky. Zabúdajú na seba. Dobrovoľne sa zriekajú seba, svojho pohodlia, svojej kariéry. Áno, sme povolaní rozvíjať svoje talenty, ale nie pre seba. Sme tu pre druhých. Ak to začneme robiť pre druhých a pre ich dobro, vtedy sme pochopili pravý význam slov dávať bez nároku na odmenu. Vtedy je to z lásky, lebo len ten, kto miluje dokáže zabudnúť na seba a na svoje potreby. Ak niečo robíme z lásky, učíme sa milovať, rozdávať sa z lásky. Vlastne celý život by sme sa mali tejto láske učiť. Lebo ten, kto miluje bude isto spasený. Nebojme sa dávať bez nároku na pozemskú odmenu. Boh nám vráti omnoho viac. Vráti nám to našou spásou a možno aj tu na zemi.

Jeden žobrák spomína: „Raz som šiel po dedinskej ulici od dverí k dverám. V tom som v diaľke uvidel zlatý koč mihnúť sa ako prchavý sen a položil som si otázku, kto len môže byť kráľom nad kráľmi. Rozmohla sa vo mne nádej: zdalo sa, že zlé časy pominuli, očakával som almužnu bez prosenia a bohatstvo nekonečné ako zrnká piesku. Koč sa zastavil pri mne. Tvoj pohľad padol na mňa a s úsmevom si vystúpil. Konečne som videl prichádzať moje životné šťastie. Vtedy si vystrel svoju pravú ruku a povedal si: „Čo mi môžeš dať?“ Bol to veru kráľovský žart – žobrať od žobráka! Bol som v rozpakoch, nerozhodne som tam stál, nakoniec som vzal z môjho vaku nepatrné zrnko ryže a dal som ti ho. Ale aké veľké bolo moje prekvapenie, keď som večer vyprázdnil vak a medzi bezcenným haraburdím som opäť našiel to zrniečko ryže – premenené na zlato. Vtedy

[136] Porov.: SVETLÁK, V.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

som horko zaplakal a ľutoval som, že som v sebe nenašiel odvahu darovať ti všetko, čo mám.“[137]

Tak je to aj s nami, bratia a sestry. Nevieme, o aké bohatstvá sa pripravujeme tým, že čakáme odmenu už tu na zemi. Boh nehodnotí hodnotu veci, ale úmysel, s akým sme ju dávali. Hodnotí naše zrieknutie sa z lásky k blížnemu. V Nebeskom kráľovstve platí iná matematika, ako tu na zemi. Nie podľa toho koľko dám. Žobrák dal len malé zrnko a bolo mu vrátené zlaté zrnko. Aj hodnota nášho skutku bez nároku na pozemskú hodnotu má oveľa väčšiu hodnotu a tým, že chceme odmenu už tu na zemi sa o ňu pripravujeme. Veď naša spása je oveľa dôležitejšia.

Skúsme zhodiť zo svojej tváre masku pokrytectva a ukázať tomuto svetu dobro. Nebojme sa využívania. Nemáme byť o čo ukrátení. Veď sa nám to vráti v nebi a ak sa ocitneme v núdzi, Boh nám pomôže, ako sme my nezištne pomohli druhým.

Amen.

Utorok 31. týždňa Lk 14,15-24

Pozvanie

Motivovať k otvorenosti Božiemu hlasu

Predstavme si, že sme pozvaní na svadobnú hostinu. Určite by sme to neodmietli a aj keď, musel by to byť veľmi vážny dôvod.

Takéto pozvanie odmietli ľudia aj v dnešnom evanjeliu. Bláznivý skutok. A predsa. ***„Keď nadišla hodina večere, poslal svojho sluhu, aby povedal pozvaným: „Poďte, už je všetko pripravené.“ A naraz sa začali všetci vyhovárať“*** (Lk 14,17–18).“

Hoci táto časť bola aplikovaná na Izraelský národ, ktorý odmietol Ježiša. Ježišovu náuku skôr prijali pohania ako Židia. Pohania sú tu opísaní ako chudobní. Izrael bol vylúčený od spásy.[138]

Ako je to s nami? Neodmietame ponuku byť spasení. Boh aj nás pozýva na hostinu v Nebeskom kráľovstve. Prihovára sa nám denne cez naše vnútro alebo okolie. Niektorí ho neodmietajú, ale stále sa nájde mnoho tých, čo áno. Ignorujú jeho hlas vo svojom vnútri. Už si vybudovali imunitu voči jeho hlasu.

[137] MAGDALENA RICHTEROVÁ, *Mozaika radosti II.*, LÚČ – vydavateľské družstvo Bratislava 1998, s. 30.
[138] Porov. PAUL – GERHARD MŰLLER, *Evangelium sv. Lukáše,* Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1998, s. 126.

Zabúdame, že on nám chce dobre. Zabúdame na večný život. Bodaj by nie, keď sme obklopení vidinami blaha tohto sveta a mnohokrát sa trápime nad tým, že my to nemôžeme mať. Prehliadame oveľa lepšiu ponuku od Boha. Diabol stojí oproti Bohu. Teraz si len vybrať. Diabol ponúka dočasné šťastie a Boh večné. Stačí málo, neodmietnuť jeho pozvanie. Každý z nás je pozvaný, s každým z nás počíta. Nebojme sa odmietnuť ponuku diabla, ktorý sa nás snaží oklamať a ponúka nám falošné hodnoty. Boh nám ponúka skutočné hodnoty. Hoci cesta k Bohu nie je ľahká, ale Boh myslí aj na to. Ponúka nám prostriedky. Sú to milosti, ktoré sú akoby záprah, ktorý nás má priviesť k nemu na hostinu. Nevyhovárajme sa na nedostatok síl alebo, že to nedokážeme. Dokiaľ sme na zemi, nie sme na tom až tak zle, aby sme nemohli prijať jeho pozvanie. Určite, keby pozvaní hostia vedeli, o čo sa pripravili, by prišli. Nevedomosťou nás diabol drží v šachu, snaží sa nám zakryť oči, aby sme nevideli jeho lásku. Snaží sa nás presvedčiť o tom, že sa nám to nepodarí. Neverme mu. Otvorme si oči. Načúvajme tichu, lebo „iba ten, kto mlčí počuje“ *(Jozef Pieper)*. Tam nás Boh pozýva. Toto pozvanie sa nedá odmietnuť. Je zamerané na naše šťastie. Odmietame ho len kvôli našej nevedomosti. Keby sme vedeli, o čo sa pripravujeme, neodmietli by sme. Toto pozvanie je zamerané na naše rozvinutie sa v láske. Každý z nás je pozvaný k svätosti. Aj ten najhriešnejší človek. Aj jeho Boh pozýva. Pozýva nás všetkých. On chce každému dobre. Posiela preto svojich služobníkov, aby šli a pozývali. Toto pozývanie sa ešte neskončilo. Stále trvá a bude trvať. Služobníci prichádzajú k prostitútkam, zlodejom, alkoholikom a k všetkým hriešnikom. Aj ich Pán pozýva na Nebeskú hostinu. Nenaleťme diablovi. On to nechce. Chce nám zatvrdiť srdcia. Chce našu záhubu. Pán nechce, aby jeho obeta na kríži vyšla navnivoč. Prihovára sa nám tíško a čaká na našu odpoveď. Bude to áno alebo nie? Máme možnosť. Môžeme si vybrať.

Prijmeme pozvanie alebo ho odmietneme. Preto buďme vnímaví na jeho hlas. Každý deň nás pozýva a čaká na našu odpoveď. Buďme otvorení jeho každodennému pozvaniu.

Amen.

Streda 31. týždňa Lk 14,25-33

Prvenstvo lásky k Bohu

Motivovať ľudí, aby dali vo svojom živote Boha na prvé miesto

V evanjeliu počujeme o láske. Láska v ňom je obmieňaná vo všetkých tvaroch. A tu sa náhle stretávame s nenávisťou. ***„Ak niekto prichádza ku mne***

a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojím učeníkom“ *(Lk 14,26).*

Čo nám tým chce Pán povedať. Nenávidieť? To sa na neho nepodobá. On vždy hlása lásku a nie nenávisť a tu naraz nenávisť. A ešte k tomu k najbližším. Skúsme ísť hlbšie. Čo tým chce vlastne povedať. Aj v tomto prípade hovorí o láske. Dáva tu prednosť lásky k Bohu pred láskou k otcovi, matke, žene, deťom, bratom, sestrám a k svojmu životu. Dáva ich na druhé miesto. Tak to treba aj chápať.[139]

Ak chceme, aby niečo bolo v našom živote správne, musíme mať vytvorenú určitú hierarchiu hodnôt. Musia byť veci, ktoré majú prednosť a veci, ktoré počkajú. Aj v láske platí hierarchia. V dnešnom evanjeliu nám ju Boh ponúka alebo radí, ako má vyzerať. Čo má v nej byť na prvom mieste. Táto hierarchia je úplne opodstatnená. Najskôr Boh, potom muž, žena, deti atď. Typickým príkladom tejto hierarchie je rodina. Spoločenstvo lásky je vždy otvorené pre druhých. Láska medzi chlapcom a dievčaťom, aby bola pravá musí byť otvorená tretej osobe. Ak by to tak nebolo, nedá sa hovoriť o pravej láske. Čiže pravá láska si vyžaduje otvorenosť. Učí nás zabúdať na seba a myslieť na druhých.

Rodina je spoločenstvom, v ktorom sa človek stretáva s mnohými životnými problémami. To, čo pomáha prekonať rozdielnosť názorov na ich riešenie je práve láska. Skutočná kresťanská rodina predpokladá, že sa v nej nájde miesto aj pre Boha. Boh je ten, kvôli ktorému sú si manželia schopní odpustiť. Boh je ten, ktorý dokáže v ťažkostiach podržať. Boh je ten, ktorý nad nimi bdie a stojí pri nich. Vďaka láske k Bohu si dokážu odpustiť a zmieriť sa. Ak je na prvom mieste Boh, láska manželov nezaniká, ale sa snaží stále prehlbovať. Táto láska má svoj vzor v láske k Bohu. Cez jeho lásku sa učíme milovať, cez jeho lásku zabúdame na seba a myslíme na šťastie druhého. On je nám vzorom. Preto má byť na prvom mieste, aby nám bol vzorom. Sme nedokonalé stvorenia, ktoré musia mať vzory, ktoré nás vedú dopredu. Cestu do neba by sme mohli prirovnať k ceste učenia sa v láske. Ak niekde chceme dôjsť, musíme mať cieľ. Na tejto ceste je cieľom Boh a jednotlivé stupne lásky sú len medziciele, pomocou ktorých sa stále približujeme k Bohu. Človek je povolaný k úplnému rozvinutiu sa v láske. Keby sme sa uspokojili len s láskou v manželstve, prišli by sme na to, že nám to vôbec nestačí. Máme to v sebe. Sme nasmerovaní k Bohu, k jeho láske. Akékoľvek vybočenie je pre nás zlé a hneď to aj cítime. Nie nadarmo Pán Ježiš povedal, že on má byť na prvom mieste. Na inom mieste znova povedal: Ja som cesta, pravda a život *(porov. Jn 14; 6)*. Ak sa naučíme milovať tak, ako miloval on, dostaneme sa do cieľa.

[139] Porov. PAUL – GERHARD MŰLLER, *Evangelium sv. Lukáše,* Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1998, s. 127.

Ako vo všetkom, tak aj v láske treba dozrievať postupne. Netreba nič preskakovať. Skoky škodia. Preto by sme si mali vytvoriť takýto rebríček lásky. Najskôr Boh, potom žena a rodina a až potom ostatní. Ak milujem Boha, dokážem milovať aj ostatných. Preto sa snažme, bratia a sestry, milovať Boha na prvom mieste a s jeho pomocou sa učme milovať tak, ako on miluje nás. Ak Boh nebude na prvom mieste, bude tam niekto iný. Kto to je?

Amen.

Štvrtok 31. týždňa Lk 15,1-10

Ježiš vidí do srdca

Ak milujem, aj v tom zlom vidím dobro

Ježiša často Židia videli v spoločnosti neviestok a hriešnikov. Vraveli o ňom, že je pijan. Prečo vlastne Ježiš chodil medzi nich. Keby sme ho videli v dnešnej dobe v takejto spoločnosti, čo by sme si asi pomysleli. Niektorí by sa pohoršovali a vraveli by si, keď on môže, prečo nie ja? Alebo niekto by sa začal zamýšľať prečo to tak je a snažil sa nájsť pozitívnu stránku. Ježiš by predsa nešiel medzi nich, aby si užíval, pil a hrešil spolu s nimi. Jediná vec, ktorá ho k tomu viedla bola láska. Chcel im pomôcť nájsť znova nádej na lepší život. Chcel im pomôcť objaviť nový zmysel života, nový cieľ. V prvom rade ho potrebovali oni a nie tí, čo sú už na správnej ceste. Neváhal prísť a hľadať jedného, pre nebo strateného človeka.

Ako je to s nami? Ježiš videl v každom zrniečko dobra. I v tom najväčšom hriešnikovi ho dokázal objaviť. Sami vieme, ako je to veľmi ťažké. Ako je veľmi ťažké objaviť kúsoček dobra v tom, kto nám stále ubližuje a striehne na našu chybu alebo slabosť. Je to veľmi ťažké. Ako to Pán Ježiš dokázal. Pomocou akého „ďalekohľadu“ ho dokázal objaviť. Tým ďalekohľadom bola láska. Ježiš nás tak veľmi miluje, že je ochotný znášať duchovné podrazy od nás. Miluje nás aj keď ho mnohokrát podrazíme. Aj keď si mnohokrát vyberieme niečo iné, ale nie jeho. Vždy v nás vidí to dobré a vie, že ešte nie sme stratení pre nebo.

Jedna matka chodila pravidelne navštevovať svojho syna do nemocnice. Mala šesť detí, ale tohoto postihnutého syna mala najradšej. A teraz počúvajme, čo sa raz stalo. „Matka mu vybehla naproti, spustila sa na kolená, aby mu videla priamo do očí. Ale dieťa hľadelo ľahostajne bokom. Keď ho chcela pobozkať, chlapček načiahol ruku a udrel ju po líci. Zaujatý hlukom, ktorý vyvolal, bil znovu a znovu a vždy silnejšie. Ale matka sa

celá šťastná pozrela na mňa a so slzami v očiach zašepkala: „ Pozrite, ako sa smeje! Ako sa len smeje!“

Toto dieťa bolo na poľutovanie. Lebo to, čo som videl, bol úbohý človiečik, nevyvinutý, duševne nepríčetný. Ale matka v tom škeriacom sa, udierajúcom chlapcovi videla niečo iné, videla v ňom poklad, drahocennosť. A nik nesmel povedať, že preháňa. Nie, ona sama to vedela najlepšie, lebo len ona ho milovala. A len láska pozná dokonalé.“[140]

Tak aj Ježiš, keďže nás miluje je ochotný znášať naše údery. Je ochotný, pretože nás miluje.

Ako je to s nami? Sme ochotní vidieť i v najhoršom človekovi kúsoček dobra. Iba ten, kto miluje dokáže vidieť dobro a prehliadnuť zlo. Ten, kto miluje, tomu v srdci chýba aj hriešny človek. Nedajme sa oklamať týmto svetom, ovplyvniť predsudkami, ktoré nám zakrývajú zrak a bránia vidieť to dobré. Veď Boh má rád každého jedného. Ježiš sa obetoval za každého. Každý z nás má nárok na spásu. Každý z nás potrebuje pomoc od Krista a hlavne ju potrebujú hriešnici, ktorí sú vystavení stálemu ohrozeniu svojej spásy. Aj k nim v dnešnej dobe prichádza Ježiš a snaží sa ošetriť rany od hriechov. On len kvôli jednému je ochotný opustiť celé stádo. To svedčí o jeho veľkej láske k nám. O jeho nesmiernej bolesti nad stratou jedného, lebo pravá láska bolí a tomu, kto miluje naozaj nie je ľahostajný osud blížneho, tak, ako nie je ľahostajný Ježišovi náš osud na druhom svete. Otvorme srdcia jeho láske a nechajme ju pôsobiť.

Nechajme ju liečiť naše omyly a potom dokážeme aj my vidieť v zlom človekovi to dobré. Presne tak ako Ježiš v nás. Láska odkrýva duchovný zrak a odhaľuje nám pravdu o druhých, ale aj o sebe.

Amen.

Piatok 31. týždňa Lk 16,1-8

Využiť prítomnosť v záujme budúcnosti našej duše

Motivovať ľudí, aby dokázali použiť všetky dostupné prostriedky pre spásu svojej duše

Ako by sme si asi počínali, keby si nás náš šéf zavolal a pohrozil výpoveďou. Určite by sme sa mu nejako snažili dokázať, že si to nezaslúžime. Nie je to jednoduchá situácia. Stratou zamestnania by sme mali neistú budúcnosť a ktovie, či by sme si aj do roka dokázali zohnať nové zamestnanie. Určitý čas by sme museli biediť a navyše by sme veľmi trpeli už tým, že by sme

[140] RÖSSLER, M.: *Objav rados.* Bratislava : Lúč, vydavateľské družstvo , 2001, s. 86.

nemohli dať našim deťom to, čo im právom patrí. Určite by to nikto takto nechcel a hlavne nie v dnešnej neistej dobe. Čo všetko dokážeme obetovať len preto, aby sme si ho udržali. Dokážeme kvôli tomu aj klamať, a dokonca podraziť nohy svojmu najlepšiemu priateľovi. Nejakú podobnú situáciu opisuje aj dnešné evanjelium. Prečo sa tu o tom hovorí? Čo nám tým chcel Ježiš povedať. Chcel nám tým povedať, aby sme sa dokázali postarať aj o budúcnosť našej duše.

Na záchranu pozemskej budúcnosti nezabúdame. Snažíme sa tu žiť najlepšie, ako len môžeme. Chceme byť šťastní už teraz. Chceme všetko, čo nám svet ponúka a pritom nepozeráme či nám to osoží. Nepozeráme či to osoží nášmu budúcemu životu v nebi. Pre udržanie miestečka sme schopní všetkého.

Ale toto je z vypočítavosti. Je to preto, lebo by som mohol prísť o zamestnanie. Prečo by sa nedalo byť trošku obozretný aj ohľadom svojej budúcnosti v nebi? Boh nám na to dáva dostatok prostriedkov. Dáva nám milosti, aby sme to dokázali. On veľmi túži, aby každý jeden z nás bol spasený. Aby sa s nami mohol stretnúť v nebi. U Boha si sami dávame výpoveď, on nám ju nikdy nedá, lebo nás chce mať pri sebe. Záleží len od nás či túto jeho ponuku odmietneme alebo prijmeme. Vyzýva nás k obozretnosti, aby sme sa nedali nachytať Zlom a odviesť od Boha. Ako žiť tak, aby sme sa mohli dostať k Bohu? Návodom nám môže byť nasledujúci príbeh:

„Človek dostal od Boha do daru knihu a tešil sa, že si ju prečíta. Ale na ceste domou začalo horieť a on si ledva zachránil holý život. Kniha sa mu stratila.

Dlho za ňou smútil. Ale potom si spomenul, ako počul, že v tej knihe je len to najlepšie a najhlbšie. A povedal si: „Musím žiť tak, akoby som bol tú knihu čítal. Možno tak vyvážim jej stratu.“ A po celý svoj život robil dobré skutky. Keď zomrel a predstúpil pred Boha, dostal otázku, čo pre neho urobil. Človek zvesil hlavu a povedal: „Pane ja neviem, čo som mal pre teba urobiť. Stratil som tú knihu, v ktorej to bolo napísané. Odpusť mi!“

Potom Boh rozkázal: „Prineste mu jeho knihu!“ Vtedy pristúpili mnohí ľudia, ktorých potešil, povzbudil alebo zmieril.

A Boh povedal: „To je tvoja kniha. Čítal si bez slabikovania a pochopil bez poznania.“ A človek od úžasu i radosti onemel.“[141]

Buďme predvídaví a nebojme sa, že sa nám to nepodarí. Boh nám dal prostriedky. Vyťažiť pre nebo môžeme z každej situácie i z tej najnepríjemnejšej. Ak dokážeme odpustiť, potešiť, dať dobrý príklad, prehltnúť urážku, obetovať sa, trpezlivo znášať neprávosť, dokázať pomôcť a hlavne dokázať milovať. Bez lásky sa to všetko nedá. Len pomocou lásky sa môžem pripravovať pre nebo, lebo ona ma otvára druhým. Dáva zmysel mojim námahám a pokoreniam. Dáva zmysel môjmu životu. Amen.

[141] MAGDALENA RICHTEROVÁ, *Mozaika radosti II.*, LÚČ – vydavateľské družstvo Bratislava 1998, s. 146.

Sobota 31. týždňa Lk 16,9-15

Boh na prvom mieste

Presvedčiť ľudí, aby bol Boh na prvom mieste

V dnešnom svete sa mnohokrát dáva prednosť hmotným veciam pred Bohom. Chceme byť šťastní, ale bez Boha. Alebo chceme byť zadobre s Bohom, ale aj so svetom. A tak tu nastáva určitý druh schizofrénie. Na jednej strane sme zadobre s partiou v práci a neodmietneme ani opicu s nimi a na druhej strane sa snažíme byť horlivými kresťanmi. Na jednej strane skladáme ruky k modlitbe a pritom neváhame poškodiť česť svojho blížneho. A tak môžem pokračovať ďalej. Výsledok je asi taký, že si poštveme proti sebe ľudí vo svete a svojím počínaním odradíme od viery iných.

Ježiš nás varuje pred takýmto počínaním: ***„Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“*** *(Lk 16,13)*.

Ak sa chceme dostať do neba a byť spasení musíme žiť duchovný život naplno. Nemôžeme sa zbytočne vystavovať nebezpečenstvu hriechu. V takýchto prípadoch sa vystavujeme nebezpečenstvu návratu do starých koľají. Pôsobí to na nás tak, že stále padáme a potkýname sa. Mnohokrát nechápeme, prečo je to tak. Nechceme si priznať naše pomýlenie sa. Nedá sa žiť dvojitým životom. Buď idem za Kristom alebo nie. Tu neexistuje žiaden kompromis. Musím si vybrať buď Boh, alebo mamona. Ide tu o moje šťastie. Od svojej prirodzenosti sme nasmerovaní na to, aby sme sa rozvíjali k Bohu. Iba vtedy sme šťastní. Bohatstvo nerobí človeka šťastným. Očakávaš šťastie od moci, úspechu, slávy? Ach ako rýchlo človek stráca nielen krásu a štíhlu postavu, ale aj meno, čo žiari na obálkach kníh. Nijaká hviezda nevyhasne tak rýchlo, ako oné hviezdy, zo slávy ktorých žije senzácia. Srdce moje, kedyže si šťastné? Odpoveď nám dá básnik Clemens Brentano, ktorý svoju pravdu našiel v utrpení a láske: „Milovať a byť milovaný, to je najkrajšie na zemi.“[142]

Boh nás miluje. Pamätáte si, čo sme si hovorili v stredu. Láska k Bohu je na prvom mieste. Šťastní budeme len vtedy, keď budeme milovať Boha a cez neho ostatných. Aby sme boli šťastní, musíme mať vytvorený rebríček hodnôt, v ktorom je na prvom mieste Boh. Ak na prvom mieste bude niečo iné, vždy budeme nešťastní. Sme nasmerovaní na Boha a nie na mamonu. Naše vnútro nikdy mamona neuspokojí naplno. Vždy nám bude niečo chýbať, a keď dosiahneme bohatstvo budeme sa trápiť a báť, že oň prídeme. Naše najvyššie dobro má byť Boh a nie mamona, lebo ak to bude mamona, budeme sa trápiť. Keď to bude Boh, budeme šťastní. Naše najvyššie dobro sa má nachádzať v nadprirodzene a nie v prirodzených veciach, ako sú naša spoločenská prestíž, kariéra, brucho, napĺňanie našich telesných potrieb. Takto budeme slúžiť len

[142] Porov. RÖSSLER, M.: *Objav radosť.* 2001, s. 84.

mamone a služba mamone nás nikdy neuspokojí. Len služba Bohu nás môže napĺňať. Len ten, kto miluje môže žiť naplno a šťastne. Dávajme si pozor, aby prvé miesto Boha nebolo nahradené mamonou. Aby náš život sa nestal nezmyselným a prázdnym. Len v Bohu nachádzame svoj zmysel. Nosíme v sebe Boží obraz, ktorý musíme v sebe objaviť. Objaviť ho môžeme len vtedy, keď na prvom mieste bude Boh. Dovtedy sa budeme klamať, aby bolo všetko dobré. Keď si dáme na prvé miesto mamonu, budeme sami seba presviedčať, že to je správne, lebo to nie je správne.

Amen.

Pondelok 32. týždňa Lk 17,1-6

Viera

Povzbudiť veriacich k pevnejšej a opravdivej viere

Dnešný človek sa na prvý pohľad javí ako suverén, ktorý si vystačí sám so svojím rozumom. Je to ale naozaj tak? Pozrime sa bližšie na svoj život, lebo aj my sme deti tohto veku. Ako často sa obraciame na rôzne horoskopy, veríme na ľudové povery?! Toto všetko je náhrada opravdivej a živej viery, ktorá nám chýba.

Apoštoli prosili Ježiša: ***„Posilni nám vieru“*** *(Lk 17,5)*.

To sa stalo potom, keď predostrel pred nich dve dôležité požiadavky: aby neboli nikomu na pohoršenie, a aby bezhranične odpúšťali svojim bratom a sestrám. Učeníci videli a spoznali, že na to nemajú dostatok síl. Ich viera sa v tej chvíli ocitla v kríze. Mohli reagovať aj zbabelým útekom, no oni chceli zostať s Ježišom a plniť jeho požiadavky. Preto prosili o dar viery. Zaujímavá je Ježišova reakcia. Akoby im chcel povedať, že ich viera nestojí za nič, ak nie sú presvedčení o tom, že Boh môže pre nich urobiť všetko.

Aká je naša viera? Verím skutočne, že Boh môže urobiť to, o čo ho prosím? Vravíme o sebe, že sme „veriaci“. Je to skutočnosť, alebo je to len pekný titul, ktorý môže byť aj prázdnou nálepkou na našej osobe? Vierou nielen veríme, že Boh existuje a že to, čo nám o sebe zjavil, je pravda. Ona musí zasahovať celý náš život. Skrze vieru smerujeme svojím konaním i zmýšľaním k Bohu. Poznávame jeho požiadavky a podľa nich aj žijeme. Tak, ako učeníkom, aj nám sa môže zdať, že Ježiš žiada takmer nemožné. Iste, sami to nezvládneme. Avšak pozrime sa na Boha. On je predsa Všemohúci. Jemu je všetko možné. On vie najlepšie, čo je pre nás dobré a čo nám osoží. To, čo od nás žiada, to je pre naše dobro. Boh nechce naše trápenie. On nám ponúka plnohodnotný život.

Známy duchovný autor Jose María Escrivá vyznáva svoje poznanie o hodnote „života vo viere“. „Aký je rozdiel medzi ľuďmi bez viery, smutnými a nerozhodnými pre svoju nezmyselnú existenciu, ktorí sú vystavení premenlivým okolnostiam ako veterná ružica a naším životom kresťanov, plným nádeje, radosti a pevnosti, pretože vieme o našom nadprirodzenom osude a sme o ňom presvedčení.“[143]

Nenechajme si vziať svoju vieru. Ona je veľkým pokladom a bez nej život prestáva mať zmysel. Z viery budeme môcť čerpať aj vo chvíľach, keď sa nám bude zdať ťažké žiť podľa evanjelia. Ježiš nám prisľúbil, že ak budeme o niečo prosiť Otca s vierou, že to od neho naozaj dostaneme, on sa o nás postará.

143 ESCRIVÁ, J.: *Brázda*, Trnava : SSV, 1996, s. 35.

A takto jedine pevná a neotrasiteľná viera v Boha nás bude držať na tej správnej ceste a bezpečne nás dovedie k Bohu.

Amen.

Utorok 32. týždňa Lk 17,7-10

Skutky lásky

Priviesť veriacich ku konaniu dobrých skutkov

Ako často si robíme nárok na odmenu?! Chceli by sme, aby naše dobré skutky boli hneď odmenené. Pritom sa neuspokojíme s nejakou malou odmenou, ale túžime po väčšej, na ktorú možno ani nemáme nárok.

Ježiš pozná naše túžby, a preto v evanjeliu pripomína, ***„keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: ‚Neužitoční sluhovia sme; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.'“*** *(Lk 17,10).*

To povedal na adresu farizejov, ktorí si robili nárok pred Bohom na odmenu. Mysleli si, že vonkajším plnením Mojžišovho zákona si môžu sami zaslúžiť večný život. Akoby chceli Bohu povedať: „Pozri, veď dôsledne plníme Tvoj zákon. Dávame desiatky na chrám, postíme sa, modlíme sa predpísané modlitby. Čo ešte od nás môžeš chcieť?! Ty si povinný nás prijať do neba, či sa Ti to páči, alebo nie.“ Ježiš poznal toto ich zmýšľanie a vedel, že nebude ľahké ho zmeniť. Videl, ako si títo pyšní ľudia nárokujú, aby ich ľudia chválili, a aby ich oslovovali „učiteľmi“.

Teraz sa nám možno zdá, že tento vykreslený obraz pyšných farizejov patrí minulosti. Nebuďme však príliš rýchli. Pozrime sa na svoje okolie a predovšetkým na seba. Nie som aj ja často takýmto farizejom? Nenárokujem si nezaslúženú odmenu u Boha a u ľudí? Boh je na nás náročný. Nestačí len plniť jeho príkazy, treba konať ešte niečo naviac. Žiada od nás, aby sme konali dobré skutky z vlastnej vôle a bez nároku na odmenu u ľudí. Potom nás on sám bude môcť za ne odmeniť vo večnosti. A nielen vo večnosti, ale už aj tu na zemi. Veď z lásky vykonaný dobrý skutok je sám o sebe pre nás väčšou odmenou, ako čokoľvek iné. Dajme pozor, aby nám Boh raz nemusel povedať slová: „Tvoje ruky sú síce čisté, ale prázdne,“ ako sa to hovorí v jednom príbehu. Čisté a prázdne ruky totiž označujú toho, kto plní zákon a prikázania, ale nerobí nič naviac z lásky.

Zo životopisu svätého biskupa Martina si môžeme všimnúť jeden aspekt jeho života. Môžeme povedať, že bol farizejom z dnešného evanjelia? Určite nie. Keď bol ešte

vojakom, plnil si svedomito svoje povinnosti, no pritom cítil, že je to málo. Jeho život nebol naplnený. Preto hľadal cesty, ako by mohol lepšie slúžiť Bohu. Iste poznáte príbeh z jeho života, keď sa podelil o svoj plášť so žobrákom, ktorý sa triasol od zimy. Videl v ňom Krista, a preto ani na okamih nezaváhal. Bol vnímavý na potreby ľudí a zároveň nečakal za to odmenu. Urobil tento skutok z čistej lásky ku Kristovi, ktorý ho prosil o pomoc v biednom človeku.

Nie je to pre nás príklad hodný nasledovania?! Vymaňme sa zo svojho obmedzeného zmýšľania, ktoré pozerá len na aktuálny zisk. Samotné plnenie povinností je málo. My sa musíme neustále pýtať: „Pane, čo dobré môžem ešte urobiť?“ Pritom majme otvorené oči. Je dosť príležitostí na konanie dobra. Snažme sa každý deň urobiť aspoň jeden dobrý skutok z lásky, bez nároku na odmenu či pochvalu. Tým si napĺňajme ruky, aby nemusel Ježiš o nich povedať ten známy výrok, ktorý som už dnes vyslovil, že „sú síce čisté, ale prázdne“.

Amen.

Streda 32. týždňa Lk 17,11-19

Vďačnosť

Upozorniť veriacich na to, že „bežné dary“ nie sú „bežné“

Ak sme niekedy veľmi potrebovali nejakú vec a dostala sa nám, iste sme boli za ňu veľmi vďační. Je prirodzené pre normálneho človeka, že vie ďakovať za dary. Predstavme si človeka, ktorý sa dlho trápi, pretože má bolesti a lekári mu nevedia pomôcť. Či nebude vďačný tomu, kto mu pomôže?!

Zdá sa to také samozrejmé, a predsa vidíme, že nie vždy je to tak. V evanjeliu sme počuli o dare Ježiša pre desiatich malomocných. Veľmi ich trápila zákerná choroba. Nemohli žiť so svojimi súkmeňovcami a museli sa zdržiavať mimo miest a dedín, aby niekoho nenakazili. Dopočuli sa o Ježišovi a čakali naň. Dúfali, že im pomôže. Tak sa aj stalo. Čakali by sme, že po uzdravení ich prvá reakcia bude vyjadrenie vďačnosti Ježišovi. Vidíme však, že nie všetci si naň spomenuli. Vlastne len jeden a aj to bol Samaritán.

Tento obraz nepatrí len do minulosti. Dnes by sme mohli hovoriť o viacerých podobných situáciách v našom živote. Ibaže nám mnohé dary, ktoré dostávame, už pripadajú akosi samozrejmé. Ak dostávame niečo bez vlastnej zásluhy, je to dar, za ktorý treba ďakovať. Či sme nikdy neprijali žiaden dar, aby sme nikomu nemuseli ďakovať?! Nemyslime tu len na výnimočné veci, ktoré sa nám môžu dostať. Veď každé dobro, každá minúta života je darom Boha pre

nás. Mnoho dobra dostávame od Boha skrze našich blížnych, najmä cez rodičov. Je potrebné preto ďakovať aj Bohu aj ľuďom.

Našu vďačnosť má byť vidieť. Premeňme vďačnú myseľ na slová a na skutky, ktoré budú vyjadrovať náš postoj voči Bohu i blížnym. Ozajstný, nefalšovaný prejav vďaky sa musí ukázať v živote.

Piere Lefevre spomína jednu poučnú udalosť.

V rozhlasovej súťaži bola takáto otázka: „Ktorá je najkrajšia veta, akú môže žena vôbec počuť?“ Po dlhom rozhodovaní prvú cenu získala istá mladá žena. „Najkrajšia veta,“ povedala „akú žena vôbec môže počuť, je, keď sa dieťa v noci o tretej rozplače a manžel povie: „Ostaň ležať, už idem“.“[144]

Manželka v spomínanom príbehu pocítila vďačnosť manžela. On vedel oceniť jej prácu, vedel jej byť za ňu vďačný a premenil to do konkrétneho skutku. Keby len hovoril o tom, aká je jej práca náročná, a ako to na ňu musí vplývať, to by bolo málo.

Učme sa aj my konať tak, aby naše okolie vedelo o tom, že sme im vďační za to, čo pre nás robia. Vážme si dary a ďakujme za nich. Pritom si uvedomme, že dar to je aj úsmev, dobré slovo, prichystané raňajky a mnoho iných drobných vecí.

Amen.

Štvrtok 32. týždňa Lk 17,20-25

Skutočnosť Božieho kráľovstva

Povzbudiť veriacich k práci na zveľaďovaní Božieho kráľovstva

Čo si predstavujeme, keď počujeme slová „Božie kráľovstvo“?! Možno väčšina z nás by povedala, že je to nebo, v ktorom vládne Boh. V mysli sa nám vynoria obrazy pokoja, lásky, večného šťastia. Máme skutočne pravdu.

Avšak počúvajme, čo hovorí Ježiš v dnešnom Božom slove: ***„Božie kráľovstvo neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Božie kráľovstvo je medzi vami“*** *(Lk 17,21)*.

Tieto slová povedal farizejom, ktorí sa ho pýtali, kedy príde Božie kráľovstvo. V Ježišovej dobe bolo akési všeobecné presvedčenie, že to nastane čoskoro. Podľa jeho slov je Božie kráľovstvo už tu. Akoby nám Ježiš búral naše predstavy. Jasne hovorí, že príchod Božieho kráľovstva sa nedá časovo, alebo

[144] Porov.: LEFÉVRE, P.: *Veľké pravdy v malých príbehoch*. Bratislava : LÚČ, 1994, s. 162.

miestne ohraničiť. Ono je „medzi nami“ takisto, ako bolo aj medzi apoštolmi, ale aj medzi farizejmi. Ak Ježiš hovorí „medzi vami“, myslí tým „v oblasti vášho vplyvu“. Akoby príchod Božieho kráľovstva zveril do našich rúk. Od nás závisí, či sa prejaví v našom živote.

Ježiš prišiel na svet, aby priniesol ľuďom Božie kráľovstvo. Teraz sa majú všetci jeho nasledovníci aktívne snažiť o jeho zveľaďovanie. Bude to vtedy, ak sa obrátia ku Kristovi a následne budú skutočne milovať svojich blížnych. Známkou toho, že Božie kráľovstvo už skutočne prišlo medzi ľudí, je spravodlivosť, radosť a pokoj v Duchu Svätom.

Pozrime sa na situáciu v dnešnom svete. Na mnohých miestach sa bojuje, ľudia sa nenávidia, nestarajú sa o biednych, žijú len sami pre seba. Môžeme povedať, že Božie kráľovstvo je „medzi nami“?! Ak nie, máme ešte veľa pracovať na jeho zveľaďovaní.

Vo svete však nie je všetko čierne. Vidíme aj mnoho obetavých a láskavých ľudí, ktorí skutočne šíria okolo seba pokoj a radosť. Možno najväčším majákom posledných čias bola matka Terézia z Kalkaty. Všimnime si, ako ona šírila Božie kráľovstvo vo svojom okolí.

„Keď nemala miesto, kde by mohla ošetrovať chorých ľudí, úrady jej pridelili starý chrám bohyne Kali v Kalkate. Predtým bol sídlom narkomanov, zlodejov a prostitútok. Mnoho ľudí sa nad tým pohoršovalo a žiadali, aby ju odtiaľ vyhnali. Komisár im na to odpovedal: „Sľubujem vám, že jej poviem, aby odišla.“ Keď dorazil do chrámu bohyne Kali, išiel hneď za matkou Teréziou. Vedľa nej ležal chorý, z ktorého sa šíril neznesiteľný zápach. Z rán umierajúceho vyliezali červíky. Matka Terézia na ne opatrne prikladala obklady. Komisár si poobzeral aj ostatných chorých a dojatý odišiel. Po návrate z chrámu vyhľadal tých, ktorí rehoľníčku obvinili a povedal im: „Sľúbil som vám, že tú ženu z našej štvrte pošlem preč. v poriadku, urobím to, ale pod podmienkou, že vaše matky a vaše sestry budú robiť to, čo robí ona.“ Od toho času matku Teréziu už nikto nevyháňal.“[145]

Ona bola skutočnou šíriteľkou pokoja a radosti. Pocítili to najmä tí najbiednejší v ľudskej spoločnosti. Buďme aj my šíriteľmi pokoja, ktorý dnešný svet tak veľmi potrebuje. Vtedy bude Božie kráľovstvo skutočne vzrastať a pocítime to najmä my sami.

Amen.

[145] Porov.: LEFÉVRE, P.: *Veľké pravdy v malých príbehoch 2*. Bratislava : LÚČ, 2000, s. 52.

Piatok 32. týždňa Lk 17,26-37

Večný život
Opravdivo naplniť pozemský život

Ako prežívame svoj každodenný život? Myslíme len na pozemské radosti alebo aj na večnosť?
K podobným otázkam nás pobáda dnešné evanjelium. Poukazuje na príchod Pána Ježiša na konci čias. Evanjelista Marek ho vykresľuje, ako veľmi náhly a nečakaný. ***„Tak to bude aj v deň, keď sa zjaví Syn človeka“*** *(Lk 17,30)*. Zároveň nás aj poučuje ako máme žiť, aby nás Pánov príchod neprekvapil.

Ľudia sú rôzni. Jedna časť sa až priveľmi obáva konca sveta a myslí si, že každú chvíľu nastane. Iní zasa nepomyslia ani na koniec celého sveta, a ani na svoj osobný koniec vo chvíli smrti. Pritom žijú akoby mali byť na zemi večne. Pre nás nie je podstatné, kedy sa to stane. Dôležité je, aby sme boli pripravení na stretnutie s Pánom vždy. Je nezmyslom príliš sa zaoberať tým, kedy bude druhý Kristov príchod na zem na konci čias. Veď pre nás to môže byť oveľa skôr. Pre každého jedného človeka je najdôležitejší jeho osobný odchod zo sveta a príprava na stretnutie s Pánom. Či to bude na konci čias, alebo nie, je druhoradé.

Pán Ježiš nás preto napomína: ***„Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho“*** *(Lk 17, 33)*.

Tento výrok Ježiš adresuje najmä tým ľuďom, ktorí príliš lipnú na pozemskom živote a na pozemských dobrách. On nezavrhuje šťastný život. Naopak, chce naše opravdivé šťastie, ktoré spočíva v niečom úplne inom, ako len v časných radovánkach. Pozemské dobrá máme vyhľadávať len natoľko, nakoľko sú užitočné pre nebo. Mučeníci všetkých čias veľmi dobre pochopili túto pravdu. Pozemský život bol pre nich vždy prostriedkom k večnému životu. Ak by si ho mali udržať len vtedy, keď by to bolo na prekážku, ochotne sa ho vzdali. Teda oni skutočne stratili pozemský život, a preto získali nový, večný život.

Od nás sa nežiada mučeníctvo. Avšak máme žiť tak, aby sme boli pripravení aj keby bolo potrebné život položiť za Krista. Každodenný život napĺňajme láskou k blížnym a obetou. Vtedy bude skutočne slúžiť k dosiahnutiu spásy v deň, keď príde Pán Ježiš a zaklope na naše srdce.

K pravému naplneniu života nech nás povzbudí aj nasledujúci príbeh. Jose María Escrivá píše: „Môj známy doktor práv aj doktor filozofie sa pripravoval na konkurz o miesto vedúceho katedry na madridskej univerzite. Mal za sebou dve skvelé a brilantne skončené vysokoškolské štúdiá.

Dostal som od neho správu, že je chorý a že si ma želá vidieť. Prišiel som do penziónu, kde býval. „Otče, zomieram,“ privítal ma týmito slovami. Láskyplne som ho

povzbudil. Chcel si vykonať generálnu spoveď. V tú noc zomrel. Spolu s istým architektom a lekárom, ktorí tiež bývali v penzióne, pripravili sme ho do rakvy. Pri pohľade na to mladé telo, ktoré sa rýchlo začínalo rozkladať, všetci traja sme sa zhodli na tom, že obidve jeho univerzitné štúdiá sú ničím v porovnaní s jeho definitívnou kariérou, ktorú práve dosiahol ako dobrý kresťan."[146]

Bratia a sestry, vidíme, že pozemské dobro samo osebe nestačí. Treba zamerať celý svoj život na nebo a potom bude všetko slúžiť nášmu poslednému a najvyššiemu cieľu, ktorým je nebo. Snažme sa teda žiť s nohami na zemi, no srdcom buďme pri Ježišovi v nebi.

Amen.

Sobota 32. týždňa Lk 18,1-8

Vytrvalá modlitba

Povzbudiť veriacich k vytrvalej modlitbe

Evanjelium podľa Lukáša by sme mohli nazvať aj „Evanjeliom milosrdenstva". On viac ako iní evanjelisti zdôrazňuje práve túto Božiu vlastnosť. Nebeský Otec sa v ňom javí ako nekonečne milosrdný. On je pre nás Otcom, ktorý je vždy pripravený odpustiť, ak ho prosíme.

Dnes sme počuli podobenstvo o vytrvalej modlitbe. Aj v ňom môžeme vidieť milosrdného Boha, ktorý nám pomáha v našich ťažkostiach. Ježiš hovorí o sudcovi, ktorý aj keď je nespravodlivý, predsa pre vytrvalosť prosiacej ženy nakoniec vyhovie jej žiadosti. Na záver dodáva: ***„A Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni"*** *(Lk 18,7–8a).*

Netreba pochybovať o Božej pomoci, keď vrúcne a s dôverou voláme k nemu dňom i nocou. Katechizmus Katolíckej Cirkvi nám hovorí, že Boh skutočne vyslyší našu modlitbu. V časti o kresťanskej modlitbe čítame: „Ak je naša modlitba pevne spojená s Ježišovou modlitbou, a to v dôvere a so synovskou odvahou, dostaneme všetko, o čo prosíme v jeho mene, a to oveľa viac ako tú, alebo onú vec: samého Svätého Ducha, v ktorom sú všetky dary" *(KKC 2741).*

Nie sme v modlitbe nespravodlivo nároční? Často urobíme len maličkosť a čakáme od Boha, že to prinesie bohaté ovocie. K tomu by sme ešte chceli, aby sa tak stalo čím skôr. To nie je modlitba v pokore srdca a v dôvere. Nechcime sa postaviť na roveň Boha, ktorý jediný pozná naše skutočné dobro.

[146] Porov.: ESCRIVÁ, J.: *Brázda*. Trnava : SSV,1996, s. 225.

Verme, že Bohu na nás záleží. On chce vyslyšať naše prosby a modlitby. Zároveň však chce aj naše opravdivé dobro. Naše poznanie je obmedzené. Preto nemôžeme vždy vedieť, či to, o čo prosíme, nám bude prospešné pre dušu. Pri prosbách nikdy nezabudnime dodať: „No nie, ako ja chcem, ale ako Ty Bože."

Ak Boh čaká so splnením našich prosieb, má na to určite dôvod. Veď ani svätci nemali hneď všetko, o čo prosili. Sv. Monika prosila za obrátenie svojho syna šestnásť rokov. A predsa ani počas toľkých rokov si nepovedala, že je to už zbytočné. Dôverovala Bohu a nenaliehala na neho za každú cenu. Keby bola nedočkavá, alebo netrpezlivá, možno by sme dnes nemali jedného z najväčších svätcov všetkých čias, sv. Augustína. On bol tým synom, na ktorého obrátenie Boh čakal šestnásť rokov.

Bratia a sestry, vytrvalá modlitba prináša hojné ovocie. Aj v našom živote je účinná, aj keď sa nám niekedy zdá, že to ide príliš pomaly. Snažme sa zostať vytrvalí v modlitbe.

Amen.

Pondelok 33. týždňa Lk 18,35-43

Pán nikdy neodoprie svoju milosť

Nikdy nezabudnúť, že Ježiš je prameňom života[147]

V evanjeliu sa Ježiš pýta slepého žobrajúceho úbožiaka kdesi pri Jerichu: ***„Čo chceš, aby som ti urobil?“*** *(Lk 18, 41)***?**

Je vidieť, ako mu dáva jasne najavo, že stojí o dôverný dialóg s chorým človekom. Ježiš sa ho nemusel na nič vypytovať, on vedel už vopred, čo je v srdci človeka, čím trpí a čo mu chýba. Mohol ho uzdraviť bez slov. On tým, že nadväzuje na rozhovor, zdôrazňuje jeho vlastnú dôstojnosť. Skláňa sa k nemu a hovorí s ním o jeho potrebách. Dá mu najavo, že stojí o to počuť jeho názor.

Keby sa nás tak Pán opýtal, každého medzi štyrmi očami, rovnakými slovami, ako toho slepca: „Čo chceš, aby som pre teba urobil?“, čo by sme asi odpovedali?

Naše prosby môžu byť hatené rozličnými ťažkosťami, ako sa to stalo aj Bartimejovi. Mnohí ho okríkli, aby mlčal. Slepec mal cestu ku Kristovi posiatu prekážkami a aj my môžeme zažiť podobný úkaz: Keď sa chceme vrátiť k Bohu, naše minulé chyby a zlyhania sa budú snažiť ovládnuť naše srdce, zatemniť náš rozum a znepokojiť nášho ducha, ako keby chceli umlčať naše modlitby. Pociťujeme ťarchu svojich slabostí a hriechov. Poučme sa slepým žobrákom, ktorý ešte väčšmi kričal: ***„Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“*** *(Lk 18,38)* Čím je väčší náš vnútorný zmätok, čím väčšie sú ťažkosti, ktoré nás cestou stretajú, tým viac musíme zosilniť modlitby vychádzajúce z nášho srdca. Preto, ak Pán dopustí, že sme ponechaní v tme – hoci aj v maličkostiach – ak cítime, že naša viera nie je dosť pevná, hľadajme útočište u dobrého pastiera. U toho, ktorý dáva život za druhých a slovom i skutkom chce dosvedčovať, že jeho srdce je plné lásky. Hoci sám môže byť človekom nehodným a hriešnym, ale dôveruje vždy v Kristovo milosrdenstvo a odpustenie.

A čo my? Nachádzame si čas na stíšenie sa pred Bohom a dovoľujeme Ježišovi, aby svojou prítomnosťou naplnil naše srdce? Môže to byť chvíľka pri svätej omši alebo okamih ticha, kedy si môžeme oddýchnuť v Pánovom milujúcom objatí. Bráni nám v tom nejaký hriech, ktorý nás volá k pokániu?

Hľadajme odpustenie a spoznáme tú silu, ktorá prichádza zo srdca ožiareného Ježišovou láskou. Buďme pozorní na výzvy Ducha a navráťme sa k prvotnej láske.

Amen.

[147] Porov.: VLASÁK, K.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula.: 2003.

Utorok 33. týždňa Lk 19,1-10

Otvoriť svoje srdce

Byť slovom a skutkami odrazom nezištnej lásky pre druhých

Čo pre Vás znamenajú slová: „Je mi ľúto?“ Pre mnohých ľudí je to len fráza a rýchly spôsob, ako sa preniesť ponad nepríjemnú situáciu či urovnať konflikt. Avšak Ježiš určite nemyslel takto svoju výzvu na pokánie! Pokánie je viac než nepríjemný pocit z toho, čo sme urobili. Pokánie zahŕňa aj pevné rozhodnutie už viac sa neprikloniť k hriechu. Je to radikálny odklon od hriešnej cesty k novej ceste, na ktorú nás volá Boh. Pokánie sa tiež týka obnovy spravodlivosti tým, že napravíme, čo sme pokazili. Pokánie je revolučnou zmenou, akú môžeme vidieť na bohatom mýtnikovi Zachejovi *(porov. Lk 19, 1-2)*.

Vyberači daní ako Zachej si často plnili svoje vlastné vrecká podvádzaním druhých, za čo nimi Židia vo všeobecnosti pohŕdali. Nie div, že Zachej bol prekvapený, keď sa na neho Ježiš pozrel s láskou a odpustením. Zachej chcel Ježiša len na okamih vidieť, nečakal takú osobitnú pozornosť. A pravdepodobne už vôbec neočakával, že bude môcť až tak nahliadnuť do Božieho milosrdenstva, ktoré premieňa životy. A keď už raz spoznal túto udivujúcu, nezaslúženú lásku, primerane na ňu odpovedal. Polovicu majetku sľúbil rozdať chudobným a nahradiť všetko, čo získal neprávom, a to „štvornásobne“ každému, koho oklamal *(porov. Lk 19,8)*.

Príbeh o Zachejovi nás vyzýva otvoriť svoje srdce Božej láske a následne prejaviť túto lásku svojím životom. Vyzýva nás, aby sme sa nezastavili len pri ospravedlňovaní, ak niekoho zraníme. A to si vyžaduje pevné odhodlanie k zmene. Znamená to učiť sa, ako prejavovať nevšednú Božiu lásku k osobe, ktorú sme zranili. Znamená to obnoviť spravodlivosť, ak sme sa dopustili bezprávia, obnoviť súcit, ak sme boli bezcitní a obnoviť pokoj, ak sme spôsobili nepokoj a nedorozumenie. Samozrejme takéto pokánie nie je vždy ľahké. Trvá to istý čas, kým sa to naučíme. Ale čím viac budeme stretávať Božie milosrdenstvo, tým viac ho dokážeme prejavovať aj iným.

Amen.

Streda 33. týždňa Lk 19,11-28

Chceme, aby Kristus kraľoval

Povzbudiť k využívaniu prostriedkov a darov už tu na zemi

V podobenstve o mínach vidíme celkove troch služobníkov. Dvaja z nich sú pochválení a vyznamenaní, pretože zverené míny rozmnožili. Tretí je odsúdený, pretože zo zverenej míny vedome a zámerne nič nezískal. Bál sa Pána, aby mínu nestratil, skrýval ju a vo chvíli účtovania ju priniesol naspäť. Sudca mu povedal: „Prečo si neuložil moje peniaze do zmenárne? Vybral by som si ich neskoršie aj s úrokom."

Aj nám boli zverené rôzne míny a je našou povinnosťou, aby sme ich vedeli rozpoznať sami v sebe. Bez falošnej pokory si priznať, aké schopnosti, vlohy, nadanie mám od Boha. Vedieť, že všetko čo mám, dostal som pre druhých nie pre prestíž vlastnej osoby a pre svoj zisk či zbohatnutie. Kristove slová inšpirujú k zodpovednému spytovaniu svedomia, a to nielen čo sa týka hriechov, ktoré sme spáchali, ale v snahe objaviť svoje skryté vlohy ku konaniu dobra, aby sme mohli plne slúžiť k prospechu Božieho kráľovstva. Aj tie je potrebné poznať, uplatňovať, rozvíjať a rozmnožovať. Budeme tiež súdení nielen zo spáchaných vín, ale tiež z toho, ako sme hospodárili a starali sa o zverené míny a dary. A nezabudnime, že celý svet a všetko čo sa v ňom deje v ňom je jedna veľká Božia zmenáreň. V nej zmeňujeme sami seba, čas a sily svojho života, zverené dary i ochotu dať všetko pre vec Božiu i pre svojich blížnych. Všetko to, čo môžeme obetovať, vykupovať, zúročiť a darovať, aby niekde inde mohol Boh tvoriť a naplňovať svoje dielo.

Cieľom nášho života je vzdávať Bohu slávu teraz na zemi prostredníctvom toho, čo sa nám zverilo, a potom raz vo večnosti s Pannou Máriou, anjelmi a svätými. Ak na to nezabudneme zabúdať, zaiste sa vynasnažíme byť dobrými správcami darov, ktoré nám Pán chcel dať, aby sme nimi dobýjali nebo.

Svätý Augustín zvykol hovoriť: „Nikdy nech vám nepríde zaťažko, že ste ho milovali. Láska nie je bremenom." Pán chce odmeniť našu vernosť už na tomto svete. Svoj čas a svoje prostriedky musíme teraz využiť na šírenie Kristovho kráľovstva na zemi.

Amen.

Štvrtok 33. týždňa Lk 19,41-44

Ježišove slzy

Povzbudiť veriacich, aby otvorili svoje srdcia, a tak nechať Ježiša konať

Podľa svätého Ireneja: „Božou slávou je živý človek, lebo skutočným životom človeka je videnie Boha.“ V evanjeliách môžeme zachytiť niečo z toho „videnia Boha“, lebo práve tam môžeme pozorovať Krista ako príklad živého človeka.

„Keď sa Ježiš priblížil k Jeruzalemu a zazrel mesto, plakal“ *(Lk 1941).*

Ježiš je najsvätejší muž, aký kedy žil, a pritom ho môžeme vidieť naplneného smútkom a žiaľom. Čo vyvolalo Ježišovi slzy? Mesto, ktoré tak veľmi miloval, ale ktoré nepoznalo to najdôležitejšie vo svojej histórii: príchod Mesiáša a jeho dary pre všetkých obyvateľov.

Nedávame dôvod plakať Ježišovi nad naším hriechom a zanedbaním dobra? Či sme nenechali niekedy čakať Pána na nás? Ak Ježiša nemilujeme, nemôžeme ho nasledovať. Spomeňme si, aký hnev prejavil Ježiš, keď vyhnal predavačov z chrámu *(porov. Jn 2,13-17).* Prečo sa bojíme svojich emócií alebo prečo sa ich snažíme skryť? Keď nás Boh stvoril na svoj obraz, prehlásil, že všetko je dobré. Avšak rana prvotného hriechu priniesla so sebou rast sebectva, nezriadených vášní a nepriateľskej agresivity. Kvôli ľudskému hriechu sme všetci boli zranení vo svojom hľadaní lásky a všetci sme zakúsili, aké ničivé dokážu byť emócie. Aby sme sa ďalších zranení uchránili, vybudovali sme si celý komplex obranných mechanizmov a vnútorných opevnení. Naše neuzdravené rany a nenaplnené potreby stále ostávajú zamknuté v našom srdci. A napokon nás naše vnútorné hradby môžu uzavrieť v zatrpknutosti, v citovom chlade, osamelých a živých len akoby napoly. Boh však chce, aby sme žili naplno, aby sme mohli svetu svedčiť o zdravom, vyrovnanom kresťanskom živote. Chce nás oslobodiť, aby sme sa mohli slobodne radovať či žialiť, prejaviť hnev voči nespravodlivosti a preukázať lásku pre všetko pravdivé, správne a krásne vo svete.

Nabudúce, keď sa ocitnete v situácii, ktorá vyvolá citovú reakciu, nepopierajte svoje pocity, ani sa neodsudzujte, že nie ste dosť svätí. Naopak, prineste svoju reakciu pred Pána. Poproste ho, aby očistil vaše city a nechajte sa ním plne oživiť.

Amen.

Piatok 33. týždňa Lk 19,45-48

Miesto modlitby

Význam vzácnej hodnoty živého Božieho chrámu – ľudskej duše

Rozrušené dievča pribehlo domov zo školy. Ocko, oznámila, všetky skúšky som urobila na jednotku! Otcovou odpoveďou však bolo iba akési mrmlanie popod nos a komentár o tom, aké ľahké tie skúšky museli byť. Z dievčaťa vyrástla úspešná podnikateľka, ale otcove pichľavé slová si pamätala aj o tridsať rokov.

Ak dokážu tak veľmi pôsobiť ľudské slová, o čo účinnejšie môže byť Božie slovo! Cez Písmo a mocou Ducha Svätého preklenulo Božie slovo tisícročia a naďalej sa k nám prihovára, a v ňom aj Ježišovo učenie. Ježišovi súčasníci ***„viseli na jeho slovách“*** *(Lk 19, 48)*.

Ježiš vždy hovoril z hĺbky svojej lásky a jeho slová sa predsa nepáčili všetkým. Svojich poslucháčov vyzýval, aby sa zahľadeli do svojich sŕdc a zriekli sa hriechu. Pre náboženských pokrytcov každej doby nemá príliš vyberané slová. Tie sa môžu dokonca zdať aj ostrejšie, ale vždy v sebe nesú posolstvo nádeje a Božieho prísľubu. Keď hovorí Boh, všetko, čo vraví, sa stáva možným – dokonca aj zázračná premena.

Boh chce, aby sme boli vnímaví na jeho slová a konali podľa nich. Chce, aby sme jeho slová odovzdávali svetu. Každý z nás je svojím spôsobom povolaný byť prorokom, ktorý vôkol seba hlása Božie prísľuby. Svojim blížnym môžeme pripomenúť, že Boh sa o nich stará a má plán pre ich život. Ľudia všade vôkol nás lačnejú po slovách útechy a povzbudenia. Nesklamme ich. Aj dnes hľadajme príležitosť podeliť sa o verš z Písma alebo o slovo súcitu a pochopenia. Dovoľme Bohu, aby k nám prehovoril a on nám dá slová aj pre iných.

Ježišovi nie je ľahostajné, akým spôsobom ho prichádzame navštíviť prítomného v Najsvätejšej sviatosti, ako ho pozdravíme hneď pri vstupe do chrámu, či si úctivo pred svätostánkom pokľakneme, či prichádzame včas na svätú omšu. Skúmajme sa, či je pre nás chrám miestom, kde vzdávame Pánovi chválu a česť, kde sa stretávame s ním opravdivo, skutočne a podstatne prítomným.

Amen.

Sobota 33. týždňa Lk 20,27-40

Milovať čistotu

Nadovšetko dávať povzbudzujúci príklad vlastného života

Raz, keď svätý František počul chudobného sluhu, ako preklína svojho pána, ktorý ho obral o posledný majetok, napomenul ho: „Brat, pre Božiu lásku odpusť svojmu pánovi a tvoja duša bude slobodná. Možno potom ti vráti všetko, o čo ťa obral. Inak prídeš aj o svoj majetok a stratíš svoju dušu.“ Ale muž odpovedal, že neodpustí, kým sa mu majetok nevráti. Na to mu František dal svoj vlastný plášť a prosil ho, aby odpustil svojmu pánovi. A srdce toho muža sa v okamihu obmäkčilo tým dobrým skutkom a hneď svojmu pánovi odpustil. *(Zrkadlo dokonalosti 32).* Svojimi milými slovami a prejavom božskej dobroty urobil František to, čo vykonal Ježiš mnohokrát predtým – a k čomu sme aj my povolaní.

Saduceji boli znepokojení Ježišom a chceli sa ho zbaviť, lebo prehlásil, že jeho autorita je väčšia ako ich. Hľadali dôvod na odsúdenie, a ako návnadu použili otázku o vzkriesení mŕtvych *(porov. Lk 20, 28-33)*.

Plodenie a množenie je možné niekoľko rokov v pozemskom živote. Konečnou etapou pre človeka má byť večný život. Pozemský život je len prirodzenou etapou na ceste do neba.

Čistota je radostným prejavom toho, kto vie prežívať darovanie seba, oslobodený od každého egoistického otroctva. Čistý človek sa nezameriava na seba, jeho vzťahy k iným nie sú egoistické. Čistotou sa osobnosť človeka stáva harmonickou, vyzrieva a nadobúda vnútorný pokoj. Bez čistoty nie je možná pravá láska ani k Bohu, ani k človeku. Svätá čistota nie je ani prvou, ani najdôležitejšou čnosťou a ani kresťanský život nemožno redukovať na úsilie o čistotu. Ale dobre vieme, že bez svätej čistoty nemôže existovať láska, a láska je predsa najdôležitejšia čnosť, ktorá dáva plnosť všetkým ostatným čnostiam. Bez čistoty ľudská láska podlieha skaze.

Každý pokrstený je povolaný viesť čistý život, a to každý podľa svojho životného stavu. Čistota vo vlastnom stave, v rámci konkrétneho povolania daného nám Bohom tvorí jedno z najväčších bohatstiev Cirkvi pred svetom, rodí sa z lásky a jej sa aj podriaďuje. Je Božím znamením na zemi.

Amen.

Pondelok 34. týždňa Lk 21,14-19

Dve mince

Božie kráľovstvo za dve mince[148]

Dá sa kúpiť za peniaze všetko? Skúsenosť nás presviedča neoblomne, že nie. Chýba nám zdravie, pokoj, láska a šťastie, dobrí priatelia. Čo myslíte, koľko asi potom by stálo Božie kráľovstvo?

Začíname posledný týždeň v cirkevnom roku a čítania nám postupne budú predkladať posledné dni sveta, keď príde Kristus ako kráľ sveta. Dnes nás pripravuje na to, aby sme vedeli, koľko stojí Božie kráľovstvo. Ježiš to nepriamo povedal apoštolom pri chráme.

„Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci ostatní. Lebo títo všetci dávali dary zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe, dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie“ *(Lk21,3b-4a).*

Čo znamenali v tej dobe dve drobné mince? Asi toľko ako dnes desaťhaliernik. Čo by sme si mohli za to kúpiť? Asi nič, ak by ich nebolo aspoň pol kila. Ale Ježiš videl opak. Chudobná vdova, ktorá vedela, že dáva všetko, čo má, neľutovala aj to málo obetovať pre Boha. Dôverovala mu. My niekedy podľahneme určitej skepse, ak máme urobiť nejakú drobnú vec. Povieme si, že to nestojí ani za námahu, veď na svete sú dôležitejšie úlohy, ktoré treba konať na záchranu ľudí. Omyl! Aj drobná službička, vykonaná s láskou a dôverou pre Boha, je nesmierne cenná v Ježišových očiach. Túžba mať čoraz viac je nebezpečná. A tiež je nebezpečne podľahnúť vedomiu, že som dokonalý kresťan. Až v nebi, ale nie tu na zemi. Nemyslíme si, že stačí každú nedeľu prísť do kostola, podporovať Cirkev a súkromný život mimo kostola je moja vec. Nie. Nedá sa to oddeľovať. Majetok, ktorý nás často zväzuje na ceste dokonalosti, má rôzne podoby. Nie sú to len peniaze, ale často postavenie, moc, pýcha, snaha ovládať iných, neresti a veci okolo nás. Svet nás presviedča, že toto potrebujeme, bez toho nie je možný život. Dve mince sú tiež majetok. Skromný, ale vyjadrujú vzťah. Vdova sa ho zriekla. Aký je môj postoj?

V knihe Vianočné príbehy je taká malá vymyslená epizóda, ako Ježiš chodil so svätým Petrom po dedinách. Raz tak zablúdili a po čase natrafili na dedinu. Pýtali si nocľah, ale až v najchudobnejšej chatrči sa našlo miesto pre nich. Ráno, keď sa prebudili, dala im chudobná žena polievku, do ktorej pridala trošku loju. Skôr ako začali jesť, Ježiš vyzval Petra, aby spočítal očká v polievke. Dvadsaťpäť – povedal. A Pán Ježiš vytiahol z vrecka presne dvadsaťpäť zlatých mincí. Jój, ako sa žena naradovala. Hneď bežala kúpiť vzácnym hosťom niečo lepšie. Na trhu ju stretla bohatá žena, a keď sa dozvedela, čo sa stalo, pozvala Ježiša a Petra na obed. Navarila, ako sa patrí. Plné

[148] Porov.: ŽMIJOVSKÝ, P.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

taniere a poriadne naložila omasti. Keď Ježiš vyzval Petra, aby spočítal očká v polievke, ten nemal veľa roboty. Všetka masť sa spojila do jedného veľkého oka. A keď sa najedli, Ježiš vybral zlatý peniaz a dal žene. Tá bola zarazená a Peter sa jej zastal. Lepšie mu chutila mastná polievka, ale Ježiš ho pokarhal. Peter, chudobná žena nám dala z toho, čo už bez tak mala málo, lebo mala dobré srdce, ale táto bohatá žena dala toľko masti, aby mala čo najviac peňazí. Nie pre dobré srdce, ale pre zisk.

Možno tak sa často správame aj my. Chceme zapôsobiť, akí sme, ale iba na ľudí. Boh, ktorý príde na konci časov, vidí do hĺbky nášho vnútra. Máme si vytvárať poklady v nebi, ale ako? Tým, že už dnes môžem si kúpiť nebo. Nemusíme sa stať žobrákmi, vyzliecť sa donaha ako svätý František z Assisi. Byť oslobodení od majetku znamená dôverovať Bohu, aj keď prídu ťažkosti. Chudoba neprekvapí tých, čo sú otvoreného srdca k Bohu, ale tých, ktorí ho skladajú do majetku.

Božie kráľovstvo je nezaplatiteľné, ale stojí presne toľko, koľko máš, aj dve mince. Kúp ho a budeš mať nebo už tu na zemi.

Amen.

Utorok 34. týždňa Lk 21,5-11

Falošní proroci

Rozlišovanie duchov

V dnešnej dobe sú v trende adrenalínové športy. Niekto povie, že konečne niečo, čo má silu, a niekto, že nevedia, čo zo životom. Málokto z nás má rád hazard. Máme radšej istotu, stabilitu, pevnú pôdu pod nohami. Tak je to v našom živote. Ako je to v našej duchovnej oblasti? Často prijímame do nášho vnútra názory a myšlienky protiviace sa kresťanskej viere. A najhoršie je, keď potom tvrdošijne zotrvávame v tomto omyle. Dostávame sa na cestu od Ježiša. Preto, keď nás vyzýva k pozornosti v dnešnom evanjeliu, má dôvod.

„On odpovedal: „Dajte si pozor, aby vás nezviedli. Lebo prídu mnohí a v mojom mene budú hovoriť: „To som ja“ a: „Ten čas je už blízko.“ Nechoďte za nimi“ *(Lk 21,8)**!***

Dať si pozor a nechodiť za falošnými prorokmi. Dobre, ale ako spoznať, že ide o lož? Bratia a sestry! Dejiny nás presviedčajú, že od prvotnej kresťanskej obce boli rôznorodé názory. Často boli opačnej tendencie, a tak už apoštoli museli

zasahovať a naprávať mnohé poblúdenia. Prečo boli a sú dodnes? Svätý Pavol, keď riešil jeden zo sporov medzi kresťanmi, tak povedal: „Lebo musia byť medzi vami aj rozkoly, aby sa ukázalo, kto z vás sa osvedčí“ *(1Kor 11,19)*.

Človek je často náklonný pochybovať o všetkom. Aj o Božom Slove? Niekedy áno, ale ešte častejšie voči cirkevným vyjadreniam autority. Zabudli sme, že ona sa riadi Ježišovou výzvou, aby sme si dali pozor a nedali sa zviesť. Prenikajú do nás mnohé naoko vábivé a nevinné, často slobodou oháňajúce, názory. Preto je namieste dať si otázku, či prijímam všetko, čo predkladá Cirkev? Veď vyhlásenia, ktoré dáva, neslúžia, aby sme boli hatení, zotročovaní zákonmi. Práve naopak. Vytvára zdravé prostredie pre plný rozvoj nášho kresťanského života. Preto máme mnoho teológov, ktorí bedlivo skúmajú všetko, čo by mohlo uškodiť našej spáse.

V našom každodennom živote, ktorý je bombardovaný informáciami z celého sveta a o všetkom, je potrebné robiť výber. Tak ako včela dokáže vybrať nektár a nechať jed, pretvoriť ho na sladký med, tak aj my. Nemusíme byť všetci teológovia a doktori, čítať množstvo odborných kníh. Ako však spoznať čo je dobré a čo zlé? Na prvom mieste je mať správny vzťah s Bohom. Milovať ho a modliť sa o dary poznania. Všetko, čo narúša lásku voči Bohu, blížnym a sebe nemôže byť od Boha. Majme srdcia otvorené a pokorné. Niekedy treba zaujať postoj dieťaťa, ktorému otec či mama povie: Tam nechoď! Nechytaj sa toho! Rodičia, vy to poznáte najlepšie. Nechcete, aby sa dieťaťu niečo stalo, a tak ho varujete, usmerňujete jeho kroky. Tak to robí aj Cirkev, naša matka, ktorá bdie a stará sa o našu bezpečnosť. Ale ako to býva aj v rodinách, že dieťa neposlúchne a napriek tomu urobí, čo nemá, tak je to aj s nami. To zabolí každého dobrého otca, matku, keď syn či dcéra robí napriek. Aj Krista bolí srdce, ak ho zrádzame. Na ceste do Božieho kráľovstva je veľa „ skratiek“, ktoré sa nám ponúkajú. Nedajme sa oklamať. Veď je iba jedna cesta, ktorou je Ježiš. Falošní proroci boli a budú, aby sme nezaspali na vavrínoch. Ježiš nám však sľúbil, že je s nami na veky až do skončenia časov. Aby sme boli s pripraveným a čistým srdcom, prosme Boha o dar rozlišovania dobra a zla.

Pane, ďakujem ti, že nám dávaš na cestu Ducha rozlišovania, že nás nenechávaš ako siroty. Daruj nám teraz jemný cit. Vezmi si od každého schopnosť usudzovať, prenikni ju svojím Duchom a daruj nám práve v tomto čase zmätkov jasného Ducha rozlišovania. Daj, aby sme išli po tejto ceste pravdy a lásky spolu. Prosíme ťa o to skrze Krista, nášho Pána.

Amen.

Streda 34. týždňa Lk 21,12-19

Vytrvalosť v Kristovi

Povzbudiť k trpezlivému nasledovaniu Ježiša v modlitbe srdca

Slovenské príslovie hovorí, že začať dokáže každý, ale iba majster aj dokončí. Keď nás delí len niekoľko dní od konca liturgického roka, texty evanjelia nám pripomínajú posledné časy sveta. Upozorňujú nás, aby sme nezabúdali, kde je náš domov. Sme ale presvedčení, že vytrváme dokonca? Ježiš s láskou radí apoštolom.

„Ak vytrváte, zachováte si život“ *(Lk21,19).*

Veriaci ľudia, nepotrebujú poznať deň príchodu Pána. Dôležité je, aby ich srdcia neboli obťažené hriechmi a starosťami o tento život, aby ako Pán hovorí: onen deň neprekvapil. Je dôležité, aby srdcia boli u Pána. A v tom spočíva bdelosť po celý čas. Žiť v zhode s Božím poriadkom. Žiť s Bohom všade. Byť kresťanom pri všetkých podujatiach. A v tom pomôže modlitba Pána Ježiša. Často sa modlil, a k tomu vyzýva aj nás. V Getsemanskej záhrade vyzval apoštolov: ***„Bdejte a modlite sa”*** *(Mt 26,41).* Sám sa modlil. Apoštoli spali. A výsledok? Pán Ježiš je pri zajatí, odsúdený a mučený, vyrovnaný a plný Božej sily.

A apoštoli ? Rozpŕchli sa. Peter trikrát zaprel. Tu veľmi jasne vidíme veľkú silu a potrebu modlitby. Čoskoro začneme krásne obdobie Adventu, keď pozeráme na svet, na svoj život akoby z nadhľadu, s pohľadom upriameným na večnosť. Advent nás vyzýva k bedlivosti a modlitbe, k stíšeniu sa a pokániu, k očisteniu sŕdc. Veď život v bedlivosti a s modlitbou čiže život s čistým srdcom nás robí šťastnými už tu na zemi. Ovocie bedlivosti a modlitby je pokoj a radosť v rodinách, v spoločnosti a v práci. Žiadne infarkty, stresy, ale Boží pokoj. Kto z nás, pýtam sa, kto z nás po tom netúži ? Preto využime čas Adventu ! Nájdime si viac času, ako inokedy na modlitbu a na sviatosť zmierenia. Opravdiví veriaci túžia po príchode Pána. Preto prví kresťania volali: „Maranatha – Príď, náš Pane !“ Pretože v posledných časoch to bude, ako za dní Noema. Tí, ktorí budú žiť svoj život s Bohom, nájdu útočište u Pána, tak ako spravodliví za Noema našli záchranu pred potopou v korábe.

Východisko z tohoto stavu nám ponúka Ježiš v slovách: do nebeského kráľovstva vojde iba ten, ***„kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“*** *(Mt 7,21).* Čo znamená plniť Otcovu vôľu vysvetľuje sv. Pavol: ***„Lebo to je Božia vôľa, vaše posvätenie“*** *(1 Sol 4,3).* Osobné posväcovanie a z neho vyplývajúce skutky, môžu byť pre nás dôvodom radostnej nádeje na stretnutie s Pánom v nebeskom kráľovstve. A ako sa posväcovať? Tak, že všetko, čo budeme robiť, budeme robiť na väčšiu Božiu slávu. Naše modlitby a skutky nábožnosti urobíme úprimnými. Zvnútorníme ich, aby vyvierali viac z nášho srdca, ako

z našich pier. Svätý Augustín hovorí, že dar vytrvalosti si môžeme vyprosiť modlitbou. Boh nikdy nechce niečo, čo by sme nezvládli, ale keď dovolíme Zlému, aby nás oklamal, nazdávame sa, že je to nad naše sily. Ježiš je cestou. Sám prešiel tesnou bránou počas zápasu v Getsemani a Boh mu poslal anjela, aby ho posilňoval. Aj my máme posilu. Nielen anjelov, ale sám Ježiš prichádza a dáva sa nám v Eucharistii, aby sme vytrvali a zachovali si život. Život večný! Nie je dôležité kto, kedy nastúpil na túto cestu, ale to, aby sme všetci spoločne aj došli do cieľa. Nedajme sa, ako to hovoril aj pápež Gregor Veľký, zvábiť krásou okolia, nádherou lúk života, že by sme zabudli na cieľ.

Bežme do Božieho kráľovstva s radosťou a vytrvalosťou. Nedajme sa znechutiť pádmi. Ten, ktorý nás povolal, aj nás posilňuje, aby sme prešli tesnou bránou a tiež pomohli aj iným na ceste.

Amen.

Štvrtok 34. týždňa Lk 21,20-28

Vykúpenie

Naša vlasť je v nebi

Mnohí ľudia už v Ježišovej dobe očakávali blízky koniec sveta. A očakávali ho s veľkým vnútorným nepokojom. O týchto posledných dňoch a hrôzach kolovalo medzi ľuďmi mnoho spisov. Ježiš nepopiera koniec sveta, ale spája ho so svojím druhým príchodom, keď bude prichádzať na svet s mocou a veľkou slávou. Vlieva do týchto hrôzostrašných scenárov nádej a radosť, lebo hovorí, že to bude deň nášho vykúpenia. Svet nájde spásu a záchranu u Syna človeka.

„Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie“ *(Lk21,28)*.

V posledných dňoch to bude vyzerať, ako v dňoch Noema. Boh zasiahol do dejín Noemových čias potopou, uprostred každodenného života ľudí. Niektorí pracovali, iní odpočívali, ale to nie je podstatné. Podstatné je, že ich život prebiehal bez Boha. A to sa im stalo osudným. Aj pri Ježišovom druhom príchode ľudia pôjdu za svojou prácou, odpočinkom, záujmami. A bedlivosť značí žiť svoj každodenný život s Bohom.

Vieme, že tak ako za dní Noema, i dnes mnohí žijú akoby Boh nebol. Čo znamenajú slová, aby sme sa vzpriamili a zdvihli hlavu pri Ježišovom príchode ? Státie, vzpriamenosť je znakom našej slobody, slobody Božích detí. Ale státie

je tiež znakom radosti. A zdvihnutá hlava ukazuje, kde hľadáme záchranu, kde je naša nádej. Je znamením našej túžby byť bližšie k Bohu.

Nevieme, či druhý Kristov príchod sa uskutoční už za nášho života, a ani to vedieť nepotrebujeme. Aj keby sa uskutočnil, pre opravdivého kresťana to nie je dôvod pre strach. Práve naopak. My túžime po Kristovi, po stretnutí s ním a s radosťou očakávame Jeho príchod. Preto bdejme celý čas a modlime sa, aby sme sa mohli vzpriamení so zdvihnutou hlavou postaviť pred Syna človeka, keď príde v sláve *(porov. Lk 21,28.36)*. Lebo blahoslavení sú tí, ktorých Pán pri svojom príchode nájde bdieť. Jestvuje na svete toľko otázok, s ktorými si človek ani v dnešnom svete nevie dať rady. Aj napriek tomu, že vedecký pokrok kráča míľovými krokmi vpred a dokázal vysvetliť množstvo prírodných a fyzikálnych javov, sú veci, ktoré jednoducho presahujú jeho prirodzené rozumové schopnosti. Lekári, vedci ani nikto iný nevie jednoznačne odpovedať na otázku, či jestvuje večný život, život človeka po smrti. Človek dneška sa najistejšie cíti s oboma nohami na pevnej zemi. Je ovplyvnený materializmom a nejaké vízie budúcej večnosti, ktoré sú postavené len na viere človeka - také dačo sa dnes veľmi ťažko prijíma. Súčasník verí len tomu, čoho sa môže dotknúť, čo pevne drží v ruke.

Kňaz položil svojmu veriacemu farníkovi takúto otázku: „Chcel by si ísť do neba?“ „Pravdaže!“ „A išiel by si hoc aj teraz?” Farníkovi táto otázka vyrazila dych, nevedel na ňu odpovedať. Nikdy sa nad tým ešte nezamýšľal, veď bol mladý, plný sily a plánov a na večnosť akosi ešte nepomýšľal.

A ako by sme reagovali my? Asi podobne ako ten veriaci. Veď kto by aj na to myslel, že práve v najlepších rokoch musí opustiť svoju prácu, rodinu, priateľov... Každý z nás by si mal uvedomiť, že smrť, to nie je hrob, či jama, ale je to brána do nového, večného života. Večnosť, to nie je “záhrobný život”, ale spoločenstvo s Bohom. K večnosti smeruje každý človek. Veď aký zmysel by mal náš pozemský život, ak by nesmeroval k večnosti? Dobre vieme, že všetky naše námahy a úsilia, ktoré prinášame každý deň, nám zasluhujú večnú odmenu v nebi.

Viete si predstaviť, žeby smrťou všetko skončilo? Aký zmysel by mal potom náš život? Každým dňom si zasluhujeme svoju večnosť. Sv. Pavol píše: ***„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú”*** *(1 Kor 2,9)*. Kto prijme Krista do svojho života, stáva sa novým človekom, nachádza zmysel človeka a smrť pre neho prestáva byť strašiakom.

Pane, daj nám viac viery a múdrosti, aby sme neostali pri myšlienke na smrť. Namiesto toho nás naplň veľkou radosťou a dôverou, že keď príde deň nášho odchodu, ty budeš s nami. Amen.

Piatok 34. týždňa Lk 21,29-33

Večnosť

Zameranie na večný život

Pestoval už niekto z vás nejaký kvet či strom? Ak áno, tak viete z vlastnej skúsenosti, ako zo semiačka vyrástol výhonok, vypučal list a potom ďalší a ďalší. Nakoniec bol celkom zrelý kvet či strom. Ide o rozvoj života. Omnoho zložitejší je rast človeka, nakoľko je rozumovou bytosťou stvorenou na Boží obraz. Ide o zmenu čo do množstva i do kvality. Jeden filozof povedal, že človek začína umierať v okamihu narodenia. Už starne. Teda všetko okolo nás sa mení, nič nie je trvalé. Je to ale pravda?

Evanjelium hovorí opak. Ježiš ku koncu svojich slov o konci sveta potvrdzuje apoštolom večnosť svojich slov. ***„Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú“*** *(Lk 21,33)*.

Nebo a zem. Ježiš vyjadruje týmito slovami celý stvorený svet, ktorý je do času. Ale naozaj všetko stvorené je odsúdené na zánik?

Keby to bolo tak, platili by slogany, ktoré môžeme všade počuť a vidieť. Užívaj si ešte dnes, zajtra nemusí byť! Dnešný svet sa snaží všetkými silami nás presvedčiť, že po smrti už nič nie je. Pravda je však iná. Boh nám dal nesmrteľnú dušu. Už nikdy nezomrieme v tom absolútnom zmysle. I keď ako následok dedičného hriechu je tu smrť, ale je to smrť, ktorá bola premožená Ježišom. Svojím zmŕtvychvstaním nás vykúpil pre večný život. To si máme uvedomiť pri každej svätej omši. Keď prijímame Eucharistiu, plníme Ježišove slová: ***„Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“*** *(Jn 6 53-54)*.

V amerických rovinách rastie zvláštna kvetina, ktorej dali meno kvetina kompasová. Má totiž vlastnosť, že jej listy smerujú na sever ako magnetická strelka kompasu. Ani slnečný jas, ani dážď, ani víchrica, ani nijaká zmena počasia jej v tom nezabránia. Keď cestujúci stratí smer svojej cesty, môže ho vždy bezpečne nájsť podľa kompasovej kvetiny a nikdy sa nezmýli, keď sa riadi podľa nej.[149]

Takýmito kompasovými kvetinami majú byť naše srdcia. Ako kvety, ktoré všetkými nitkami smerujú k jednému, totiž k nebu, kam nám dnes Pán Ježiš ukázal cestu, kam nás predišiel a kde nám pripravil príbytok. Nemajú sa točiť za jasom slnka pozemského šťastia. Naše srdcia nesmú byť od svojho smeru odvrátené ani lejakom pozemských bolestí, ani víchrom pokušení, ani nijakými ťažkými osudmi ľudského života. Tak, ako to napísal sv. Pavol apoštol Rimanom: ***„Od lásky ku Kristovi nás neodvráti ani trápenie a úzkosť, hlad a***

[149] Porov.: Kazatelna, roč. XXXVI., l935-36.

bieda, nebezpečie a prenasledovanie a meč, ani život, ani smrť, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani sila, ani výška, ani hĺbka, ani nijaký tvor“ *(8,35)*.
Ako je to so mnou? Som na správnej ceste života so zameraním na večný život? Alebo to nechávam na neskôr, keď to už príde? Prví kresťania, ktorých často vyzdvihujeme pre ich živú vieru v každodennom živote, očakávali príchod Ježiša Krista počas svojho života. Toto očakávanie niektorých priviedlo k mylnému ničnerobeniu, lebo aj tak už príde Ježiš. Svätý Pavol ich musel napomenúť: ***„Lebo počúvame, že medzi vami niektorí žijú neporiadne, nič nerobia, iba sa zháňajú za zbytočnosťami. Takýmto prikazujeme a vyzývame ich v Pánu Ježišovi Kristovi, aby pokojne pracovali, a tak jedli svoj chlieb“*** *(2 Sol 3,11-12)*.
Dnešný kresťan padá do opačného extrému: pracuje, je, zháňa sa za pozemskými vecami, ale zabúda na príchod Ježiša, a tým aj na večný život v nebi, pre ktorý sme povolaní a vykúpení Božím Synom na kríži.

Povzbuďme sa slovami apoštola národov svätého Pavla: ***„My však, čo patríme dňu, buďme triezvi a oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spásu. Veď Boh nás neurčil na hnev, ale aby sme získali spásu skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel, aby sme žili spolu s ním, či už bdieme, alebo spíme. Preto sa navzájom potešujte a povzbudzujte jeden druhého, ako to aj robíte“*** *(1Sol 5,9-11)*.

Amen.

Sobota 34. týždňa Lk 21,34-36

Pred tvárou Ježiša

Mať oblečené čisté rúcho

Sv. Bernard horlivo pracoval na obrátení hriešnikov. Nebál sa navštíviť ani rôzne pohostinstvá a iné miesta, kde sa schádzali hriešni ľudia. Raz tak hral so svojimi priateľmi v jednom podniku biliard. Tu jeden z nich položil otázku. Čo by ste robili, keby Vám Boh teraz zjavil, že za jednu hodinu zomriete? Odpovedali rôzne. Jeden by sa išiel rýchlo vyspovedať, ďalší vrátiť čo ukradol, iný sa zmieriť a rozlúčiť so svojou rodinou… Keď už všetci odpovedali, zvedavo sa obrátili sa na Bernarda. Čo by si robil ty? Bernard odpovedal: Pokojne by som hral ďalej biliard.

Čoskoro začíname Advent, príchod Ježiša Krista. Toto obdobie má nielen pripomenúť, že Ježiš prišiel do Betlehema, ale predovšetkým naše očakávanie druhého Ježišovho príchodu. Príchodu Krista Kráľa. Aj dnes nás vyzýva:

„Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka“ *(Lk 21, 36).*

Očakávať stretnutie s Pánom, to nie niečo strnulé, niečo, čo by nás ubíjalo. To neznamená žiť v strachu. Naopak. Kto žije tak, že je pripravený na stretnutie s Bohom, žije pokojným a radostným životom. Lebo má to, čo je nevyhnutné pre pokojamilovný život – čisté svedomie. Človek majúci čisté svedomie žije v zhode a v priateľstve s Bohom i ľuďmi okolo. Kto neokráda, neohovára, neklame, kto sa vie podeliť, svätí nedele a sviatky, pristupuje k sviatostiam … stručnejšie povedané, kto dáva Bohu, čo je Božie, človeku, čo patrí človeku a sebe, čo vyžaduje zdravie tela i duše, ten je pripravený na stretnutie s Bohom. Má zažatú lampu, teda v jeho srdci je svetlo Božej milosti.

Náš život je plný stretnutí. Smrť sa nám z bežného života javí ako osamotenosť, ako pretrhnutie všetkých zväzkov, priateľstiev, známostí. Ale evanjelium hovorí inakšie. V ňom čítame o veľkom, novom stretnutí s Pánom, ktoré má slávnostnú atmosféru. Preto „novom“ stretnutí, pretože je to stretnutie s Ježišom, osobou, ktorú sme na vlastné oči ešte nevideli, ale s ktorou sme pomocou našej viery už dávno v styku. Teda človek žijúci podľa evanjelia, človek žijúci s čistým svedomím sa má a môže tešiť, že v smrti nebude hodený akoby do samotky, lebo vtedy, opustí všetkých preto, aby sa stretol s Ježišom, v ktorom nájde plnosť pokoja a šťastia. Nato, aby sme mohli vstúpiť do stretnutia s Ježišom, potrebujeme mať svadobné šaty. Inak budeme vyhodení za dvere, kde bude plač a škrípanie zubami. Znakom týchto šiat je naša krstná košieľka, ktorú sme prijali pri krste. Boli sme vtedy očistení od všetkých hriechov a stali sme sa Božími deťmi. Pripomínajme si tento deň. Je to deň našich narodením, keď sme sa zrodili pre nebo. Brat, sestra! Keď si dostal toto rúcho, krstiteľ ti povedal slová: „ ...stal si sa novým stvorením a obliekol si sa v Krista. Toto biele rúcho nech ti je znakom tejto hodnosti. Tvoji rodičia a príbuzní budú ti pomáhať slovom a príkladom, aby si ho priniesol nepoškvrnené do života večného.“[150] V živote sme však ako deti, často padli do kaluže, preto tu máme sviatosť zmierenia. Neodkladáme aj my niekedy pokánie? Pripravme sa preto na prijatie do svadobnej siene už teraz. Sme pripravení na hodinu, o ktorej čase nemáme ani potuchy?

Ak by nám Boh zjavil hodinu našej smrti, zostali by sme pokojní ako sv. Bernard? Ak sme pripravení, tak áno. Ak nie, tak sa skúsme zamyslieť nad svojím prístupom k zmiereniu s Bohom. Dajme si dnes predsavzatie, že vždy ak budeme na duši cítiť, že sme ťažkým hriechom urazili Boha, budeme sa snažiť pri najbližšej príležitosti sa s ním aj zmieriť. Ježišova výzva: ***„Bdejte...!“*** (Mk 13,35) smerovala nielen k učeníkom, ale aj k nám.

Amen

[150] Ordo baptismi, s. 47.

Ľubomír Stanček

Čítať a vykladať slovo

Prvé vydanie
Tlač: Tlačiareň J. Kušnír, združenie podnikateľov

Vydala
Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka
Spišská Kapitula Spišské Podhradie
2007

ISBN 80-89170-20-X
EAN 9788089170203